TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN BAZI BELGELERİ

I

FÜ'lerle İ arasındaki polemik

ve

İ'nin "İçinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki görevler üzerine„ adlı yazısı

Bolşevik Partizan belgesel yayınları 1

İÇİNDEKİLER

Yayıncının açıklaması ..... s. 1

Önsöz yerine ..... s. 3

FÜ'lerin mektubu ..... s. 10

24 Kasım 1980 tarihli Yoldaşlar başlıklı yazı üzerine ..... s. 22

FÜ'lerin İ'ya cevabı: İ'nın 23 Ocak 1980 tarihli cevabi yazısı üzerine ..... s. 46

FÜ'lerin Nisan 1980 tarihli mektubu üzerine s. 62

FÜ'lerin yazıları
i) 26.2.1979 tarihli yazı s.131
ii) Duyuruya ilişkin eleştirilerimiz s.134
iii) Broşürü gözden geçiren organa mektup s.141
iv) MK'ne s.143
v) SB'ya s.144
vi) 1957 deklarasyonunun değerlendirilmesis.145
vii) Rz. ve Os. yoldaşlara cevap:
Baş düşman hakkında s.168
viii)1957 deklarasyonunun değerlendirilmesi:
II. Bölüm s.184
ix) Örgütsel durum s.189

FÜ'lerin çeşitli yazıları üzerine görüşlerim s.217

Çeşitli yazılar üzerine notlar s.262

Rz. ve Os.ın mektubu s.271

İçinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki görevler üzerine s.288

V.i.S.d.P.: Walter Hofmann, 52 Homburger Landstrasse Frankfurt/Main

YAYINCININ AÇIKLAMASI

Bu broşürle yeni bir dizinin yayınına başlıyoruz. Bu dizide Mart 1981'de bölünen TKP/ML'in içinde bu bölünmeden önce süren 'iki çizgi mücadelesi'nin elimize geçen belgelerini yayınlayacağız.
Diziye TKP/ML içinde iki çizginin öne çıkan temsilcileri olan FÜ'lerle, İ. arasında 1979 sonundan başlayarak süren polemiğin belgelerini yayınlayarak başlıyoruz.
Daha sonra aynı dizide:
— "Mao Zedung hakkında bir değerlendirme denemesi"ni, ve YD'nin 1957-1960 Deklarasyonları değerlendirmesini;
— TKP/ML'in II. Konferansının hazırlık aşamasında YD'de yapılan Konferansın sonuçlarını,
YDBK'nin Konferansa sunduğu Faaliyet Raporunu, ve
MK'nin Siyasi Raporunu;
— MK'nin 7.,8. ve 9. Toplantı kararlarını, ve
MK'nin II. Konferansa sunduğu Faaliyet Raporunu
yayınlayacağız. Belgeleri elimizde olduğu şekli ile ; belgeleri değiştirmeden yayınlayacağız. Belgelerde her hangi bir şekilde örgütsel sırların yeralması halinde; bunları (...) ile belirterek atlayacağız.
Bu belgelerin yayınlanması kuşkusuz, kamuoyu önünde tartışmaktan korkanları; ideolojik-siyasi konulardaki tartışmayı dört duvar arasında sıkıştırmayı -- 'somut durum'! adına-- meslek edinenleri çok rahatsız edecektir. Onlar bu belgelerin yayınlanmasının 'Parti sırlarının' açıklanması olduğunu söyleyip, demagoji yapacaklardır. Şu şimdiden bilinmelidir ki böyle bir demagojiye başvuranlar siyasi sahtekarlardır.
Çünkü, birincisi: Yayınladığımız belgelerde tartışılan konular ideolojik-siyasi konulardır. Tüm devrimcileri yakından ilgilendiren, bütün devrimcilerin üzerinde tartıştığı konulardır. Bunlar, hakim sınıflardan gizlenmesi gereken parti sırları değildir. Hakim sınıflardan gizlenmesi gerekli olan şey, örgütsel ilişki ve bilgilerdir. Yayınladığımız belgelerde, bu konularda hakim sınıfların işine yarayacak somut bir bilgi yoktur.
İkincisi: Yayınladığımız belgelerin hemen hemen tümü , hakim sınıfların saldırılarında hakim sınıfların eline

geçmiş olan belgelerdir. Böyle bir durumda, gizlilik adına --polisin elinde olan belgeleri-- devrimcilerden gizlemek, ya -bilinçsizce yapılıyorsa- ahmaklığın; ya da bilinçli yapılıyorsa ayıbını örtmek isteğinin, si - yasi sahtekarlığın ifadesidir.
Görüşümüze göre, bu belgelerin daha yazıldığı dönemler de Türkiye devrimci hareketine sunulmuş olması; bu belgeler üzerine mümkün olan en geniş çevre içinde tartışılması; tartışmanın kapalı kapılar ardında yürütülmesi yerine devrimci kitleler önünde ve içinde, onlarla birlikte sürdürülmesi kuşkusuz Marksist-Leninist bir tavır olurdu. Bu anlamda bu belgelerin kamuoyuna açılması gecikmiş bir görev olarak tarafımızdan yerine getirilmektedir.
Biz bu belgeleri yayınlarken amacımız, devrimcilere TKP/ML içindeki iki çizgi mücadelesini orijinal belgelere dayanarak değerlendirme imkanı yaratmaktır. Bu belgelerin yayınlanması ile, tartışmanın dedikoduların çerçevesini aşıp, belgelere dayalı bilimsel bir tartışmaya dönüşmesi yönünde bir adım atılmış olacağını umuyoruz.

Ağustos 1981

ÖNSÖZ YERİNE

TKP/ML içinde 'iki çizginin' mücadelesi, TKP/ML'in II. Konferansından sonra, II. MK'nin, ML çizginin savunu - cularını örgütsel alanda tasfiye girişimi üzerine, Mart 1981'de partinin bölünmesi ile sonuçlandı.
Partinin bölünmesi, birçok sempatizanı hazırlıksız yakaladı. Çünkü parti içinde çeşitli konularda görüş ayrılığı ve tartışma olduğu, hatta bu görüş ayrılıklarının 1980 başlarından itibaren "iki çizgi" arasındaki ayrılık durumuna geldiği, yalnızca tartışma yazıları - nın ulaştırıldığı çok dar bir çevre tarafından biliniyordu. Bu bilgiye sahip olanlar Parti üyeleri, aday üyeleri ve örgütlü yakın sempatizanlarla sınırlı idi. Kaldı ki çeşitli nedenlerle parti içindeki tartışmanın belgelerinin tümü bu çevrenin eline bile tam olarak geçmiyordu. Partinin eylemlerine katılan, partiyi maddi ve manevi yönden belli ölçülerde destekleyen geniş sempatizan kitlenin parti içindeki görüş ayrılıklarından belgelere dayalı olarak bilgisi yoktu. Belgeler bu çevreye açılmıyordu. Bilgisi olanlar ancak akrabalık-hemşerilik ilişkileri üzerinden kulaktan dolma, genellikle dedikodu temelindeki bilgilere sahiptiler. Geniş sem - patizan kitleye parti hakkında verilen bilgi "Partimiz kaya gibi sağlamdır", "Partimiz içinde önemli bir sorun yoktur" şeklindeki ajitasyonlar temelindeki bilgi idi. Dışa karşı propagandada parti içindeki görüş ayrılık - ları yokmuş gibi davranılıyor; devrimci kitleye partinin durumu hakkında yanlış bilgiler veriliyordu.
İşte böyle eğitilen parti sempatizanı kitle, partinin 'aniden' bölünmesi karşısında şaşkına döndü. Bir bölümü devrimci çalışmadan vazgeçti. Önemli bir bölümü hakim sınıfların bütün devrimcilere azgınca saldırdığı bir ortamda gerçekleşen bölünmeyi doğru bulmayan, red eden, tepkici bir tavır takındı; 'ne pahasına olursa olsun parti birliği' adına tasfiyeci MK'nin yanında yer aldı. Kitlenin önemli bir bölümü kendilerine daha önce (bugün bolşevik saflarda yer alan yoldaşlarca da) verilen fraksiyon fanatiği bilinç sonucu, tavır takınmak için parti içinde sürdürülen mücadelenin belgelerini incelemeye gerek duymadı; 'partimiz bölünüyor' yaygarası

peşinde giderek, "parti bölücülerine" karşı tavır takındı. Kitlenin ancak azınlığı teşkil eden bir bölümü, bölünme karşısında önce belgeleri inceleyip, sonra tavır takınma şeklinde doğru bir yol izledi.
Bolşevikler, iki çizgi mücadelesi ayrılık noktasına geldiğinde, belgelere dayalı olarak araştırma ve incelemenin önemini vurguladılar ve Lenin'den şu alıntıyı yaptılar:

"ACI GERÇEĞİ OLDUĞU GİBİ ORTAYA KOYACAK CESARETE SAHİP OLMALIYIZ. PARTİ HASTADIR. ATEŞ PARTİYİ SARSMAKTADIR.

...

MÜMKÜN OLDUĞUNCA HIZLI VE MÜMKÜN OLDUĞUNCA GÜVENİLİR BİR SAĞLIĞA KAVUŞMAK İÇİN NE YAPMAK GEREKLİDİR? PARTİNİN BÜTÜN ÜYELERİ TAM BİR SOĞUKKANLILIK VE BÜYÜK BİR TİTİZLİKLE ÖNCE PARTİ İÇİNDEKİ GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖZÜNÜ- İKİNCİSİ PARTİ İÇİNDEKİ MÜCADELENİN GELİŞİMİNİ İNCELEMELİDİR. HEM BİRİNCİSİ, HEM İKİNCİSİ MUTLAK GEREKLİDİR. ÇÜNKÜ GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖZÜ ANCAK MÜCADELENİN SÜRECİ İÇİNDE AÇIKLIĞA KAVUŞUR, SOMUTLAŞIR (YER YER DEĞİŞİKLİĞE UĞRAR). BU MÜCADELENİN SÜRECİ İÇİNDE, SÜRECİN HER DEĞİŞİK AŞAMASINDA MÜCADELENİN İKİ SAFINI TEŞKİL EDENLERİN SAYISI VE BİLEŞİMİ AYNI KALMAZ. BU YÜZDEN HEM AYRILIKLARIN ÖZÜ, HEM GELİŞİMİ İNCELENMELİDİR. VE BU YAPILIRKEN HERKESİN ELİNE GEÇEBİLECEK BASILI OLAN BELGELERİN İNCELENMESİ TALEP EDİLMELİDİR. YALNIZCA SÖYLENEN LAFLARA İNANANLAR ELİMİZİN TERSİ İLE İTMEMİZ GEREKEN KURTARILMA İMKANI OLMAYAN BUDALALARDIR!

(Lenin, Parti Buhranı, 19 Ocak 1921, TE, Alm. c.32, s.27/28)

Şimdi biz gerçekten bilmek, gerçekten öğrenmek isteyen her devrimciye TKP/ML içinde iki çizginin mücadelesini değerlendirebilme imkanını verebilmek için, iki çizginin mücadelesinin belgelerini yayınlamaya başlıyoruz. Belgeler gösterecektir ki, ayrılık hiç te görüldüğü gibi 'aniden' olmamıştır. Görüş ayrılıkları bir anda ortaya çıkmamıştır. Var olan görüş ayrılıkları süreç içinde gelişmiş, iki çizgi ayrılığı şeklinde somutlaşmıştır. İki çizgi arasında da parti içinde giderek sertleşen bir mücadele yürütülmüştür.

Belgelerin yayınlanmasına FÜ'lerle İ. arasında geçen tartışmanın belgelerini yayınlayarak başlıyoruz. Çünkü bir yanda FÜ'ler, diğer yanda İ., parti içinde ortaya çıkan iki çizgi mücadelesinde öne çıkanlardır; bunlar arasındaki polemik aslında iki çizgi mücadelesinin içerdiği hemen tüm konularda iki çizgi temsilcilerinin savunduğu görüşleri ortaya koymaktadır.
Bu broşürde yayınladığımız ilk belge, FÜ'lerin 1.MK'ne gönderdiği, 24 Kasım 1979 tarihli 'uyarı mektubu'dur. Bu mektubun yazıldığı ortam ve doğurduğu sonuçlar bilinmezse, mektubun parti içindeki iki çizgi mücadelesindeki önemli yeri doğru değerlendirilemez.Mektup, MK 7. Toplantısından sonra yazılmıştır. 1979 Eylül'ünde yapılan MK 7. Toplantısında ilk defa parti çizgisinde eklektik noktalar bulunduğu tespit edilmiş; esas görevin bu eklektik noktaların düzeltilmesi olduğu, bunun için içe dönük çalışmanın esas olması gerektiği yönünde karar alınmıştı. AEP konusunda, AEP'nin niteliği hakkında sürdürülen tartışmanın yapılacak bir merkezi konferansla sonuçlandırılması kararı alınmıştı.Alınan kararların kavratılması için tayin edilen delegelerle yapılacak Kadro Konferansları yapılması, bu konferanslarda MK tarafından hazırlanan zaman planının kadrolar ile tartışılması; daha sonra yapılacak MK 8.Toplantısında kadro konferanslarının sonuçlarının değerlendirilmesi ve zaman planına son şeklinin verilmesi kararlaştırılmış idi.
Mektup Merkez Komitesine ulaştırıldığında bölgelerde MK 7.Toplantısında alınan kararlar ışığında Kadro Konferansları düzenleniyordu. En ileri kadroların katıldığı bu konferanslarda, MK 7. Toplantısında ortaya konan perspektif kadro konferanslarının onayını alıyordu. MK'nin sunduğu 7. Toplantı raporunu bütün kadro konferansları onaylıyordu.
İşte FÜ'lerin mektubu bu ortamda MK'nin eline ulaştı. (MK'nin bir bölümünün eline ulaştı. MK'nde yeralan İ. bu mektuptan, mektup üzerine MK 8. Toplantısında MK'nin diğer kesimi tartışıp karar aldıktan sonra haberdar oldu!) Kadro Konferanslarını değerlendirmek amacı ile 1979 sonu/1980 başında eksik sayı ile toplanan MK 8. Toplantısına yön veren; kadro konferanslarının sonuçları değil, FÜ'lerin mektubu oldu. MK 8. Toplantısının tutanakları, ve aldığı kararlar, MK 8. Toplantısı-

na damgasını vuran şeyin, FÜ'lerin 24 Kasım tarihli 'uyarı mektubu' olduğunu belgelemektedir. I.MK çoğunluğu, FÜ'lerin mektubu karşısında adeta panik içinde, FÜ'lerin yaptığı suçlamalar karşısında duyulan eziklik içinde, FÜ'lerin yaptığı eleştiriler ve 'uyarı'lar doğrultusunda kararlar almıştır. Alınan kararların önemli bir bölümü, I. MK'nin o güne kadarki aldığı kararlar, savunduğu düşünceler, yaptığı uygulamalar ile çelişme içindedir. Alınan kararlar MK 8. Toplantısından -- çok değil -- üç ay önce yapılan MK 7. Toplantısı kararları ile; ve yapılan kadro konferansları sonuçları ile de uyumsuzluk içindedir. Alınan kararların uyum içinde olduğu bir şey vardır: FÜ'lerin 24 Kasım tarihli mektubu. Bu mektup, ve bu mektubun gölgesinde yapılan MK 8. Toplantısı, parti içinde var olan görüş ayrılıklarının ilkesel görüş ayrılıkları olduğunu; ayrılıkların sistemleştiğini ve iki çizgi ayrılığı şekline büründüğünü; bu ayrılıkta FÜ'lerin çizgilerden birinin gerçek temsilcisi; İ.nın ve YDBK'nin diğer çizgiyi temsil ettiğini; MK'nin sağlam olmadığını, MK çoğunluğunun iki çizgi mücadelesinde yalpaladığını göstermiştir. FÜ'lerin 24 Kasım tarihli 'uyarı' mektubunun önemi, iki çizgi mücadelesinde FÜ'lerin başlattığı yoğun saldırı ile, MK çoğunluğunu kendi yanına çekmiş olmasında ve parti içinde iki çizginin mücadelesini, resmen iki çizgi mücadelesi olarak başlatmasında yatmaktadır.

Yayınladığımız ikinci belge İ.nın, FÜ'lerin bu mektubuna 23 Ocak 1980 tarihinde verdiği cevaptır. Bu belge daha sonra YDBK tarafından da aynen onaylanarak BK'nin belgesi haline gelmiştir. Bu belgede görüş ayrılıkları kabaca ve yetersiz de olsa, kesin hatları ile ortaya konmakta, özellikle FÜ'lerin Stalin konusundaki tutarsız tavırlarına dikkat çekilmektedir. Bu nokta, daha sonraki polemik içinde çok daha açık ve berrak bir şekilde ortaya çıkan bir noktadır. Aynı yazıda, Marksist Leninist bir partinin yozlaşma süreci üzerine de, parti için yeni düşünceler getirilmektedir. Bu belge, henüz MK 8. Toplantı sonuç ve tutanakları İ.nın eline geçmeden kaleme alınmış bir belgedir. Yani henüz 24 Kasım tarihli mektubun, MK çoğunluğu üzerindeki etkisi tam olarak bilgi dahilinde değildir. Buna rağmen partinin hatalarının aşılması önündeki esas engelin FÜ'lerin savunduğu çizgi olduğu tespit edilmektedir.

Yayınladığımız üçüncü belge, FÜ'lerin Nisan 1980'de İ.ya verdikleri cevaptır. Artık FÜ'ler için yıkılması gerekli hedef kesinlikle belli olmuştur. Yıkılması gerekli olan hedef İ.dır. İ.nın savunduğu görüşlerdir. Yine de FÜ'ler İ. için açık kapı bırakmakta, "İ.nın 'düzeleceği' umudunu içinde taşımak istediklerini" belirtmektedirler.

İ. yayınladığımız dördüncü belgede, 10-15 Eylül 1980 tarihli mektupta, FÜ'lerin bu yazısını değerlendirmekte; görüş ayrılıklarını bir kez daha sistemli bir şekilde ortaya koymaktadır. FÜ'lerin savunduğu görüşlerin anti-ML özünü, kullandıkları yöntemin anti-ML bir yöntem olduğunu belgelemektedir.

Yayınladığımız beşinci belge, FÜ'lerin çeşitli tarihlerde yazdığı, ve I.MK'ne gönderdiği yazılardır. Bu yazılardan birincisi 26.2.1979 tarihini taşımaktadır. Daha bu yazıda --yani 24 Kasım'da genel saldırıya geçmeden dokuz ay önce-- FÜ'ler "YD'ndaki yüksek siyasetle uğraşan bazı bürokrat yoldaşlardan" söz etmektedir. Onlar, daha sonra I. MK SB'nun bu değerlendirmelerini temellendirmeleri konusunda yaptığı çeşitli uyarıları kulak ardı etmişler; bu değerlendirmelerini ne temellendirmişler, ne de özeleştirisini yapmışlardır. Daha sonra 1980 yılında polemik kızıştığında, 'Biz zaten daha önce söylemiştik' tavrını takınmışlardır. Yine aynı yazıda, daha Şubat 1979'da, FÜ'ler ASHC'deki diktatörlüğü, hiç bir ispata gerek duymadan 'bürokrat burjuva diktatörlüğü' olarak değerlendirmektedirler. Bu da onların bu soruna ne kadar 'ciddi' yaklaştıklarını göstermektedir.

Yazılardan ikincisi "Duyuruya ilişkin eleştirilerimiz" başlığını taşımaktadır. Sözü geçen "duyuru", MK 8. Toplantısının kararı ile yayınlanan AEP broşürünün önsözüdür. AEP'nin revizyonist parti olarak değerlendirildiği duyurudur. Bu duyuru, gerçekte FÜ'lerin çizgisinin hakim olduğu duyurudur. Buna rağmen, FÜ'ler duyuruyu yine de 'hafif' bulmakta ve eleştirmektedirler. Belge FÜ'lerin Stalin'e saldıran yüzünü açıkça ortaya koymaktadır.

Yazılardan üçüncüsü, "Broşürü gözden geçiren organa mektup" başlıklı yazıdır. Sözü geçen broşür, Afganis -

tan hakkında FÜ'ler tarafından kaleme alınan, ve MK içindeki bazı yoldaşlar tarafından çok açık üç dünyacı kesimleri düzeltilen broşürdür. Bu düzeltmeler FÜ'leri kızdırmıştır.
Dördüncü ve beşinci yazı Haziran 1980 tarihli iki kısa nottur.
Altıncı yazı FÜ'lerin 1957 deklarasyonunun değerlendirilmesi ile ilgili yazılarının birinci bölümüdür. Bu yazı İkinci Konferans tarafından onaylanmış, ve MK hizibinin bugünkü resmi görüşü haline gelmiştir. (Konferans belgelerinde bu yazının bir kısmının yayınlanmadan atlanması ilginçtir.)
Yedinci yazı FÜ'lerin RZ. ve Os. yoldaşlara Haziran 1980'de verdikleri cevaptır. Bu cevap, Rz. ve Os.ın , FÜ'lerin 24 Kasım 1979 tarihli yazısı, ve İ.nın bu yazıya verdiği cevapla ilgili olarak ortaklaşa yazdıkları mektubun cevabıdır.
(Rz ve Os.ın FÜ'lerin burada cevap verdikleri mektubunu da belgeler arasında sekizinci belge olarak yayınlıyoruz. Parti içinde iki çizgiyi uzlaştırmaya çalışan bu tavrın zorluğu belgede görülmektedir.)
Sekizinci yazı, FÜ'lerin '57 değerlendirmesinin devamıdır. Ne yazık ki bu yazının iki sayfası elimizde eksiktir. Okuyucu bu eksikliğin bilincinde olmalıdır. Ama bu eksiklik, yazıda savunulan özü karartan bir eksiklik değildir.
Dokuzuncu yazı, FÜ'lerin Haziran 1980'de yazdıkları "örgütsel durum"la ilgili yazılarıdır.

Yayınladığımız altıncı belge olan, 16-22 Eylül tarihli "FÜ'lerin çeşitli yazıları üzerine görüşlerim" başlıklı yazıda İ. FÜ'lerin yazılarını değerlendirmekte, her yazıya tavır takınmaktadır.
Eksik kalan yazılara cevabı İ., 9.11.1980 tarihli, "Çeşitli yazılar üzerine notlar" başlıklı yazısında vermektedir. Bu yazıyı da yedinci belge olarak yayınlıyoruz.

Yayınladığımız FÜ'lerle İ. arasındaki polemiğin bu belgeleri, parti içinde görüş ayrılıklarının nasıl geliştiğini, ve bunların özünün ne olduğunu göstermesi açısından tayin edici önemde belgelerdir.

Bu broşürde son olarak, İ.nın kaleme aldığı "İçinde bulunduğumuz durum ve görevlerimiz" başlıklı yazıyı yayınlıyoruz. Bu yazı, II. Konferansa hazırlık aşamasında yazılmış olan; II. Konferansa hazırlık aşamasında YD'de yapılan ikinci konferansta üzerine tartışılan, ve konferansa katılan yoldaşların çoğunluğunun temel noktalarda onayını almış olan bir yazıdır.
Bu yazı, Parti içindeki Marksist-Leninist kanadın II. Konferans öncesi ve sırasında savunduğu görüşleri, en kısa şekli ile tezler halinde ortaya koyup sebeplendiren, parti buhranından çıkış yolları konusunda ML. kanadın görüşlerini ortaya koyan belgedir. TKP/ML II. Konferansında çoğunluk tarafından 'revizyonist-troçkist' kırması olarak değerlendirilen çizginin bütün temel görüşleri bu yazıda vardır.
Okuyucu bu belgeye dayanarak, revizyonist-troçkist kırması şeklindeki değerlendirmenin haklılığı ya da haksızlığı konusunda değerlendirme yapabilir.

Bütün devrimcileri, bütün Marksist-Leninistleri yayınladığımız bu belgeleri ciddiyetle incelemeye çağırıyoruz.

Ağustos 1981

Yoldaşlar,

Bugün çok önemli gördüğümüz birkaç noktada sizleri eleştirme gereğini duyuyoruz. Bunlardan birincisi Mao Zedung'a yöneltilen yeni Troçkist ve modern revizyonist eleştiriler,tahrifatlar ve adice saldırılar karşısındaki tavrınızdır.

Bildiğiniz gibi yeni-Troçkist,dönek AEP'nin ülkemizdeki uzantıları, yayın organları,seminerleri , toplantılarıyla bir yıldır Mao'ya söylemediklerini bırakmadılar.Onlar Mao'nun "burjuvazinin adamı" olduğunu, "anarşizan düşünceler" yaydığını, " karşı devrimci bir mevziye" kaydığını vs, yaydılar. Hatta işi o kadar ileri götürdülerki Mao'nun öbür dünyaya ve allaha inandığını bile yayma alçaklığını gösterdiler.Tabii bu tip kaba iftiralar Marksizm-Leniniz min en temel ilkelerine yönelen saldırıları perdelemeye yaradı.

AEP'nin sırtını sıvazladığı yeni-Troçkist akımlar bir yıldır ideolojik saldırı pozisyonunda bize karşı bağırıyorlar: "Hey Maocular neden susuyorsunuz çıkın meydana da boyunuzu görelim! Büyük Proleter Kültür Devrimi dediğiniz saray darbesini savunuyor musunuz? Şimdiye kadar bizlere Komünist diye yuttu rulan Mao'nun başında bulunduğu ÇKP'ni ve ÇKP önderliğindeki Çin devrimini halâ savunuyormusunuz"? vs. vs.. Ve bizim saflardan tabii MK'nın yerleştiği kesimde, buna karşı çok şükür (takdire şayan bir disiplinle uygulanan sükuneti bozan) kısa cevaplar veriliyor: Mao Marksist-Leninisttir. Bu orta yolcu, titrek cevap hasımlarımızın elinde bize vurmaya yarıyan bir silah haline gelmekten başka bir işe yaramıyor.

Ne yazıkki MK. fırtınalar karşısında şaşıran , metanetini kaybeden ve bundan dolayı geminin idaresini yeterince yapamıyan veya çaresizlik içinde kamerasına kapanan kararsız bir kaptana benziyor. MK TKP ML'in derin sınıf duyarlılığını gösterememiş, onun ideolojik mücadele arenasındaki eski kavgacı geleneğini sürdürememiştir.Devrime inanan,Mao Zedung'a

bağlı ileri işçiler ve taban, TKP/ML MK'nden beklediğini bulamamıştır. Bunların MK'sine ve dolayısıyle TKP/ML'e olan güvenleri önemli ölçüde sarsılmıştır . MK bu kararsız orta yolcu tutumuyla tabanı,yeni-Troçkist akımlar karşısında çok güç duruma düşürmüştür . Onu, akla karayı, iyiyle kötüyü, yanlışla doğruyu aynı anda savunmaya mecbur etmiştir. Bu kötü durumu bazı yerlerde, ister istemez, kadroların Mao 'yu savunup Arnavutluk Emek Partisine saldırma şeklinde MK direktiflerine ters bir davranış içine girmelerine yol açmıştır. Bu yanlış tutumların baş sorumlusu hiç şüphesizki MK'dir.

Bugün beş büyük öğretmenden birisinin,büyük bir döneklik örneği veren AEP şefleri ve onların çeşitli ülkelerdeki uzantıları tarafından saldırıya uğraması ve kökten reddedilmesi karşısında TKP/ML'nin susmasını son derece ciddi ve tarihi bir hata olarak değerlendiriyoruz. Yarın sınıf bilinçli dünya ve Türkiye proletaryası bunun hesabını bizlerden soracaktır. O bugün nasıl geçmişte Kruşçov revizyonizmine karşı mücadelede seyirci kalanlardan hesap sormuş, onları lânetlemişse yarında haklı olarak bizlerden hesap soracak ve bizleri lânetliyecektir.Dün Kruşçov ve şürekasına karşı Stalin'i savunmadan Marksist-Leninist olmak nasıl imkânsız idiyse bugünde Enver Hoca ve şürekasına karşı Mao'yu savunmadan Marksist-Leninist olmak aynı şekilde imkânsızdır. MK üyesi her yoldaş artık bu meseleyi ciddiyetle düşünmeli, bu şekilde geçen her günün proletaryanın ve halkın davasına verdiği ve vereceği zararların sonuçlarını hesap etmelidir. Tüm Parti üyelerimizin bugün Mao'yu savunup savunmama meselesinin, Marksist-Leninist olup olmama,Marksizm-Leninizm ve partiyi savunup savunmama meselesi olduğunu kavraması şarttır. MK bu meseleyi kavramadığı gibi içinde Mao'yu özünü boşaltarak savunma, orta yolculuğu sürdürme gibi son derece tehlikeli bir eğilim taşımaktadır.MK 7.Toplantı tutanakları ve raporu bu durumu şu veya bu ölçüde açığa vurmaktadır. Şimdi bu tutanak ve raporda ileri sürülen sözkonusu görüşlerden bazılarının eleştiri -

sine geçelim.

Tutanaklarda bir yoldaş şöyle diyor:

"Uluslararası plânda eklektik ve kendiliğindenci bir gidişimiz var. Kendiliğindencilik otoritenin peşinden gitme, eklektizm hem Mao hemde Stalin'i savunmak şeklinde kendini gösteriyor" (21)

Burada yoldaş uluslararası plânda gidişimizle ilgili iki büyük hata tesbit ediyor. Bir:Otoritenin peşinden gitmek, İki: Hem Mao hemde Stalini savunmak. Önce birinci nokta üzerinde duralım. Burada otoriteden kastedilen nedir? Stalin veya Mao mudur yoksa AEP midir? Eğer Stalin veya Mao ise bunların peşinden gitmek hatalı değildir. Ama bu gidiş,körü körüne dalkavuk ruhuyla bir gidişse kötüdür, karşı çıkılmalıdır. Kastedilen otorite AEP ise tesbit doğrudur. Bugün AEP'nin peşinden gitmek tek kelimeyle felâkettir. Ve gidişimiz, onun kadar hızlı, onun tam izinde olmasa bile onun paralelinde, onun ilerleyişi yönündedir.

İkinci noktaya gelince.. "..hem Mao hem Stalin'i" eklektizm olduğunu söylemek şaşırtıcı ve tek kelimeyle acıdır. Bu Mao'yu ve Stalin'i reddetmek isteyen birisi için yeterli bir temeldir. Biz bırakalım MK'sini TKP/ML içinde bile iki ustayı karşı karşıya diken bir yoldaşın varlığından ilk defa haberdar oluyoruz. Bu yoldaş en kaba eklektizmi,bizi ilkesizliğe ve bataklığa götüren, hem Mao hem bugünkü Enver Hoca'yı savunma şeklinde beliren eklektizmi göreceği, dikkati ısrarla ona çekeceği, bunun acısını yüreğinde duyacağı yerde tamda yeni-Troçkistlerin işine yarayacak olan bir meseleyi tartışmaya getiriyor.

İlkin yapılması gereken Mao'yu savunmak ve yüzseksen derecelik dönekliğinden dolayı da Enver Hoca ve şürekasından hesap sormak olmalıydı.Tabiiki Mao'yu savunmak onu hatalarıyla birlikte savunmak anlamına gelmez. Onun savunulması, hatalarını tesbit ve mahkûm etmeyi de içerir.

Bir başka yoldaş (İ) ise şöyle diyor:

"Hangisi asıl tehlikedir. Mao'yu bağnazca savunmakmı yoksa Mao'yu kökten reddetmekmi?" (21)

Evet hangisi asıl tehlikedir? Bize göre bugün Mao'nun bağnazca savunulması tehlikesinden bahsetmenin ciddiye alınan hiçbir yanı yoktur. Önce de belirttiğimiz gibi bugün Mao en ağır en hayasız ve pervasız saldırıların hedefi, Marksizm-Leninizmin düşmanı akımların nişan tahtası haline getirilmiş durumdadır. Şimdiye kadar partimiz bu duruma seyirci kaldı ve halâ da kalmaya devam etmektedir. Bu durum karşısında parti üyelerinin MK'nden Mao'nun savunulmasını istemelerinden hatta hesap sormalarından daha doğal birşey olamaz. Bunu bağnazlık tehlikesi olarak göstermeye kalkışmak hedef şaşırtmaktır. Bugün esas tehlike bu tip görüşlerin ve sorunların kaynaklandığı (yeni-Troçkist ve modern revizyonist karması) düşüncelerdir. Pratikte Mao'yu red veya özünü boşaltarak savunma şeklinde ortaya çıkacak olan düşüncelerdir.

Yine aynı yoldaş devam ediyor: "..... P içinde Mao hatasız anlayışı var". "Mao'yu hep en büyük Marksist-Leninist olarak değerlendirdik.Bu yüzden de AEP Mao'yu reddedince bizde AEP'ni kökten reddetme şeklinde bir tepki doğdu. (En azından partinin bir bölümünde iki cephede birden mücadele gereklidir. Mao Zedung'u gerçekten savunmak demek onun hatalarına karşı da mücadele etmek demektir. Bu kavratılmalıdır.(21)

Bugün P içinde Mao'nun hatası olmadığını söyleyen birkaç kişi bulunabilir. Bu anlayışı bir akım olarak göstermeye çalışmak, dikkati özellikle buna çekmek, bunu bugün ciddi bir tehlike olarak göstermeye çalışmak Mao'nun inkârını kolaylaştırmaya, asıl tehlikeyi sistemleştirmeye yarıyor.

"Mao'yu hep en büyük (abç.) Marksist-Leninist olarak değerlendirdik " iddiasına gelince, bu kesinlikle doğru değildir. Partimiz ta başından beri Mao'yu beş büyük öğretmenden birisi, Marksizmin ustalarından birisi olarak değerlendirdi. Gerçekleri olduğu gibi belirtmeliyiz, abartarak değil, Yoldaş burada Mao'yu reddeden AEP'nin kökten reddedilmemesini savunuyor.Mao'yu reddeden AEP, bugün yeni-Troçkist ,

dönek ve inkârcı bir AEP'dir. Marksizm-Leninizmin ideolojik düşmanı bir AEP'dir. Bu bakımdan tamamen reddedilmelidir. Ve 7.Kongreye kadar (7.Kongre dahil) olan Marksist-Leninist AEP, geçmişini çiğneyen bugünkü dönek AEP'ne karşı savunulmalıdır. Yoldaşın ve hatta MK'nın bugünkü AEP'i Marksist-Leninist olarak gördüğü anlaşılmaktadır. MK 7.Toplantı raporunda da şöyle denilmektedir: "SB'nde ve ÇHC'nde modern revizyonistler iktidarı gasbetti; ASHC'nde bu yönde hızla ilerlemektedirler (sy.2)

MK'ne göre modern revizyonistler bugün ASHC'nde iktidarı gasbetmemişlerdir, fakat gasbetme yönünde hızla ilerlemektedirler. Yani bugün iktidarda olanlar Marksist-Leninistlerdir. Bu hatalı bir tesbittir Bugün ASHC'nde iktidarın yeni-Troçkistler ve revizyonistlerce gasbedildiğini gizleyen bir tesbit sözkonusu Marksizm-Leninizm düşmanı akımlara karşı sınıf uyanıklığını köreltmeye ve mücadeleyi baltalamaya yaramaktadır.

MK ASHC ve AEP hakkında daha önce de şu tesbiti yapmıştı: "MK, AEP'nin bugünkü çizgisinin ML olmadığı, buna rağmen AEP ve ASHC'nin halâ devrim saflarında olduğu, ve ASHC'nin halâ sosyalist bir devlet olduğu görüşündedir. Gelişme yönününde olumsuz olduğu görüşündedir." (MK 6.Toplantı sonuçları sy.6)

Bu tesbitler MK'nın AEP ve ASHC hakkında kafasının açık olmadığını, bocaladığını ve büyük bir fark yaptığını gösteriyor. MK AEP'nin bugünkü çizgisinin ML olmadığını söylüyor ama AEP hakkında açık bir görüş belirtmiyor. AEP bugün Marksist-Leninist bir parti midir, değil midir? Eğer AEP Marksist-Leninist bir parti ise Arnavutluk'da proletarya diktatörlüğü vardır ve ASHC sosyalist bir devlettir. Yok eğer AEP Marksist-Leninist bir parti değilse ne proletarya diktatörlüğünden nede ASHC'nin sosyalist bir devlet olmasından bahsedilemez. MK, yoksa, AEP 'nin Marksist-Leninist bir parti olduğunu fakat bugünkü çizgisinin ML olmadığını mı söylemek istiyor? Eğer MK'nın tesbiti buysa o fena halde yanılıyor.ASHC'ndeki kesin geriye dönüşü ve köklü değişikliği görmiyor. Marksizm-Leninizmin, Çin devrimi ve Mao ' nun kişiliğinde reddedildiğini kavrayamıyor.

Arnavutluk'taki bu geriye dönüş nasıl olmuştur? Bu soruyu öz olarak şöyle cevaplandırabiliriz.Geriye dönüşün iki önemli etkeni vardır: a-iç etken (esas), b-Dış etken (tali), iç etken konusunda şu gerçekleri belirtebiliriz, AEP Sovyetlerdeki ve bir dizi Doğu Avrupa ülkesindeki geriye dönüş gerçeğinden ve büyük proleter devriminden gerekli dersleri çıkararak bunları Arnavutluk proletaryasına ve halkına yeterince kavratamamıştır. AEP, gerek kendi içindeki, gerek devlet cihazındaki, gerekse toplumdaki bürokrat burjuva unsurlara karşı mücadelede Arnavutluk proletaryasını ve halkını aktif bir şekilde seferber etmemiştir. AEP, kendi içinde, devlet cihazında ve halk arasında canlı siyasi ve ideolojik eğitimi yürütmede, eleştiri ve özeleştiriyi ısrarla ve şevkle uygulamada üzerine düşen görevleri tam anlamıyla yerine getirememiştir. Parti ve devlet cihazındaki önder kadroların işçi ve emekçi yığınlarla kaynaşmasına, yığınların karşısına çıkarak onlara hesap vermesine, onların eleştirisine açık olmasına yeterince önem vermemiştir. Bu önder kadrolar eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının dışında tutulmuştur. Sonuçta,(işçi ve emekçi yığınlardan kopmuş, eleştiri ve özeleştiri üstünde tutulan, işleri sırf direktifler,genelgeler, raporlar vs.ile yürüten ve giderek kırtasiyecilik batağına gömülen,dolayısıyle bürokratlaşan) bu unsurlarda kendini beğenmişlik,sekterlik,eleştiriye karşı tahammülsüzlük vs.gibi burjuva hastalıkları onulmaz birer çıban halinde ortaya çıkmıştır. Bu bürokrat burjuva unsurlar parti içi demokrasiyi (özellikle 1977'den sonra) adım adım yok ederek bunun yerine kendi tahakkümcü politikalarını geçirmişlerdir. Dış etken konusunda ise şu görüşleri belirtebiliriz: Savaş tehlikesinin artması, emperyalist ve sosyal emperyalist baskının yoğunlaşması ve ÇHC'ndeki geriye dönüş...Gerçektende, dış ülkelerle (özellikle sömürge ve yarı sömürgelerle) ilişkilerde sekter ve kapalı kapıcılık politikası uygulayan ve ÇHC yardımları-

na bel bağlayan AEP savaş tehlikesinin arttığı,emperyalist ve sosyal emperyalist baskı ve tehdidin yoğunlaştığı şartlarda ÇHC'ndeki geriye dönüş ve ardından da yardımın kesilmesi karşısında şaşkınlık ve paniğe kapıldı. Savaş tehlikesinin arttığı şartlarda,emperyalizm ve sosyal emperyalizme karşı mücadelede kendi gücüne güvenmeyen,yalnızlık pisikolojisine kapılan AEP yöneticileri yüzseksen derecelik bir çarkedişle dönekleştiler.Bu döneklik onları, Rus sosyal emperyalistlerin uşağı Vietnam yöneticilerine yaranmaya,ABD'yi dünya halklarının en zalim düşmanı göstermek suretiyle sosyal-emperyalistlere şirin görünmeye, faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğü birçok ülkede faşizmin varlığını inkâr etmeye kadar götürdü.

MK'nın artık gözünü açması aklını başına devşirmesinin zamanıdır. Hatta bu zaman gelip geçiyor bile. MK,Mao konusunda kendisinden daha geri olan yurtdışını da uyarmalıdır. Yurt dışı bu konuda partinin iradesini çiğneyerek Mao'yu Marksizm-Leninizmin klasikleri arasından bir çırpıda çıkarmaktadır.İşte örneği: "TKP/ML'nin bu tavrı Marksizm-Leninizmin klasikleri olan Marks,Engels,Lenin,Stalin'in teorisi ve pratiği ile uyum içindedir" (Revizyonizm Yıkılacak ML. zafer kazanacaktır sy.26)

YD beşinci büyük öğretmen Mao'nun teorisi ve pratiğini zikretmekten (ki zikredilmesi gerekli olan bir olayda ve yerde bu sözlerin sarfedildiğini unutmayalım) kaçınıyor. YD dört büyük öğretmenin izinde yürüdüğünü belirtiyor ancak beşinci büyük öğretmeni yine bir çırpıda es geçiyor. İşte örneği:"....Bu konuda Marks,Engels,Lenin,Stalin yoldaşların izinde yürüdüğümüz inancındayız." (age.sy.39)

Yoldaşlar, ne yazıkki tüm bu görüşler fırtınadan önce gökyüzünde beliren kara bulutlara benziyor. Ayrıca MK, YD'nın bu tutumunu eleştirmediği,halka özeleştiri yapmadığı ve partinin iradesini çiğneyen bu görüşleri hiçbir değişikliğe tabi tutmadan partimizin bir belgesi olarak yayınlamasıyla bu suça ortak olmuştur.

Peki bu görüşler nereden kaynaklanıyor?

Bu görüşler, MK'nin öteden beri savunduğu beş temel belgenin ruhuyla çelişen ve malûm eklektizm meselesini yaratan sol sekter, yeni-Troçkist görüşlerinden başçelişme, başdüşman,parlementodan yararlanma vs.kaynaklanmaktadır. Kanımızca sözkonusu anti-Marksist görüşler yurtdışındaki bazı partilerin ideolojik hazinesinden alınmıştır.

Peki nasıl oldu da TKP/ML'in önder kadroları bu yanlış görüşleri kolayca kabul edip savundular.Savundular çünkü, bu kadroların çoğunluğu şimdi olduğu gibi geçmişte de işçi ve emekçi yığınlardan kopuktu.İşçi ve yoksul köylü yığınlarıyla haşır-neşir olan, onlardan öğrenen, onlara öğreten,onlara hesap veren dolayısıyle onların sevgilisi haline gelen unsurlar değildi.Savundular çünkü, bu kadroların büyük çoğunluğunun siyasi ve ideolojik yetkinlik ve uyanıklıkları zayıftı. Savundular çünkü, tecrübesizdiler,taktikleri değişen şartlara bağlı olarak anında değiştirmede,her yeni şartta can alıcı görevi,ana ilmiği kavramada ve meseleyi çözmede yeteneksizdiler.

Mao ve AEP meselesiyle ilgili mevcut durumu, eleştiri ve endişelerimizi bu şekilde koyduktan sonra şimdi gelelim önerilerimize.

ÖNERİLERİMİZ

1- MK, AEP'e karşı Çin Devrimini,Büyük Proleter Kültür Devrimini,Mao'nun başında bulunduğu ÇKP 'yi ve Mao'yu savunan, bu konularda en genel hatlarıyla AEP'nin yeni-Troçkist,revizyonist inkarcı hattını açığa çıkaran bir yazı hazırlayarak daha fazla gecikmeden parti icinde tartışmaya açmalı ve sonucu yani çoğunluğun görüşünü halka açıklamalıdır.AEP'ne gönderilen mektubu en kısa zamanda tartışmaya sunmalı ve halka açıklamalıdır.

2- MK, HK,HY,DP,dHB gibi yeni-Troçkist revizyonist akımların Mao'ya yönelttikleri gerici eleştiri-leri,tahrifat,yalan ve iftiraları karşısında sessiz kalmasının,bu noktada parti çizgisini savunmamasının samimi özeleştirisini yapmalıdır. Sözkonusu küçük

burjuva akımlarına karşı siyasi ve ideolojik mücadeleyi bugün ana halka olarak kavramalı, bu konuda yeni görevlendirmeler yapmalı, gerekirse bazı görevleri askıya almalıdır.Ayrıca çok önceleri gönderdiğimiz yazıyı basıp dağıtmalıdır.

3- a)Tartışmalar sonuçlanıp AEP hakkında kesin görüş belirleninceye kadar AEP'nin Marksist-Leninist bir parti, ASHC'nin sosyalist bir ülke olarak nitelendirilmesi askıya alınmalıdır.Çünkü karşımıza çıkan, kendisini reddeden yepyeni bir AEP'dir,bugünkü AEP'nin temel görüşleri veya ideolojik hattı, partimizin ve eski AEP'nin temel görüşleri veya ideolojik hattıyla çelişmektedir. Bu bakımdan tartışma sonunçlanıncaya kadar AEP ve ASHC hakkındaki nitelendirmenin askıya alınması ilke olarak doğrudur. Eğer Mao veya Stalin hakkında tartışma açılacaksa aynı şey bunlar için söz konusu olamaz,yani bunların büyük birer Marksist-Leninist,Marksizm-Leninizmin ustaları olduğu gerçeği tartışma sonuçlanıncaya kadar askıya alınamaz, çünkü bunların temel görüşleri partimizin temel görüşleridir,bunların siyasi ve ideolojik hattı partimizin siyasi ve ideolojik hattıdır. Bunların tartışılmaları nın sözkonusu olduğu durumlarda ilkeli tavır,bunların birer büyük Marksist-Leninist Marksizm-Leninizmin ustaları olduklarını savunarak tartışmaktır. Böylesine tayin edici bir meselede, partinin temel görüşlerini değiştirme meselesinde kararı parti kongresi verir. Denilecekki biz birinci parti konferansında AEP'sini Marksist-Leninist bir parti olarak değerlendirdik, bu değerlendirmeyi bir parti içi tartışmayla değiştiremeyiz. Parti konferansındaki değerlendirme ve buna ilişkin karar doğrudur. Ama bu değerlendirme ve niteleme hangi AEP'ne aittir. Marksist-Leninist AEP'ne mi yoksa, bugünkü yeni-Troçkist,revizyonist,aşırı inkârcı dönek AEP'ne mi? Hangisine? Aşırı inkârcılık ve döneklik karşısında (hele ki kardeş partiler arasında siyasi ve ideolojik mücadeleyi,açık eleştiri ve özeleştiriyi savunan) bir komünist partisinin kararsızlık göstermesi, bu noktalarda çok hassas olması gerekirken tam tersi oluyor.

b) Parti kararı olmadan AEP ML gösterildiği için ve yine parti kararı olmadan Mao Marksizm-Leninizmin klasikleri arasından çıkarıldığı için özeleştiri yapılmalıdır.

4- AEP ve Mao Zedung arasındaki değişik görüş ve eğilimler (MK içindeki) uygun bir tarzda (MK üyelerinin sayısı ve adları saklı tutulacak şekilde)parti üyelerine mutlaka açıklanmalıdır.

Gelelim diğer meselelere

BAZI MK ÜYELERİ BUGÜN BİR PROGRAM HAZIRLANAMIYACAĞI GÖRÜŞÜNDEDİR. BU ONLARIN PARTİNİN TEMEL GÖRÜŞLERİNE OLAN İNANÇSIZLIĞINDAN KAYNAKLANMAKTADIR.

İ önce şöyle diyor:

"Sorun parti çizgisinin gözden geçirilmesi sorunudur.Yalnız çizgimiz doğru demekle olmuyor. Bir sürü eklektik tavrımız var." (agy.,25)

Ona göre partinin bugün en büyük sorunu "kendine uluslararası alanda temel aldığı belgeleri,1957-60 deklarasyonları ve 63 polemikleridir"

Hi ise "İ'nin sorunun önemi hakkındaki kaygısına" katılıyor ve şöyle diyor: "Sorun aslında uluslararası plânda 1960 polemiklerinin değerlendirilmesi sorunudur" (agy.,25)

Ve bu yoldaşların dönüp dolaşıp geldikleri yer bugünkü durumda parti programının hazırlanamıyacağı oluyor:

"Sorun, İ'nin ortaya koyduğu şekliyle, parti siyasetinin yeniden gözden geçirilmesi sorunu, diğer yandan kongre için program hazırlıyoruz. Bugünkü çizgi temelinde" (25)

"Eğer biz uluslararası ML plâtform konusunda açıklığa sahip olmazsak hazırlayacağımız program kısa sürede geçerliliğini yitirecektir" (İ,25-26)

Tüm bu görüşler, partinin temel görüşleri ve Mao konusunda kafası karışanların, ağır bir ideolojik bunalım ve tereddüte düşenlerin görüşleri olabilir.Söylemeye gerek yokki bu yoldaşların bunalımı,konferansta ve konferans sonrasında partiye kazandırılan yeni

görüşleri (ki bunlar partinin temel görüşleriyle çeli şiyor, partinin ideolojik ve siyasi ruhuna yabancıdır) savundukları müddetce devam edecektir. Bu yoldaşları partinin temel görüşleri ve Mao'yla çatıştıran esas neden konferansta ve konferans sonrasında partiye "kazandırdıkları" Troçkist nitelikli yeni görüşlerdir Bu yeni görüşlerin bütünleyicisi ve devamı olan diğer görüşler ise şimdi, tepeden ve demokratik olmayan bir tarzda adım adım eski görüşlerin yerine geçirilmeye çalışılıyor. Bu faaliyet devam ederse birgün kendimizi esasta "tamirat"a uğramış yeni bir TKP/ML'nin içinde bulacağız. Faaliyet şimdilik devam ediyor,"prog ram hazırlanamaz", "eklektizm sözkonusudur", o halde programın hazırlanması için restorasyon tamamlanmasına ve dolayısıyla zamana ihtiyaç vardır.

Yoldaşların söylemek isteyipte açıkça belirtme - dikleri budur. 1957 ve 1960 deklarasyonları ile 1963 polemiklerine gelince ÇKP'nin 63 polemiklerinde or - taya koyduğu bugünkü görüşleri doğrudur ve bu görüş - lerin bütünü, uluslararası komünist hareketin o zaman ki Marksist-Leninist çizgisini temsil etmektedir. ÇKP'nin 1963'de ortaya koyduğu bu görüşlerde ve çiz - gide yanlışlar olduğunu açıkça belirtmelidirler.Yoksa kafa bulandırıcı soyut iddialar, önce kafaları karıştırıp sonrada bulanık suda balık avlamaya kalkışmadan başka birşey olmayacaktır.

57 ve 60 deklerasyonlarının içinde barışcıl ge - çiş, haklı haksız savaş ayırımı yapmama,barış içinde birarada yaşamanın sosyalist ülkelerin dış siyaseti - nin temel ilkesi ve dünya barışını koruma aracı olduğu gibi modern revizyonist tezler olmasına rağmen , uluslararası komünist hareketin o zamanki bu ortak metinlerin özü Marksist-Leninisttir. Ve ÇKP de, bunu herzaman böyle söylemiş ve bu metinlerin içindeki bu revizyonist tezlere ta başından beri muhalif olduğunu ama bu metinlere, o zaman proleter enternasyonalizmini savunmanın mihenk taşının sosyalist kampın birli - ğini savunmak olduğu için, muhalefet şerhleri koyarak imza etmiştir.

Evet, partimizin, beş temel belgede ortaya konan

ideolojik siyasi hattı esas olarak ÇKP tarafından 1960 larda çizilen ve "uluslararası komünist hareketin genel çizgisi üzerine teklif" adlı mektupta sistemli bir biçimde formüle edilen çizgi üzerine oturmuştur , beş temel belge yazılırken,hatta onlardan da önce daha 1969 yılının sonlarında, PDA içindeki İbrahim yoldaşın önderlik ettiği Marksist-Leninist muhalefet kanadı tarafından modern revizyonizme ve sosyal emperyalizme karşı açık tavır alınır ve bu konuda PDA yönetimiyle mücadeleye başlanırken,1963 polemikleri adı verilen yazıların birçoğu türkçede yayınlanmış ve bu yazılarda ortaya konan görüşler, Marksist-Leninist kanadın modern revizyonizme ve sosyal emperyalizme karşı tavır almasında tayin edici bir rol oynamıştır.

57-60 deklerasyonlarıyla ÇKP'nin 63 polemiklerine eleştirisi olan MK üyeleri, bu eleştirilerini ve kanıtlarını açıkça ortaya koyup tartışmaya açmalıdır. Soyut suçlamalarda bulunup geri çekilmemelidirler.

24 Kasım 1979
(Tarih MK'ne teslim
edilen tarihtir.)

24 KASIM 1979 TARİHLİ YOLDAŞLAR BAŞLIKLI YAZI ÜZERİNE

Yukarıda adı geçen yazıyı yazan yoldaşlar bir dizi eleştiri ve suçlama getiriyorlar.Ben bu eleştiri ve suçlamalar karşısında görüşlerimi aşağıda ortaya koymak istiyorum:

Mao Zedung savunulmadığı eleştirisi :

Mektubu (yazıya bundan sonra mektubu diyeceğim) yazan yoldaşlar, MK'ni 'orta yolcu tutum' takınmakla suçluyorlar. Bu 'orta yolculuk' myy'a göre Mao'ya getirilen eleştiriler karşısında "Mao ML'dir şeklinde kısa cevaplar" vermek, hemen ardından da "ama AEP de ML'dir" şeklinde tavır takınmaktır. Myy'a göre,AEP"yeni Troçkist,dönektir".

Benim bu konuda görüşüm şöyledir: Bugün bütün dünyada komünistlerin önünde duran görev her türlü revizyonist ve oportünist çarpıtma ve saldırıya karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır.

Bugün Marksizm-Leninizm savunulmasında,Mao Zedung konusunda tavır takınmak önemli bir yer tutmaktadır. Kısa dönem önceye kadar dünya ML hareketi içinde merkezi bir yer tutan (burdaki merkezi çok önemli anlamına) AEP ve onu izleyen bir dizi parti ve gurup, bugün Mao Zedung'a "hiç bir dönemde ML olmadığı", "küçük burjuva-köylü devrimcisi olduğu" vs. gibi suçlamalar getiriyorlar. Bunun yanında Çin'li üç dünyacı modern revizyonistler ve onların izleyicileride sahtekârca Mao'ya sahip çıkar görünüyorlar.Kendi revizyonist görüşlerini, Mao'nun görüşleri ile uyum içinde imiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

İşte bu durumda, Marksizm-Leninizm'i savunanlar için Mao Zedung konusunda açık tavır takınmak, ML' in savunulmasında önemli bir yer tutuyor.Sorun böyledir . Yoksa "Mao Zedung'u savunmak ML'i savunmak"tır şeklinde değildir. Mao Zedung'un savunulması sorunu bir bütün olarak ML'in savunulması sorununun bir parçasıdır. Ona bağlıdır.Tersi değildir.

Mao Zedung konusunda bizim partimizin görüşü ne

dir? MK bu görüşün savunulması için ne yapmıştır?

Mao Zedung konusunda bizim partimizin görüşü,Mao'yu Marks, Engels,Lenin ve Stalin'le birlikte 'Marksizm Leninizmin büyük ustaları', 'en büyük ML'lerden biri'olarak görmektedir.

MK 1978'de, ve 1979'da Mao'nun ölüm yıldönümü ile ilgili olarak çıkardığı bildirilerde bu görüşlerimizi savunmuştur.

Yine MK'nın denetiminde çıkan P.da da bu görüşler savunulmuştur.

Bu anlamda MK'ya 'Mao'yu savunmadığı' şeklinde bir eleştiri getirilemez. Ancak bu savunmanın yeterli olup olmadığı sorulmalıdır.

Görüşüme göre bugün artık Mao Zedung'un bizim yaptığımız bir düzeyde savunulması kesinlikle yeterli değildir.

Bugün artık kesinlikle "Mao Zedung büyük ML' dir, o Çin devrimine önderlik etmiştir, BPKD'ne önderlik etmiştir,modern revizyonizme karşı mücadelede önemli rol oynamıştır, ML teorisine HS ve felsefe konularında katkıda bulunmuştur, sosyalizm şartları altında sınıf mücadelesinin devamını savunmuştur...vs."(-bkz.1.Konferans kararları) şeklinde bir Mao Zedung savunulması yeterli değildir. MK'miz bu şekilde bir Mao Zedung savunması yapmıştır. Bu şekildeki savunmanın da yeterli yapılmadığını MK 7.toplantısında tesbit etmiştir. Ama bence esas sorun bu şekilde bir savunmanın yeterince yapılmamış olması değildir.Esas sorun, bugün artık gerçekten Mao Zedung savunulmak isteniyorsa ona getirilen eleştirilere cevap vermek gerektiğidir.Ve verilecek cevapların ajitasyon düzeyinde olması yetmez.Getirilen eleştirilere bilimsel cevaplar vermek gerekir. Mao Zedung'u gerçekten incelemek gerekir. MK,eğer gerçekten Mao Zedung'u savunmak istiyorsa, Partiyi bu inceleme ve araştırmaya sokmak, ve bu inceleme ve araştırmayı en kısa zamanda sonuçlandırmak zorunda idi.İşte biz bunu yapmadık.MK'nın bu konudaki esas hatası bence budur. MYY ise bunu eleştirmiyorlar.Onlara göre Mao Zedung'un incelenmesini talep etmek bile, parti

çizgisine duyulan güvensizliğin' ürünüdür. Onlara göre Mao Zedungun "savunulması, tabiiki onun hatalarının tesbit edilip mahkûm edilmesinide içerecektir." Peki ama nasıl? Madem ki, Mao'yu savunmak, onu hatalarıyla birlikte savunmak değildir, o halde biz bugüne kadar Mao'yu hiç savunmadık demektir.Çünkü biz bugüne dek 'Mao'nun da hataları olabilir' dememize rağmen,Mao'nun hatalarını bulup çıkarmak, bunları mahkûm etmek için bir çaba göstermedik. Mao'yu dışa karşı -aslında içte de- hep hatasız olarak savunduk. Hataları bulup çıkarmak için araştırma talebi geldiğinde, bu talebi hep bastırdık. Aynı tavır şimdi de sürmektedir. MYY'lar bu tavır içindedirler. Bu tavır içinde olanlar objektif olarak parti içinde Mao konusunda ilerlemeye, Mao 'nun doğru bir temelde savunulmasına engel olmaktadırlar.

Orta yolculuk sorununa gelince: Orta yolculuk coğrafi bir kavram değildir. Yani eğer ortada iki kutup varsa, illede bu iki kutuptan birinde yer almak gerekmez. Çünkü bu iki kutup da yanlış olabilir. Bu durumda ML'lerin görevi bu iki kutuba karşı da mücadele etmektir. Yani coğrafi olarak (ama yalnızca coğrafi olarak) 'ortada' durmaktır. Bu ML'i savunmak demektir.

MYY'lar, hem Mao Zedung'a ML demenin,hemde AEP'ye ML bir parti demenin orta yolculuk olduğunu söylüyorlar. Öyle ya, AEP Mao Zedung'a 'o hiç bir zaman ML olmadı' diyor, Mao'ya saldırıyor.Bu durumda hem Mao Zedung'u hemde AEP'yi ML olarak görmek orta yolculuk değilmidir?

Burda birden fazla sorun vardır:

MYY'in karşı çıktığı, AEP'nin ML parti olarak değerlendirilmesi ve savunulmasıdır. Önce Mao Zedung sorununun bir partiye ML parti/yada revizyonist parti demek için tek kıstas olamayacağı konusunda anlaşmamız gerekir. Bugün bu sorun önemli kıstaslardan biridir, ama tek kıstas değildir. İkincisi ML bir partide, çok önemli konularda -ilkesel konularda da- hata yapabilir, ML'den belli konularda sapma içinde bulunabilir Yani AEP'yi değerlendireceksek yalnızca Mao konusundaki tavrına bakarak değerlendiremeyiz. Daha bir dizi

sorunda tavrına bakmamız, gelişme yönüne bakmamız, ve herşeyden önemlisi içinde bulunduğumuz durumda bütünüyle yozlaşıp yozlaşmadığına, partinin kurtarılma ihtimalinin olup olmadığına bakmak gerekir.

Bir partiye revizyonist parti diyebilmek için, o partinin çizgisinde önemli revizyonist sapmalar olması yetmez, hatta revizyonist çizginin hakim hale gelmesi de yetmez, daha önce ML olan bir partiye revizyonist diyebilmek için, o partinin bütünüyle yozlaşması gerekir.

MYY mesela 1957-60 deklarasyonlarının, 1963 polemiklerinin doğru olduğunu savunuyorlar. (Ben bu belgelerin genel değerlendirmesinde bu yoldaşlarla aynı görüşte değilim.) Ama bu belgelerdeki SBKP'ne karşı tavır nedir? Mao Zedung'un SBKP'ne karşı tavrı nedir? 20. Parti Kongresinde SBKP'de revizyonist çizgi kesinlikle hakim hale gelmiştir. Ama buna rağmen Mao Zedung, ÇKP ve AEP 1964'lere dek SBKP'ne revizyonist dememişlerdir. Partiyi karşılarına almamışlar, revizyonist yöneticileri karşılarına almışlardır. Ne zaman ki SBKP'nin artık kurtarılma ihtimali kalmamıştır, ML'ler o zaman SBKP'ne revizyonist parti demişlerdir. Bu tavır doğru olan tavırdır. (ÇKP ve AEP'nin hatası çizginin revizyonist bir çizgi olduğunu geç tespit etmeleri, buna karşı açık mücadeleye çok geç başlamalarıdır.) Bunun dışındaki tavırlar, ciddi olmayan, ML olmayan tavırlardır.

MK doğru olarak (görüşüme göre) 6. Toplantısında AEP'nin bir dizi hatasını tespit etmiş, ve AEP'nin çizgisine ML çizgi denemeyeceği görüşünde olduğunu tespit etmiş, ve bu konuyu dışa açmadan önce, parti içinde tartışmaya açmıştır. Bu ML sorumluluk bilincinde alınmış, ML işleyiş kurallarına uygun bir karardı ve tek doğru karardı. MK yine aynı toplantısında, AEP'nin hatalarının açıkça ve kamuoyu önünde tartışılabileceği, eleştirilebileceği kararı da almıştır. Bu karar da doğru idi.

Şimdi MK 8. Toplantısında P. içinde araştırma ve tartışma sonuçlanmadan, 'tutarsızlığını düzelten!' bir karar aldı. AEP'ye revizyonist deme kararı. Bunda kuş-

kusuz MYY'nin tavrı tayin edici bir rol oynadı.Görüşüme göre MK bu kararı almakla hem öz olarak,hemde işleyiş açısından partimize zararlı bir iş yaptı. Öz olarak bu konuda alınan karar yanlış ve zararlıdır. Çünkü AEP'nin bugün bütünü ile yozlaştığı ispat edilemez. AEP'nin çizgisine bugün artık ML bir çizgi denemez. Ve AEP'nin gelişme yönüde olumsuzdur. Ama bu AEP'nin bugünden bütünü ile yozlaştığı anlamına gelmez.Bu iddiada bulunanlar bunu ispat etmek zorundadırlar.

İşleyiş açısından yanlıştır, çünkü parti içinde tartışmaya açılan bir konu, tartışma bitmeden MK tarafından sonuçlandırılmıştır. Bu tavır partiyi yıkıma götürür.

Kısaca toparlarsam: Bugün hem Mao Zedung'u çeşitli mihraklardan, öncelikle AEP çevresinden gelen saldırılara karşı savunmak; AEP'yi eleştirmek,bunu yaparkende AEP'nin halâ bir ML parti olduğunu savunmak orta yolculuk değildir. Bugün karşıya alınması gereken bir bütün olarak AEP değil, AEP'nin revizyonist çizgisi ve bu çizgiyi savunan yöneticileridir.

Görüşüme göre AEP halâ bir ML parti olarak görülüp savunulmalı, AEP'nin bugünkü revizyonist çizgisi -ama ispatlı olarak,ajitasyon düzeyinde değil- açıkça kamu oyu önünde eleştirilmelidir.

Görüşüme göre ASHC'nin bir sosyalist devlet olduğu savunulmalı, ancak eğer AEP revizyonist çizgisinde ısrar ederse, süreç içinde geri dönüşün kaçınılmaz olduğu ortaya konulmalıdır.

MYY'lar MK'ni "ASHC'ndeki kesin geriye dönüşü ve köklü değişikliği" görmemekle suçluyor. MYY için ASHC artık kesinlikle geri dönmüştür. İsbat? ML'lerin tavrı bu olmaz. MYY'lar, AEP'deki geri dönüş için bir tarih tesbit ediyorlar. "Özellikle 1977'den sonra" diyorlar. Yani 1978'den bu yana. 1978'den bu yana, iki yıl içinde sosyalist ekonominin deformasyonu nasıl oldu? MYY bunu isbatlamak zorundadır.Aksi takdirde söylenen boş laftır.

AEP ve ASHC karşısında MYY'ın, ve ondan etkilenen MK'nın tavrı sorumsuz, AEP ve ASHC'yi karşı devrimin

saldırıları karşısında terk eden; AEP ve ASHC'yi karşı devrime teslim eden bir tavırdır.Bu tavır düzeltilmeli, AEP ve ASHC ML saflarına kazanılmak için mücadele edilmelidir.

MYY yoldaşlar "AEP'nin kökten red edilmesine karşı çıkmayı" "gidişimiz onun kadar hızlı, onun tam izin de olmasa bile, onun paralelinde, onun ilerleyişi yönündedir" şeklinde yorumluyorlar. Şimdi bizim AEP'nin paralelinde gitmediğimizi aslında MYY iyi bilmektedir. Bunun belgeleri ortadadır. Ocak 1978'de YD'da yapılan bir açık toplantıda AEP çeşitli konularda açıkça eleştirilmiştir. Mayıs ayında AEP'ye aramızdaki farklılıkları koyan bir mektup yazılmıştır.

AEP daha Mao'ya açık eleştiri getirmeden MK 4. toplantısında, AEP'nin bu eleştirileri getireceği konusunda parti uyarılmıştır. Bunlar ispatlanabilinen gerçeklerdir. O halde 'AEP paralelinde gitme' demagojisi ne olmaktadır? MYY bu konuyu iyi düşünmelidir.

"Hem Mao/Hem Stalin" meselesi :

MYY "hem Mao hem Stalin'i savunmanın eklektizm olduğunu söylemek şaşırtıcı ve tek kelimeyle acıdır" diyorlar. Ardından ise 1957-1960 deklerasyonlarının doğru olduğunu, 1963 polemiklerinin ML belgeler olduğunu söylüyorlar. Şimdi sözü edilen belgelerde Stalin'e nasıl yaklaşıldığına bakalım:

Stalin'e ağız dolusu küfür eden, ve modern revizyonist tezleri hakim kılan SBKP 20.Kongresi hakkında 1957 deklerasyonunda şu tesbit yapılıyor:

"SBKP 20.Kongresinde alınan tarihsel kararlar yalnızca SBKP ve SB'nde komünizmin kurulması için olağanüstü bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dünya KH'nde yeni bir çığır açmış, hareketin ML çizgide ileriye doğru gelişmesini kolaylaştırmıştır." (DKH'nin Ortak Belgeleri, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s.28)

1960 deklarasyonunda ise şunlar söyleniyor:

"...birçok ülke komünist partilerinin sapmalara ve kişileri putlaştırmanın doğurduğu zararlı sonuçlara

karşı giriştikleri savaşlardan başarı ile çıkmaları, dünya KH'nin giderek artan etkinliği,komünist partilerinin karşılaştıkları görevlerin üstesinden gelmelerinde yeni ufuklar açmıştır."(DKH'nin ortak belgeleri, BSY s.91)

"Komünist ve işçi partileri, SBKP'nin dünya komünist hareketinin öncü müfrezesi olduğunu, hep böyle kalacağını, uluslararası KH'nin en sınanmış,en çelikleşmiş bir parçası olduğunu oy birliğiyle belirtirler.

...

SBKP'nin 20.Kongresinin tarihsel kararları yalnızca SBKP için ve SB'nde komünist kuruluş için büyük bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dünya komünist hareketinde yeni bir dönemi başlatmış ve bu hareketin ML temelleri üzerindeki gelişmesinide hızlandırmıştır."(aynı kitap s.95)

ÇKP ve Mao Zedung'un Stalin değerlendirmesine gelince: Bu değerlendirme Stalin ölene dek açıktır. Mao Zedung Stalin'i MEL ile aynı düzeyde görüp değerlendirmektedir.Revizyonistlerin 5.ciltte almadıkları, Stalin'in ölümü üzerine yazısında Mao Zedung Stalini büyük bir ML olarak savunmaktadır.Revizyonistlerin seçtiği 5.ciltte, 12 Ağustos 1953 tarihli "parti içindeki burjuva fikirlere karşı mücadele edelim"adlı yazıda, Mao Zedung "altıncısı Çinli yoldaşların Marx, Engels,Lenin yada Stalin'le eşit tutmanın yasaklanmasıdır. Bizim onlarla ilişkimiz öğrenci-öğretmen ilişkisidir ve böyle olmalıdır," demektedir.Revizyonistlerin seçimini yaptıkları 5.ciltte (daha öncekilerde zaten hiç yoktur) SBKP 20.Kongresine kadar Mao Zedung'un Stalin'e getirdiği bir açık eleştiri yoktur.

Ama Mao Zedung ve ÇKP'nin Stalin konusundaki bu açık, berrak tavrı, SBKP 20.Kongresinden sonra bulanmıştır.

SBKP 20.Kongresi'nden sonra ÇKP MK Siyasi Bürosu adına "Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübeleri" adlı bir yazı yazılıyor. Yazı 5 Nisan 1956'da

'Halkın Günlüğü'nde' yayınlanıyor.

Bu yazıda girişte şunlar söyleniyor.

"SBKP 20.Kongresi SB'nin inşası ve uluslararası ilişkiler konusunda yeni tecrübeleri toparladı ve bir dizi önemli karar aldı. Alınan kararlar, meselâ değişik toplumsal sistemlere sahip devletler arası ilişkilerde Leninci barış içinde bir arada yaşama politikasının tutarlı bir şekilde uygulanması; SB 'nde demokratik sistemin geliştirilmesi; partide kollektif yönetim ilkesinin gerçekleştirilmesi;parti içindeki eksikliklerin eleştirilmesi; 6.beş yıllık plânın kabul edilmesi üzerine vb.idi.

Kişiye tapmaya karşı mücadele sorunu 20.parti kongresinin çalışmaları içinde önemli bir yer tuttu. Parti kongresi gayet açık bir şekilde kişiye tapmanın yaygın olduğu gerçeğini ortaya koydu.Kişiye tapma Sovyet toplumunun gelişmesinde uzun süre birçok hataya yol açmış ve zarar vermişti. SBKP'nin yaptığı hatalara karşı getirdiği cesaretli eleştiri parti içi hayatın ilkelere dayalı olduğunu; ve ML'in hayatiyetini gösterdi."

Broşürde daha sonra merkezi yönetimin kaçınılmaz olduğu söyleniyor ve sonra şunlar deniyor:

"Parti ve devlet fonksiyonerleri dikkatli ve alçak gönüllü olmalı,kitlelerle sağlam bağlar kurmalı,kitlelere danışmalı, sürekli olarak gerçek durumu incelemeli, ve buna bağlı olarak sistemli bir şekilde eleştiri ve özeleştiri yapmalıdır.Stalin parti ve devletin esas önderi olarak hayatının son döneminde tamda bunları yapmadığı için bazı ciddi hatalara düştü. O kendini beğenmişliğe kapıldı. Dikkatli olmadı. Görüşlerinde subjektivizme ve tek yanlılığa düştü.Önemli sorunlarda yanlış kararlar verdi. Bunlar ciddi ve zararlı sonuçlar doğurdu."

...

"Stalin Leninci çizgiyi uyguladığı için haklı bir üne kavuştu. Ancak o bu üne kavuştuğunda hatalar yapmaya başladı, kendi rolünü haksız olarak abarttı, kendi kişisel yönetimini, kollektif yönetimin karşı-

sına koydu.Bunun sonucunda, bazı yaptıkları,daha önce savunmuş olduğu ML'in ilkeleri ile çelişmeye başladı."

"O bir yanda tarihi yaratanın halk olduğunu Partinin kitlelerle kaynaşması gerektiğini,parti içinde demokrasi,özeleştiri,alttan eleştirinin geliştirilmesi gerektiğini savundu.Diğer yandan kişiye tapmanın yayılmasına göz yumdu ve kişisel yönetim (keyfi) metodlara başvurdu. Yani Stalin hayatının son döneminde teorisiyle pratiği arasında birbirinden uzaklaşmaya izin verdi."

Stalin böyle değerlendirildikten sonra ÇKP genel değerlendirmede, SBKP'nin tersine şu sonuca varıyor:

"JW Stalin mükemmel bir ML'dir.Bir ML olarak o aynı zamanda belirli ciddi hatalarda yaptı ve bu hatalarını görmedi" (Alm.22)

Bu broşürün hemen ardından, 25 Nisan 1956 tarihli "10 büyük ilişki" adlı yazısında Mao Zedung Stalin konusunda şunları söylüyor:

"SB'nde bir zamanlar Stalin'i göklere çıkaranlar, şimdi onu bir hamlede cehenneme gönderiyorlar . Burda Çin'de de bazıları aynı örneği izliyorlar.MK'nin görüşü Stalin'in hatalarının bütünün yalnızca %30'unu başarılarının ise %70'ini oluşturduğu , ve bir bütün olarak değerlendirildiğinde her şeye karşın Stalin'in büyük bir Marksist olduğu yönündedir.Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesi üzerine adlı yazıyı bu değerlendirme temelinde yazdık. Stalin'in hatalarının %30, başarılarının %70 olduğu yolundaki bu değerlendirme aşağı yukarı doğrudur. Stalin Çin'le ilgili bazı hatalı şeyler yaptı.İkinci devrimci iç savaş döneminin sonlarında Vang Ming' in izlediği sol maceracılık ve Japonya'ya karşı direnme savaşının başlarında yine onun düştüğü sağ oportünizm, Stalin'e bağlanabilir.Kurtuluş savaşı sırasında Stalin önce iç savaş alevlendiği taktirde Çin ulusunun yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını ileri sürerek bizim devrime hız vermemize izin vermedi. Sonra savaş gerçekten başladığı zaman da

bize karşı yarı ciddi, yarı kuşkulu bir tavır aldı. Savaşı kazandığımız zaman Stalin, zaferimizin Tito tipi bir zafer olduğundan şüphe etti ve 1949 ile 1950 yıllarında üzerimizdeki baskı gerçekten çok büyüktü. Öyle olduğu halde onun hatalarının %30, başarıları nın %70 olduğunu söylüyoruz. Haklı olan da budur." (Mao Zedung, SE, c.5, s.346, Aydınlık Ya.)

29 Aralık 1956'da yine Halkın Günlüğü'nde MK SB adına 'Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübeleri üzerine biraz daha' adlı bir makale yayınlanıyor. Bu makalede, daha önce yayınlanan makalede Stalin üzerine söylenenler alıntı olarak yer alıyor, ve ek olarak şunlar söyleniyor:

"Stalin SB'nin iç ve dış politikasında bazı ciddi hatalar yaptı. Onun keyfi çalışma yöntemi demokratik merkeziyetçilik ilkesini hem parti yaşantısında hemde devlet aracı içinde belli ölçüde zedeledi ve sosyalist yasalar belli ölçüde yaralandı.Stalin birçok çalışma alanında, ciddi bir şekilde kitlelere yabancılaştığından ve keyfi kararlar aldığından dolayı ağır hatalar yapması kaçınılmazdı. Bu hatalar kendini en açık bir biçimde karşı devrimin bastırılmasında ve bazı devletlere karşı tavırlarda gösterdi Karşı devrimcilerin bastırılmasında Stalin,gerçekten cezalandırılması gereken pekçok karşı-devrimciyi bastırdı ve bu cephede görevleri esas olarak çözdü.Fakat bunun yanında birçok namuslu komüniste ve SB vatandaşına karşı haksızlık etti ve ağır kayıplara sebep oldu. Bir bütün olarak ele alındığında Stalin kardeş ülke ve partilerle ilişkilerde bir enternasyonalist olarak davrandı. O diğer halkların kurtuluş mücadelesini ve sosyalist kampın güçlenmesini desteklediği. Ama bazı sorunların çözümünde büyük güç şövenizmine eğilim duydu. Eşitlik sorununu kavramadı . Ayrıca kadroları da alçak gönüllülükle eğitmedi.Hatta o bazen yanlış bir şekilde ve ağır sonuçlara yol açan bir biçimde kardeş parti ve ülkelerin içişlerine karıştı."(Alm.38)

"Stalin'in hayatının son döneminde yaptığı hataların bunca ağır sonuçlara yol açmasının sebebi ,

çok açık bir biçimde Stalin'in bazı alanlarda ve belli ölçülerde kitlelerden ve kollektiften tecrit olması, parti ve devlet demokratik merkeziyetcilik ilkesini yaralamasında yatmaktadır." (s.42)

.."Stalin'in hayatının son dönemde kazandığı bazı zaferler ve buna bağlı olarak yapılan övgüler Stalin'in başını dönderdi. Yer yer kaba bir biçimde diyalektik materyalist düşünce tarzından uzaklaştı, subjektivizme düştü. Kendi yanılmazlığı ve bilgeliğine ve otoritesine körce inanmaya başladı. Karmaşık sorunları ciddi bir biçimde inceleyemez hale geldi, yoldaşlarının ve kitlelerin sesine kulak vermedi. Bu yüzden aldığı bazı kararlar ve tedbirler objektif gerçekle çelişme içinde idi. Genellikle o bu hatalı tedbirlerin uygulanması için uzun süre diretirdi. Bu yüzden de hatalarını zamanında aşamazdı.

SBKP şimdi Stalin'in hatalarını düzeltmek için tedbirler almış durumdadır. Alınan bu tedbirler daha şimdiden meyve vermeye başlamıştır. 20. PK Stalin' in hatalarının derinliğini ortaya koyarken, ve Stalin etrafında yaratılan kişiye tapmayı yıkarken büyük bir cesaret ve kararlılık göstermiştir."(s.43)

Mao Zedung 18 Ocak 1957'de parti komitesi sekreterlerine yaptığı bir konuşmada Stalin'in felsefesi konusunda şunları söylüyor:

"Stalin'de önemli ölçüde metafizik vardı ve birçok kişiye metafiziği izlemelerini öğretti. Stalin SBKP/B tarihi kısa derste Marksist diyalektiğin dört ana özelliği olduğunu söylüyor. Stalin birinci özellik olarak şeylerin birbirleriyle olan ilişkilerini ele alırken, bundan sanki şeyler sebepsiz yere birbirleriyle ilişkiliymiş gibi söz ediyor. Peki o zaman birbiriyle ilişkili olan nedir? Birbiriyle ilişkili olan, bir şeyin birbiriyle çelişen iki yönüdür. Her şeyin birbiriyle çelişen iki yönü vardır. Diyalektiğin dördüncü özelliği olarak da bütün şeylerde var olan iç çelişmeden söz ediyor ama sonrada karşıtların birliğinden hiç söz etmeden, sadece karşıtların mücadelesini ele alıyor..(Cilt 5,s.421) "Stalin karşıtların mücadelesiyle karsıtların birliği arasında-

ki bağı görmedi." (Cilt 5.s.423)

Buraya kadar olan alıntılardan görülebileceği gibi, ÇKP ve Mao Zedung, 20.PK'sinden sonra, Kuruşçof revizyonistlerinin Stalin'e getirdiği eleştiriler karşısında doğru bir tavır takınmamışlar, bu eleştirileri geri çevirmemişlerdir. Tam tersine, bizzat kendileri, Stalin'e iddia düzeyinde bir dizi eleştiri getirmişlerdir. Söylenen, ileri sürülen tezlerin hiç biri, ama hiçbiri ispatlanmaya çalışılmamaktadır.

Yalnızca felsefe konusunda Mao Zedung söylediklerini ispatlamaya çalışmaktadır. Ancak, Mao'nun söylediklerileyle, Stalin'in 'Diyalektik ve tarihi materyalizm' adlı yazısı karşılaştırılınca, Mao'nun eleştirisinin haksız olduğu ortaya çıkmaktadır.(Bu yazı bütün yoldaşların elinde vardır, bu yüzden alıntı yapmayı gereksiz görüyorum.)

MYY'ın, ML belgeler olarak değerlendirdiği 1963 polemiklerinde de Stalin konusunda bu yanlış tavır sürmektedir.

Polemik belgelerinde "SBKP yönetimi ile aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi" adlı makalede ÇKP 'Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesi' adlı makaleden alıntı yapıyor ve bu makaledeki görüşlerin doğru olduğunu, bu makalede Stalin'in çok yönlü değerlendirildiğini iddia ediyor.(bkz.Uluslararası KH'nin genel çizgisi Aydınlık Y.s.114) Aynı yazıda Mao'ya dayanılarak şu söyleniyor:

"Stalin eleştirilmelidir. Ancak eleştiri yöntemi konusunda sizinle aynı görüşte değiliz. Ayrıca aynı görüşü paylaşmadığımız başka konularda var." (agk.s.117)

"Stalin meselesi üzerine" adlı polemik yazısında ise ÇKP Stalin hakkında şu tesbitleri yapıyor:

"Stalin'in hayatı büyük bir ML'in, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı. Şu gerçektir ki, büyük ML ve proleter devrimci Stalin, Sovyet halkı ve UKH için yararlı işler yaparken belli hatalarda yaptı. Bunlardan bazıları ilke hatalarıydı, bazıları da pratik çalışma sırasında işlenmiş hatalardı. Bazıları

önlenebilirdi. Bazılarının ise proletarya diktatörlüğünün önünde hiç bir örnek olmadığı günlerde önlenmesi çok güçtü.

Belirli meselelerde Stalin, düşünce tarzında diyalektik materyalizmden ayrıldı, metafiziğe ve öznelciliğe düştü. Bu nedenle bazı gerçeklerden ve kitlelerden koptu. Parti dışı mücadelelerde olduğu kadar parti içi mücadelelerde de, belirli durumlarda ve belirli meselelerde, nitelikleri birbirinden farklı iki tip çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişmeleri ve halk içindeki çelişmeleri, aynı zamanda da bunların ele alınmasında uygulanması gereken yöntemleri birbirine karıştırdı. Stalin tarafından yönetilen karşı devrimin bastırılması çalışmasında, cezayı hak eden birçok karşı devrimci uygun şekilde cezalandırıldı, fakat aynı zamanda suçsuzlar da haksız yere mahkûm edildi. 1937 ve 1938'de karşı devrimcilere karşı baskı alanının genişletilmesi hatası işlendi. Stalin parti ve hükümet örgütünde proleter demokratik merkeziyetçiliği tam anlamıyla uygulamadı. Bu ilkeyi bir dereceye kadar ihlal etti. UKH'ye bazı kötü öğütler de verdi. Bu hatalar SB'nin ve UKH'nin bazı kayıplar vermesine sebep oldu."(UKH'nin genel çizgisi s.172-173)

..."Stalin'i savunmakla onun hatalarını savunmuyoruz. Çin komünistleri çok zaman önce onun bazı hatalarıyla bizzat karşı karşıya kaldılar.ÇKP içinde zaman zaman ortaya çıkan bazı 'sol' ve sağ oportünist çizgilerden uluslararası kaynaklara dayanan bazıları, Stalin'in belirli hatalarının etkisiyle ortaya çıktı. Mao Zedung ve Liu Şao Şi (abç.) yoldaşların temsil ettikleri Çinli ML'ler, 1920'lerin sonunda,1930'larda,1940'ların başında ve ortalarında Stalin'in hatalarının etkilerine karşı direndiler, zamanla hatalı sol ve sağ oportünist çizgileri yendiler ve sonunda Çin devrimini zafere ulaştırdılar". (agk. s.175)

Görüldüğü gibi polemik yazılarında da Stalin 'e iddia düzeyinde isbatsız eleştiriler sürmektedir.İlginç olan, bu eleştirilerin Kruşçov'un eleştirileri

ile öz olarak ayrı olmamasıdır. Çinli yoldaşlar yönteme karşı çıkmakta, genel değerlendirmede SBKP' nin başındaki revizyonistlerden ayrılmaktadırlar.

(Bugün artık bu fark da kalmamıştır. Bugün Brejnev revizyonisti ve onun takipçileri de Stalin'in esas olarak bir ML olduğunu, ve ML olarak önemli bazı hatalar yaptığını savunmaktadır.)

Stalin'in bu şekilde savunulması, gerçekte onu savunma adına ona saldırmaktır. MYY eğer bu tavrın doğru olduğu düşüncesinde iseler, 1957-60 deklarasyonlarında, ve polemikte getirilen (Stalin konusunda) eleştirilerin doğruluğunu ispatlamak zorundadırlar.

Stalin'in değerlendirilmesi konusunda, Mao Zedung Stalin'e önemli eleştiriler getirmektedir. Görüşüme göre ispatsız olan bu eleştirilerin ispatlanma imkanı da yoktur. Çünkü bunlar tutarsız, revizyonizmin etkisinde kalınarak yapılan eleştirilerdir.

Bu durumda her ML'in görevi, bu konuda (Stalin konusunda) getirilen eleştiriler konusunda açık tavır takınmaktır. Stalin'e getirilen eleştiriler konusunda hem Mao'yu hem Stalin'i savunmak eklektizmdir. Ya Mao'nun Stalin'e getirdiği eleştiriler haklıdır. Bu eleştireler temelinde Stalin eleştirilmelidir. (Bunu savunanlar eleştirileri ispatlamak zorundadır.) Ya da bu konuda Mao haksızdır. Ve bu konuda Stalin Mao'nun eleştirilerine karşı da savunulmalıdır. (Benim görüşümce bu yapılmalıdır.)

Mao ile Stalin arasında görüş ayrılığı olduğunu ortaya koyan ben değilim. Bunu bizzat Mao söylüyor. Bu gerçeğe gözünü kapamak ML'lerin işi olmasa gerek. MYY'lar "Mao ile Stalin'i birlikte savunmak eklektizmdir" tespitini "tek kelime ile acı" buluyorlar. Tutanaklar incelenirse görülür ki, bu Stalin'e getirilen eleştiriler konusunda söylenmiştir. Söylenen Mao Zedung ile Stalin birlikte ML olarak savunulmaz şeklinde bir şey değildir. Söylenen Stalin'e getirilen eleştiriler karşısında açık tavır takınmak gerektiğidir. Bu konuda Mao ile Stalin'i beraber savunmanın imkansız olduğudur. Gerçek durum da yukarıda aktarılarla ortaya koymaya çalıştığım gibi budur.

MYY'lar bu tespiti yapmayı "Mao'yu veya Stalin'i reddetmek isteyen birisi için yeterli temel" olarak değerlendiriyorlar.

Bence bu tartışmayı bastırma, engelleme, korkutmaya çalışma tavrıdır. Yoldaşlar Mao ile Stalin arasında hiç çelişme yokmuş havasını yaratmaya çalışıyorlar; ve bu çelişmenin varlığı ortaya konduğu zaman "bu Mao'yu ve Stalin'i reddetmektir" damgasını basıyorlar. Bu doğru bir tavır değildir. Kaldı ki bu yoldaşların ellerinde Mao konusunda tüm arkadaşların ne düşündüğünü gösterir belgeler de vardır.

MYY "bize göre bugün Mao'nun bağnazca savunulması tehlikesinden bahsetmenin ciddiye alınır hiçbir yanı yoktur" diyorlar. Görüşüme göre bu tam da bu tehlikenin bizim için olduğuna bir işarettir.

Stalin, hangi sapmanın daha tehlikeli olduğu sorusuna "hangisine karşı mücadele edilmiyorsa o daha tehlikelidir" diye cevap veriyor. Bugün bizim içimizde pekçok yoldaş "esas mesele AEP'nin saldırıları karşısında Mao'yu ML olarak savunmaktır" tespitini yaparken, diğer tehlikeyi var bile saymıyorlar. İşte bu noktada, bu tehlikenin bizim içimizde ve bizim için esas tehlike olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Yoldaşlar "P içinde Mao'nun hatasız olduğunu savunan kaç kişi çıkar?" diyorlar. Görüşüme göre belki bir kişi bile çıkmaz ama sorun 'hatasız' olup olmaması sorunu değil; önemli hatalar, ilkesel hatalar, ML'den sapma teşkil eden hatalar yapıp yapmadığı sorunudur.

(Sorun benim için kesinlikle ML mi, değil mi sorunu değildir. Benim bu konuda kafam --inandığımdan değil, yaptığım araştırma sonucu-- açıktır. Mao Zedung bir bütün olarak ele alındığında, ancak büyük bir ML olarak değerlendirilebilir. Mao Zedung dünyadaki K. önderler içinde MELS ile karşılaştırılabilecek tek önderdir. Ve hataları ancak onlarla karşılaştırıldığında göze batmaktadır.)

Bu ikinci soruya cevap vermek gereklidir. Bunun için araştırma gereklidir ve içimizde parti üyeleri araştırmaya itilmelidir. İşte yapılmayar budur. MYY

üyeleri bu konuda teşvik edecek yerde, tersine 'sorun yoktur' havasını yaratmaya, araştırmayı engellemeye yöneliyorlar. Böyle olunca da Mao Zedung savunmasından geriye yalnızca 'bağnazca savunma' kalır , kalmak zorundadır. Bugün, Mao Zedung'u bugünkü düzeyde savunmayı esas görev olarak tespit eden, ve araştırmayı geriye bırakan güçlü bir akım vardır içimizde. MYY da bu akımın içindedirler.

Marksizm-Leninizmin klasikleri sorunu:

Partimizin resmi çizgisinde MELS ve Mao Zedung, ML'in beş büyük ustası, öğretmeni, en büyük ML'ler olarak adlandırılmıştır. Bu anlamda Mao Zedung ML'in 'klasikleri' içinde ele alınmaktadır. Sorun böyle yorumlanabilir.

Yine partimizin rezmi çizgisinde 'Marksizm-Leninizmin klasiğinin' ne olduğu sorusuna cevap yoktur. Bu anlamda resmi çizgimizde ML'in klasikleri konusunda tam bir tespit yoktur da denebilir.

Bu sorun 1. Konferans'ta ele alınmış, fakat bir açıklığa varılmamış, tam tersine sorun büsbütün karışmıştır. 1. Konferanstaki genel hava MEL'i klasik olarak görmek, diğerlerini büyük, en büyük ML'ler olarak adlandırmak şeklinde idi.

Bir bütün olarak ele alındığında görülür ki bu konuda partimizin çizgisinde bir açıklık yoktur.

P. 1. Konferansında partilerarası ilişki konusunda MELS ve Komintern geleneğinin temel alınması açıkça belirtilmiş, bu konuda karar alınmıştır.(Bkz. Konferans belgeleri)

MYY, YD'nda çıkarılan, ve kamp broşüründe basılan iki bildiride Mao Zedung'un klasikler arasından çıkarılmış olmasını eleştiriyorlar. Eleştiri getirilen her iki alıntı da partilerarası ilişkiler sorunudur. Bu sorurda MELS'in temel alınacağı bizzat Konferans kararıdır. Bu meselenin şekilsel yönüdür. Meselenin özüne gelince benim düşündüğüm şudur:

ML klasik kavramı, hiçbir ilkesel konuda hata yapmamış; ya da yaptı ise bu hatasını özeleştiri ile düzeltmiş ML önderler için kullanılmalıdır.

Şurası açıktır ki gelip geçmiş pek çok komünist önder içinde, bu sıfata layık olanlar çok azdır.

Görüşüme göre MEL ve Stalin (bunların bütün e - serleri/ve yaptıkları değerlendirilebilir) için ML klasikler kavramı kullanılabilir. Kullanılmalıdır.

Mao Zedung, görüşüme göre, büyük bir ML'tir. Ama bir klasik değildir. Çünkü Mao Zedung özellikle sosyalizmin inşası-demokratik devrimden sosyalist devrime geçişte, önemli bazı ilke hataları yapmıştır. Mao Zedung'un yaptığı en önemli ilke hatası görüşüme göre, 'sosyalizmin burjuvazinin bir bölümüyle inşası' tezinde kendini göstermektedir. Stalin'e yaklaşım meselesinde de Mao Zedung, yukarıdaki alıntılarda görülebileceği gibi, önemli bir hata yapmıştır. Mao Zedung bu hataları önünde herhangi bir tecrübe olmadığı şartlarda değil; SB'nin sosyalist inşa tecrübelerinin olduğu şartlarda yapmıştır. Bu durumda Mao Zedung'un MELS ile birlikte ML'in klasiği olarak adlandırılması yanlıştır.

Kaldı ki Mao Zedung'un hayatının son dönemine ait belgeler daha tam olarak değerlendirilmemiştir. Bu bile Mao Zedung'u --en azından bugün için-- ML'in klasikleri arasında ele almamak için yeter sebeptir.

Öneriler üzerine görüşlerim:

Birinci öneriye katılıyorum. AEP'nin getirdiği eleştiriler esas olarak Emperyalizm ve Devrim kitabında vardır. Bu eleştirilere tek tek cevap veren bir yazı hazırlanarak, P. içinde tartışmaya açılmalı; sorun konferansta çözülmelidir. AEP mektubunun açılması kararı zaten alınmıştır.

AEP'nin eleştirilerine cevap vermede geç kalınmıştır. Bunda, sorunun önemini gördüğüm halde, üzerine gitmemekle yaptığım hatanın önemli payı vardır.

2. MK bir özeleştiri yapmalıdır. Ama özeleştirinin temel noktası görüşüme göre Mao'nun gerçekten savunulması konusunda önderlik etmeme konusunda olmalıdır.

3. a) Tartışma sonuçlanana dek, AEP'nin ML par-

3. a) Tartışma sonuçlanana dek, AEP'nin ML parti, ASHC'nin sosyalist devlet olarak savunulmasının askıya alınması doğru değildir. Bu yapılmalıdır. Ama esas sorun bunun savunulması olmamalıdır.(Bu konuda MK 8. kararı sorunu zaten çözdü!)

b) AEP'nin ML olarak değerlendirmesi 1. Konferans tarafından yapılmıştır. MK 8. toplantısına kadar da bunun tersi bir karar alınmamıştır. Bu konuda özeleştiri yapılacak bir davranış yoktur.

Mao'nun ML'in klasikleri arasından çıkarılması, bir tek konuda sözkonusudur. Partilerarası ilişkiler konusunda. Bu konuda Parti 1. Konferansının kararı vardır.

4. Bu öneriye katılıyorum. Bence yalnızca MK üyelerinin değil, FÜ'lerin de bu konudaki düşünceleri P.ye açılmalıdır. Tutanaklar (örgütsel sorunlar çıkarılarak) üyelere verilebilir.

MYY bugün MK içindeki bazı yoldaşların (herhalde öncelikle beni kastediyorlar) "bunalım" içinde olduklarını tespit ediyor ve şöyle diyorlar:

"Söylemeye gerek yok ki bu yoldaşların bunalımı Konferansta veya konferans sonrasında partiye kazandırılan yeni görüşleri (ki bunlar partinin temel görüşleri ile çelişiyor, partinin ideolojik-siyasi ruhuna yabancıdır) savundukları müddetçe devam edecektir."

Onlar bu yeni görüşleri "troçkist nitelikli görüşler) olarak nitelendiriyor.

Şimdi gerçeklere bakalım: Neydi Konferansın partiye kazandırdığı yeni görüşler?

-- Parti konferansı, üç dünya teorisinin tüm tezleriyle kökten reddedilmesi kararı aldı! Bu mu troçkist nitelikli görüş?

-- Parti konferansı uluslararası planda baş düşman ve baş çelişme tespitine karşı çıktı, bu anlayışı reddetti! Bu mu troçkist nitelikli görüş? Bu konuda P.da ve K.te P.nin görüşleri uzun uzadıya ortaya konuldu. Buna troçkist diyenler, bu yazıları eleştirmelidirler. MK bugüne kadar P içinde herhangi bir eleştiriyi bastırma tavrına girmedi.

-- Parti Konferansı Mao Zedung düşüncesi kavramını reddetti. Bu kavramın Mao'yu Lenin'den-Leninizm den koparmak anlamına geldiğini tespit etti. Bu mu troçkist görüş? Şurası unutulmasın ki Mao Zedung düşüncesi kavramını yaratan, Mao'ya karşı darbe hare - ketine girişen Lin Biao'dur.

-- Parti Konferansı troçkist-revizyonist kırması "çağımız emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin topyekün zaferi çağıdır. Mao Zedung düşüncesi bu çağın ML'idir" anlayışını reddetti! Bu mu troçkist görüş?

-Parti konferansı proleter dünya devrimci sürecinin birbiriyle ittifak içinde olan iki ayrı devrimci akımdan olduğu tesbitini yaptı;karşılıklı bağı ve ilişkiyi ortaya koydu; bağın tek taraflı alınmasına karşı çıktı. Bu mu Troçkist görüş?

-Parti Konferansı, parti içi işleyişi esas olarak rayına oturtan bir tüzük kabul etti. Bu mu Troçkist görüş?

-Parti Konferansı, TKP/ML KP değildir.Biz ketiz diyenleri lânetledi. Partiye sahip çıktı.Bu mu Troçkist görüş?

-Parti Konferansı, uluslararası ilişkilerde açık ideolojik mücadele; eşitlik talep etti. Bu mu Troçkist görüş?

İşte bunlardır Konferansın görüşleri. Bunlara Troç - kist suçlaması getirenler bunu ispatlamak zorunda - dırlar.

Ben 1.Konferansın her konuda doğru kararlar aldığını iddia etmiyorum. Ama şurası açıktır ki,1.Konferansın aldığı kararlar esas olarak öz itibariyle doğrudur. Ve partinin ilerlemesi yönünde 1.Konferans önemli bir yere sahiptir.

1.Konferans ben de dahil olmak üzere,uluslara - rası ML hareket içindeki gelişmelerin yönünü,ML ha - reket içinde modern revizyonizme karşı mücadelenin içinde yapılan hataların derinliğini kavramadığı i - çin, partiyi bu konuda yanlışlardan arındıramamıştır Bunun yapılması önümüzde görev olarak durmaktadır.

Sizin,MYY'in, da tesbit ettiğiniz gibi,uluslararası plânda ML plâtform olarak partimiz 1963 pole - miklerini ve 1957-60 deklerasyonlarını kendine temel almıştır. Yalnızca bizim partimiz değil, 1964 sonra-

sı kurulan tüm ML partilerin enternasyonal alanda temeli bu belgelerdir. MYY bu belgelerin içindeki "Bütün görüşlerin doğru" olduğunu söylüyorlar.(Polemik belgeleri için). 1957-60 için ise değerlendirmeleri şöyle:

"1957-60 deklarasyonlarının içinde barışçı ge - çiş,haklı haksız savaş ayırımı yapmama, barış içinde bir arada yaşamanın sosyalist ülkelerin dış siyase - tinin temel ilkesi ve dünya barışını koruma aracı olduğu gibi,modern revizyonist tezler olmasına rağmen....özü ML'tir.'

Önce 1963 polemiklerindeki bütün görüşlerin doğru olduğu iddiasına gelelim: Yukarıda Stalin sorunu adlı polemik yazısından alıntılar yaptım. Bütün görüşlerin doğru olduğunu savunduğunuza göre,burdaki görüşlerin de doğru olduğunu savunuyorsunuz demek - tir. O halde şu iddiaları ispatlayın:

-Stalin yer yer, zaman zaman diyalektik mater - yalist düşünce yönteminden uzaklaştı.

-Birbirinden değişik nitelikteki çelişmeler, ve bunların çözümü için kullanılacak metodları birbirine karıştırdı.

-Belli ölçülerde demokratik merkeziyetçilik ilkelerini çiğnedi.

- UKH'e bazen yanlış öğütler verdi.

1963 polemiklerindeki tek hata görüşüme göre Stalin konusunda yapılan hata değildir.Kruşçov revizyonistlerine karşı mücadelede daha bir dizi konuda onlarla uzlaşılmaktadır./Bu mektup çerçevesinde bütün polemik yazılarını incelemenin imkânı yok.Ancak birkaç noktaya dikkat çekmek,tezler halinde gö - rüşler koymak mümkün. Aslında polemik yazılarının değerlendirme çalışmasını Av.lı ve Alman arkadaşlar iki yıla yakın bir zamandan beri sürdürüyor.Bu çalışmaların belgelerini şimdi iki ayda bir çıkardıkları broşürlerle ortaya koyuyorlar. Bu broşürler türkçeye çıktıkça çevriliyor. Polemik değerlendirilmesi için bu belgeler, ve polemik belgeleri üzerinde tartışma en iyi yöntemdir görüşümce./

Polemik yazılarının temeli "Genel hat hakkında teklif"tir.

Genel hat hakkında teklifde ÇKP 25 madde halinde, UKH'in üzerinde birleşeceği bir plâtformu ortaya koymaktadır.

1. Maddede ÇKP, SBKP'ni 1957-60 deklarasyonlarını savunmama noktasında eleştirmektedir. Halbuki aynı eleştiri SBKP'den ÇKP'ye de gelmektedir. Bunun kaynaklandığı yer bu belgelerin revizyonizm ile Marksizm-Leninizmin iç içe,yan yana yer aldığı eklektik belgeler olmasıdır.

2. Maddede ÇKP kendi anladığı şekliyle 1957 ve 60 deklarasyonlarında savunulması gerekli devrimci ilkeleri tesbit etmektedir.

3.Maddede UKH'in genel çizgisinin "ABD emperyalizminin karşı devrimci dünya stratejisini hedef aldığı" (UKH'nin genel çizgisi s.12) söylenerek proleter dünya devriminin hedefinin Amerikan emperyalizmine (süper güçler teorisi!!!) indirgenmesine kapı açılıyor.

4.Maddede bugün dünyadaki temel çelişmeler tesbit ediliyor. Bu tesbit yapılırken, a)sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme 1.sırada sayılıyor.(Daha sonra birinin yerine subjektif bir şekilde diğeri geçirilemez deniyor!), ve Kruşçov revizyonistlerine taviz veriliyor. b) Diğerlerinden değişik nitelikte olan 4.çelişmenin bu değişik niteliği ortaya konmuyor.

5.Maddede doğru olarak modern revizyonistlerin çelişmeler konusunda bir dizi çarpıtması red ediliyor.

6.Maddede uzun uzadıya ikinci dünya savaşından sonra sosyalist kampın güçlendiğinden söz ediliyor. 20.PK'nden sonra, modern revizyonistlerin bu kampı zayıflattığından tek kelime ile söz edilmiyor.

7.Maddede Kruşçov revizyonistleri doğru bir şekilde (adı verilmeden!!) Amerikan emperyalizmi ile uzlaştığı noktasından eleştiriliyor. Ancak Amerikan emperyalizminin dünya halklarının azılı düşmanı

olduğu ispatlanmaya çalışılırken,tek büyük emperyalist güç o imiş havası yaratılıyor.

8. Maddede ulusal kurtuluş hareketinin dünya devrimci hareketi için önemi Kruşçov revizyonistlerine karşı doğru bir şekilde savunuluyor. Ancak bu yapılırken "Asya,Afrika,Latin Amerika,,, devrimin fırtına merkezleridir" tesbiti ile, Lin Biao'nun çizgisinin temeli atılıyor. (Daha sonraki 3 dünya teorisininde temeli bu arada) Ordu sorunu yok!Bu maddede bu ülkelerde toprak devriminin gerekliliği yok!

9.Maddede Asya-Afrika-Latin Amerikada "burjuvazinin genel olarak ikili bir niteliği" olduğu tezi savunuluyor. Bu yanlış tezin yanında, esas olarak doğru görüşler savunuluyor.

10.Madde kapitalist ülkelerde sosyalist devrimin gerekliliğini ortaya koyuyor. "ABD'nin denetlediği, yada denetlemeye çalıştığı kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve halk saldırılarını esas olarak ABD emperyalizmine ama aynı zamanda milli çıkarlara ihanet eden kapitalistlere ve öteki yerli gericilere yöneltmelidir."(s.25)deniyor! (3 Dünyacıların, II. dünyası buradan türemiştir!)

11.Maddede 'barışçıl geçiş' sorunu tartışılıyor. "Proletarya partisi kendini her iki olasılık için hazırlamalıdır"(s.28) deniyor. Barışçı geçiş hangi şartlarda mümkündür? Ancak proletaryanın elinde silah olduğu şartlarda. Ancak burjuvazinin yok olma karşısında kafasını kaldıramıyacağı kadar zayıf (proletaryanın onca güçlü) olduğu şartlarda.Her halükârda devrim şiddet meselesidir. Bu şiddetin içsavaşa dönüşüp dönüşmiyeceği şartlara bağlıdır. Modern revizyonistler şiddeti red etmektedirler.Teşhir edilmesi gerekli olan budur. Genel hatta ÇKP bunu yapmıyor.

12.Maddede strateji ve taktik üzerine doğru şeyler söylüyor.

13.Maddede sosyalist devletlerin dünya devrimci süreci içindeki yeri tartışılıyor.Çin'in 'sosyalizmi savaşla yaymak istediği' yalanına karşı çıkılıyor.Burada genel olarak sanki sosyalist bir devlet, bir

başka devlete saldırmaz muhtevası yaratılıyor.

14.Maddede savaş sorununa doğru bir şekilde,haklı haksız savaş ayırımı yaparak yaklaşılıyor.(Bu başta 1957-60 deklarasyonlarının savunulması ile çelişen bir durum)

15. Maddede nükleer silahlanmanın yasaklanması konusunda doğru tavır takınılıyor.

16. Maddede barış içinde bir arada yaşamanın sınıf barışı olarak anlaşılmasına karşı çıkılıyor . Ancak sosyalist devletin dış siyasetinin temelinin proleter enternasyonalizmi olması gerektiği yok.

17. Bütün halkın devleti revizyonist tezine karşı çıkılıyor.

18.Maddede proletarya diktatörlüğü savunuluyor.

19 ve 20.Maddelerde parti üzerinde duruluyor . "kişiye tapmayla mücadele"maskesi altında proletarya partisi ve diktatörlüğüne karşı çıkıldığı doğru bir şekilde tesbit ediliyor.

21. Maddede sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin yeni tip ilişkiler olduğu gerçeği ortaya konuyor.

22.Maddede ast/üst parti ilişkisine karşı çıkılıyor.Partiler arası ilişkilerde,1957 deklarasyonunun tesbit ettiği (doğru olmayan) normlar savunuluyor.

23. Maddede Yugoslavya KP'ne karşı Kruşçov ' un tavrı (adı verilmeden) eleştiriliyor.Ancak Yugoslavya revizyonizmine karşı mücadele sanki 20. PK ' den sonra başlamış gibi tavır takınılıyor.Stalin'in bu mücadelesinden hiç bahsedilmiyor. (1.yorumda Stalin'in bu konuda hatalı davrandığından söz ediliyor!)

24. Devrimci partinin gerekliliği.

25. Tartışmak için çağırı.

İşte genel hat budur. Daha sonra yayınlanan dokuz yorumda bu görüşler geliştirilmiştir. Bizim için ilginç olan 9.madde dikkatle Türkiye devriminin görevleri açısından incelenmelidir. Toprak devrimi,halk ordusu konusunun bu maddede yokluğu üzerine,burjuvazinin bir bütün olarak ikili niteliği üzerine, bu

belgenin temel alınması halinde, pratik sonuçlar üzerinde düşünülmelidir.

Bu kadarından bile görülebileceği gibi mesele elimizin tersiyle itilecek kadar basit bir mesele değildir.

1957-60 deklarasyonlarına gelince, bunlar 1963 polemiklerinin de gerisinde, Kruşçof revizyonizminin damgasını taşıyan belgelerdir. Belgelerin geneli içinde, ML görüşler kaynayıp gitmekte, adeta ayıbı örten incir yaprağı rolü oynamaktadır. Revizyonistler;

-20 PK'nin büyük katkı olduğu görüşünü geçirmişlerdir.

-Haklı/haksız savaş ayırımını ortadan kaldırmışlardır.

-Barış içinde geçişi ilke olarak kabul ettirmişlerdir.

-Emperyalizmi 'sağ duyu sahibi olanlar',' savaş delisi manyaklar' diye ikiye ayırmışlardır.

-Barış içinde bir arada yaşamayı sosyalist devletlerin dış politikasının temeli yapmışlardır.

-Görüş ayrılıklarının dışa taşırılmadan partilerin ikili görüşmelerle çözülmesini geçirmişlerdir. vs.vs. Geriye ne kalıyor yoldaşlar? Bu belgeler,ilkeler konusunda taviz veren, modern revizyonizme karşı mücadelede ateş hattını geri çeken belgelerdir 1957-60 deklarasyonlarının ML öze sahip olduğunu savunanlar bu özün ne olduğunu ortaya koymalıdırlar.

MYY yoldaşlar sözü geçen belgelerin Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelede tayin edici rol oynadığını söylüyor. Bunu red eden yok. Bu tarihi bir gerçektir. Kruşçov modern revizyonizmine karşı verilen mücadelenin sonuçları ortada. Bu sonuçlar mutlaka geri dönüp bakmamızı, bu mücadele içinde hatalar yapılıp yapılmadığını incelememizi gerektiriyor. Hemde **acilen**. Kim bu görevi görmüyor, önemini kavramıyorsa, objektif olarak modern revizyonizme,ve her türden oportünizme hizmet ediyor demektir.

23.Ocak.1980 İ.

FÜ'LERİN İ.'YA CEVABI

İ.'NIN 23 OCAK 1980 TARİHLİ CEVABİ YAZISI ÜZERİNE

Alman-Avusturya parti ve gurupların hattını sadakatla izleyen, MK'yı ve partimizi bunların yörüngesinde tutmaya çalışan İ yoldaşın yazısındaki bazı görüşler hakkındaki düşüncelerimizi bildirme gereğini duyuyoruz.

Mao'nun savunulması ve incelenmesi hakkında:

İ yoldaşa göre bugün "Mao Zedung'u savunmak ML'i savunmaktır " demek hatadır. Ona göre "Mao Zedung ' un savunulması sorunu bir bütün olarak ML'in savunulması sorununun bir parçasıdır." (agy.s.1)

Bugün böyle bir anlayışta olabilmek için ya revizyonizmin ML'e klasik saldırı taktiğini kavramamış olmak yada Mao'yu sıradan şüpheli bir Marksist-Leninist olarak görmek gerekir. Şimdiye kadar oportunist revizyonistlerin ve diğerlerinin ML'e saldırıları nasıl olmuştur İ. bunu bilmiyormu? Kanımızca biliyor.Bu Lenine saldırırken Marks ve Engels'i savunma, Stalin'e saldırırken Marksizm-Leninizmi savunma veya bunlara dokunmama şeklinde olmuştur. Bugün ise, bu, Mao'ya saldırırken Marks,Engels,Lenin ve Stalin'i savunma veya bunlara dokunmama şeklinde oluyor. Bugün ML'i savunanlar "Stalin'i savunmayan oportünist ve korkaktır!" sloganını atanlar değil, "Mao Zedung'u savunmayan oportünist ve korkaktır." sloganını atan ve bunun gereğini yerine getirenler olacaktır.

İ yoldaş yazısında zaten Mao'yu ustalar arasından çıkarmıştır. O'na göre Mao Zedung "...büyük bir ML'dir Ama ML bir klasik değildir." (sf.9) O Mao'yu böyle görse bile yine yukarıdaki görüşleri hatalıdır. Çünkü ML büyük bir ML'in şahsında, saldırıya uğrayabilir.Mesela ML, Dimitrof'un, Komünist E.Hoca'nın şahsında saldırıya uğrayabilir. O zaman biz hiç tereddüt etmeden " Dimitrof'un, E.Hoca'nın vb. yanında yer almak ML'in yanında yer almaktır." "Dimitrof'a, Enver Hoca'ya saldırı ML'e saldırıdır." "Dimitrof'u, E.Hoca'yı savunmak ML'i savunmaktır" diyebilir ve tüm komünistleri göreve

çağırabiliriz. Hiç kimse bundan ters bir anlam çıkaramaz. Ancak saldırıya uğrayan büyük komünistlerin savunulmasında bocalayanlar, ki tabii ve mekanik kafalılar, her meselede kılı kırk yarma görüntüsü altında 'acaba' diye başlayan cümlelerle bundan ters ve sakat sonuçlar çıkarabilirler.

İ.yoldaş bizim'MK Mao'ya saldırılar karşısında susuyor, tereddüt geçiriyor, bocalıyor, onlara titrek,dolaylı ve kısa cevaplar veriyor' şeklindeki tesbitimizi MK'nın başından beri Mao'nun savunulduğunun delilleri olarak gösteriyor. Biz MK'nin Mao'ya saldırılar karşısında"şaşıran, metanetini kaybeden ve bundan dolayı geminin idaresini yeterince yapamıyan veya çaresizlik içinde kamerasına kapanan kararsız bir kaptana benziyor " diyoruz. Geçmişteki tutumu savunmaya kalkışmak için Mao'nun sıradan bir ML olduğu anlayışında olmak ve hatta Mao'yu sözde savunmakla yetinmiş olmak gerekir.

İ yoldaş bizim mektupta, "Mao Zedung'un incelenmesini talep etmek bile parti çizgisine duyulan güvensizliğin ürünüdür " dediğimizi (sf.17), Mao'nun araştırılması taleplerini bastırma tavrı içinde olduğumuzu belirtiyor. Biz ne mektupta nede herhangi bir yerde Mao Zedung'un incelenmesine karşı, araştırılmasına karşı çıkmadık. Bu İ yoldaşın bir uydurmasıdır. Zaten o cümlenin hemen devamında bizden aktardığı bir cümleyle kendi uydurmasını açığa vuruyor.

"Mao Zedung'un savunulması, tabiiki onun hatalarının tesbit edilip mahkûm edilmesini isteyen birisinin Mao'nun incelenmesine karşı çıkılması düşünülebilirmi? İ yoldaş bizim bu cümlemizden şu sonucu çıkarıyor:"Mademki Mao'yu savunmak, onu hatalarıyla birlikte savunmak değildir, o halde biz bugüne kadar Mao'yu hiç savunmadık demektir!"(s.2) Bu cümleden böyle bir sonuç çıkarılmaz. Biz şimdiye kadar, ML olduktan bu yana Mao'yu savunduk ama Mao'yu eleştirici bir gözle okumadık. Bundan dolayı onun hatalarını görmedik ve hatalarıyla birlikte savunduk.Şimdi Marksizm düşmanları ona saldırıyorlar. Onu gözden düşürmek için herşeyi yapıyorlar, Kruşçof'un Stalin'e yaptığı gibi onun bazı hatalarını

kullanıyorlar. Şimdi bize düşen görev onu savunmaktır. Ama eskisi gibi değil, daha iyi, daha sağlam bir şekilde, hatalarını tesbit ederek oportünizme bu hataları kullanma fırsatı verm yerek: Ama şimdiden şunu belirtelimki biz Mao'yu İ yoldaş gibi savunm yacağız. Çünkü bu, savunma değil, dolaylı ve üstü örtülü bir saldırıdır.

Orta yolculuk hakkında:

İ yoldaş orta yolculuk hakkında ise şöyle diyor:
"MYY'lar, hem Mao Zedung'a ML demenin, hemde AEP'ye ML bir parti demenin orta yolculuk olduğunu söylüyorlar. Öyle ya, AEP Mao Zedung'a o hiç bir zaman ML olmadı diyor, Mao'ya saldırıyor. Bu durumda hem Mao Zedung'u hemde AEP'yi ML olarak görmek orta yolculuk değilmi?" (s.2)

İ yoldaş bugün Çin devrimine, ÇKP'ye, BPKD ve Mao-ya saldırmanın ciddiyetini ya kavramıyor yada kavramak istemiyor. Ayrılığın temel ilkelerde olduğunu, mücadelenin iki çizgi, iki yol, iki sınıf arasında cereyan ettiğini göremiyor. AEP orta yolculuğa meydan vermeyecek şekilde gayet açık tavır koyuyor. O kendi deyimiyle "uluslararası işçi sınıfının Ekim Sosyalist Devrimi'nden bu yana elde ettiği en büyük tarihi zaferi.... sömürge sistemine kesin bir darbe indiren ve kapitalist dünyayı temelinden sarsan... ezilen halklar için büyük bir ilham kaynağı ve dünya devrimci hareketi için muazzam bir çekici güç olan" (AEP Tarihi 2 s.3) Çin devrimini reddediyor. O, Çin'de küçük burjuvazinin önderliğinde bir devrim olduğunu, küçük burjuvazinin yarı-sömürge yarı-feodal Çin'i (emperyalizm ve proleter devrimleri çağında) sosyal emperyalist ülke haline getirdiğini savunuyor. Bundan daha büyük bir inkârcılık ve sapma olabilirmi? O, "büyük uluslararası değere sahip yeni, çok zengin bir tecrübe olan BPKD'ni (Sosyalizmin teori ve pratiği, Foto Cami s.8) red ediyor. Bundan daha büyük bir inkârcılık, bundan daha büyük bir dönek lik ve sapma olabilirmi? AEP Bolşevik partisinden sonra proletaryanın en sınanmış büyük partisi olan ÇKP'yi ve onun (M-L'im hazinesine, eleştirici ve devrimci ru-

hunun korunmasına ve yeniden geliştirilmesine (muazzam (biz muazzam kelimesinin Mao'nun katkılarını abarttığı kanısındayız-MYY)katkılarda) bulunan (Mücadele ve zafer bayrağı Leninizm, Ramiz Alia)) önderi Mao'yu red ediyor. Bundan daha büyük inkârcılık ve sapma olabilir mi? Tabii İ yoldaş bize, "alıntılarınız hiçbirşey ifade etmiyor, önemli olan bunların doğruluğunu isbat etmektir" diyecektir. Bu kısa yazı da bunların doğruluğunu isbat edecek durumda değildir ama görevimiz İ yoldaş gibi düşünenlere hayatın defalarca isbatladığı bu gerçekleri bir kere daha göstermek, onları ikna etmektir. Bize göre bugün tek başına BPKD'ne karşı tavır bile bir kimsenin ML olup olmamasında tayin edici bir kriterdir. Bugün hem Enver Hoca'ya hemde Mao'ya; hem AEP hemde Mao'nun başında bulunduğu ÇKP'ye ML demek orta yolculuğun en kaba, en pespaye ve utanç verici olanıdır.

Bir partinin ML parti olup olmaması hakkında

Yoldaş, "önce Mao Zedung sorununun bir partiye ML parti yada revizyonist parti demek için tek kıstas olamayacağı konusunda anlaşmamız gerekir"diyor.(sf.2)İ, meseleyi eksik koyuyor. Meseleyi "önce Mao Zedung sorununun..." şeklinde değil, "önce Mao Zedung, Çin devrimi, ÇKP ve BPKD sorununun ve buna ek olarak AEP'nin geliştirdiği anti-Marksist sorununun bir partiye ML parti yada revizyonist parti demek için tek kıstas olmayacağı konusunda anlaşmak gerekiyor" şeklinde koyması gerekir. Bize göre bu mesele temel ve hayati bir meseledir. Nasıl ki tüm ML görüşleri kabul eden ama proletarya diktatörlüğüne karşı çıkan bir partiye de ML parti denilmezse bugün Mao'ya, Çin devrimine, ÇKP ve BPKD'ne karşı çıkan bir partiye de ML parti denilemez. Hiçkimse bu dev gerçekleri red eden bir partinin ML olabileceğini hesaplıyarak AEP'vari veya daha sinsi inkârcılığın peşrevini çekmeye kalkışmamalıdır.

İ yoldaş ÇKP ve AEP'nin 1964'lere kadar SBKP'ye değil yöneticilerine revizyonist dediklerini ve bunun doğru olduğunu belirterek bizimde AEP'ye revizyonist dememeyiz gerektiğini ileri sürüyor. İ'nin bu konuda

haklı olup olmadığını anlamak için o günkü bugünkü durum arasındaki farklılığı koymamız gerekiyor.

Elimizdeki belgeler, ÇKP ile AEP'in 20.Kongrenin bürokrat burjuvazinin tarihi bir zaferi olduğu gerçeğini kongre sonrasında veya tam zamanında tesbit edemediklerini, gerekli sınıf duyarlılığını ve uyanıklığını göstermediklerini ortaya koyuyor. 1956 Eylülünde, Liu Şao Şi tarafından ÇKP MK'nin 8.Kongreye sunulan raporunda 20.Kongre şöyle değerlendiriliyordu:

"Sovyetler Birliği Komünist Partisinin bu yılın Şubat ayında yapılan 20.Kongresi dünya ölçüsünde önem taşıyan en önemli politik olaydır. Kongre yalnızca koskoca beş yıllık planın ana çizgilerini ve sosyalizmin daha ileri aşamalara ulaşmasına yönelen çok önemli önerileri getirmekle ve parti içindeki önemli karışıklıkların nedeni olan kişileri putlaştırmayı suçlamakla kalmamış, aynı zamanda uluslararası ilişkilerin ve barış içinde bir arada yaşama ilkesinin geliştirilmesi için önemli öneriler ortaya atmıştır." (Pekin Moskova Çatışması.sf.113)

Hemen hemen aynı tavrı AEP 20.Kongreden 3 ay sonra yani 25 Mayıs 1956'da yapılan 3.kongrede gösterdi. 20.Kongrede ileri sürülen Modern revizyonist görüşleri açıkça eleştiremedi. Bunun sebebini de "o sırada Kruşçof grubunun yeni tezlerinin ardında yatan gerçek emeller henüz pek iyi anlaşılmamış ve açık eleştiri"... SB'ne sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğine karşı çılgınca bir kampanyaya girişmiş olan komünizm düşmanlarının işine yarardı" (AEP Tarihi -2, sf.163) şeklinde açıkladı. Birincisi için bir diyeceğimiz yoktur. Ama açık eleştiri yapmamanın bu son sebebi (ki aynı şeyi ÇKP de ileri sürüyor) hatalıdır. ÇKP ve AEP'nin ilk başlarda bu uzlaşıcı, hatalı tavırları fazla devam etmemiş, giderek şiddetlenen bir mücadeleye dönüşmüştür. Stalin meselesi başta olmak üzere bir çok konuda ÇKP ve onu izleyen AEP Kruşçof revizyonizmine karşı saldırıya geçmiştir. Hatta 8.kongreden önce ÇKP Stalin meselesinde Kruşçev ve şürekasına karşı kısmi bir tavır almış ve bu tavrına 8.kongre sonrasında giderek daha kararlı ve çetin bir karakter

kazandırmıştır. 20.Kongre'nin hemen sonrasında ÇKP'nin Stalin konusundaki tavrını Mao'nun 1958 Martında söylediği şu sözler çok iyi karakterize etmektedir:

"1956'da Stalin eleştirildiğinde bir yandan memnun olmuştuk, diğer yandan da endişelenmiştik. Kapağı kaldırmak, körü körüne inancı kırmak, baskıyı kaldırmak ve düşünceyi serbest bırakmak tamamen gerekliydi. Ama onun bir kalemde silinip atılmasına katılmıyorum."(Yayınlanmamış Yazılar sf.49)

Gerek bu tavrın, gerekse SBKP'ye uzun bir dönem revizyonist dememenin sebepleri nelerdir?

Birinci olarak, yeryüzünde geriye dönüşün ilk cidi örneğiyle (ki dünya proletaryasının kalesinin burjuvazinin eline geçmesi demekti) karşılaşılması ve SBKP'nin yani Lenin ve Stalin'in partisinin büyük otoritesidir.

İkinci olarak, ÇKP ve AEP'nin geriye dönüş meselesindeki mücadele tecrübesizlikleri ve Kruşçev şurekasının Marksizm-Leninizme karşı özellikle Stalin'in geçmişteki bazı hatalarını (tasfiyeler sırasında kantarın topuzunun biraz kaçırılması vs.), temel düşüncelerini değil de çarpıtılarak sunulan bazı kişisel özelliklerini ön plana çıkararak saldırma şeklinde sinsi ve göz boyayıcı bir taktiğe baş vurmasıdır. Bu taktik, birçok komünist partisinin ve komünistin ilk başlarda teredüte düşmesinde, meselenin vahametini kavramamasında, 20 Kongre'deki modern revizyonist darbeyi tesbit edememesinde etkili olmuştur. İlk tepkilerin önlenmesinde bu taktiğin önemli rolü olmuştur.

Üçüncü olarak, o günkü dünya şartlarında başını ABD'nin çektiği emperyalist kampın ağır baskıları sosyalist kampa karşı uyguladığı kampanyaları, saldırıları, savaş ve şantaj tehditleridir. Bu durum dünya komünist partilerini emperyalizme karşı mücadelede birlik isteğini, sosyalist kampın birliği isteğini dahada vazgeçilmez, hararetli bir istek haline getirmişti.

Dördüncü olarak, Kruşçev ve avanesi, 20.Parti Kongresinde partinin tüm yönetim organlarını veya bu organların çoğunluğunu değil ama MK'ni ve bazı önemli organları esas olarak ele geçirmişti.... 20. Kongreden

sonra halâ partinin kurtarılması ihtimali mevcuttu. Ama o bu ihtimali de peyder pey tasfiyelerle giderek zayıflattı ve 1960'dan sonra da tümden ortadan kaldırdı. 1957'de Kruşçof, Malenkov,Molotov ve birçok ileri bolşevik yöneticileri parti yönetiminin en üst kademesinden uzaklaştırmış bulunuyordu. "on yıl içinde N.Kuruşçof SBKP'nin 1952'deki 19.Kongresinde seçilmiş MK üyelerinin yaklaşık olarak % 70'ini, 20.Kongrede seçilmiş üyelerinde aşağı yukarı %50'sini uzaklaştırdı.Aynı şekilde 22.Kongre arifesinde kadroların sirkülasyonu bahanesiyle, federe cumhuriyet partilerinin MK'lerindeki üyelerin %45'i ile şehir ve bölgelerin bölgesel ve ilçe parti komitelerindekilerin %40'ını da değiştirdi. 1963'de, partiyi üretim temeli üzerinde yeniden örgütlemek bahanesiyle, Kruşçev kliği birkez daha federe cumhuriyet MK ile bölgesel parti komiteleri üyelerinin yarıdan çoğunu değiştirdi." (Zeri Popülit,Sosyal-Emp. sf.22)

Tüm bu sebep ve şartlardan dolayı ÇKP ve AEP Kruşçev revizyonizmine karşı ilk başlarda, uzlaşmaz ve daha kararlı bir mücadele açmamışlardır. Ve 1964'e kadar SBKP'nin komünist partisi olduğunu savunması onun yanlış anlayışından, gerçekleri görememesinden kaynaklanıyor. O, bir partinin revizyonist olması için bütünüyle yozlaşması gerektiğini savunuyor. (s.2.) Bu yanlış bir anlayıştır. Bu anlayışa göre hareket edersen bazı iyi yanları olan ve içinde az sayıdaki komünistin de bulunduğu tüm revizyonist partileri komünist olarak görmemiz gerekiyor. Çünkü bu partiler bütünüyle yozlaşmamışlardır. %70,%80 yozlaşmalarda olabilir. Bu bütünüyle yozlaşma anlamına gelmez. Kruşçov, 10 yıl içinde 1952'nin bolşevik MK'sinin %70'ini değiştirmiştir. %30'u bolşevikse o partiye de yine komünist dememiz gerekiyor. Bu anlayışla hareket edersek bugün ÇKP'ye de yönetimi revizyonistlerin elinde olan, temel çizgisi ML olmayan bir komünist partisi dememiz,konferansın bu konuda aldığı karara karşı çıkmamız gerekiyor.

Bize göre eğer bir partinin başta MK olmak üzere yönetim organlarının çoğunluğu revizyonistlerin elinde

ise, eğer o partinin ML hattı esasta değiştirilmişse ve Leninist iç işleyişi esasta işlemez hale getirilmişse veya yozlaşmışsa o partiye ML bir parti denilemez. Bu kriterleri dikkate alarak sorumuzu açıkça soralım:

Bugün AEP'nin durumu nedir? Bugün hiç tereddüt etmeden söyliyebilirizki, başta MK olmak üzere AEP yönetim organlarının çoğusunda ML dönekleri hakimdir.Partinin eski ML otoriteleri ve ML dönekleri E.Hoca,M.Şehu, R.Alia vb. tartışmasız bir şekilde ve geniş bir yönetici çevreyle partiye hakimdirler. Bugün parti içinde susturulmuş bir komünist muhalefetin olduğu bir gerçektir. Ama hiç kimse bugün (iki yıllık bir geçmişe de bakarak) bu muhalefetin güçlü olduğunu iddia edemez

"Bugün hiç tereddüt etmeden AEP'nin çizgisine bugün artık ML bir çizgi denemez " demesi ileri atılmış bir adımdır.

Bugün hiç tereddüt etmeden AEP içinde proleter demokrasinin ortadan kaldırıldığını, parti kurmaylarının eleştiri özeleştiri mekanizması dışında tutulduğunu,en temel meselelerde partinin özeleştiri yapmadığını söyleyebiliriz. Bugün parti içindeki Leninist ruh ve işleyiş iğdiş edilmiş durumdadır.

Genel hatlarıyla ve somut kanıtlarını burada belirtme gereğini duymadığımız, bu durumdan dolayı bizler artık bugün AEP'e M-L bir parti diyemeyiz. Tersi kendimizi ve dünya işçilerini aldatmaktan başka birşey olmayacaktır. AEP bugün revizyonist bir parti olmasına rağmen dünya devrim ve demokrasi cephesindedir. Bugün dünyada birçok revizyonist-Troçkist parti emperyalizme karşı mücadele ediyor. Demokrasi cephesinde, anti-emperyalist cephede yer alıyor. Bu durum onların proletaryanın ideolojik düşmanı olduğu, ideolojik olarak karşı-devrim cephesinin bir parçası olduğu gerçeğiyle çelişmez.

Arnavutluk'un bugün sosyalist olup olmadığı hakkında

İ yoldaş bizim bugün artık Arnavutluk'un bugün artık sosyalist bir ülke olmadığı şeklindeki görüşümüze karşı çıkıyor ve şunu soruyor:

"1978'den bu yana, iki yıl içinde sosyalist ekonominin deformasyonu nasıl oldu? (sf.3)

Bizim orta yolcular da Rusya için on yıldır hep aynı soruyu soruyorlar:

"Parti ve devleti ele geçiren revizyonistler kapitalist özel mülkiyete özdeş kılınabilecek bir kullanım (tasarruf) yetkisine hemen sahip olabilirlermi?" (D.Yol s.8)

"Kapitalist sömürünün (tam olmasa bile) en ağır biçimlerinin tasfiye edilmesi gibi bir 'kazanılmış hak' sahibi olan bir toplum, halkların yeniden ve birden bire elinden alınmasında, nasıl 'aldatılıp' 'kandırılabilir' "(agy.)

Bugün halâ küçük-burjuva demokratlarının bu tip sorular sorması bir dereceye kadar normal karşılanabilir, onlara bir dereceye kadar tolerans gösterilebilir ama bugün Marksizm-Leninizmi esas olarak kavradığını iddia eden, kendisine ML diyen ve bu davanın kavgasını veren birisinin bir başka ülke için aynı tip sorularla meydana çıkması normal karşılanmaz. Buna acı acı gülünür.

İ yoldaş, meselenin iktidar meselesi olduğunu kavrayamıyor. Mevcut diktatörlüğün sınıf niteliği nedir? Diktatörlük cihazının kumanda merkezleri hangi sınıfın veya sınıfların elindedir? Ve bu diktatörlük hangi sınıflara karşı uygulanıyor. İ bu canalıcı soruları sormuyor. O bu meselede, siyasetle ekonominin sıkı ilişkisini koparıyor. Ve belirleyici olanı görmüyor. Siyaset ekonominin yoğun bir ifadesidir. Lenin "ekonomi birincildir, fakat, proletarya diktatörlüğü evresinde siyaset ekonomi üzerinde mutlak öncelik kazanmalıdır"der. Hiç şüphesizki ekonomi temeldir, siyaseti şartlandıran odur. Ama siyasetin ekonomi üzerindeki etkisi derindir. Eğer bürokrat burjuvazi partiyi ve iktidarı ele geçirirse, revizyonist siyaset ve ideoloji hakim hale gelir yerleşirse, o zaman ekonomi sosyalist karakterini yitirir, sosyalizmin yerini devlet kapitalizminin yeni bir biçimi alır. Biz hiçbir zaman bir yanda revizyonist bürokrat burjuvazinin diktatörlüğü, diğer yanda da

"henüz deforme olmamış sosyalist ekonomiyi esas olarak var diye düşünemeyiz". Ancak siyasetle ekonominin birbirleriyle karşılıklı sıkı ilişkilerini, bağlarını koparanlar; siyasetin ekonomi üzerindeki önceliğini, partinin önderlik rolünü gözardı edenler böyle düşünebilirler. Ancak kollektif mülkiyetin bir avuç bürokrat burjuvazinin denetimi, sevk ve idaresi altına girmesini temel bir değişiklik, bir nitelik değişikliği olarak görmeyenler; deformasyondan bizim orta yolcular gibi sadece ekonominin özel sektörlere bölünmesini, klasik tipte patronların, fabrikatörlerin vs. türemesini anlayanlar böyle düşünebilirler.

Eğer biz yoldaşın bu hatalı anlayışıyla hareket etmeye kalkarsak birinci konferansın Çin'in sosyalist bir ülke olmaktan çıktığı şeklindeki doğru tesbitine karşı çıkmamız gerekecektir. O zaman (iki yıl içinde sosyalist ekonominin deformasyonu) nasıl oldu diye sormamız gerekecektir. Bu anlayışla hareket edersek, bizim bugün bile Vietnam'a ve hatta Çin'e sosyalist dememiz gerekecektir. İ yoldasın bu anlayışı, mahkûm edilmesi gereken zararlı, gerici bir anlayıştır.

Konferans ve kararlarına ilişkin tutumumuz hakkında

İ yoldaş bizim konferans'ın tüm yeni kararlarına karşı çıktığımızı söylüyor. Bu dürüst bir tutum değildir. Biz konferansın getirdiği hangi görüşlere karşı çıktığımızı belirttik ve İ'de bunu biliyor. Ama buna rağmen o yalana baş vuruyor. Bir bütün olarak parti konferansını olumsuz gördüğümüzü yaymaya çalışıyor. Ve onun gerçeği bildiği halde, bizleri haksız çıkartmak, zayıflatmak amacıyla baş vurduğu bir çarpıtmadır.

İ yoldaşın bizim karşı çıktığımız kararları savunması anlaşılır bir tutumdur. Anlaşılmaz olan bizim savunduğumuz doğru kararları bize karşı savunmaya kalkışmasıdır.

Parti konferansı, yeniden inşa dönemini yaşıyan partinin HB tasfiyecilerinden kurtarılması, toparlanması yolunda atılmış önemli bir adımdır.

Konferans partinin 5 temel belgesine sahip çıkması ve bunları savunması olumludur.

Konf. "TKP/M-L, KP değildir biz hareketiz diyenleri lânetlemesi" (İ) olumludur.

Konferansın üç dünya teorisini red etmesi, Çin'deki geriye dönüşü görmesi olumludur.

Konferansın "uluslararası ilişkilerde açık ideolojik mücadele; eşitlik talep etme"si (İ) olumludur.

Konferansın "Çağımız emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin topyekün zaferi" şeklindeki Troçkist görüşü reddetmesi olumludur.

Bununla birlikte konferans partimizin temel görüşlerine, bolşevik ruhuna ters kararlar da almıştır. Alman, Avusturya parti ve guruplarından, üzerine düşünülmeden alınan bu kararların içinde en başta geleni uluslararası plânda baş düşman, baş çelişki, ülkede ise baş düşman tesbitine karşı çıkılmasıdır. Bir arkadaş baş düşman ve baş çelişkiyle ilgili konferans kararlarına katılıyor. Sol oportünist, Troçkist kararlarına rağmen konferans esas olarak olumlu bir rol oynamıştır.

İ'nin kendisini konferans savunucusu, bizleri ise konferans aleyhtarı gösterme tavrı, önümüzdeki konferansta onu tartışmayı zemininden kaydıracağını, bizleri zayıf düşürmek, tecrit etmeye çalışmak için tartışmayı katılmadığımız, karşı çıktığımız konferans kararlarına çekeceğini şimdiden haber veriyor. Yoldaşların bu konuda doğru tavır takınmaları, bizim karşı çıktığımız görüş ve kararların ayrı bir plâtformda tartışılması gerektiğini savunmaları, konferansın amacının sislendirilmemesi yolunda çaba göstermeleri gerekiyor.

Stalin hakkında

İ yoldaş, Stalin'in sağcılara, karşı-devrimcilere karşı verdiği mücadele sırasında hatalara işaret eden ÇKP'nin ve Mao'nun, bu konudaki eleştirilerine karşı çıkıyor ve bizlere bu eleştirileri ispatlayın diyor, onun söz konusu yazısına aldığı ve bizden ispatlanmasını istediği alıntılardan bazılarını meselenin daha iyi kavranması için bizde almak zorundayız.

"Stalin'in hayatı büyük bir ML'in, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı. Şu gerçektirki, büyük ML ve proleter devrimci Stalin, Sovyet halkı ve uluslararası komünist hareket için yararlı işler yaparken belli hatalar da yaptı. Bunlardan bazıları ilke hatalarıydı. Bazıları da pratik çalışma sırasında işlenmiş hatalardı. Bazıları önlenebilirdi. Bazılarının ise proletarya diktatörlüğünün önünde hiçbir örnek olmadığı günlerde önlenmesi çok güçtü.

"Belirli meselelerde Stalin, düşünce tarzında diyalektik materyalizmden ayrıldı. Metafiziğe ve öznelciliğe düştü. Bu nedenle bazı gerçeklerden ve kitlelerden koptu. Parti dışı mücadelelerde olduğu kadar, parti içi mücadelelerde de, belirli durumlarda ve belirli meselelerde nitelikleri birbirinden farklı iki tip çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişmeleri ve halk içindeki çelişmeleri, aynı zamanda da bunların ele alınmasında uygulanması gereken yöntemleri birbirine karıştırdı. Stalin tarafından yönetilen karşı-devrimcileri bastırma hareketi sırasında birçok karşı-devrimci uygun şekilde cezalandırıldı, fakat aynı zamanda suçsuzlar da haksız yere mahkûm edildi. 1937'de ve 1938 de karşı-devrimcilere karşı baskı alanının genişletilmesi hatası işlendi. Stalin parti ve hükümet örgütünde proleter demokratik merkeziyetçiliği tam anlamıyla uygulamadı. Bu ilkeyi bir dereceye kadar ihlâl etti. Kardeş partilerle ve ülkelerle olan ilişkilerde bazı hatalar işledi. UKH'e bazı kötü öğütler de verdi. Bu hatalar SB'nin UKH'nin bazı kayıplar vermesine sebep oldu." (UKH'nin Genel Çizgisi sf.172-173) (agy.s.7)

"Stalin Leninci çizgiyi uyguladığı için haklı bir üne kavuştu. Ancak o bu üne kavuştuğunda hatalar yapmaya başladı, rolünü haksız olarak abarttı. Kendi kişisel yönetimini, kollektif yönetimin karşısına koydu. Bunun sonucunda bazı yaptıkları, daha önce savunmuş olduğu Marksizm-Leninizmin ilkeleri ile çelişmeye başladı."(Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri) (agy.s.4)

İ yoldaşa göre "ilginç olan bu eleştirinin Kruşçof'un eleştirileri ile öz olarak ayrı olmamasıdır."

(sf.7) Ona göre bu eleştiriler "tutarsız,revizyonizmin etkisinde kalınarak yapılan eleştirilerdir."(s.7) Görüşlerine bakılarak İ yoldaş da tıpkı Alman Stalincileri (!) gibi düşünmektedir. Bilindiği gibi onlar "Stalin yoldaşın hata yaptığını söylemek Marksistçe bir tutum olmaz..." diyorlar.

ÇKP Kruşçev revizyonistlerine ve Titoculara karşı Stalini savunurken o'nun büyük bir ML, Marksizm-Leninizmin ustası olduğunu, Leninci çizgiyi uyguladığını ustaca belirtiyor. Ama o bunu yaparken Stalin'in hatalarına da işaret ediyor. Bizce bu doğru bir tutumdur.Bu, bugün revizyonist,yeni troçkist saldırılara karşı Mao'nun savunulmasında örnek almamız gereken bir tutumdur. ÇKP'nin belirttiği gibi Stalin'in hayatı büyük bir ML'in hayatıdır. Stalin'in gerek parti içinde,gerekse parti dışında sınıf düşmanlarına karşı yürüttüğü kesintisiz ve çetin mücadele, proletaryanın mücadele tarihinde parlak bir yere sahiptir. Stalin'in özellikle Troçki,Zinovyev,Kamenev,Buharin ve yandaşlarına karşı verdiği ideolojik mücadele, büyük bir sabır,kararlılık, ustalık ve maharetle yürütülen, ancak büyük bir ML'e, ustaya yakışacak şekilde yürütülen örnek bir mücadeledir. Bununla birlikte Stalin, mücadele hayatının bazı dönemlerde, özellikle emperyalist baskı,tehdit ve müdahalenin sözkonusu olduğu,karşı devrimcilerin azgınlaştığı ve yoğun bir şekilde şiddete baş vurduğu,çetin fırtınalı dönemlerde hatalar işlemiş, ÇKP'nin dediği gibi "farklı iki tip çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişmeleri ve halk içindeki çelişmeleri, aynı zamanda bunların ele alınmasında uygulanması gereken yöntemleri birbirine karıştırmıştır." Bırakalım sonralarını daha iç savaş yıllarında bile Stalin bu tip hatalar işlemiştir. Meselâ Gürcistan meselesi konusunda Lenin, Stalin ve Orjonikitze'yi "kaba güç kullanma aşırılığından" ve işlerin bu noktaya gelmesinden dolayı eleştirmiştir.

"Sanıyorum ki, Stalin'in aceleciliği ve katıksız yönetim sevdası, onun o ünlü sosyal-milliyetçiliğe karşı duyduğu kin ile birlikte burada vahim bir rol oynamıştır.Genel olarak siyasette, kin en aşağılık şey -

dir." (Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı s.228 Lenin)

Stalin'in bu tip hatalarından dolayı Lenin'in onun hakkında oluşmuş bir kanısı vardır. Lenin'in hayatının son dönemlerinde açıkladığı ve bizim bugün bir kısmına katıldığımız bu kanıları şöyledir. "Yoldaş Stalin genel sekreter olması nedeniyle elinde sınırsız yetki toplamış durumdadır ve yoldaş Stalin bu yetkiyi her zaman yeterli dikkat ve ihtiyatla kullanabileceğinden kuşkuluyum" (S Y, Son mektuplar Lenin syf.13)

4 Ocak 1923'de şunları söylüyor:

"Stalin aşırı kaba bir insandır ve biz komünistler arasındaki ilişkilerde ve bizim içimizde hoşgörüyle karşılanabilecek olan bu kusur bir genel sekreter için hoş görülmeyecek bir niteliktedir. İşte bu nedenle, Stalin'i o görevden uzaklaştırmanın ve yerine yoldaş Stalin'e oranla birtek üstünlüğü olan yani daha hoşgörülü, daha sadık,daha saygılı,daha nazik ve daha az kaprisli davranan birini getirmenin yolunu aramalarını yoldaşlarıma öneriyorum. Bu durum ihmal edilebilecek önemsiz bir ayrıntı gibi görünebilir oysa,olasılı bir bölünmeye karşı savunma açısından ve yukarda değindiğim gibi Stalin ile Troçki arasındaki ilişkiler açısından, bunun önemsiz bir ayrıntı olmadığı, sonucu etkileyebilecek önemde ayrıntı olduğu kanısındayım." (agy.sf.16)

Yukarda da belirttiğimiz gibi Lenin'in Stalin hakkındaki bu görüşleri Stalin'in bazı hatalarına dayanmaktaydı. Bu görüşlerin belirtildiği 1923'den 1953'e yani Stalin'in Stalin hakkındaki "aşırı kaba" yargısının abartılmış bir yargı olduğunu gösterdi. Zaman, Lenin'in, Stalin'in görevden uzaklaştırılması şeklindeki önerisininde isabetsiz ve hatalı bir öneri olduğunu gösterdi.

1928'lerde kulaklara karşı başlatılan ve yüz milyonu aşkın köylünün kollektif çiftliklerde örgütlenmesiyle sonuçlanan devrimci hareket, bolşevizmin Ekim Devriminden sonraki (sosyalizmin tek ülkede yaşadığı bir dönemde) en büyük zaferdir. Bu hareket karşı-dev -

rimin her alanda inatçı direnişiyle karşılaştı.Stalin gerek bu dönemde, gerekse batının Hitler'i SSCB üzerine kışkırttığı , Hitler'in Romanya'ya, Avusturya'ya girdiği bir sırada gittikçe azgınlaşan iç karşı-devrime karşı mücadelede de ÇKP'nin işaret ettiği tipte hatalar işlendi. O, karşı devrimin gücünü haddinden fazla değerlendirdi. Ve buna bağlı olarak baskı alanını haddinden fazla genişletti. Bu SBKP içinde de etkisini gösterdi. Öyle ki aynı hatanın kalıntıları savaştan çok sonraki yıllarda bile varlığını sürdürdü. Malenkov, SBKP'nin 19.Kongre'sinde sunduğu faaliyet raporunda şöyle diyordu:

"Parti ve devlet yaşamında eleştiri ve özeleştirinin rolünün küçümsenmesi eleştiriye karşı tedbir alma ve takibatta bulunma gibi durumlara parti örgütlerinde halâ rastlanmaktadır. Kendilerini partiye adadıkları yollu sonsuz bir gürültü kopartan, ancak gerçekten, tabandan gelen hiçbir eleştiriye sabrı olmayan böyle eleştirileri bastıran ve eleştirilerden intikam alan görevlilere sık sık rastlanmaktadır. Eleştiriye ve öz eleştiriye olan bürokratik tutumun, parti davasına büyük zararlar verdiği, parti örgütlerinin öz insiyatiflerini boğduğu, yönetimin parti kitleleri nezdinde otoritesini aşındırdığı, partinin baş düşmanı olan bürokratların parti düşmanlığı alışkanlıklarının, tek tek parti örgütlerinin yaşamlarında yayılmasına gözyumduğu birçok olay bilinmektedir." (SB'de Kapitalizmin Restorasyonu 1,2 W.Dikut sf.33-34)

Gelelim Stalin'in UKH'ne bazı kötü öğütler verdiği iddiasına. Bu konuda şimdilik Çin'e ilişkin bir örnek vereceğiz. Mao'nun, Stalin'in bu hatasına dair yaptığı açıklamanın doğru olduğuna inandığımız için ondan alıntı yapacağız. O şöyle diyor: "Stalin,iç savaşa girişmememizi,Çan Kay Şek'le işbirliği yapmamızı (1943'de-MYY), aksi halde Çin milletinin yok olacağını söyleyerek Çin'in devrim yapmasını önlemek istedi.Ama biz onun söylediklerini yapmadık,devrim zafer kazandı. Devrimin zaferinden sonra ise, Çin'in bir Yugoslavya olacağından, benimde ikinci bir Tito olacağımdan endişe etti...Stalin ne zaman bize güven duymaya başladı?

1950 kışından itibaren ABD'ye karşı direnme ve Kore'ye yardım kampanyası sırasında. O zaman bizim Tito olmadığımıza, Yugoslavya olmadığımıza inanmaya başladı." (Yayınlanmamış yazılar sf.143)

Biz bu mektupta ÇKP'nin ve Mao'nun Stalin'e yönelttiği eleştirilerin tümü hakkında görüş beyan edecek değiliz. Onun için şimdilik bunlarla yetiniyor ve mektubumuzu burada noktalıyoruz.

Son olarak şunu belirtelimki İ yoldaşın Mao'yu usta olmaktan çıkarması onun partinin çizgisini değiştirmeye kararlı olduğunun ve bu yolda ilerlediğinin ciddi bir belirtisidir. Biz halâ İ yoldaşın düzeleceği,tuttuğu yoldan vazgeçeceği umudunu içimizde taşımak istiyoruz.

Yoldaşça selâmlar

Nisan 1980

Yoldaşlar,

FÜ'lerin Nisan 1980 tarihli mektubu elime geçti.Bu mektup benim 23 Ocak 1980 tarihli yazıma bir cevap niteliği taşıdığından ve içinde tartışılan konular önemli konular olduğundan bu mektuba cevap vermeyi gerekli görüyorum. Görüşüme göre bugün artık parti içinde yürütülen tartışma çok açık bir biçimde partinin içinde birden fazla çizginin varlığını ortaya çıkarmıştır. Parti içinde ideolojik ve siyasi birliğin mücadele ile yeniden sağlanması görevi gündeme gelmiştir. Görüşüme göre Lenin'in "birleşmeden önce ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının en kesin hatları ile ortaya konması gerekir" şeklindeki önerisi, içinde bulunduğumuz durumda bizim için de geçerlidir. Ben bu yüzden bu yazıda ayrılık noktalarını ortaya koyup, tartışmayı bu noktalarda yoğunlaştırmaya çalışacağım.

Mao Zedung'un değerlendirilmesi sorunu :

FÜ'lerle, benim aramdaki en önemli görüş ayrılıklarından biri kuşkusuz Mao Zedung'un değerlendirilmesi sorunudur.

FÜ'ler Mao Zedung'un Marks-Engels,Lenin,ve Stalin ile aynı düzeyde ele alınması gerektiği; onun Marksizm-Leninizmin klasikleri arasında sayılması gerektiği görüşündedir. Onlar Mao Zedung'un da hataları olabileceği görüşündedir. Ama bu hataların fazla derin, ilkesel hatalar olmadığı anlayışındadırlar. Hataları ortaya çıkarma yönünde 'biz araştırmaya karşı değiliz' demelerine rağmen, bugüne dek hiç bir şey yapmamışlardır.

Ben ise Mao Zedung'un Çinde DHD'ne önderlik eden; Çinde DHD süreci içinde Lenin ve Stalin'in ve Kominternin emperyalizme bağımlı ülkeler için ortaya koydukları teori ve taktikleri Çin'in somut pratiği ile ustaca kaynaştıran; DHD süreci içinde Çin'in somut pratiğinden yola çıkarak Halk savaşı adı ile anılan askeri stratejiyi geliştiren; bu anlamda ML'e önemli katkıları olan; Kruşçef modern revizyonizminin saldırıları karşısında yalpalamalara rağmen teslim olmayan büyük bir ML olarak

değerlendiriyorum. Ancak FÜ'lerin tersine Mao Zedung'un önemli ilkesel hatalar yaptığı; bu hatalarını özeleştiri ile aşmadığı görüşündeyim. Mao Zedung'un burjuvazinin bir bölümünü sosyalist inşaya katma düşüncesi (1957 Halk içindeki çelişmelerin doğru çözümü üzerine)ML 'den önemli bir sapmadır. Bu sapma Büyük Proleter Kültür devrimi içinde bile, ML'ye katkı olarak savunulmaya devam edilmiştir. Bunun dışında Mao Zedung, Kruşçef modern revizyonizmine karşı mücadele içinde de Dünya ML hareketine doğru bir önderlik vermemiştir. Karşı devrimci Üç Dünya Teorisine karşı mücadele ettiğini gösterir her hangi bir belge de henüz yoktur. İşte bütün bu sebeplerden ben, Mao Zedung'u büyük bir ML olarak değerlendirmeme rağmen; onun MELS ile aynı düzeyde ele alınmasına karşı çıkıyorum. Ben bu konudaki görüşlerimi daha geniş olarak 3 bölümlü Mao Zedung değerlendirmesi tartışma yazısında ortaya koydum. Yalnızca 'Mao'nun da hataları olabilir', 'araştırmamız gereklidir' deyip orda durmadım. Yapabildiğim kadarı ile araştırarak Mao' nun hangi konularda hataları olduğunu; hangi noktalarda savunulması gerektiğini, nasıl bir genel değerlendirme yapılması gerektiği konusundaki düşüncelerimi gerekçeleri ile ortaya koymaya çalıştım.

FÜ'ler ile benim aramdaki Mao Zedung değerlendirmesi konusundaki görüş ayrılığı en kesin şekli ile budur. Şimdi bazı yoldaşlar, bu görüş ayrılığının onca önemli olmadığı "Klasik mi/ değil mi?" şeklinde bir tartışmanın yararlı olmadığını düşünebilirler. Böyle düşünen yoldaşlara benim diyeceğim şudur: Sorun "klasik mi /değil mi?" şeklinde bir isim koyma sorunu değildir.Sorun öncelikle Mao Zedung'un hatalarının derinliğinin kavranıp kavranmaması, bu konuda aramızda fikir birliği olup olmaması sorunudur. Ve işte tam da bu konuda benimle FÜ'ler arasında fikir birliği yoktur. Bu temel noktadaki fikir ayrılığı tabii ki güncel mücadele görevlerinin tespitinde de ayrılıkları beraberinde getirmektedir.

Ben FÜ'lerin 24 Kasım 1979 tarihli yazıları üzerine yazdığım bir yazıda Güncel mücadele ile ilgili ola -

rak;

"Bugün bütün dünyada Komünistlerin önünde duran görev her türlü revizyonist ve oportunist çarpıtma ve saldırıya karşı MARKSİZM-LENİNİZM'i savunmaktır.

Bugün ML'in savunulmasında, Mao Zedung konusunda tavır takınmak önemli bir yer tutmaktadır. Kısa dönem önceye kadar dünya ML hareketi içinde merkezi bir yer tutan (burdaki merkezi çok önemli anlamına) AEP ve onu izleyen bir dizi parti ve grup, bugün Mao Zedung'a "Hiç bir dönemde ML olmadığı", "Küçük burjuva köylü devrimcisi olduğu" vs. gibi suçlamalar getiriyorlar.Bunun yanında Çin'li Üç Dünyacı modern revizyonistler ve onların izleyicileri de sahtekarca Mao'ya sahip çıkar görünüyorlar.Kendi revizyonist görüşlerini Mao'nun görüşleri ile uyum içinde imiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

İşte bu durumda, Marksizm-leninizmi savunanlar için Mao Zedung konusunda tavır takınmak, ML'in savunulmasında önemli bir yer tutuyor. Sorun böyledir. Yoksa "Mao Zedungu savunmak ML'i savunmaktır" şeklinde değildir. Mao Zedung'un savunulması sorunu bir bütün olarak ML'in savunulması sorununun bir parçasıdır. Ona bağlıdır. Tersi değildir," demiştim. (agy s.1)

FÜ'ler benim yazıma yazdıkları cevabi yazıda benim bu anlayışımı eleştiriyor ve şöyle diyorlar:

"Bugün böyle bir anlayışta olabilmek için ya revizyonizmin ML'e klasik saldırı taktiğini kavramamış olmak ya da Mao'yu sıradan şüpheli bir ML olarak görmek gerekir. ... Bugün ise bu (oportunistlerin ML'e saldırısı YN) Mao'ya saldırırken, Marks, Engels, Lenin ve Stalini savunma veya bunlara dokunmama şeklinde oluyor"(agy.s1)

FÜ'lerin anlayışına göre, oportunistler ML'e saldırırken, belli kişileri hedef alırlar; ve bu kişilere saldırırken diğer ML'leri savunurlar veya bunlara dokunmazlar. FÜ'lere göre mesela oportunistlerin ML'e saldırıları "Lenine saldırırken Marks ve Engels'i savunma, Stalin'e saldırırken Marks,Engels,Lenin'i savunma veya bunlara dokunmama şeklinde olmuştur"(agy s.1) FÜ'lerin bu anlayışı bütünü ile yanlıştır.FÜ'ler oportunistlerin

herhangi bir ML öndere karşı saldırırken, diğer önderleri lafta savunur görünme, lafta onlara dokunmama taktiğini, gerçek bir durummuş gibi kabul ediyorlar. Gerçekte Lenin'e saldırırken, Marx'ı ve Engels'i savunmak veya onları saldırı dışı tutmak imkansızdır.Lenin ve Stalin birçok eserlerinde 'ortodoks Marksistlerin',bolşeviklere karşı Marx'ı-Engels'i savunduklarını iddia eden oportunistlerin sahtekar yüzünü teşhir etmişler; Marxizmi savunanların kendileri olduğunu ispatlamışlardır. Onlar oportunistlerin yalnızca Marxizmin lafzını savunduğunu, özünü ise reddettiğini ortaya koymuşlardır. Lenin'e saldırırken Marx ve Engels'i savunmak mümkün değildir. Çünkü Lenin, Marx ve Engels'in ortaya koyduğu görüşleri, Marxizmin özünü savunmuş ; ve Marxizmi emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Marxizm-Leninizm aşamasına yükseltmiştir.

Yine aynı şekilde Stalin'e saldırırken, Lenin'e, Marx'a, Engels'e dayanmak ancak görünüşte mümkün, gerçekte ise imkansızdır. Nitekim pratik bunun açık ispatıdır. Modern revizyonistlerin çizgilerini hakim kıldıkları SBKP XX.PK'nde Kruşçev Stalin'e saldırıp Lenin'i savunmamış, ya da Lenin'i saldırı dışı tutmamıştır. Hayır, Kruşçev revizyonistleri savaş-barış-sosyalizme geçiş, emperyalizm teorisi, devlet-proletarya diktatörlüğü vb. bir dizi temel konuda Leninizme, bizzat Lenin'e saldırmışlardır. Bu saldırının Lenin'i, Leninizmi savunma maskesi ile yapılmış olması sahtekarlıktır. Bu maskeyi alaşağı etmemek; oportunistlerin Stalin'e saldırırken Lenin'i, Marx'ı, Engels'i savunduklarını, ya da onlara dokunmadıklarını söylemek sorunun özünü kavramamaktır.Stalin'e saldırıp Lenin'i savunmak ya da ona dokunmamak mümkün değildir. Çünkü Stalin Lenin'in sadık bir öğrencisi olarak onun öğretilerini uygulamış ve geliştirmiştir.

FÜ'lerin oportunistlerin bugünkü saldırıları konusunda da yaptıkları tespit yanlıştır.

FÜ'ler "bugün ise (oportunistlerin ML'e saldırısı) Mao'ya saldırırken Marx, Engels, Lenin ve Stalin'i savunma veya bunlara dokunmama şeklinde oluyor" (FÜ'leagy, s1) diyorlar. Onların bu tespiti kesinlikle yanlış

tır. Bugün Mao'nun hiç bir dönemde ML olmadığını iddia edenler; onun küçük burjuva/ köylü devrimcisi olduğunu iddia edenler, açık bir şekilde (ismini vermeseler bile) Stalin'e ve Kominterne saldırmaktadırlar. Bugün mesela "SB'nde sosyalist inşa hiç bir şekilde dışardan kredi alınmadan gerçekleştirildi" (Bugünkü Arnavutluk 1/80 sf. 9) diyenler yalnızca tarihi gerçekleri çarpıtmamakta, aynı zamanda 'dış kredi' sorununa taktik bir sorun olarak yaklaşan Lenin ve Stalin'e de açıkça (adını vermese de!) saldırmaktadır. Bugün mesela "Stalin'in dış politikasının temeli öncelikle ve birincil olarak Sovyet devletinin güvenliğini sağlamaktı" (Bugünkü Arnavutluk 1/80 s. 41) diyenler, açıkça Staline saldırmaktadırlar. Bugün mesela faşist devletlerle (ve iki süper güçle!) ilişki kurmamayı ilkeleştirenler, Lenin'e, Stalin'e açıkça saldırmaktadırlar. Bugün mesela "YEP Rusyanın özel şartları-nın ürünüdür. Sosyalist inşanın genel geçerliliğe sahip olan bir yasası değildir. .. YEP bir geri çekilmedir" (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim s.307-308) diyenler açıkça Lenin'e, Stalin'e saldırmaktadırlar. Bugün mesela Sosyalizm ve Komünizm yalnızca gelişme ve olgunluk derecesi olarak farklılık gösterir" (EH ED s.299) diyenler, açıkça Marks'a, Engels'e, Lenin'e, Stalin'e saldırmaktadırlar. Bugün mesela Kültür devriminin kitlesel niteliğine, Kültür Devrimi sırasında her şeyin düzenli, kontrol altında yürümediğinden yola çıkarak 'kaos' eleştirisi getirenler, açıkça Lenin'e, Stalin'e saldırmaktadırlar. Burada saldırı yapılırken isim verilip verilmemesi tayin edici değildir. Önemli olan öz olarak saldırının varlığıdır. İşte FÜ'ler tam da bu noktayı kavramamakta; oportünistlerin bugün Mao'ya saldırırken, aynı zamanda, Mao'nun ML'i savunduğu her noktada; Marks'a, Engels'e, Lenin'e, Stalin'e de saldırdığını görüp, bunu teşhir etmemektedirler. Bunu yapacak yerde görünüşe bakıp, "oportünistler bugün Mao'ya saldırırken, Marks, Engels, Lenin ve Stalini savunmakta veya bunlara dokunmamaktadır" diyebilmektedirler. Onlar sorunu böyle kavradıkları için de bugün ML'in savunulmasını, Mao Zedungun savunulması olarak görmekte, bu ikisini eşitlemektedirler. Ben sorunu

bu şekilde görmüyorum. Benim görüşüme göre, ML'in savunulması görevi çok karmaşık bir bütündür. Mao Zedung'un ML görüşlerinin ve pratiğinin (Mao Zedung'un ML'den sapma teşkil eden yanlış görüşlerinin değil!) savunulması, bugün ML'in savunulması görevinin yalnızca bir parçası, ama önemli bir parçasıdır. ML'in savunulması görevi Mao Zedung'un ML görüşlerinin ve pratiğinin savunulması ile sınırlı değildir. Bunun yanında bugün mesela modern revizyonizme karşı mücadelenin tecrübelerinin değerlendirilmesi; sosyalizmden geri dönüş sorunlarının çözümlenmesi; DKH' nin geçmişinin çok yönlü bir değerlendirmesi; güncel olarak oportunistlerin "Stalin savunuculuğu" maskesinin alaşağı edilmesi vb. bir dizi görev vardır.

"Mao Zedungu savunmak, ML'i savunmaktır" şeklindeki bir slogan,

a) Mao Zedung savunması ile ML'in savunulmasını eşitleyerek; Mao Zedung'un tüm görüşlerinin ML olduğu anlayışını yaymakta; Mao Zedung'un hatalarının önemli olmadığı anlayışını yaymakta; Mao Zedung'un hatalarının araştırılmasının önüne set çekmektedir.

b) ML'in savunulmasını, yalnızca Mao Zedung'un savunulmasına indirgeyerek ML'in savunulmasının bir dizi diğer görevini göz ardı etmeye yaramaktadır.

İşte ben bu sebeplerle bu slogana karşı çıkıyorum, bu sloganı yanlış buluyorum. FÜ'ler beni "Mekanik kafalı olmakla", "Büyük komünistlerin savunulmasında bocalamakla", "her meselede kılı kırk yarma görüntüsü altında 'acaba' diye başlayan cümlelerle bundan ters ve sakat sonuçlar çıkarmakla" (FÜ'lerin agy.s.1) suçlayacaklarına, sorunlar üzerine biraz daha kafa yorsalar daha iyi olur. Ajitasyon yapacak yerde, benim getirdiğim gerekçelerin neden 'ters' ve 'sakat' olduğunu ispatlamaya çalışsalar daha iyi olur.

Sorun gerçekte slogan sorunu değil, bu sloganın ardında yatan anlayış sorunudur.

Ben yukarda da ortaya koyduğum gibi Mao'nun özellikle Demokratik Devrimden Sosyalist Devrime geçiş sorununda, ML'den sapma teşkil eden önemli hatalar yaptığı düşüncesindeyim. Bugün Mao'nun savunulması sorununu

onun hatalarının bulunup çıkarılması ve mahkum edilmesi görevi ile iç içe bir görev olarak kavrıyorum. Bu iki görevi birbirinden ayıran her türlü anlayışın yanlış olduğunu düşünüyorum.

FÜ'ler de yazılarında kendilerinin "Mao'nun araştırılmasından,hatalarının tespit ve mahkum edilmesinden" yana olduklarını söylüyorlar; ben FÜ'lerin, Mao'nun araştırılması yönündeki talepleri bastırma tavrı içinde olduğunu söylediğimde, bunun benim bir "uydurmam" olduğunu söylüyorlar. FÜ'ler bir yandan Mao'nun araştırılmasından yana olduklarını söylüyorlar; ama diğer yandan ısrarla "Mao Zedungu savunmak ML'i savunmaktır"sloganını savunuyorlar. Bu iki şey bir biri ile çelişmektedir.

Madem ki FÜ'ler Mao'nun araştırılmasından yanadırlar; "bugüne dek Mao'yu eleştirici bir gözle okumadığımızı", "hatalarını görmediğimizi", "hatalarıyla birlikte savunduğumuzu" söylemektedirler. O zaman onlar gündeme yalnızca Mao'yu bütünüyle savunma anlamına gelen bir slogan getirmemeli; hem araştırma hem de doğrusunu savunma görevlerini içeren bir slogan getirmelidirler.Madem ki görev, hem savunma, hem hatalarını bulup mahkum etmedir; o halde bu iki görevi de ifade eden bir slogan kullanılmalıdır. FÜ'ler kendi söylediklerini gerçekten ciddiye alıyor; tutarlı olmak istiyorlarsa; o zaman "Mao Zedungun savunulması ML'in savunulmasıdır"sloganına karşı çıkmalıdırlar.

Bugün sorun "Mao Zedung'un savunulması" ile sınırlı değildir. Bugün sorun ancak "Mao Zedung'un ML görüşlerini ve pratiğini savunalım-Mao Zedung'un teori ve pratiğini inceleyelim-Yanlışlarını mahkum edelim" vb. şekilde ifade edilmesi gerekli bir sorundur. "Biz Mao'nun incelenmesine karşı değiliz. Tabii ki hataları bulunup çıkarılmalı, mahkum edilmelidir.Mao'nun gerçekten savunulması ancak onun hatalarının mahkum edilmesi ile mümkün olacaktır" diyenlerin ciddi olup olmadıkları bu konuda söyledikleri ile değil,takındıkları pratik tavırla belli olacaktır. Bu konuda FÜ'lerin tavrı parti içinde Mao Zedung'un hatalarının araştırılmasının önüne set çeken bir tavırdır. Onlar "Ama şimdiden şunu belirtelim ki biz Mao'yu İ yoldaş gibi savunmayacağız. Çünkü bu savunma değil, dolaylı ve üstü örtülü bir saldırıdır" diyorlar.

FÜ'lerin söylediği açık bir biçimde şudur: Bugün Mao'nun ML klasik olduğunu kabul etmeyenler (ben bunu söylüyorum) Mao'yu savunmamakta, dolaylı ve üstü örtülü olarak ona saldırmaktadır. Böylece onlar Mao tartışmasının sınırını kendi kafalarına göre çiziveriyorlar.Mao tartışılmalıdır.Ama onun hatalarının ağır olduğunu söylemek; onun ML'den belli noktalarda saptığını söylemek, onun ML'in bir klasiği olmadığını söylemek, onu savunmak değil, ona saldırmaktır. Herkes ayağını denk alsın! FÜ'ler, Mao'yu benim gibi savunmayacaklarını söyleyecekleri yerde (bunu şimdi herkes yeterince biliyor);nasıl savunacaklarını söyleseler, hataları konusunda ne düşündüklerini söyleseler (hataları olabilir-vardır vb. şeklinde değil, somut olarak) tartışmanın seviyesi mutlaka yükselecek, Mao'yu kimin nasıl savunduğu;ML'i kimin nasıl savunduğu ortaya çıkacaktır.Benim FÜ'lerden talebim budur.

Mao Zedung konusunda görevler Partimizin MK'sı tarafından aslında yeni tespit edilmedi. Mao Zedung'a karşı saldırılar daha yeni başladığında; henüz "bilimsel konferans" yapılmadan önce Partimiz MK'si, AMLP ile Temmuz 1978'de yaptığı ortak açıklamada bu konuda şu tespitleri yapıyordu:

"Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesi için

Marksist-Leninist klasiklerin eserlerini incelemenin yanında, buna bağlı olarak,Mao Zedung yoldaşa karşı da açık ve ilkeli bir tavır takınmak gereklidir. Bu konuda TKP (M-L) ve AMLP şu tespitlerde birleşmektedir:

1. Yoldaş Mao Zedung, Çinde demokratik devrimin zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bulunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda Marksizm-Leninizme de önemli katkılarda bulunmuş, komünizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiştir.Mao Zedung'un bu Marksist-Leninist mirasını korumak ve savunmak tüm M-L'

lerin görevidir. Tüm Marksist-Leninistler, Mao Zedung'un özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim meselesi konusunda, yeni demokratik devrim konusunda,halk savaşı teorisi konusunda Marksizm-Leninizm'e yaptığı katkıları değerlendirip savunacaktır. Bu özellikle, Mao Zedung'un adını kullanarak, onun öğretileri adına, onun öğretilerini yüzsüzce tersine çeviren revizyonistlere karşı önemlidir.

Partilerimiz, bunu yaparken, çağımızın artık emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olmadığını, yeni bir çağ olduğunu, "Mao Zedung düşüncesi"nin bu yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olduğunu savunan görüşlere de karşı çıkar. Partilerimiz Mao Zedung'un adını sahtekârca kullanarak, Mao Zedung'un yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrimler için geliştirdiği, yeni demokratik devrim ve halk savaşı tezlerini, mekanik olarak tüm ülkelere uygulama ve hatta proleter dünya devrimi sürecine uygulama şeklindeki anlayışları red eder. Bu görüşler , Leninizmin artık eskidiğini savunan, Leninizme saldırı niteliği taşıyan görüşlerdir.

TKP(M-L) ve AMLP, Mao Zedung yoldaşın,Kruşçef revizyonizmine karşı mücadelede de önemli bir rol oynadığı; daha sonra Büyük Proleter Kültür Devriminin en önünde, gerek Çin'de ve gerekse dünyada revizyonizme ağır darbeler indirdiği görüşündedirler. Mao Zedung adını duyan Kruşçef tipi modern revizyonistler, bugün halâ işte bu yüzden sinir krizleri geçirmektedir.

2. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist hataların "Mao Zedung'un ölümünden sonra" ortaya çıktığı şeklindeki tüm görüşler de yanlıştır. Bu anlayış, sorunun derinliğini kavramayan, olaya yüzeysel yaklaşan bir anlayıştır, red edilmelidir.Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisi'nin çizgisindeki revizyonist sapmalar uzun bir süreden beri vardır.Ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komünist Partisi 'nin çizgisinde revizyonist hatalar tespit etmek mümkündür ; bazı revizyonist görüşler için temel Mao Zedung yoldaşın bazı görüşlerinde de mevcuttur.Bu sebeplerden,yoldaş Mao Zedung'un Çin Komünist Partisi'nin revizyonist

hatalarında belli bir sorumluluğu söz konusudur.

Bütün bu olgular, görüşümüze göre, hiç kimseye gayri ciddi ve sorumsuz bir tavırla, tek yanlı olarak ve demagojik bir biçimde, Mao Zedung yoldaşın hatalarını alt alta sıralayıp, ardından onun hakkında olumsuz bir değerlendirme yapma hakkını vermez. Böyle ilkesiz ve burjuva gazeteciliğinin metodlarını kullanarak yapılan bir "eleştiri!" yalnızca tarihi gerçekleri ters yüz etmekle kalmamakta; aynı zamanda "Mao Zedung düşüncesi" adlı demogojik bayrak altında, Mao Zedung yoldaşın devrimci özünü yok eden revizyonistlere hizmet etmektedir. Görüşümüze göre, bugün Mao Zedung yoldaş karşısına "savcı" pozunda dikilenlerin; dün en katıksız "Mao Zedung düşüncesi taraftarları" olması, dün bunların Mao Zedung 'u tanrılaştıranların başında gelenler olması, tesadüf değildir. Her iki halde de, bunların tavrını belirleyen ilkesizliktir, oportunizmdir.

3. Görüşümüze göre, Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine, çok yönlü,bilimsel bir değerlendirmesi, dünya Marksist-Leninist hareketinin önünde duran önemli bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde, karşımızda önemli engeller vardır.Öncelikle, Mao Zedung'un hayatının son dönemi üzerine doküman yok denecek kadar azdır. Var olan dokümanlar, tek tek cümleler şeklindedir. Çoğunun gerçekten Mao Zedung'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmemektedir. Bu durum, bugün için Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkânsız kılmaktadır.Partilerimiz bunun bilincinde olarak, Mao Zedung hakkındaki genel değerlendirme için, ellerinden gelen her katkıyı, imkânları ölçüsünde gerçekleştirecektir. "

Bu tespitler o gün doğru tespitlerdi. Bugün de aynen geçerliliğini korumaktadır.

Bu tespitlerde a) Mao Zedung'un Çinde DHD'ne önderlik ettiği; HS teorisini geliştirdiği; bu noktalarda Mao Zedung'un savunulacağı;

b) Mao'yu toptan red edenlerin red edileceği;c)Mao yu hatasız görenlerin red edileceği; d)Mao'nun bir genel

değerlendirilmesinin görev olarak durduğu, bunun ancak MELS'e dayanılarak yapılabileceği ve yapılması gerektiği söyleniliyordu.

(Başta FÜ'ler olmak üzere bir dizi yoldaş, Mao'nun burda ML klasikler arasından çıkarılmasının yanlış olduğu üzerine bir dizi eleştiri getirdiler.Bu konuda da beni sorumlu tuttular. Bu konuda kısaca diyeceğim şunlar:

a) Belge benim değil MK'nin belgesidir. MK tarafından onaylanmış bir belgedir.Bugün eleştiri getirenlerin hiç biri belge çıktığında bu belgeye bu noktada eleştiri getirmemişlerdir. Ancak gelişmeler göstermiştir ki, MK'daki bazı yoldaşlar bu belgeyi imzalarken,bu noktanın bilincinde değildiler. Benim hatam ve sorumluluğum, bu noktayı üzerine basarak bilince çıkarmamamdır.Bu anlamda sorunun bilincinde olduğum için esas sorumlu benim.

b) ML klasikler konusunda partimizin çizgisinin açık olduğunu söyleyen yoldaşlar yanılmaktadırlar. Partimizde ML klasiğin ne anlama geldiği daha önce tartışılmamış, bu konuda açık ve kesin bir karar alınmamıştır. 1. Konferanstaki anlayış, Marx ve Lenin'i ayrı, diğerlerini ayrı ele alan bir anlayıştır. Konferansta konu ile ilgili tartışmada, MELS ve Mao Zedung'un bir arada ele alınması reddedilmiştir.(Bkz. Tutanak s.28/29) Fakat yine Konferansta mesela tüzükte, MELS ve Mao Zedung aynı düzeyde ele alınmıştır. Bu, bu konuda açıklık olmadığını göstermektedir.

c) Mao Zedung'un ML klasiklerden ayrı olarak ele alınması; onun eserinin MELS'in eserine dayanılarak değerlendirilmesi öz olarak, içerik olarak doğruydu.

Bütün bu görev tespitleri doğru tespitlerdi. Biz bu tespiti yaptıktan sonra görevimiz Mao Zedung'un eserini incelemeye ağırlık vermek; çıkardığımız sonuçları duyurmaktı. Buna paralel olarak, Mao'nun HS, DHD'ne önderliği vb. gibi açık olduğumuz konular savunulmalı idi. Biz bu ikinci görevi yetersiz yerine getirdik. Birinci görevi ise hep erteledik. İşte bu konuda yaptığımız esas

hata görüşümce bu idi. Bu gün de bazı yoldaşlarımız,başta FÜ'ler olmak üzere, tavırları ile bu görevin başarılmasının önüne engel dikmeye çalışmaktadır.

Bu sorunla doğrudan bağıntılı olan bir sorun, ML klasikler sorunudur. Ben FÜ'lere bundan önce yazdığım yazıda bu konuda düşüncelerimi yazmış,ML klasiklerden ne anlaşılması gerektiğini; Neden Mao'nun ML klasik olarak görülmemesi gerektiğini gerekçeleri ile açıklamaya çalışmıştım. FÜ'ler bu konuda benim getirdiğim görüşleri "İ yoldaş yazısında zaten Mao'yu ustalar arasından çıkarmıştır.Ona göre Mao Zedung..büyük bir ml.-dir. Ama ML bir klasik değildir" tespiti ile geçiştiriyorlar. Getirdiğim görüşler ve gerekçeler hakkında tavır takınmıyorlar.

Bu konuda burada yapılan bölge Konferansında benim aynen katıldığım şu karar alındı:

---

25 No'lu karar :

ML'in klasikleri
- ML'e önemli katkılarda bulunan
- ML'den sapma teşkil eden ilkesel hatalar yapmayan ve yaptıkları hataları özeleştiri ile aşan
- Dünya ML hareketine önderlik eden,

Komünist önderlerdir

Marks,Engels,Lenin,Stalin Marksizm-Leninizmin Klasikleridir.

Mao Zedung, Çinde Demokratik halk devrimine önderlik eden, bu devrim içinde Halk Savaşı teorisini geliştiren sömürge ve yarı sömürge ülkeler için Lenin ve Stalinin tezlerini Çin somutunda uygulayan ve geliştiren bu anlamda ML'e katkıları olan büyük bir ML'dir.

Ancak Mao Zedung, MELS'inin tersine, özellikle sosyalizme geçiş döneminde ilkesel hatalar da yapmış,bunların özeleştirisini yapmamıştır. Ayrıca o Dünya ML hareketine de yeterli bir önderlik yapmamıştır.Mao Zedung MELS ile ayni düzeyde ele alınmamalıdır.Mao Zedung ML'in bir klasiği değildir.

Mao Zedung'un ML'in Klasikleri içinde ele alınması Dünya Komünist Hareketine zarar vermiştir ve vermektedir.

Şöyle ki, Mao Zedung'un ML'in Klasikleri içinde ele alınması önce Mao Zedung'un ML'den sapma teşkil eden görüşlerinin olmadığı şeklinde bir anlayışa ve hatta bu yanlışların giderek 'Mao Zedungun ML'e katkısı' olarak savunulmasına yol açabilmektedir.Bunun dışında onun ML Klasik olarak ele alınması, Kruşçef modern revizyonizmine karşı mücadelenin sorunlarının 'büyük polemik' içinde çözülmüş olduğu düşüncesini de yayabilmektedir.

..

ML'in klasikleri ile ilgili bir başka sorun, ML'in klasik eserleridir. Bunlar yalnızca ML'in Klasiklerinin(MELS) eserleri değil; diğer ML'lerin de Dünya Komünist hareketinin dayanabileceği, içinde ilkesel hatalar olmayan eserleridir. Mesela Kominternin bir dizi temel belgesi, ML'in klasik eserleri arasında sayılabilir.

Şimdi ben FÜ'lerden şunu talep ediyorum: Siz ML'in klasikleri hakkında yukardaki yapılan tanıma katılıyormusunuz? Katılmıyorsanız, sizce ML'in klasikleri nasıl tanımlanmalıdır?

Siz Mao Zedung'un neden ML Klasikler arasında sayılmaması gerektiği konusunda yukarda getirilen gerekçeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu sorulara somut cevap verin.

Orta yolculuk üzerine bir kere daha:

FÜ'ler "Bize göre bugün tek başına BPKD'ne karşı tavır bile bir kimsenin ML olup olmamasında tayin edici bir kriterdir. Bugün hem Enver Hocaya, hem de Mao 'ya; hem AEP hem de Mao'nun başında bulunduğu ÇKP'ye ML demek orta yolculuğun en kaba, en pespaye ve utanç verici olanıdır." (agy) diyorlar.

Görüldüğü gibi FÜ'ler için, bir parti ve kişiyi revizyonist olarak adlandırabilmek için onun 'tek başına BPKD'ne karşı tavrı, ve Mao Zedung konusundaki tavrına bakmak yeterlidir.

Bu konular tabii ki önemli konulardır. Ama yalnızca bunlara bakarak bir parti ve kişi hakkında onun revizyonist olduğunu (o kişi veya parti eğer daha önce ML olarak değerlendirilmiş ise) söylemek için yeterli değildir.

MK 9. Toplantısında herhangi bir kişi ve partiye ML demek için gerekli kıstasları tespit etmiştir. Ben oradaki görüşlerin doğru olduğu düşüncesindeyim. (Bir partinin ittifaklar; strateji/taktik konusundaki tavırlarının da buna eklenmesi gerektiğini düşünüyorum.) FÜ'lerden talebim, ajitasyonu, "kaba, pespaye, utanç verici", vb. lafları bırakıp; MK 9. Toplantısında ortaya konan anlayışa katılıp katılmadıklarını açıklamalıdırlar. Eğer oradaki ML'in kıstasları konusundaki anlayışa katılmıyorlarsa, hangi gerekçelerle katılmadıklarını açıklamalıdırlar. Eğer MK 9'un ML'in kıstasları konusundaki anlayışına katılıyorlarsa; o zaman verilerle AEP'nin çizgisinin değişmesinin imkansız olduğunu ispatlamalıdırlar. Tahminlerle, tahminlere dayalı tespitler yapmak MLlerin işi olmasa gerektir.

Ben bugün elimdeki verilerle AEP'nin çizgisinin ML bir çizgi olmadığı; revizyonist bir çizgi olduğunu ispatlayabilirim. Ama AEP'nin yozlaştığı, bu çizginin değiştirilmesinin imkansız olduğunu ispatlayacak durumda değilim. Bunu ispatlamadan AEP'ye revizyonist denmesine karşıyım. Bu yüzden görüşüme göre bugün AEP'ye karşı değil ama AEP'de bugün hakim olan revizyonist çizgiye karşı mücadele verilmesi gerektiği görüşündeyim. İşte FÜ'ler buna ortayolculuk diyorlar. Onlar eğer bugün AEP'de hakim olan revizyonist çizginin değiştirilmesinin imkansız olduğunu ispatlamazlarsa, önerdikleri siyaset ayakları havada, parlak ve fakat içi boş laflarla dolu bir siyaset sorumsuz, ML olmayan bir siyaset olarak kalacaktır.

FÜ'lerle benim aramdaki ikinci ve üçüncü önemli ayrılık işte bu noktalarda ortaya çıkmaktadır.

Ben daha önce ML olarak değerlendirilmiş olan bir kişi ve partinin, revizyonist olarak değerlendirilmesi için, BPKD'ne, Mao Zedung'a karşı tavrına bakmanın yeter

li olmadığını; böyle bir değerlendirme yapmak için bir dizi ML kriteri olduğunu düşünüyorum.

FÜ'ler ise bu değerlendirmeyi yaparken BPKD ve Mao sorununu öne çıkarıyorlar. Garip olan odur ki bugün mesela "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır", "dünya çapında baş çelişme" gibi anlayışlarda AEP ile öz de aynı görüşleri savunan; metod yönünden de AEP'nin Mao'ya karşı kullandığı metodla, AEP'ni değerlendiren FÜ'ler; beni AEP'ni savunuyormuşum gibi göstermeye çalışmaktadır. Aslında şurası gerçektir ki; FÜ'lerin AEP'ni revizyonist diye adlandırmasının gerçek sebebi; onun mesela Üç Dünya teorisinin devamı olan bir dizi görüşü savunması; onun mesela milliyetçi eğilimleri olması, vb. değildir. FÜ'lerin AEP'ne revizyonist demelerinin sebebi onun Mao'ya ve Çin devrimine karşı giriştikleri saldırıdır. Tabii ki bu saldırı, AEP'nin ML'e karşı giriştiği saldırıda önemli bir yer tutmaktadır. Ama tümü bu değildir. Bu saldırının yalnızca bir bölümü, önemli bir bölümüdür. FÜ'ler bunu saldırının tümü imiş gibi görmekte ve göstermektedirler.

Ben, ispatlamadan laf etmeyelim diyorum. FÜ'ler ise bunun ispatı kendindendir şeklinde tavır takınıyorlar. İşte bu konularda aramızdaki farklılıklar bunlardır.

Bir ML partinin yozlaşması süreci

FÜ'lerle benim aramdaki --bu tartışma içinde ortaya çıkan-- dördüncü temel farklılık bir parti veya kişiyi revizyonist olarak değerlendirirken nelere dikkat edilmesi gerektiği konusundaki ayrılıktır. FÜ'ler benim yazıma verdikleri cevapta şöyle diyorlar:

"Yoldaş 'önce Mao Zedung sorununun bir partiye ML parti ya da revizyonist parti demek için tek kıstas olamayacağı konusunda anlaşmamız gerekir' diyor. İ. meseleyi eksik koyuyor. Meseleyi 'önce Mao Zedung sorununun' değil, 'önce Mao Zedung, Çin Devrimi, ÇKP ve BPKD sorununun ve buna bağlı olarak AEP'nin geliştirdiği anti-Marksist (çizgi--YN) sorununun bir partiye ML parti ya da revizyonist parti demek için tek kıstas olamayacağı konusunda anlaşmak gerekiyor' şeklinde konması gerekir. Nasıl ki tüm ML görüşleri kabul eden ama proletarya diktatörlüğüne karşı çıkan bir partiye ML parti denilemezse, bugün Mao'ya, Çin Devrimine ve BPKD'ne karşı çıkan bir partiye de ML parti denilemez. Hiç kimse bu dev gerçekleri reddeden bir Partinin ML olabileceğini hesaplayarak, AEP'vari veya daha sinsi inkarcılığın peşrevini yapmamalıdır. (FÜ'lerin agy) (abç)

Burada FÜ'ler çok açık bir biçimde, bir partinin çizgisinin niteliği ile; o partinin niteliğini eşitlemektedirler. Yani FÜ'lere göre bir zamanlar ML olan bir partinin çizgisi revizyonist hale gelirse, o partiye revizyonist demek gerekir.

Benim görüşüme göre ise, bir zamanlar ML olan bir parti, çizgisinin revizyonist hale gelmesi ile derhal ve otomatikman revizyonist bir parti haline gelmez. Revizyonist çizgi hakim olsa da, bir zamanlar ML olan bir partinin derhal yozlaşması imkansızdır, ve revizyonist çizginin parti içinde mücadele ile alt edilmesi ihtimali vardır. Bu ihtimal var olduğu sürece (bu ihtimalin ortadan kalktığı ispatlanmadığı sürece) sözü geçen parti revizyonist parti olarak değerlendirilmemelidir.

Açıktır ki partinin çizgisinin niteliği ile, partinin niteliği arasındaki ayrılık çok uzun sürmez. Süreç içinde ya revizyonist kanat parti içinden tüm muhalefeti temizler ve çizginin değiştirilmesi ihtimali ortadan kalkar; ya da ML kanat verdiği mücadele ile revizyonist çizgiyi geriletir ve tasfiye eder.

Yani FÜ'lerin kelimeleri ile konuşursam:

"Tüm ML görüşleri kabul eden ama proletarya diktatörlüğüne karşı çıkan bir partinin" çizgisi ML bir çizgi değil, revizyonist bir çizgidir. Ama buna rağmen, eğer bu parti daha önce bir ML parti idiyse; ve hala parti içinde mücadele ile bu çizginin değiştirilmesi imkanı varsa (bunun tersi ispatlanamıyorsa), o zaman bu partiye ML denebilir. Çizgisinin revizyonist olduğu, bu çizgiyi değiştirmezse, süreç içinde yozlaşmasının, revizyonist bir parti haline gelmesinin kaçınılmaz olduğu tespit ve teşhir edilir.

"Bugün Mao'ya, Çin Devrimine ve Büyük proleter Kültür Devrimine karşı çıkan bir parti" (Bunu "Mao'nun ML görüşlerini ve pratiğini red eden, Çinde DHD'nin kazanımlarını karalayan, BPKD'ne 'kaos' damgası basan" şeklinde ifade etmek daha doğrudur) -Mesela AEP-' nin çizgisi ML bir çizgi değil, revizyonist bir çizgidir. Ancak bugün eldeki verilerle AEP'nin yozlaştığını, yani AEP içinde verilecek bir mücadele ile bu çizginin değiştirilmesi ihtimalinin ortadan kalktığını ispatlamanın imkanı yoktur. Bu yüzden de AEP'ye revizyonist parti denmemelidir. Bu partinin çizgisinin revizyonist olduğu, ve eğer bu çizgi düzeltilmezse yozlaşmasının kaçınılmaz olduğu ortaya konmalıdır. Doğru tavır budur.

Bunu söylemenin "AEP'vari veya daha sinsi inkarcılığın peşrevi" olduğu meselesine gelince; benim "peşrev" çekmeye, kıvırtmaya ihtiyacım yoktur. Düşündüklerim yazılı olarak ortada vardır. FÜ'ler karalamayı bırakıp tek tek görüşler hakkında fikir belirtmeli, gerekçe göstermeli, söylediklerini ispatlamalıdır.

Ben bugüne kadar, çözebildiğim ve benim için açıklığa kavuşmuş olan her sorunda açık tavır takındım; görüşlerimi yazılı olarak ortaya koydum. Benim için açıklığa kavuşmamış sorunlarda ise, bu sorunların benim için sorun olarak durduğunu, bu konuda açık bir fikre sahip olmadığımı bildirdim. Görüşüme göre tek doğru ML tavır budur. Bence bütün yoldaşlar böyle davransalar sorunların çözümü kolaylaşır.

Bir partinin yozlaşma süreci ile ilgili olarak 9 Ocak 1980 tarihinde MK'ya gönderilen AEP broşürünün önsözünü eleştiren mektupta tavır takınılmıştı. MK 9.toplantısından sonra, bir BK'nın önsöze eleştirisi olarak yayınlanan bu belgeden alıntı yapmak istiyorum. O belgede şunlar söyleniyor:

"Bir de ML partinin yozlaşması var. Yozlaşma gökten zembille inmez. Bugünden yarına da olmaz. Belli bir süreç işidir. Bu süreç içinde görüşüme göre üç aşama ayırmak mümkündür:

-ML Parti; ML çizgi: Her ML parti içinde ideolojik mücadele vardır. İdeolojik mücadele son çözümlemede, birbirine düşman iki ideolojinin, proletarya ve burjuva ideolojisinin çatışmasıdır. (Bu mücadele, burjuvazinin sınıf olarak varlığı, yani burjuvazinin ekonomik varlığı ortadan kaldırıldıktan, burjuvazi ekonomik yönden tümü ile tasfiye edildikten sonra da sürecektir. Çünki düşünceler, bir kez ortaya çıktılar mı, ürünleri oldukları ekonomik tabandan çok daha uzun yaşayabilme yeteneğine sahiptirler). Bu ideolojik mücadele içinde, proletarya ideolojisini savunanların yaptıkları hatalar sonucu parti belli noktalarda revizyonist hatalar yapabilir. Bu hatalar sistemleşip parti çizgisi içinde belirleyici yön haline gelmedikçe, parti çizgisinin revizyonist olduğu söylenemez. Böyle bir durumda revizyonist hatalar yapan, genelinde ise ML çizgiye sahip olan bir ML partiden söz etmek gerekir.

(Burda bir de yeni partilerle, uzun süreli bir mücadele tecrübesine sahip partiler arasında bir ayırım yapmak gerekir. Yeni ortaya çıkan partilerde, eğer gelişme yönü olumlu ise, bunların çizgisinde çok ağır revizyonist hatalar ve sapmalar olsa bile, ML partiden söz edilebilir.

Bir de ülkede başka bir ML grup ya da partinin var olup olmadığı önemlidir. Eğer bir ülkede içinde önemli hatalar barındırsa da ML bir çizgiye, gelişmeye açık bir çizgiye sahip bir parti/grup vs. varsa; yeni bir grup/parti oluşturmaya çalışmak -o grup veya partinin yozlaştığını, ve gelişmesinin imkansız olduğunu ispatlamadıkça- yanlıştır.

Şurası kavranmalıdır ki, ML bilimini kavramak ve uygulamak kolay bir iş değildir. ML'in kavranması süreç işidir. Bilimin kendi ülkesinin somutunda uygulanmasında yetkinleşmek, ustalaşmak ister. Mücadele içinde olan her parti, kaçınılmaz olarak hata da yapacaktır. ML bir parti, ML çizgiye sahip olabilir, aynı zamanda revizyonist hatalar da yapabilir. Bu mümkündür. Lenin ve Stalin 'Parti hiç yanılmaz', 'Parti hep haklıdır' diyenler-

le alay ediyorlar. Hatalar yapılacaktır. Marksizmin kavranması geliştikçe, hatalar aşılacak,ve azalacaktır.Tabii ki hataların aşılması aynı zamanda bu hatalara karşı mücadele gerektirir. Bunların kendiliğinden ortadan kalkacağını beklemek safdillik olur.

Lenin ve Stalin'in bolşevik partisi, mesela ML çizgiye sahip, ve fakat belli konularda hatalar yapan bir ML parti idi.

Çin HC'nde, demokratik halk devrimine önderlik eden Mao önderliğindeki ÇKP de, ML çizgiye sahip, ve fakat belli noktalarda hatalar yapan, bir ML parti idi.

AEP de, benim görebildiğim kadarı ile en azından 7. PK'ndeki çizgisi ile böyle -yani ML çizgiye sahip, ama belli konularda önemli hatalar yapan-bir parti idi.)

- ML Parti-revizyonist çizgi: ML partiler içindeki ideolojik mücadele öyle bir noktaya gelebilir ki, parti içinde burjuva düşünceleri,ML'den revizyonist sapmalar, -ML'lerin bu mücadelede yaptığı hatalar ve zaaflarla da birleşerek- bir çizgi haline gelebilir. Bu durumda parti içindeki proleter ideolojisi ile burjuva ideolojisi arasındaki mücadele iki çizginin (iki,bazan ikiden fazla fraksiyonun) mücadelesi şekline bürünebilir.Bu mücadele içinde hatta, burjuva çizgisi parti çizgisi haline gelebilir. Ama revizyonist çizgi hakim hale gelse bile (belli bir süre) eğer daha önce ML bir parti söz konusu ise, bu çizgiye karşı bir direniş kaçınılmazdır. Ve bu direniş sonucunda revizyonist çizginin alt edilmesi ihtimali, revizyonist çizginin partiden tasfiye edilmesi ihtimali de vardır. Bu da bir süreç meselesidir. Daha önce ML olan bir partide revizyonist bir çizginin hakim hale gelmesi halinde, partiye hemen revizyonist damgası yapıştırmak, ve partiyi bütünü ile karşıya almak doğru değildir. Karşıya alınması gereken bir bütün olarak Parti değil, partinin yönetimini ele geçiren revizyonist klik ve onun revizyonist çizgisidir.

Revizyonist klik, daha önce ML olan partiyi bir anda yozlaştıramaz. Yozlaşma için, ML kadroların parti içinden bütünü ile tasfiyesi gerekir, ML'lerin parti i-

çinde çalışma imkanının bütünü ile ortadan kalkması gerekir. Parti içinde ML kadrolar var oldukça, yeni bir ML parti kurma gündeme gelmedikçe, doğru olan partinin revizyonist olduğunu iddia etmek değil; ML partinin yönetimini ele geçiren revizyonistleri teşhir etmek, revizyonist çizgiye karşı mücadele etmektir.Parti içindeki ML'lere en büyük yardım budur.

(Tabii ki böyle bir durumda, sözügeçen partinin propaganda edilmesinde taktik olarak (gelişme yönü de önemlidir) geri çekilmeler, mümkün olduğu kadar az propaganda yapılması -gerektiği kadar- önemlidir.)

Böyle durumlara tarihte bir dizi örnek vardır:
Mesela SBKP'nin yozlaşma sürecini ele alalım.

SBKP Lenin ve Stalin döneminde ML çizgiye bağlı, ML bir parti idi. Çeşitli konularda hatalar yapıyordu. Parti içinde burjuva düşüncesini savunanlar parti içinde düşüncelerini hakim kılmaya çalıştılar.İdeolojik mücadele belli dönemlerde (hatta devrimden sonra da) iki çizginin mücadelesi şekline büründü. (Mesela troçkizm 1924'lerde çizgi olarak gelişti) Burjuva çizgisi bolşevik parti içinden tasfiye edildi.1936'da ortaya çıkan yeni bir fraksiyonist faaliyet de partiden tasfiye edildi. Bu dönemlerde parti içindeki bolşevikler bir dizi ikincil sorunda hatalar yaptılar. Ama bunlar sistemleşmedi.

Stalin'in ölümünden önce yapılan XIX.P.Kongresinde (1952) Malenkov'un sunduğu raporda parti kadrolarının bir dizi hataları, ML'den bir dizi sapmaları tespit edildi. Yine Stalin 1952 yılında yazdığı "SB'nde sosyalist ekonominin sorunları"nda, ekonomik alanda bir dizi sapmanın varlığını tespit etti, yanlış düşünceleri teşhir etti, doğruları savundu.

19.PK'nin SBKP'si ML çizgiye sahip, ML bir parti idi. Ama içinde belli sistemleşme tehlikesine dikkat çekilen hataları, sapmaları, bunların savunucularını barındırıyordu. Sorun bu sapmaların ve temsilcilerinin mücadele ile temizlenmesi idi.

Stalin'in ölümünden sonra, parti içinde ML'ler çok

önemli bir dayanaklarını kaybettiler. Parti içinde revizyonist görüş ve sapmalara karşı mücadele yavaşladı. Buna karşı revizyonist sapmalar sistemleştirilmeye başlandı. Parti içindeki mücadelede revizyonist görüşlerin savunucuları ellerindeki mevzileri çoğaltmaya başladılar.

1956 yılında yapılan XX.PK'nde, SBKP içindeki revizyonistler, revizyonist görüşlerini sistemli bir biçimde ortaya koyarak, revizyonist bir çizgiyi SBKP içinde hakim kıldılar.

Ancak Kruşçev'in revizyonist çizgisinin hakim olması ile birlikte, SBKP hemen yozlaşıp, revizyonist parti haline gelmedi. Karşı-devrimin bir parçası olmadı. Kruşçev revizyonist çizgisini XX. PK'nde hakim kıldığında, parti içinde hala ML'ler vardı, ve bunların parti içinde iktidarı revizyonistlerin elinden almak için mücadele etmeleri doğru bir yoldu.

Bu dönemde, yani 20 PK'nin yapıldığı dönemde, ve 20.PK'nin hemen ertesinde, SBKP, revizyonist çizginin hakim olduğu bir ML parti idi.Henüz proleter dünya devrimi saflarında idi. SB de henüz sosyalist bir ülke idi

Bu dönemde SB'ndeki komünistlerin görevi, parti içinde iktidarı ele geçiren revizyonist kliğe ve onun revizyonist çizgisine karşı, parti içinde ML çizgiyi hakim kılmak için mücadele etmekti.

Bütün dünyadaki komünistlerin görevi de, Kruşçev revizyonistlerinin revizyonist çizgisine karşı açıkça tavır takınmak, ve SBKP içindeki Komünistleri desteklemekti. Sorun SBKP'yi ve SB'ni bütünü ile karşıya almak, karşı devrimin bir parçası olarak görmek sorunu değildi. Sorun bizzat SBKP'yi, ve SB'ni revizyonist çizgiye ve revizyonist yöneticilere karşı savunmaktı

Ne SBKP'deki komünistler, ne de dünyanın diğer ülkelerindeki Komünistler bu görevi yerine getiremediler.

20.PK'nin revizyonist tezlerinin bir bölümüne karşı çıkan ÇKP ve AEP 'birliği savunmak' adına uzun süre adını vererek, açık eleştiri yapmaktan kaçındılar.Onların hatası 1956'da, SBKP'yi revizyonist ve karşı devrimin bir parçası olarak tespit etmemek değildir.Onların hatası Kruşçef'in revizyonist çizgisine karşı,yanlış bir dayanışma anlayışı ile, açık ve kamuoyu önünde eleştiri getirmemektir.

Onlar açık eleştiriyi yozlaşmanın son aşamasında, SBKP içinden tüm ML'ler tasfiye edildikten, SBKP revizyonist olduktan (ML lerin artık iktidarı ele geçirme ihtimali ortadan kalktıktan) sonra, SBKP ve SB karşı devrim saflarına açıkça geçtikten sonra getirmişlerdir.

ÇKP'de de buna benzer bir durum izlemek mümkündür:

1966 kültür devrimi öncesi ÇKP, revizyonist bir çizginin hakim olduğu, ML'lerin parti ve devlet içindeki kademelerden önemli ölçüde tasfiye edildiği ve ama hala içinde ML'lerin bulunduğu bir ML partidir.Parti içindeki ML'ler, parti içindeki revizyonistlere karşı kitle ile birleşerek BPKD adlı devrimi gerçekleştirmişlerdir. Onlar partinin tümünü değil, 'parti ve devlet içinde kapitalist yolda yürüyen iktidar sahiplerini'hedef almışlar ve ÇKP'nin ML bir parti olduğunu söylemişlerdir. Bu doğrudur.

Büyük proleter kültür devrimi sonrasında yapılan 9. PK'nde (1969) Kongreye sunulan rapor, ve tüzük,marksizm leninizmden önemli sapmaları içermektedir. Mesela çağın niteliğinin değiştiği iddia edilmekte,Mao Zedung Düşüncesi çağı şeklinde yeni bir çağ yaratılmaktadır. Mesela tüzükte Lin Biao'nun Mao'dan sonra başkan olacağı tespit edilmektedir vs. Yani bu dönemde ÇKP içinde Marksizm-Leninizmden sağ ve 'sol' sapmaları barındıran ML çizgiye sahip, ML bir partidir.

Daha sonraki gelişmesi içinde, ÇKP içinde 'sol'a karşı bir mücadele yürütülmüş, bu mücadele içinde 'sağ' önemli mevziler elde etmiştir. 1971'den sonra ÇKP içinde, daha sonra "Üç Dünya teorisi" şeklini alacak revizyonist sapma şekillenmeye başlamıştır. 1974'de yapılan 10.PK'nde,sunulan raporda 3 Dünya teorisinin tüm tezleri, üç dünya teorisi adı verilmeden geçmiş,1974 Nisanında BM'de ÇHC hükümeti adına bir konuşma yapan Teng Hsiao Ping revizyonist 'üç dünya teorisini' sistemli bir

şekilde formüle etmiş, ve ÇHC'nin dış politikası olarak ilan etmiştir.

1974'lerin ÇKP'si, dış politikada kesinlikle revizyonist bir çizginin hakim olduğu, içte revizyonistlerle, ML'ler arasında bir mücadele ve denge durumunun olduğu, ML bir partidir. Parti içinde hala ML'ler vardır, ve revizyonistlerin tasfiye edilme ihtimali mevcuttur.

1976'da Mao Zedung öldüğünde, ÇKP revizyonist çizginin hakim olduğu ve hala içinde ML'lerin de bulunduğu devrim saflarında bir partidir. Mao'nun ölümünden kısa bir süre sonra, revizyonistler, ÇKP içindeki tüm ML ve devrimci güçlere karşı genel bir saldırı hareketine girişirler, ve bir darbe sonrası süreç içinde parti içindeki tüm ML ve devrimci güçleri tasfiye ederler.

1977'de 11.PK'nin ÇKP'si, artık karşı devrimin saflarında, modern revizyonist çizgiye sahip, modern revizyonist bir partidir.

Bu durumun örneğini biz kendi partimizin tarihinde de görebiliriz:

Bizim partimizin tarihinde 1975/76 döneminde inkârcı revizyonistlerin partiyi tasfiye girişimleri vardır. Bu dönemde merkeze hakim olan inkarcı KK hizibi, revizyonist bir çizgi izliyordu. Hakim olan çizgi KK'nin revizyonist çizgisi idi. Bu anlamda partimiz 1976 yılında revizyonist çizginin hakim olduğu, ve fakat içinde ML'leri barındıran bir ML parti idi.

-Revizyonist Çizgi-Revizyonist parti: Revizyonist çizginin uygulayıcıları parti içinde iktidarı ele geçirdikten sonra, çizgilerini bütünü ile hakim kılmaya çalışırlar. Bunun için Parti içinden ML'leri tasfiyeye girişirler. ML'ler bu tasfiye hareketine karşı tutarlı bir mücadele yürütemezlerse, süreç içinde ML parti bütünü ile yozlaşır; revizyonist bir parti haline dönüşür, devrim aracı olmaktan çıkar karşı devrim aracı haline gelir. ML'lerin tasfiyesi işleminin süresi, parti içindeki ve dışındaki kitlenin bilinç seviyesine bağlıdır.

Eğer gerçekten ML eğitim verilmişse, tasfiye uzun süreç, bu süreç içinde iktidarın revizyonistlerden geri alınması ihtimali (süreç içinde azalarak) vardır.

Revizyonist çizginin hakim hale geldiği bir KP'nin giderek yozlaşmasının ve karşı devrim aracı haline gelmesinin örnekleri tüm (yeni kurulanlar-doğuşdan karşı devrim aracı olarak kurulanlar dışında) revizyonist partilerdir.

Yani kısaca toparlarsak, görüşüme göre ML bir partinin yozlaşması karmaşık bir süreçtir. Bu süreç şematik olarak (bütün şemaların eksikliğinin bilincinde olmak gerek!) üç bölümde ele alınabilir:

1- ML Parti -Marksist Leninist Çizgi - hatalar
Hataların sapmalara dönüşmesi, giderek sistemleşmesi

2- ML Parti -Sistemleşen hatalar-Revizyonist çizgi
- Revizyonist çizginin hakimiyeti ve ML'lerin tasfiye süreci

3- ML partinin yozlaşması-Revizyonist çizgi-Revizyonist Parti.

Özellikle ikinci ile üçüncüyü birbirinden ayırmak önemlidir. Çünkü ikinci henüz kurtarılabilir, henüz bütünü ile yozlaşmamıştır, henüz devrimin bir parçasıdır.

Bunların bir birine karıştırılması, siyasette çok vahim hatalara yol açar.

Yozlaşmada ilk adımı teşkil eden ikinci dönemde, revizyonist çizgiye karşı ML'in açıkça, kamu oyu önünde savunulması tek doğru yoldur. "

Ben burdaki görüşlerin doğru olduğunu savunuyorum. FÜ'lerden bu görüşler hakkında somut olarak tavır takınmalarını talep ediyorum. Onlar burdaki görüşlerle hemfikirmidirler? Değilse gerekçeleri nedir? Eğer hemfikir iseler, AEP'nin yozlaşma süreci hakkında somut olarak ne düşünüyorlar?

FÜ'ler yazılarında AEP ve ÇKP'nin başından itiba -

ren (tam tarihi kesin belli değil - yazıdan 1960'tan itibaren yorumu da çıkarmak mümkün-YN) SBKP'ni revizyonist parti olarak adlandırmamasını hata olarak görüyorlar. Onlara göre bu hatanın sebepleri şunlardır:

- Bu ilk defa oluyordu/Aynı zamanda SBKP büyük otoritesi,
- Revizyonistler Stalinin bazı hatalarını kullanıyorlardı,
- Emperyalist kamp,sosyalist kampı tehdit ediyordu /Birlik isteği,
- Kruşçef partinin tüm yönetim organlarını değil, veya bu organların çoğunluğunu değil MK'yi ve bazı önemli organları esas olarak ele geçirmişti. Partinin kurtarılma ihtimali mevcuttu.

"İşte bu sebep ve şartlardan dolayı ÇKP ve AEP"-FÜ lere göre- "ilk başlarda uzlaşmaz ve daha kararlı bir mücadele açmamışlardır."

Yine FÜ'ler, ÇKP ve AEP'nin başlangıçta SBKP XX.PK nin çizgisinin niteliğini doğru tespit edemediğini de, doğru bir şekilde tespit etmektedirler.

FÜ'ler devamla şöyle diyorlar:

"Bize göre eğer bir partinin başta MK olmak üzere yönetim organlarının çoğunluğu revizyonistlerin elinde ise; Eğer o partinin ML hattı esasta değiştirilmiş ise ve ML iç işleyişi esasta işlemez hale getirilmişse veya yozlaşmışsa, o partiye bir ML parti denilemez."

Şimdi burda FÜ'lerin getirdikleri görüşler,bir sayfa önce getirdikleri partinin çizgisinin niteliği ile partinin niteliğini eşitleyen görüşlerden biraz değişik görüşlerdir. Çünkü burada çizginin revizyonist olmasının yanında, yönetim organlarının çoğunluğunun revizyonistlerin elinde olması, ML iç işleyişin kaldırılmış olması gibi kıstaslar getirilmektedir.

Görüşüme göre bu kıstaslar, yararlı olan ama yeterli olmayan kıstaslardır.Bence bu ve bunlara benzer bir dizi kıstas, 'revizyonist çizginin değiştirilmesi ihtimalinin olup/olmadığı' şeklindeki kıstas içinde toplanmalıdır.

Yukardaki kıstasların yeterli olmadığına bir örnek

ÇKP'nin 1966'dan (BPKD) önceki halidir. "Başta MK olmak üzere yönetim organlarının çoğunluğu revizyonistlerin elindedir", "izlenen hat revizyonisttir", "İç işleyiş ML değildir". Bu kıstaslara göre Çin'de Mao ve ML'lerin ÇKP'yi revizyonist ilan etmeleri gerekir, ve partiyi yıkma çağrısı yapmaları gerekirdi. Onlar bu çağrıyı yapmadılar. Bunun yerine 'Merkezi bombalayın' çağrısı yaptılar. Ve bu görüşümce doğru idi.

FÜ'ler daha sonra bugünkü AEP'yi kendi koydukları yetersiz kıstaslara vuruyor ve şu sonuçlara varıyorlar:

"Başta MK olmak üzere AEP yönetim organlarının çoğusunda ML dönekleri hakimdir." MK konusunda elde belgeler vardır. Bunu tespit etmek mümkün. Benim FÜ'lerden talebim, AEP'nin diğer yönetim organlarının ne olduğu ve bunlarda durumun ne olduğu konusunda yoldaşlara somut bilgi vermeleridir. Yoldaşlar, bunların çoğunda ML dönekleri hakim olduklarını söylediklerine göre mutlaka bir bildikleri olması gerekir!

"Parti içinde susturulmuş bir muhalefetin olduğu gerçektir".

FÜ'lerden talebim bu konuda bildiklerini tüm yoldaşlara açıklamalarıdır. Bunu dediklerine göre, mutlaka bir bildikleri olması gerekir. FÜ'ler ellerindeki hangi kaynaklara ve belgelere dayanarak böyle bir iddia ileri sürdüklerini açıklamalıdırlar.

"Hiç kimse bugün (iki yıllık bir geçmişe de bakarak) bu muhalefetin güçlü olduğunu iddia edemez."

Doğru, hiç kimse bunu iddia edemez. Ya da ancak 'iddia eder'; ispat edemez. Bu da ML bir metod değildir.Aynı FÜ'lerin yaptığı gibi!

"Bugün hiç tereddüt etmeden AEP içinde proleter demokrasinin ortadan kaldırıldığını, parti kurmaylarının eleştiri-özeleştiri mekanizması dışında tutulduğu,en temel meselelerde özeleştiri yapmadığını söyleyebiliriz"

Görüşüme göre, burda söylenenlerden yalnızca sonuncusunu, yani partinin en temel meselelerde, açık ve kamu oyu önünde (içte yapıp yapmadıkları konusunda bir şey söyleyemeyiz!) özeleştiri yapmadığını ispatlayabiliriz. Diğerlerini ise ancak 'iddia ederiz'!

"Bugün parti içindeki leninist ruh ve iç işleyiş

iğdiş edilmiş durumdadır"

FÜ'ler AEP'nin içindeki durum hakkındaki bilgileri ni geciktirmeden belgeleri ile birlikte mutlaka açıklamalıdırlar. Eğer gerçekten FÜ'ler bu iddialarını ispatlayacak durumda iseler, dünya ML hareketine bunun büyük yararı olacaktır. Yok FÜ'ler bu iddialarını ispat - layacak durumda değilseler, AEP'ye revizyonist demekten vaz geçmelidirler. Çünki tahminlerle sonuca varmak;sezgilerle sonuca varmak ML bir yöntem değildir.

FÜ'lerin AEP ve ÇKP'ye, onlar SBKP'ye revizyonist demedikleri için getirdiği eleştiri görüşümce yanlış bir eleştiridir. Geçen mektupta da belirttiğim gibi ÇKP ve AEP'nin hatası, SBKP'nin çizgisinin revizyonist olduğunu teşhir etmemektir. Onlar uzun süre bu çizgiyi ML olarak görmüşlerdir.(Stalin'in hataları konusuna döneceğim)

Arnavutluğun bugün sosyalist olup olmadığı hakkında:

FÜ'ler benim kendilerine "sosyalist ekonominin deformasyonunun nasıl olduğunu" sormam üzerine; 'acı acı gülüyorlar' ve benim sorunun iktidar sorunu olduğunu kavramadığımı hemen tespit ediyorlar. Benim iktidarın sınıf niteliği, diktatörlüğün kime karşı uygulandığı, vb can alıcı soruları sormadığımı, "Bu meselede siyasetle ekonominin sıkı bağını kopardığımı" ve "belirleyici olanı görmediğimi" söylüyorlar.

FÜ'ler gerçekten iyi demagoji yapıyorlar.Onlar benim aynı mektupta, bugün ASHC'ndeki diktatörlüğü, hala proletarya diktatörlüğü olarak gördüğümü,AEP'yi hala ML olarak gördüğümü (tersini ispat edene dek!) unutuveri - yorlar. Bu noktada aramızda kökten bir ayrılık olduğu gerçeğini göz ardı ediveriyorlar. Bu unutkanlık iyi değildir.

Ben siyasetle ekonomiyi birbirinden koparmıyorum. Sorduğum soru gayet basit. FÜ'ler "ASHC de köklü (AEP'de değil) bir geri dönüşten" bahsediyorlar.Ben bu geri dönüş iddiasının her alanda ispatlanmasını istiyorum.Sadece partinin yozlaştığını ispat etmek yetmez (ki bugün bu henüz ne bizim ne de bir başkası tarafından ispatlanmamıştır.) Bunun dışında partinin bu yozlaşmasının topluma ve ekonomiye yansıması kaçınılmazdır. Benim sorum budur. Madem 1978'den bu yana partinin yozlaşmışlığı söz konusudur. Bunun topluma (mesela okullara,aile ilişki - lerine, işçilerin yönetime katılmasına)vb. ve ekonomiye yansıması gereklidir. Siz madem ki siyaset ile ekonomi arasındaki bağı, ve siyasetin tayin ediciliğini iyi kavrıyorsunuz; o zaman bu siyasetin ekonomiye mutlaka yansıması gerektiğini, topluma mutlaka yansıması gerektiğini de bilmeniz gerekir. Benim istediğim bu yansımanın nasıl olduğunu somut olarak ortaya koymanızdır.

Mesela SB'nde bu yansıma MTİ'lerin mülkiyetinin kolhozlara devredilmesi; fabrikalara 'insiyatif' adına özel planlar hazırlama yetkisi verilmesi; maddi özendirmenin gündeme getirilmesi vb.şekillerde olmuştur.

Mesela Çin HC'nde bu yansıma, Kültür devriminde alaşağı edilen kapitalistlere faizlerinin geri verilmesi, emperyalist yabancı sermayeye ülke kapılarının ardına kadar açılması vb. şekillerde olmuştur.

Ben sizden 'klasik tipte patronlar,fabrikatörler' ! göstermenizi istemedim. Benim böyle dediğimi ve düşündüğümü ima edip, ona saldırmak; ML metod değildir. Bu yeldeğirmeni yaratıp ona saldırma metodudur.

Görüşüme göre, bir ML partinin yozlaşması,kaçınılmaz olarak topluma ve ekonomiye yansımak zorundadır. Bu bir anda olacak bir iş değil, süreç işidir. Bir zaman - lar sosyalist olan bir ülkede, yönetici parti yozlaşırsa, yani artık onun revizyonist çizgisinin düzeltilme ihtimali ortadan kalkarsa, tabii ki artık—ekonominin kapitalist restorasyonu tamamlanmamış bile olsa—sosyalist bir ülkeden söz etmek mümkün değildir. Ben böyle bir anlayış savunmadım. Benim dediğim, AEP'nin henüz yozlaşmış olduğunun söylenemeyeceği,bu yüzden de ASHC'nin hala sosyalist bir devlet olarak görülmesi gerektiğidir.

Bugün AEP'de hakim olan revizyonist çizgi,düzeltilmezse AEP'nin yozlaşması, ona bağlı olarak ASHC'nin yozlaşması kaçınılmazdır. ML'lerin görevi bu gidişi durdurmak için mücadele etmektir.

FÜ'ler eğer artık AEP'nin kurtarılmasının imkansız olduğunu düşünüyorlarsa -ki böyle düşünüyorlar-bunu söylemekle kalmayıp, ispatlamalıdırlar.ML'in talebi budur. Onlar ASHC'deki geri dönüşün topluma ve ekonomiye nasıl yansıdığını da (bu yansıma henüz başlangıç aşamasında da olabilir -ama mutlaka olması gereklidir- parti tümüyle yozlaştı ise bunun topluma ve ekonomiye hiç yansımaması imkansızdır) verilerle bize göstermek, ispatlamak zorundadırlar. FÜ'ler iddialar ileri sürecekleri yerde, araştırma yapsalar, araştırma ile ispat edebildikleri tezler ileri sürseler, bu sürdürdüğümüz tartışma ve parti içi mücadele açısından yararlı olacaktır.

Mao Zedung'un hepimizin kafasına kazıması ve mutlaka uygulaması gereken bir sözü vardır. O "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur!" der. Bu söz hepimiz,bu arada FÜ'ler için de geçerlidir. Mao'yu savunduklarını iddia eden, ve göğüslerini gere gere, "Biz Mao'yu İ.gibi savunmayacağız", "Onun yaptığı Mao'yu savunma adına dolaylı ve üstü örtülü bir saldırıdır" diyen FÜ'ler ML'in en temel taleplerinden biri olan araştırma yapma , araştırmaya dayanarak konuşma talebine uymuyorlar.Benim karşı çıktığım,ispatlanmayan bir takım tezlerin savunulmasıdır.

FÜ'ler AEP ve ASHC'nin değerlendirilmesi meselesi ile ilgili olarak şöyle bir yaklaşıma sahiptirler:

Onlara göre bugün AEP'ye revizyonist dememek orta yolculuktur.AEP'ye revizyonist dememek,AEP'ye karşı cepheden mücadele etmemek demektir.

Onlar beni ve bugün AEP'ye revizyonist denmesine karşı çıkan yoldaşları, AEP savunucusu olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bu çok kötü, ve belgeler karşısında bir demagojidir

Önce cepheden mücadele meselesi üzerinde duralım . Cepheden mücadele yalnızca bir parti revizyonist olarak adlandırılarak verilmez. Cepheden mücadele,bir parti revizyonist olarak adlandırılmadan da, o partinin hataları karşısında açık ve kamu oyu önünde tavır takınılarak da verilir. Ve bu ML partiler arasında birbirlerinin hatalarını düzeltmek için kullanılması gerekli

olan bir metoddur. Mesela 1963 polemikleri böyle bir metodun kullanılmasına (içindeki tüm hatalı anlayışlara rağmen) bir örnektir. SBKP revizyonist olarak nitelendirilmese bile, onun çizgisine karşı cepheden bir mücadele söz konusudur. Cepheden mücadele etmekten, yalnızca bir partinin revizyonist olarak adlandırılmasını anlayanlar; açık ve kamu oyu önünde eleştiriyi (ki cepheden mücadelenin anlamı budur) pratikte red etmekte;açık ve kamu oyu önünde eleştiriyi, ancak mücadele edilmesi gereken parti yozlaştıktan,revizyonist olduktan sonra kullanılacak bir metod olarak görmektedirler.Şimdi FÜ'ler şiddetle itiraz edip, 'biz bunu hiç bir yerde söylemedik' diyebilirler. Ama FÜ'lerin MK'ya getirdiği'AEP'e karşı açık tavır takınılmalıdır', 'orta yolculuk terk edilmelidir' şeklindeki eleştiriler, onların bu anlayışlarının ifadesidir. Çünkü onlar 'açık eleştiri getirilmiyor' şeklinde eleştiri getirdiklerinde, MK AEP'nin hatalarına karşı açık tavır takınma kararı almış ve bunu uygulamaya koymuştu. Bundan çıkan sonuç, FÜ'lerin 'cepheden mücadele' ve 'açık eleştiri'den anladıklarının, 'revizyonist olarak adlandırma' olduğudur. Bu anlayış yanlış ve zararlı bir anlayıştır. SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı mücadelenin başarısızlığında bu anlayış görüşüme göre büyük bir rol oynamıştır. Çizgiye karşı açık ve kamu oyu önünde eleştiri, aslında SBKP yozlaştıktan,kurtarılma imkanı ortadan kalktıktan sonra başlatılmıştır. Yapılması gerekli olan XX.PK.nden hemen sonra, SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı kamu oyu önünde açık tavır takınmak; bu çizginin düzeltilmesi için mücadele etmek; SBKP içindeki ML'lere omuz vermek olmalı idi. Bu yapılmadı. SBKP kamu oyu önünde açık olarak, kurtarılma imkanı ortadan kalktıktan sonra eleştirilmeye başlandı.

İkincisi: Ben, FÜ'lerin tersine, AEP'nin çizgisinde gördüğüm hatalara karşı baştan itibaren açık ve kamu oyu önünde tavır takınılmasını savundum.1976 yılında YD'da çıkan Komünist sayı 6.da (AEP 7.PK'nden hemen sonra çıktı)AEP 7.PK'nin raporunun enternasyonal bölümü yayınlandı.Bu bölüm bir önsözle yayınlandı. Bu önsözde

7.PK'nin çizgisi ana hattı ile ML bir çizgi olarak de - ğerlendirildi. Buna rağmen bizim hemfikir olmadığımız , doğru bulmadığımız noktalar olduğu belirtildi. Ve bu noktalar ortaya kondu. Yani hatalar karşısında açık ve kamu oyu önünde tavır takınıldı.

Bu belge ortadadır. Ben şimdi, beni AEP savunucusu olarak göstermeye çalışan FÜ'lerden soruyorum:Sizin AEP 7.Kongre'si hakkında tavrınız nerdedir? Ne düşündüğünüzü değil, belge göstermenizi talep ediyorum!

Ben AEP'nin hatalarına karşı açık tavır takınılmasını, AEP Mao'ya saldırdıktan sonra talep etmedim.Ondan önce de tavrım hatalara karşı açık ve kamu oyu önünde tavır takınılması şeklinde bir tavırdı.

AEP'nin çizgisine karşı, bu çizgide hatalı gördü - ğüm yerleri ise belgelere dayanarak ortaya koymaya ça - lıştım. 1979 Ocağında YD'de yapılan ASHC ile dayanışma haftasında, AEP'nin çizgisindeki hatalar konusunda açık ve kamu oyu önünde tavır takınıldı. Bu toplantıların da belgeleri ortadadır. Eleştirmek isteyen, genel laflar etmemeli, bu belgeleri somut olarak eleştirmelidir. Ben yine FÜ'lere, bugün beni ve benim gibi düşünenleri AEP savunucusu olarak göstermeye çalışan, ortayolcu olarak adlandıran (Hem de 'ortayolculuğun en kaba,en pespaye , ve en utanç verici olanı! ' FÜ'lerin yazısı) FÜ'lere soruyorum: Benim AEP'nin çizgisindeki hatalara tek tek getirdiğim ve AEP'nin yazılarından yaptığım alıntılarla ispatlamaya çalıştığım eleştiriler belgeli olarak ortadadır. Siz bu eleştiriler dışında AEP'ye hangi eleştiri getirip, bunu ispatladınız? Bu soruya da belgelerle cevap verilmesini talep ediyorum.

Stalin üzerine bir kere daha:

Ben bundan önceki yazımda FÜ'lerin 'eklektizm' konusunda yanlış anlayışlarına karşı çıkmış; "Staline getirilen eleştiriler konusunda hem Mao'yu hem Stalini savunmak eklektizmdir" demiştim.

Yoldaşların tartışma konusunu tam olarak kavraya - bilmesi için, ve bu yazının yoldaşların tümünün elinde olmayabileceğinden yola çıkarak, geçen mektupta Stalin-Mao konusunda söylediklerimi bir kez daha alıntı yapa -

rak tekrarlamak istiyorum. Ben bu konuda geçen mektubum da şunları yazmıştım:

" "Hem Mao/Hem Stalin" meselesi:

MYY "Hem Mao hem Stalini savunmanın eklektizm olduğunu söylemek şaşırtıcı ve tek kelimeyle acıdır," diyorlar. Ardından ise 1957/60 deklarasyonlarının doğru olduğunu, 1963 polemiklerinin ML belgeler olduğunu söylüyorlar.

Şimdi sözü edilen belgelerde Stalin'e nasıl yaklaşıldığına bakalım:

Stalin'e ağız dolusu küfür eden, ve modern revizyonist tezleri hakim kılan SBKP 20.kongresi hakkında 1957 deklarasyonunda şu tespit yapılıyor:

"SBKP 20.Kongresinde alınan tarihsel kararlar,yalnızca SBKP ve SB'nde komünizmin kurulması için olağan - üstü bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dünya KH 'nde yeni bir çığır açmış, hareketin ML çizgide ileriye doğru gelişmesini kolaylaştırmıştı." (DKH'nin ortak belgeleri BS.y. s.28)

1960 Deklarasyonunda ise şunlar söyleniyor:

"..bir çok ülke komünist partilerinin sapmalara ve kişileri putlaştırmanın doğurduğu zararlı sonuçlara karşı giriştikleri savaşımlardan başarı ile çıkmaları,Dünya KH'nin giderek artan etkinliği, komünist partileri - nin karşılaştıkları görevlerin üstesinden gelmelerinde yeni ufuklar açmıştır." (DKH'nin ortak belgeleri,BS.y. s.91)

"Komünist ve İşçi partileri, SBKP'nin dünya komü - nist hareketinin öncü müfrezesi olduğunu, hep böyle kalacağını,uluslararası KH'in en sınanmış, en çelikleşmiş bir parçası olduğunu oy birliği ile belirtirler.

...

SBKP'nin 20.kongresinin tarihsel kararları yalnızca SBKP için ve SB'nde komünist kuruluş için büyük bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dünya komünist hareketinde yeni bir dönemi başlatmış ve bu hareketin ML temelleri üzerindeki gelişmesini de hızlandırmıştır. " (aynı kitap s.95)

ÇKP ve Mao Zedung'un Stalin'i değerlendirmesine gelince: Bu değerlendirme Stalin ölene dek açıktır.Mao Zedung Stalin'i MEL ile aynı düzeyde görüp değerlendirmektedir. Revizyonistlerin 5.cilde almadıkları,Stalin ' in ölümü üzerine yazısında Mao Zedung Stalin'i büyük bir ML olarak savunmaktadır. Revizyonistlerin seçtiği 5.ciltte 12 ağustos 1953 tarihli "Parti içindeki burjuva fikirlere karşı mücadele edelim" adlı yazıda, Mao Zedung"Altıncısı Çinli yoldaşları Marks, Engels, Lenin ya da Stalin'le eşit tutmanın yasaklanmasıdır. Bizim onlarla ilişkimiz öğrenci-öğretmen ilişkisidir ve böyle olmalıdır." demektedir. Revizyonistlerin seçimini yaptıkları 5.ciltte (daha öncekilerde zaten hiç yoktur), SBKP 20.kongresine kadar Mao Zedung'un Stalin'e getirdiği bir açık eleştiri yoktur.

Ama Mao Zedung ve ÇKP'nin Stalin konusundaki bu açık, berrak tavrı, SBKP 20.Kongresinden sonra bulanmıştır.

SBKP 20.Kongresinden sonra ÇKP/MK Siyasi Bürosu adına "Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübeleri"adlı bir yazı yazılıyor. Yazı 5.Nisan 1956'da 'Halkın Günlüğü'nde' yayınlanıyor.

Bu yazıda girişte şunlar söyleniyor:

"SBKP 20. kongresi SB'nin inşası ve uluslararası ilişkiler konusunda yeni tecrübeleri toparladı ve bir dizi önemli karar aldı. Alınan kararlar mesela değişik toplumsal sistemlere sahip devletlerarası ilişkilerde -Leninci barış içinde bir arada yaşama politikasının tutarlı bir şekilde uygulanması; SB'nde demokratik sistemin geliştirilmesi; Partide kollektif yönetim ilkesinin gerçekleştirilmesi; parti içindeki eksikliklerin eleştirilmesi; 6.beş yıllık planın kabul edilmesi üzerine vb.idi.

Kişiye tapmaya karşı mücadele sorunu 20.Parti kongresinin çalışmaları içinde önemli bir yer tuttu. Parti kongresi gayet açık bir şekilde kişiye tapmanın yaygın olduğu gerçeğini ortaya koydu. Kişiye tapma sovyet toplumunun gelişmesinde uzun süre bir çok hataya yol açmış ve zarar vermişti. SB'nin yaptığı hatalara karşı getirdiği cesaretli eleştiri parti içi hayatın ilkelere dayalı olduğunu; ve ML'in hayatiyetini gösterdi."

Broşürde daha sonra merkezi yönetimin kaçınılmaz olduğu söyleniyor ve sonra şunlar deniyor:

"Parti ve devlet fonksiyonerleri dikkatli ve alçak gönüllü olmalı, kitlelerle sağlam bağlar kurmalı,kitlelere danışmalı, sürekli olarak gerçek durumu incelemeli ve buna bağlı olarak sistemli bir şekilde eleştiri ve özeleştiri yapmalıdır. Stalin Parti ve devletin esas önderi olarak hayatının son döneminde tam da bunları yapmadığı için bazı ciddi hatalara düştü. O kendini beğenmişliğe kapıldı. Dikkatli olmadı. Görüşlerinde subjektivizme ve tek yanlılığa düştü. Önemli sorunlarda yanlış kararlar verdi. Bunlar ciddi ve zararlı sonuçlar doğurdu."

...

"Stalin Leninci çizgiyi uyguladığı için haklı bir üne kavuştu. Ancak o bu üne kavuştuğunda hatalar yapmaya başladı, kendi rolünü haksız olarak abarttı, kendi kişisel yönetimini, kollektif yönetimin karşısına koydu.Bunun sonucunda, bazı yaptıkları, daha önce savunmuş olduğu ML'in ilkeleri ile çelişmeye başladı."

"O bir yandan tarihi yaratanın halk olduğunu,partinin kitlelerle kaynaşması gerektiğini, parti içinde demokrasi, özeleştiri, alttan eleştirinin geliştirilmesi gerektiğini savundu. Diğer yandan kişiye tapmanın yayılmasına göz yumdu ve kişisel yönetim (keyfi) metodlara baş vurdu. Yani Stalin hayatının son döneminde teorisi ile pratiği arasında bir birinden uzaklaşmaya izin verdi."

Stalin böyle değerlendirildikten sonra, ÇKP genel değerlendirmede, SBKP'nin tersine şu sonuca varıyor:

" J.Stalin mükemmel bir ML'di. Bir ML olarak o aynı zamanda belirli ciddi hatalar da yaptı ve bu hatalarını görmedi." (Alm.s.21)

"SBKP, Lenin'in öğretisine sadık kalarak,Stalin'in sosyalizmin inşasında yaptığı hatalar ve bunların sonuçlarına bilimsel bir şekilde yaklaşmıştır. SBKP bu hataların doğurduğu ciddi sonuçları göz önüne alarak,Stali-

nin büyük katkılarının yanında, hatalarının niteliğini de ortaya koymayı görev bilmiştir."(Alm.s.22)

Bu broşürün hemen ardından, 25 Nisan 1956 tarihli "10 büyük ilişki" adlı yazısında Mao Zedung Stalin konusunda şunları söylüyor:

"SB'nde bir zamanlar Stalini göklere çıkaranlar, şimdi onu bir hamlede cehenneme gönderiyorlar. Burda Çinde de bazıları aynı örneği izliyor. MK'nin görüşü, Stalinin hatalarının, bütünün yalnızca %30'unu başarılarının ise %70'ni oluşturduğu ve bir bütün olarak değerlendirildiğinde her şeye karşın Stalin'in büyük bir Marksist olduğu yönündedir. Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesi üzerine adlı yazıyı bu değerlendirme temelinde yazdık. Stalin'in hatalarının %30, başarılarının %70 olduğu yolundaki bu değerlendirme aşağı yukarı doğrudur. Stalin Çinle ilgili bazı hatalar yaptı. İkinci devrimci iç savaş döneminin sonlarında Vang Ming'in izlediği sol maceracılık ve Japonyaya karşı direnme savaşının başlarında yine onun düştüğü sağ oportunizm, Staline bağlanabilir. Kurtuluş savaşı sırasında Stalin önce iç savaş alevlendiği taktirde Çin ulusunun yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını ileri sürerek bizim devrime hız vermemize izin vermedi. Sonra savaş gerçekten patladığı zaman da bize karşı yarı ciddi, yarı kuşkulu bir tavır aldı. Savaşı kazandığımız zaman Stalin zaferimizin Tito tipi bir zafer olduğundan şüphe etti ve 1949 ile 1950 yıllarında üzerimizdeki baskı gerçekten çok büyüktü. Öyle olduğu halde onun hatalarının %30 başarılarının %70 olduğunu söylüyoruz. Haklı olanda budur." (Mao SE, c.5 Aydınlık s.346)

29 Aralık 1956 da yine Halkın Günlüğünde, MK SB adına 'Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübeleri üzerine biraz daha' adlı bir makale yayınlanıyor. Bu makalade, daha önce yayınlanan makalede Stalin üzerine söylenenler alıntı olarak yer alıyor, ve ek olarak şunlar söyleniyor:

"Stalin SB'nin iç ve dış politikasında bazı ciddi hatalar yaptı. Onun keyfi çalışma yöntemi demokratik merkeziyetçilik ilkesini hem parti yaşantısında ve hem

de devlet aracı içinde belli ölçüde zedeledi ve sosyalist yasalar belli ölçüde yaralandı. Stalin bir çok çalışma alanında ciddi bir şekilde kitlelere yabancılaştığından ve keyfi kararlar aldığından dolayı, ağır hatalar yapması kaçınılmazdı. Bu hatalar kendini en açık bir biçimde karşı devrimin bastırılmasında ve bazı devletlere karşı tavırlarda gösterdi. Karşı devrimcilerin bastırılmasında Stalin, gerçekten cezalandırılması gereken pek çok karşı devrimciyi bastırdı ve bu cephede görevleri esas olarak çözdü. Fakat bunun yanında bir çok namuslu komüniste ve SB vatandaşına karşı haksızlık etti ve ağır kayıplara sebep oldu. Bir bütün olarak ele alındığında Stalin kardeş ülke ve partilerle ilişkilerde bir enternasyonalist olarak davrandı. O diğer halkların kurtuluş mücadelesini ve sosyalist kampın güçlenmesini destekledi. Ama bazı sorunların çözümünde büyük güç şovenizmine eğilim duydu. Eşitlik sorununu kavramadı. Ayrıca kadroları da alçak gönüllülüğe eğitmedi. Hatta bazan yanlış bir şekilde ve ağır sonuçlara yol açan bir biçimde kardeş parti ve ülkelerin iç işlerine karıştı" (alm.s.38)

"Stalin'in hayatının son döneminde yaptığı hataların bunca ağır olmasının ve bunların bütün ülkenin hayatında bunca ağır sonuçlara yol açmasının sebebi, çok açık bir biçimde, Stalin'in bazı alanlarda ve belli ölçülerde kitlelerden ve kollektiften tecrit olması, parti ve devletin demokratik merkeziyetçilik ilkesini yaralamasında yatmaktadır." (s.42)

..."Stalin'in hayatının son döneminde kazandığı bazı zaferler ve buna bağlı olarak yapılan övgüler Stalinin başını döndürdü. Yer yer kaba bir biçimde diyalektik-materyalist düşünce tarzından uzaklaştı, subjektivizme düştü. Kendi yanılmazlığı ve bilgeliğine ve otoritesine körce inanmaya başladı. Karmaşık sorunları ciddi bir biçimde inceleyemez hale geldi, yoldaşlarının ve kitlelerin sesine kulak vermedi. Bu yüzden aldığı bazı kararlar ve tedbirler objektif gerçekle çelişme içinde idi. Genellikle o bu hatalı tedbirlerin uygulanması için uzun süre diretirdi. Bu yüzden de hatalarını zama-

nında aşamadı.

SBKP şimdi Stalin'in hatalarını düzeltmek için tedbirler almış durumdadır. Alınan bu tedbirler daha şimdiden meyve vermeye başlamıştır. 20.PK.Stalin'in hatalarının derinliğini ortaya koyarken, ve Stalin etrafında yaratılan kişiye tapmayı yıkarken büyük bir cesaret ve kararlılık göstermiştir." (s.43)

Mao Zedung 18 Ocak 1957 de Parti Komitesi sekreterlerine yaptığı bir konuşmada Stalin'in felsefesi konusunda şunları söylüyor:

"Stalin'de önemli ölçüde metafizik vardı ve bir çok kişiye metafiziği izlemelerini öğretti. Stalin,SBKP /B tarihi kısa derste Marksist diyalektiğin dört ana özelliği olduğunu söylüyor. Stalin birinci özellik olarak şeylerin birbirleri ile olan ilişkilerini ele alırken, bundan sanki şeyler sebepsiz yere birbirleri ile ilişkiliymiş gibi söz ediyor. Peki o zaman birbiriyle ilişkili olan nedir? Birbiriyle ilişkili olan, bir şeyin birbiriyle çelişen iki yönüdür. Her şeyin birbiri ile çelişen iki yönü vardır. Diyalektiğin dördüncü özelliği olarak da bütün şeylerde var olan iç çelişmeden söz ediyor ama sonra da karşıtların birliğinden hiç söz etmeden, sadece karşıtların mücadelesini ele alıyor.... (c 5.s.421)

"Stalin karşıtların mücadelesi ile, karşıtların birliği arasındaki bağı göremedi." (c.5.s.423)

Buraya kadar olan alıntılardan görülebileceği gibi ÇKP ve Mao Zedung, 20.PK'nden sonra, Kruşçef reviz - yonistlerinin Staline getirdiği eleştiriler karşısında doğru bir tavır takınmamışlar, bu eleştirileri geri çevirmemişlerdir. Tam tersine, bizzat kendileri, Stalin'e iddia düzeyinde bir dizi eleştiri getirmişlerdir.Söylenen, ileri sürülen tezlerin hiç biri, ama hiç biri ispatlanmaya çalışılmamaktadır.

Yalnızca felsefe konusunda, Mao Zedung söylediklerini ispatlamaya çalışmaktadır. Ancak, Mao'nun söylediklerî ile, Stalin'in 'diyalektik ve tarihi materyalizm' adlı yazısı karşılaştırılınca, Mao'nun eleştirisinin haksız olduğu ortaya çıkmaktadır. (Bu yazı bütün yoldaş

ların elinde vardır. Bu yüzden alıntı yapmayı gereksiz görüyorum.)

MYY'ın, ML belgeler olarak değerlendirdiği 1963 polemiklerinde de Stalin konusunda bu yanlış tavır sürmektedir.

Polemik belgelerinde "SBKP yönetimi ile aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi" adlı makalede,ÇKP'Proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesi ' adlı makaleden alıntı yapıyor ve bu makaledeki görüşlerin doğru olduğunu, bu makalede Stalin'in çok yönlü değerlendirildiğini iddia ediyor. (Bkz.Uluslararası KH'in genel çizgisi, Aydınlık Y.s.114) Aynı yazıda Mao'ya dayanılarak şu söyleniyor:

"Stalin eleştirilmelidir. Ancak eleştiri yöntemi konusunda sizinle aynı görüşte değiliz. Ayrıca aynı görüşü paylaşmadığımız başka konular da var."(agy.s.117)

Stalin meselesi üzerine adlı polemik yazısında ise ÇKP, Stalin hakkında şu tespitleri yapıyor:

"Stalin'in hayatı büyük bir ML'in, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı. Şu gerçektir ki, büyük ML ve proleter devrimci Stalin, Sovyet halkı ve UKH için yararlı işler yaparken belli hatalar da yaptı. Bunlardan bazıları ilke hatalarıydı, bazıları da pratik çalışma sırasında işlenmiş hatalardı. Bazıları önlenebilirdi. Bazılarının ise proletarya diktatörlüğünün önünde hiç bir örnek olmadığı günlerde önlenmesi çok güçtü."

Belirli meselelerde Stalin, düşünce tarzında diyalektik-materyalizmden ayrıldı, metafiziğe ve öznelciliğe düştü. Bu nedenle bazı gerçeklerden ve kitlelerden koptu. Parti dışı mücadelelerde olduğu kadar, parti içi mücadelede de, belirli durumlarda ve belirli meselelerde,nitelikleri birbirinden farklı iki tip çelişmeyi,yani bizimle düşman arasındaki çelişmeleri ve halk içindeki çelişmeleri, aynı zamanda da bunların ele alınmasında uygulanması gereken yöntemleri birbirine karıştırdı. Stalin tarafından yönetilen karşı devrimin bastırılması çalışmasında, cezayı hak eden bir çok karşı devrimci uygun şekilde cezalandırıldı, fakat aynı zamanda suçsuzlar da haksız yere mahkum edildi. 1937'de ve

1938'de karşı devrimcilere karşı baskı alanının geniş - letilmesi hatası işlendi. Stalin parti ve hükümet örgütünde proleter demokratik merkeziyetçiliği tam anlamıyla uygulamadı. Bu ilkeyi bir dereceye kadar ihlal etti. Kardeş partilerle ve ülkelerle olan ilişkilerde bazı ha talar işledi. UKH'e bazı kötü öğütler de verdi. Bu ha - talar SB'nin ve UKH'in bazı kayıplar vermesine sebep ol du." (UKH'in genel çizgisi s.172/173)

.."Stalin'i savunmakla onun hatalarını savunmuyoruz Çin Komünistleri çok zaman önce onun bazı hatalarıyla bizzat karşı karşıya kaldılar. Çin KP içinde zaman za - man ortaya çıkan bazı 'sol' ve sağ oportunist çizgilerden uluslararası kaynaklara dayanan bazıları, Stalin'in belirli hatalarının etkisi ile ortaya çıktı. Mao Zedung ve Liu Şao Çi (abç) yoldaşların temsil ettikleri Çinli ML'ler, 1920 lerin sonunda, 1930'larda, 1940'ların başlarında ve ortalarında Stalin'in hatalarının etkilerine karşı direndiler, zamanla hatalı sol ve sağ oportunist çizgileri yendiler ve sonunda Çin devrimini zafere ulaş tırdılar." (agy.s.175)

Görüldüğü gibi polemik yazılarında da Stalin'e id - dia düzeyinde ispatsız eleştiriler sürmektedir. İlginç olan, bu eleştirilerin, Kruşçof'un eleştirileri ile öz olarak ayrı olmamasıdır. Çinli yoldaşlar, yönteme karşı çıkmakta, genel değerlendirmede Sov.BKP'nin başındaki re vizyonistlerden ayrılmaktadırlar.

(Bugün artık bu farkda kalmamıştır. Bugün Brejnev revizyonisti ve onun takipçileri de, Stalin'in esas olarak bir ML olduğunu, ve ML olarak önemli bazı hatalar yaptığını savunmaktadır.)

Stalin'in bu şekilde savunulması, gerçekte onu savunma adına, ona saldırmaktır. MYY eğer bu tavrın doğru olduğu düşüncesinde iseler, 1957/1960 deklarasyonlarında, ve polemikte getirilen (Stalin konusunda) eleştirilerin doğruluğunu ispatlamak zorundadırlar.

Stalin'in değerlendirmesi konusunda, Mao Zedung , Staline önemli eleştiriler getirmektedir. Görüşüme göre ispatsız olan bu eleştirilerin ispatlanma imkanı da yok tur. Çünkü bunlar tutarsız, revizyonizmin etkisinde ka-

lınarak yapılan eleştirilerdir.

Bu durumda her ML'in görevi, bu konuda (Stalin konusunda) getirilen eleştiriler konusunda açık tavır takınmaktır. Staline getirilen eleştiriler konusunda hem Mao'yu, hem Stalin'i savunmak eklektizmdir. Ya Mao 'nun Staline getirdiği eleştiriler haklıdır. Bu eleştiriler temelinde Stalin değerlendirilmelidir. (Bunu savunanlar eleştirileri ispatlamak zorundadır.) Ya da bu konuda Mao haksızdır. Ve bu konuda Stalin Mao'nun eleştirilerine karşı da savunulmalıdır. (Benim görüşümce bu yapıl - malıdır.)

Mao ile Stalin arasında görüş ayrılığı olduğunu ortaya koyan ben değilim. Bunu bizzat Mao söylüyor. Bu gerçeğe gözünü kapamak ML'lerin işi olmasa gerek. MYY'lar , "Mao ile Stalin'i birlikte savunmak eklektizmdir" tes - pitini "tek kelime ile acı" buluyorlar. Tutanaklar incelenirse görülür ki, bu Stalin'e getirilen eleştiriler konusunda söylenmiştir. Söylenen Mao Zedung ile Stalin birlikte ML olarak savunulamaz şeklinde bir şey değil - dir. Söylenen, Staline getirilen eleştiriler, Mao' nun getirdiği eleştiriler, ÇKP'nin getirdiği eleştiriler karşısında açık tavır takınmak gereğidir. Bu konuda Mao ile Stalin'i beraber savunmanın imkansız olduğudur. Ger - çek durum da yukarıda alıntılarla ortaya koymaya çalıştığım gibi budur.

MYY'lar bu tespiti yapmayı "Mao'yu veya Stalin'i red etmek isteyen birisi için yeterli temel" olarak değerlendiriyorlar.

Bence bu tartışmayı bastırma, engelleme, korkutmaya çalışma tavrıdır. Yoldaşlar Mao ile Stalin arasında hiç çelişme yokmuş havasını yaratmaya çalışıyorlar; ve bu çelişmenin varlığı ortaya konduğu zaman "bu Mao'yu veya Stalin'i red etmektir" damgasını basıyorlar. Bu doğru bir tavır değildir. Kaldı ki bu yoldaşların ellerinde Mao konusunda tüm arkadaşların ne düşündüğünü gösterir belgeler de vardır." (Alıntının sonu)

FÜ'ler benim bu mektubuma cevap olarak yazdıkları yazıda, benim "bu iddialar ispatsızdır" dediğim iddiala

rı tekrarlamakla yetiniyorlar. Onlar bu iddiaları herhangi bir veri ile ispatlama ihtiyacını duymuyorlar.Çünkü kendi deyimleri ile bu konularda Mao'nun söylediklerinin "doğru olduğuna inanmakta"dırlar. Yoldaşların soruna 'inanma', 'inanmama' temelinde yaklaşması onların ideolizmin batağında yüzdüğünü göstermektedir. ML'in talebi inanmak değil; araştırmak, incelemek, söylediğini verilerle desteklemek, ispatlamaktır. Aksi takdirde yaptığımızın adına ML siyaset değil, dedikodu denir!FÜ'ler ilk yazdıkları mektupta "hem Mao'yu hem Stalin'i savunmanın eklektizm olduğunu söylemek tek kelime ile acıdır. Bu Mao'yu veya Stalin'i reddetmek isteyen birisi için yeterli bir temeldir. Biz bırakalım MK'ni, TKP/ML içinde bile iki ustayı karşı karşıya diken bir yoldaşın varlığından ilk defa haberdar oluyoruz" diyorlardı.

(Bu "ilk defa haberdar olma" meselesi ilginçtir . Bu mektubun yazıldığı tarihten -24 kasım 1979- 16 ay önce TKP/ML ile AMLP'in ortak açıklaması çıkmıştır! Bu ortak açıklamada, Mao Zedung, MELS ile aynı düzeyde ele alınmamıştır! MK'yi 'sınıf duyarlılığı ile hareket etmemek' noktasından eleştiren 'sınıf duyarlılığına sahip' FÜ'ler, bu açıklamadan 16 ay sonra Mao Zedung 'u klasikler arasında görmeyen bir yoldaşın TKP/ML içinde varlığından -onlar Mao'yu klasikler arasında görmemeyi 'Stalinle Mao'yu karşı karşıya dikmek' olarak görüyor- ilk defa haberdar oluyoruz diyorlar! FÜ'lerin eline bu ortak açıklamanın geçmemiş olması imkansızdır.O zaman bu ilk defa haberdar olmak meselesi demagojiden başka ne işe yarıyor?)

Şimdi ikinci mektuplarında, FÜ'ler artık Stalin'e getirilen eleştiriler konusunda açık tavır takınıyorlar. Eklektizmden uzaklaşıyorlar. Bu olumludur. Ancak onlar bunu yaparken, birinci mektupta ajiteli bir biçimde ortaya koydukları "Hem Maoyu hem Stalini savunmanın eklektizm olduğunu söylemek acıdır" şeklindeki anlayışlarının bir özeleştirisini yapmak ihtiyacını da duymuyorlar.

FÜ'ler bana cevap olarak yazdıkları mektupta, Mao'nun Staline karşı takındığı tavrın örnek bir tavır,bizim Mao'yu değerlendirirken örnek almamız gereken bir tavır olduğunu belirtiyorlar. Bu tavrın nasıl bir tavır olduğunu ben birinci mektubumda, yukarıda alıntı yaptığım bölümde ortaya koymuştum. Mao'nun Stalin'i "savunması" gerçekte ML bir savunma değildir. Mao Zedung Stalin'in "hataları" konusunda, Kruşçef revizyonistleri ile özde aynı şeyleri savunmuş,metod konusunda onlardan ayrılmıştır. Mao Zedung'un Stalin'e getirdiği eleştirilerin hiçbiri belgelere dayanılarak ispatlanmış eleştiriler değildir. Böyle bir 'Stalin' savunması,gerçekte oportunizmin, revizyonizmin işine yaramıştır.

Biz Mao'nun getirdiği eleştirilerin "doğruluğuna inanıyoruz" demekle, eleştirilerin doğruluğu ispatlanamaz. Stalin'e, veya herhangi bir ML'e eleştiri getiren herkes bunu ispatlamalıdır! Mao konusunda, Mao'nun Stalin'e karşı takındığı tavrı örnek alalım diyenler, Mao konusunda iddialar düzeyinde eleştiri getirip, savunma yapmayı önermektedirler. Böyle bir önerinin ML ile ilgisi yoktur.

FÜ'ler ikinci mektuplarında çok açık bir biçimde "Stalini nasıl savundukları"nı ortaya koyuyorlar.Onların Stalin "savunması" Stalini ispatlanmamış iddialarla eleştirmek'tir. Ben bir kez daha FÜ'leri söylediklerini, yazdıklarını verilerle ispatlamaya çağırıyorum. Şu sorulara somut cevap verin:

-"Hangi meselelerde Stalin düşünce tarzında diyalektik materyalizmden ayrıldı" ?

-"1937 ve 1938'de karşı devrimcilere karşı baskı alanının genişletilmesi hatası" nasıl görüldü?

-"Stalin parti ve hükümet örgütünde demokratik merkeziyetçiliği tam anlamıyla uygulamadı!" Bu nasıl görüldü?

-"Stalin kendi kişisel yönetimini kollektif yönetimin karşısına koydu!" Bu somut olarak nasıl oldu?

-"Stalin iç savaşa girişmememizi,Çan Kay Şek ile işbirliği yapmamızı (1943 de), aksi taktirde Çin milletinin yok olacağını söyleyerek, Çin'in devrim yapmasını önlemek istedi." Bunu belgelerle ispatlayın! Stalin ne zaman böyle bir öneride bulunmuş?

FÜ'ler gerçekte Stalin'e onca düşmandırlar ki,Lenin'in 4 Ocak 1923 de SBKP MK ve MKK'a gönderdiği,bütün dünyada Burjuvazi ve Troçkistler tarafından ' Lenin' in vasiyeti' olarak tanıtılıp, Stalin'e saldırı için kullanılan, parti içi öneri ve görüşlerini alıntı olarak getirmektedirler. Bu konu üzerine SBKP içinde çok tartışılmış, Stalin 'kabalığın' siyasi çizgide bir hata olmadığını ortaya koymuştur. Konu 23 Ekim 1927'de SBKP /B MK ve MDK ortak toplantısında yeniden gündeme gelmiş ve bu konuda yaptığı konuşmada Stalin şunları söylemiştir:

"Şimdi Lenin'in "vasiyeti"ne gelelim.Muhalefetteki ler, burada, Parti Merkez Komitesi, Lenin'in "vasiyeti"ni"gizledi" diye bar bar bağırdılar -siz de işittiniz onları.Biliyorsunuz, sorunu Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu toplantısında birkaç kez tartıştık. (Bir ses: "Defalarca.") Hiç kimsenin bir şey gizlemediği, Lenin'in "vasiyeti"nin Onüçüncü Parti Kongresine hitaben yapıldığı, bu "vasiyet"in kongrede okunduğu (sesler: "Doğru!"),başka nedenlerin yanısıra,Lenin'in kendisi de bunun yayınlanmasını istemediği ve yayınlanması talebinde bulunmadığı için, kongrenin,oybirliği ile (aç.S.)bunun yayınlanmamasına karar verdiği defalarca tanıtlanmıştır. Bizim gibi, muhalefet de,bütün bunları biliyor. Gene de Merkez Komitesinin "vasiyet"i "sakladığını" ilan etme cüretini gösteriyor.

Lenin'in "vasiyeti" sorunu, yanılmıyorsam ta 1924'te ortaya atılmıştı. Daha sonraları partiden atılmış olan eski bir Amerikan komünisti, Eastman diye biri vardı. Moskova'da troçkistlerle kaynaşan bu adam,Lenin'in "vasiyeti" hakkında bazı söylentiler ve dedikodular derledi, dışarı gitti ve partiyi, Merkez Komitesini ve sovyet rejimini karalamak için elinden geleni yaptı ve özü partimizin Merkez Komitesinin Lenin'in "vasiyet"ini "gizlediği" olan,'Lenin'in Ölümünden Sonra' başlıklı bir kitap yayınladı. Bu Eastman'ın bir zamanlar Trotski ile bağlantı kurmuş olması gerçeği karşısında, Politbüro üyeleri olan bizler, Trotski'ye sarılarak ve muhalefete atıfta bulunarak partimize karşı "vasiyet" konusundaki iftira niteliğinde sözleri için Trotski'yi sorumlu

duruma sokan Eastman'dan kendini ayırması için Trotski'ye çağrıda bulundu. Sorun çok açık olduğu için Trotski, gerçekten de, basında yaptığı bir açıklama ile,kamu oyu önünde kendini Eastman'dan ayırdı. Bu, Eylül 1925'te Bolşevik n.16'da yayınlandı

Trotski'nin makalesinden, partinin ve onun Merkez Komitesinin Lenin'in "vasiyeti"ni saklayıp saklamadığı sorunu üzerinde durduğu pasajı okumama izin verin.Trotski'nin makalesinden aktarma yapıyorum.

"Eastman, kitabının birkaç kısmında,Merkez Komitesinin, partiden Lenin'in yaşamının son döneminde yazdığı birkaç olağanüstü önemli belgeyi sakladığını söylüyor (bu,ulusal sorun,sözde "vasiyet" ve ötekilere ilişkin mektuplar sorunudur); buna, partimizin Merkez Komitesine karşı iftiradan başka bir ad verilemez.(aç.S.) Eastman'ın söylediklerinden, Vladimir İliç'in iç örgütlenme üzerine öğüt niteliği taşıyan bu mektupları basın için yazdığı çıkartılabilir. İşin aslında bu,kesinlikle doğru değildir. Hastalığı sırasında Vladimir İliç partinin önde gelen kuruluşlarına ve kongresine sık sık öneriler, mektuplar vb. göndermiştir. Söylemeye gerek yok ki, bütün bu mektuplar ve öneriler sahiplerini bulmuş, Onikinci ve Onüçüncü Kongrelerin delegelerinin bilgilerine sunulmuş ve kuşkusuz,daima parti kararları üzerinde gereken etkiyi yapmıştır; ve eğer bu mektupların hepsi yayınlanmamışsa, bunun nedeni yazarın onları basın için yazmamış olmasıdır. Vladimir İliç herhangi bir "vasiyet" bırakmamıştır, ve partinin kendisinin niteliği gibi onun partiye karşı tutumunun niteliği de böyle bir "vasiyet" olanağını ortadan kaldırmaktadır . Göçmen ve yabancı burjuva ve menşevik basında (tanınmayacak kadar tahrif edilmiş bir biçimde), bir "vasiyet " olarak atıfta bulunulan şey, Vladimir İliç'in, örgütsel sorunlara ilişkin öğütler içeren, mektuplarından biridir.Partinin Onüçüncü Kongresi tüm ötekilere olduğu gibi bu mektuba da en büyük önemi vermiş ve ondan zamanın koşullarına ve durumlarına uygun sonuçları çıkarmıştır. Bir "vasiyet"in gizlenmesine ya da ihlaline ilişkin tüm sözler kötüniyetli bir uydurmacadır ve tümüyle Vladimir

İliç'in gerçek vasiyetine ve onun yarattığı partinin çıkarlarına karşı yöneltilmiştir." (Bkz:Trotski'nin makalesi, "Eastman'ın Lenin'in Ölümünden sonra Başlıklı kitabı Üzerine", Bolşevik, n.16.1 Eylül 1925 s.66)

Açık diye düşünüyor insan. Bunu yazan Trotski 'den başkası değildi. O halde, Trotski,Zinovyev ve Kamenev , neye dayanarak partinin ve onun Merkez Komitesinin Lenin'in "vasiyeti" ni "sakladığına" dair,masal okuyorlar? Masal okumaya "izin" var, ama insan nerede duracağını bilmeli.

Yoldaş Lenin'in, "vasiyeti"nde, kongreye,Stalin'in "kabalığı"nı gözönünde tutarak, Genel Sekreter olarak , Stalin'in yerine bir başka yoldaşı koymayı düşünmesi gerektiğini önerdiği söylenmektedir. Bu, tamamen doğrudur. Evet yoldaşlar, ben,partiyi büyük ölçüde ve vefasızca harap eden ve bölenlere karşı kabayım. Bunu hiç bir zaman gizlemedim, şimdi de gizlemiyorum. Belki de bölücülere karşı biraz yumuşaklık gereklidir, ama ben bu işte başarılı değilim. Onüçüncü Kongreden sonra, Merkez Komitesinin ilk toplantısında Merkez Komitesi üyelerine, beni, Genel Sekreterlik görevlerimden almalarını rica ettim. Kongrenin kendisi bu sorunu tartıştı. Bu sorun ayrı ayrı her delegasyon tarafından tartışıldı ve Trotski, Kamenev ve Zinovyev de dahil olmak üzere tüm delegeler, oybirliği ile, Stalin'i görevinde kalmaya zorladılar.

Ne yapabilirdim? Görevimi terketmek mi? Bu benim yapıma uymaz; hiç bir zaman hiç bir görevi terketmedim ve bunu yapmaya da hakkım yoktur, çünkü bu, kaçmak olur. Daha önceden de söylediğim gibi, ben hareketlerimde özgür değilim, ve parti bana bir zorunluluk yüklerse,itaat etmem gerekir.

Bir yıl sonra, toplantıdan beni serbest bırakmalarını gene istedim, ama gene görevimde kalmaya zorlandım. Başka ne yapabilirdim?

"Vasiyet"in yayınlanmasına gelince, kongreye hitaben yazıldığı ve yayınlanması amaçlanmadığı için,kongre onu yayınlamamaya karar verdi.

Elimizde, 1926'da, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim

Komisyonunun bir toplantısının,Onbeşinci Kongreye bu belgenin yayınlanmasına izin vermesi için başvurma kararı var. Elimizde, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonunun aynı toplantısının, Lenin'in, Ekim Devriminden hemen önce Kamenev ve Zinovyev'in yanılgılarına işaret ettiği ve onların partiden atılmasını talep ettiği öteki mektuplarını yayınlama kararı var.

Açıktır ki, partinin bu belgeleri gizlediğinden sözetmek,çok çirkin bir iftiradır. Bu belgeler arasında Lenin'in, Zinovyev ve Kamenev'in partiden atılması zorunluluğunun üstünde durduğu mektuplar vardır.Bolşevik Parti, Bolşevik Partinin Merkez Komitesi, hiç bir zaman gerçekten korkmamıştır. Bolşevik Partinin gücü, gerçekten korkmamasında ve gerçeğe doğrudan doğruya bakmasında yatar.

Muhalefet,Lenin'in "vasiyet"ini bir koz olarak kullanmaya çalışmaktadır, ama bunun onlar için hiç de bir koz olmadığını anlamak için, bu "vasiyeti" okumak yeter. Tam tersine, Lenin'in "vasiyeti" muhalefetin bugünkü liderleri için öldürücüdür.

Gerçekten de, Lenin'in, "vasiyeti"nde Trotski 'yi "bolşevik olmamakla" suçladığı ve Kamenev ve Zinovyev'in Ekim sırasında yaptığı hataya ilişkin olarak, bu hatanın "raslansal" olmadığını söylediği doğrudur.Bu ne demektir? Bu "bolşevik olmayan" Trotski'ye ve hataları "raslansal" olmayan ve yinelenebilen ve kesinlikle yinelenecek olan Kamenev ve Zinovyev'e siyasal olarak güvenilemeyeceği demektir.

"Vasiyet"te Stalin'in hatalar yaptığına ilişkin bir tek sözcük, bir tek ima olmaması tipiktir."Vasiyet",yalnızca, Stalin'in kabalığına değinmektedir.Ama kabalık , Stalin'in politik çizgisinde ve tutumunda bir kusur değildir ve böyle sayılamaz.

"Vasiyet"teki ilgili pasaj şöyledir:

"Merkez Komitesinin öteki üyelerinin kişisel niteliklerini tanımlamaya devam etmeyeceğim. Yalnızca size, Zinovyev ve Kamenev'in Ekim olayının,kuşkusuz,rastlantı olmadığını, ama Trotski'nin bolşevik olmayışından ötürü ne kadar az suçlanabilirse, onların da bunun için kişi-

sel olarak o kadar suçlanabileceğini hatırlatacağım".

İnsan açık diye düşünüyor. "(Troçkizm mi, Leninizm mi?, s.394-398)

FÜ'lerin bu sorundan haberleri yok mudur?Eğer yoksa, neden oturup araştırmadan konuşuyorlar? Eğer varsa, SBKP/B tarafından çözülmüş olan bu sorunu neden gündeme getiriyorlar? Bence sorun açıktır: FÜ'ler bu sorunu gündeme getiriyorlar, çünki ispatlamak istedikleri şey,Lenin'in Stalini eleştirdiği, aslında Stalin'in MK sekreterliğine layık olmadığı şeklindeki düşüncedir.FÜ ' ler istedikleri kadar "biz aşırı kaba değerlendirmesini abartılmış buluyoruz" desinler, bu alıntıyı kullanmanın ardında yatan düşünce, yoldaşlar arasında --özellikle sorunu bilmeyenler arasında-- Lenin ile Stalin arasında siyasi konularda önemli ayrılıklar olduğu düşüncesini yaratmak isteğidir.

FÜ'ler Stalin'e onca düşmandırlar ki onlar Stalin'i ML klasik olarak savunanları "Stalinist" olarak adlandırmaktadırlar. Sadece bu kavram bile FÜ'lerin bu konudaki tavrının ne olduğunu göstermeye yeter. Onlar bu konuda şunları söylemektedir:

"Görüşlerine bakılarak İ. yoldaş da tıpkı Alman Stalincileri (!) gibi düşünmektedir. Bilindiği gibi onlar "Stalin yoldaşın hata yaptığını söylemek marksistçe bir tutum olmaz" diyorlar."

Önce Stalinist kavramı üzerinde duralım: Bu kavram bütün dünyada burjuvazi tarafından Komünizmin 'çok kanlı', 'insanlık dışı' bir türü anlamında kullanılmaktadır Ve burjuvazinin Komünizme duyduğu nefreti dile getirmektedir. Stalinizm kavramı bugün bütün dünyada revizyonistler ve her türden oportunistler tarafından ise,Stalin ile Lenin'i karşı karşıya koymak, Stalin'in Leninin öğrencisi olduğu, onun bir Leninist olduğu gerçeğini red etmek için kullanılmaktadır. FÜ'lerin aynı kavramı kullanması, bu kavramın önüne (!)da koysalar, onların Stalin'e nasıl yaklaştıklarını gösteren bir belirtidir.

İkinci olarak, FÜ'ler 'Alman Stalinistleri' dedikleri bizim kardeş örgütlerimizin, ve bu arada benim Stalin hiç hata yapmamıştır,"Stalinin hata yaptığını söylemek marksistçe bir tutum olmaz" dediğimizi yazmaktadırlar. Bu yeldeğirmeni yaratıp ona saldırmak; bir cümleyi bütün içinden koparıp ona saldırmaktır. Ne bizim kardeş örgütlerimiz ne de ben hiç bir yerde ve hiç bir zaman 'Stalin hiç hatasızdır', 'Stalin eleştirilemez'vs. şeklinde görüşler savunmadık. Söylenen, Stalin'in hatalar yaptığı, bu hataları özeleştiri ile aştığı;Stalin'in hataları olduğunu söyleyenlerin bu iddialarını ispatlamaları gerektiğidir. Ben bu konuda amlp/gds ve Wbk' nın yaptığı -bizim parti olarak imzalamayı red ettiğimiz- Stalin ortak açıklamasından alıntı yapmak istiyorum.Böylece bütün yoldaşlar FÜ'lerin deyimi ile 'Alman Stalinistleri'nin bu konuda ne düşündüklerini birinci elden öğrenme imkanına kavuşurlar. Bu ortak açıklamada şöyle deniyor:

"Stalin'in savunulması mücadelesinde komünistler sık sık şu sorularla karşılaşıyorlar: "Stalin'in hiç hata yapmadığına mı inanıyorsunuz?", "Stalin eleştirilemez mi?"

Böyle görünüşte basit ve haklı soruların altında , gerçekte bir dizi tam olarak aydınlatılması gereken, açık bir cevabı gerektiren sorunlar yatmaktadır.

Stalin gibi, dünyanın sarsıldığı bir zamanda düşmanı sınıf mücadelesinin birçok cephesinde yenen ve yoldaşlarını itinalı bir şekilde eğiten,onlarca yıl çok önemli bir görevde mücadele veren bir yoldaşın hiç hata yapmadığını varsaymak kesinlikle anti-Marksist bir yaklaşımdır. Fakat böyle basit bir tesbit de yetersizdir. Aynı zamanda, Lenin,Engels ve Marx'ın da yanılmaz olmadığı gerçeğini açıklamalıyız. Tesbit etmemiz gereken şey, bu konuda Marx,Engels,Lenin ve Stalin arasında ilkesel önemli bir fark görmediğimizdir. Stalin'in olabilecek hatalarından sözedeceksek, o zaman genişçe, gene de Marksizm-Leninizm ustalarının olabileceğ hataları sorunu üzerine tartışmalıyız.

Marksizm-Leninizm ustaları gerektiğinde özeleştiri yapıyorlar ve büyük mücadele arkadaşlarının veya kendilerinden öncekilerin eserlerine karşılıklı eleştiri yön

temiyle yaklaşıyorlar.Örneğin Lenin,"Sendikalar Sorunu" ve diğer sorunlardaki hatalarına değiniyor.Aynı şekilde Stalin de, hatalarını açık olarak ve özeleştiriyle kabul ettiğini ve düzelttiğini kavradığını çeşitli şekillerde göstermiştir.Örneğin Stalin,Lenin'in 1917'de Rusya'ya dönmesinden önce, platform şekline dönüşmemiş bazı yalpalamaları olduğunu anlatır.(Stalin,Bütün Eserler Cilt 6,s.298,ve Cilt 3,s.44,Alm.)

O bunu şöyle açıklıyor:"Yalnız hatalarımı değil, geçici yalpalamalarımı da gizlemedim." (Stalin,Bütün Eserler,Cilt 10,s.54,Alm.)

Bu konuda Stalin,Tüm Eserler 1.Cilt Önsözünü,tarım sorunu ve sosyalist devrim zaferinin şartları sorunundaki hatalarını düzeltmeye ayırdı. "Leninizmin Sorunları" ve sonraki başka eserlerinde Stalin, "Leninizmin İlkeleri Üzerine" adlı eserindeki bazı ifade tarzlarını , örneğin sosyalizmin tam ve kesin zaferi sorununa ilişkin ifadesini düzeltmiştir.

Bu, Marksizm-Leninizm ustalarının kendilerini hiçbir zaman yanılmaz görmediklerini ve hiçbir zaman başkalarından kendilerine karşı böyle bir tavır beklemediklerini gösteriyor.

Diğer taraftan eleştiri sorunu gayri-ciddi,kolaycı, hafif bir tarzda ele alınmamalıdır.Hangi konu üzerine konuşulduğu bilinmelidir.Lenin'in Engels'in temel bir eseri hakkında söylediği: "İçinde tek bir cümlenin bile rasgele söylenmediği,hepsinin geniş bir tarihi ve siyasi bilgiye dayandırılarak yazıldığına güven duyulabileceği" (Lenin,Devlet ve Devrim,sh.5/6 Alm.)şeklindeki ifadesi, Stalin'in eserleri için de geçerlidir.Bu nedenle, hafif,kolaycı "eleştirmenler" Stalin'in hatalarını göstermek yerine kendi hata ve zaaflarını açığa vurmaktadırlar.**Bu, her zaman böyle ortaya çıkacaktır.**

Lenin, bu gibi hafif "eleştirmenler" hakkında şöyle yazıyordu: "Hayatımda birçok kere, Engels'in düşüncesizce oportunizm ile suçlandığına şahit oldum ve buna karşı son derece kuşkulu davrandım.Engelsin haksız olduğunu ispatlamayı herşeyden önce bir deneyiniz. Bunu yapamazsınız!...

Hayır,Hayır, Engels yanılmaz değildir.Marx yanılmaz değildir. Fakat onların 'hatalarını' ispatlamak için bu soruna başka türlü yaklaşılmalıdır. Gerçekten tümden başka türlü. Fakat bu şekilde bin kere haksızsınız " ("Ines Armand'a Mektup,Lenin,Bütün Eserler,Cilt 35,sh.243,Alm.) Lenin,komünizmin büyük ustasını kesin savunurken, şu görüşte de değildi: Marx ve Engels yanılmazdır. O halde her eleştiri başlangıçtan yanlıştır. Lenin,Marx ve Engels'e getirilecek eleştirinin,ideolojik sınıf mücadelesi ile ilişkili oportunistlerin ispatlanmayan teorik ithamlarına ilişkin olarak ele alınması gerektiğini belirtiyordu.

Bu nedenle, baştan itibaren Marksizm-Leninizm ustalarının "eleştirmenleri"ne karşı "son derece kuşkulu" olmak,herşeyden önce delillerde ısrar etmek ve her düşüncesizce ve gayri-ciddi eleştiriyi "bin kere yanlış " olarak reddetmek tek doğru olandır.

Kruşçov'un SBKP 20.Parti Kongresini toplayabilmesi için Stalin'in ölümünden sonra birkaç yıl geçmesine rağmen, bundan sonraki revizyonist ihanetle ilgili olarak Stalin'in hatalarının da önemli bir başlangıç noktası olarak büyük önemi yokmuydu şeklinde bir soru sorulabilir.Burada herşeyden önce tesbit edilmesi gereken, birileri SBKP(B) ve dünya komünist hareketi içinde gelişen revizyonist akıma karşı mücadele etmiş ise,bunun birincisinin Stalin olduğudur.

Revizyonist ihanet ile komünizmin büyük ustalarının olabilecek hataları arasındaki sınıfsal cepheyi göz den kaçırmak isteyen her çaba,ve Stalin'i sadece revizyonist hainlerin yanına bile yaklaştırmak,doğrudan tarihi tahrif etmektir.

Stalin'i revizyonizmin yolunu hazırlayan kişi olarak göstermeye çalışan her türden sahte Marksist'in bütünüyle haksız olduğunu kavramak için, bugün herkes "Ekonomik Sorunlar" ve "Dil Biliminin Sorunları" adlı eserlerini, Stalin'in Tito revizyonizmine karşı mücadele belgelerini ve onun SBKP içindeki revizyonist eğilimlere karşı mücadelesini inceleyebilir.Bunlar iftiralardır. İftiralar mahkum edilir, tartışılmaz.

Buna rağmen,yukarıdaki iftiralarla taban tabana çelişen bir anlamda da olsa, Stalin'in her Marksizm-Leninizm ustası gibi, ölümünden sonra ortaya çıkan meselelerde subjektif bir sorumluluğu vardı ve vardır. Marksizm-Leninizm ustaları,kendi zamanlarında ortaya çıkan revizyonizme karşı mücadelenin daima başında bulunuyorlardı."

Ben burdaki görüşlere aynen katılıyorum.Görüldüğü gibi,sorun "Stalin hatalıdır" ya da "Stalin hatasızdır" sorunu değildir.Sorun ispatsız delilsiz eleştirileri red etme sorunudur.

FÜ'ler mektuplarında Stalini eleştirmek için birde Malenkov'un SBKP 19.Kongresine sunduğu rapordan da alıntı yapıyorlar.Alıntı yaptıkları yerde "bürokratlar partinin baş düşmanı" olarak tespit ediliyor.FÜ'ler bu tespiti Stalin'i eleştirmek için kullanıyorlar.Bunun "baskı alanını haddinden fazla genişletme hatası"nın kalıntılarının savaştan çok sonraki yıllarda bile varlığını sürdürdüğü"nün bir belirtisi olarak görmektedirler.Önce FÜ'lerin bu bağı nasıl kurdukları açık değildir.Bu konuda FÜ'ler ne düşündüklerini açık bir biçimde ortaya koymalıdırlar.

İkincisi, Stalin'in katıldığı son parti kongresi olan 19.PK'nde, parti içinde bürokratların varlığının tespit edilmesi, Stalin'in ve SBKP içindeki ML'lerin,bu tehlikeyi berrak bir şekilde gördüklerinin,ve buna karşı mücadeleye hazırlandıklarının ispatıdır.Bu alıntı, "Stalin bürokrasi tehlikesini görmedi eleştirisini getirenlere" verilecek en iyi cevaplardan biridir. Bu alıntıyı bile 'Stalin eleştirisi!'ne dayanak yapmaya çalışan FÜ'ler yanlış yoldadırlar.

İşte benimle FÜ'ler arasındaki temel ayrılık noktalarından biri de budur: Ben Stalini MEL ile birlikte ML'in klasiklerinden biri olarak değerlendiriyorum.Mao'nun Stalin'e getirdiği eleştirilerin öz ve yöntem açısından ML eleştiriler olmadığını söylüyorum.

FÜ'ler ise, Stalin'i MEL ve Mao ile birlikte ' beş büyük usta' dan biri olarak gördüklerini söylüyorlar,

ama Mao'nun Stalin hakkında getirdiği iddiaları doğru olarak kabul edip,'doğruluğuna inanıp' savunmaktadırlar. Onların Stalin 'savunması', yanlış, modern revizyonizmden etkilenen bir savunmadır.

Yöntem Sorunu:

FÜ'ler mektuplarında devrimciler arasındaki tartışmada kullanılması doğru olmayan,ML olmayan yöntemler kullanmaktadır.Bu yöntemler şunlardır:

-"Yel değirmenleri yaratıp ona saldırma metodu" Ya da başka deyimle "Siyasi rakibine söylemediği aptalca şeyler söyletip ona saldırma metodu".

Buna örnek olarak bu mektupta tavır takındığım,benim 'siyasetle ekonomiyi birbirinden kopardığım';

Kardeş örgütlerimizin ve benim 'Stalin'in hiç hatası yoktur' şeklinde düşünceler savunduğumuz şeklindeki tespitler ve bu tespitler üzerine inşa edilen 'eleştiriler' gösterilebilir.

- İspatlanmayan iddialar ileri sürme metodu.

Buna örnek olarak, FÜ'lerin Stalin konusunda getirdiği eleştiriler, AEP konusunda yaptıkları 'AEP içinde proleter demokrasi ortadan kaldırılmıştır', 'Parti kurmayları eleştiri özeleştiri mekanizması dışında tutulmaktadır', 'AEP revizyonist partidir', vb.tespitleri gösterebiliriz.

- Siyasi rakibini 'yalancılık', 'dürüst olmamak'vb. ile suçlama metodu.

Bu konuda FÜ'lerin Nisan 1980 tarihli yazılarında bir kaç örnek var.Bunları sırası ile ele alalım:

a) "İ. yoldaş bizim Mao'ya saldırılar karşısında susuyor,tereddüt geçiriyor,bocalıyor,onlara titrek,dolaylı ve kısa cevaplar veriyor şeklindeki tespitimizi MK'nın başından beri Mao'yu savunmadığı şeklinde çarpıtıyor." (abç)

FÜ'lerin iddiası: Ben kendilerinin bu konudaki görüşünü çarpıtmışım!

FÜ'lerin bu konuda birinci mektupta söyledikleri ise şu:

"Bugün beş büyük öğretmenden birisinin, büyük bir döneklik örneği veren AEP şefleri ve onların çeşitli ülkelerdeki uzantıları tarafından saldırıya uğraması ve kökten red edilmesi karşısında TKP/ML'in susmasını son derece ciddi ve tarihi bir hata olarak değerlendiriyoruz." (24 kasım tarihli mektup s.2) Şimdi burda söylenen çok açık bir biçimde, Mao'nun toptan red edildiği karşısında susulduğu yani onun savunulmadığıdır. Ben bunun doğru olmadığını söyledim, ve şunları yazdım:

"Mao Zedung konusunda bizim partimizin görüşü nedir? MK bu görüşün savunulması için ne yapmıştır?

Mao Zedung konusunda bizim partimizin görüşü,Maoyu Marks/Engels/Lenin ve Stalinle birlikte 'marksizm leninizmin büyük ustaları', 'en büyük ML'lerden biri' olarak görmektir.

MK 1978'de ve 1979'da Mao'nun ölüm yıldönümü ile ilgili olarak çıkardığı bildiride bu görüşlerimizi savunmuştur.

Yine MK'nin denetiminde çıkan P.da da bu görüşler savunulmuştur.

Bu anlamda MK'ya 'Mao'yu savunmadığı' şeklinde bir eleştiri getirilemez. Ancak bu savunmanın yeterli olup olmadığı sorulmalıdır.

Görüşüme göre bugün artık Mao Zedung'un bizim yaptığımız bir düzeyde savunulması kesinlikle yeterli değildir.

Bugün artık kesinlikle "Mao Zedung büyük ML'tir, O Çin devrimine önderlik etmiştir, BPKD'ne önderlik etmiştir, Modern revizyonizme karşı mücadelede önemli rol oynamıştır, ML teorisine HS ve felsefe konularında katkıda bulunmuştur, sosyalizm şartları altında sınıf mücadelesinin devamını savunmuştur...Vs." (bkz.1.Konferans kararları) şeklinde bir Mao Zedung savunması yeterli değildir. MK'mız bu şekilde bir Mao Zedung savunması yapmıştır. Bu şekilde savunmanın da yeterli yapılmadığını MK 7.toplantısı tespit etmiştir. Ama bence esas sorun bu şekilde bir savunmanın yeterince yapılmamış olması değildir. Esas sorun, bugün artık gerçekten

Mao Zedung savunulmak isteniyorsa, ona getirilen eleştirilere cevap vermek gerektiğidir. Ve verilecek cevapların ajitasyon düzeyinde olması yetmez. Getirilen eleştirilere bilimsel cevaplar vermek gereklidir. Bunun için de getirilen eleştirileri tek tek ele alıp incelemek gerekir.Mao Zedung'u gerçekten incelemek gerekir.MK, eğer gerçekten Mao Zedung'u savunmak istiyorsa,partiyi bu inceleme ve araştırmaya sokmak, ve bu inceleme ve araştırmayı en kısa zamanda sonuçlandırmak zorunda idi. İşte biz bunu yapmadık. MK'nin bu konudaki esas hatası bence budur. MYY ise bunu eleştirmiyorlar. Onlara göre Mao Zedung'un incelemenmesini talep etmek bile, 'parti çizgisine duyulan güvensizliğin' ürünüdür. Onlara göre Mao Zedung'un "savunulması, tabii ki onun hatalarının tespit edilip mahkum edilmesini de içerecektir." Peki ama nasıl? Madem ki Mao'yu savunmak, onu hataları ile birlikte savunmak değildir, o halde biz bugüne kadar Maoyu hiç savunmadık demektir. Çünki biz bugüne dek 'Mao' nun da hataları olabilir' dememize rağmen, Mao'nun hatalarını bulup çıkarmak, bunları mahkum etmek için bir çaba göstermedik. Mao'yu dışa karşı —aslında iç te de— hep hatasız olarak savunduk. Hataları bulup çıkarmak için araştırma talebi geldiğinde, bu talebi hep bastırdık.Aynı tavır şimdi de sürmektedir. MYY'lar bu tavır içindedirler. Bu tavır içinde olanlar objektif olarak parti içinde Mao konusunda ilerlemeye, Mao'nun doğru bir temelde savunulmasına engel olmaktadırlar."

Görüldüğü gibi bir çarpıtma söz konusu değildir.

b) "İ. yoldaş bizim mektupta,"Mao Zedung'un incelenmesini talep etmek bile parti çizgisine duyulan güvensizliğin ürünüdür" dediğimizi,Mao'nun araştırılması taleplerini bastırma tavrı içinde olduğumuzu belirtiyor. Biz ne mektupta ne de herhangi bir yerde Mao Zedung' un incelenmesine karşı, araştırılmasına karşı çıkmadık. Bu İ. yoldaşın bir uydurmasıdır. Zaten o cümlenin hemen devamında bizden aktardığı bir cümle ile kendi uydurmasını açığa vuruyor.

'Mao Zedung'un savunulması tabii ki onun hataları-

nın tespit edilip mahkum edilmesini de içerecektir.' Mao nun hatalarının tespitini ve bunların mahkum edilmesini isteyen birisinin Mao'nun incelenmesine karşı çıkması düşünülebilir mi?" (FÜ'ler)

Ben mektubumda, FÜ'lerin (MYY'lerin) "Biz Mao 'nun hatalarının araştırılmasına karşı değiliz" demelerine rağmen; gerçekte araştırmayı engelleyici bir tavır için de olduklarını ortaya koydum.Bu benim uydurmam değil gerçek durumdur. Sorun 'Mao'nun da hataları vardır', 'araştırılması gerekir', 'hatalarının çıkarılıp mahkum edilmesi gerekir' demek sorunu değildir. Sorun gerçekten araştırma yapıldığında buna karşı pratikte takınılan tavır sorunudur. FÜ'ler bir yandan 'tabii araştırılmalıdır' derken, diğer yandan araştırma yapanların karşısına 'çizgi değişecek','çizgiye güven yok' vb.öcüler! dikip, araştırmayı yokuşa sürmektedirler. Benim söylediğim budur. Mektupları karşılaştıran tüm yoldaşlar biz zat kendileri bunun 'uydurma' olup olmadığını görebilirler.

c) "İ. Yoldaş bizim konferansın aldığı tüm yeni kararlara karşı çıktığımızı söylüyor. Bu dürüst bir tutum değildir. Biz Konferansın getirdiği hangi görüşlere karşı çıktığımızı belirttik ve İ.de bunu biliyor.Ama buna rağmen o yalana baş vuruyor. Bir bütün olarak parti Konferansını olumsuz gördüğümüzü yaymaya çalışıyor."

Görüldüğü gibi ben yine yalana baş vuruyorum.Dürüst davranmıyorum, vb.FÜ'ler birinci mektuplarında şunları yazmışlardı.

"Tüm bu görüşler (Uluslararası planda ML platform sorunu hal edilmeden program hazırlanamayacağı görüşleri-YN), partinin temel görüşleri ve Mao konusunda kafası karışanların, ağır bir ideolojik bunalım ve tereddüte düşenlerin görüşleri olabilir. Söylemeye gerek yokki bu yoldaşların bunalımı, Konferansta ve Konferans sonrasında partiye kazandırılan yeni görüşleri (ki bunlar partinin temel görüşleri ile çelişiyor, partinin ideolojik siyasi ruhuna yabancıdır) savundukları müddetçe devam edecektir."'Bu yoldaşları partinin temel görüşleri ve Mao ile çatıştıran esas neden Konferansta ve Konferans sonrasında partiye "kazandırdıkları" troçkist nitelikli yeni görüşlerdir."

Görüldügü gibi burda FÜ'lerin sözünü ettiği çok açık bir biçimde "Konferansta ve sonrasında partiye kazandırılan yeni görüşlerdir. Burda FÜ'ler somut olarak hangi yeni görüşlere karşı çıktıklarını belirtmemekte , genel olarak yeni görüşlerden söz etmekte, bunlara troçkist damgasını basmaktadırlar. Ben bunu -haklı olarak- konferansa karşı girişilmiş bir saldırı olarak değerlendirdim. Ve FÜ'lere verdiğim cevapta şunları yazdım:

"MYY bugün MK içindeki bazı yoldaşların (herhalde öncelikle beni kastediyorlar) "bunalım" içinde olduklarını tesbit ediyor ve şöyle diyorlar:

"Söylemeye gerek yok ki bu yoldaşların bunalımı konferansta veya konferans sonrasında partiye kazandırılan yeni görüşleri (ki bunlar partinin temel görüşleri ile çelişiyor, partinin ideolojik siyasi ruhuna yabancıdır) savundukları müddetçe devam edecektir."

Onlar bu yeni görüşleri "Troçkist nitelikli görüşler" olarak nitelendiriyor.

Şimdi gerçeklere bakalım:

Neydi konferansın partiye kazandırdığı yeni görüşler?

-Parti konferansı, üç dünya teorisinin tüm tezleriyle kökten red edilmesi kararı aldı! Bu mu troçkist nitelikli görüş?

-Parti Konferansı uluslararası planda baş düşman ve baş çelişme tespitine karşı çıktı, bu anlayışı red etti! Bu mu troçkist nitelikli görüş? Bu konuda P.da ve K.te Partinin görüşleri uzun uzadıya ortaya kondu. Buna troçkist diyenler, bu yazıları eleştirmelidirler.MK bugüne kadar P.içinde herhangi bir eleştiriyi bastırma tavrına girmedi.

-Parti Konferansı Mao Zedung düşüncesi kavramını red etti. Bu kavramın Mao'yu Leninden-Leninizmden koparmak anlamına geldiğini tespit etti. Bu mu troçkist görüş? Şurası unutulmasın ki Mao Zedung düşüncesi kavramını yaratan, Mao'ya karşı darbe hareketine girişen Lin Biao'dur.

-Parti Konferansı troçkist-revizyonist karması "Çağımız emperyalizmin toptan çöküşü-sosyalizmin topyekûn zaferi çağıdır. Mao Zedung düşüncesi bu çağın ML ' dir" anlayışını red etti! Bu mu troçkist görüş?

-Parti Konferansı proleter dünya devrimci süreci - nin birbiriyle ittifak içinde olan iki ayrı devrimci akımdan oluştuğu tespitini yaptı; karşılıklı bağı ve ilişkiyi ortaya koydu; bağın tek taraflı ele alınmasına karşı çıktı. Bu mu troçkist görüş?

-Parti Konferansı, parti içi işleyişi esas olarak rayına oturtan bir tüzük kabul etti. Bu mu troçkist görüş?

-Parti Konferansı, TKP/ML KP değildir. Biz bir hareketiz diyenleri lanetledi.Partiye sahip çıktı. Bu mu troçkist görüş?

-Parti Konferansı, uluslararası ilişkilerde açık ideolojik mücadele; eşitlik talep etti. Bu mu troçkist görüş?

İşte bunlardır Konferansın görüşleri.Bunlara troçkist suçlaması getirenler bunu ispatlamak zorundadırlar"

Şimdi FÜ'ler,geçen mektupta sorunu yanlış ortaya koyduklarını (en azından yanlış ifade ettiklerini)kabul edecekleri yerde, saldırı yolunu tutup, beni yalancılıkla itham etmeyi doğru buluyorlar. Nasıl davranacakları kendi bilecekleri şeydir. Onların yazdıkları da,benim yazdıklarım da ortadadır. Herkes benim yalan söyleyip söylemediğimi, belgelere dayanarak değerlendirebilir.

- Haksız olduğunu bildiği konularda susmak:

FÜ'ler birinci mektuplarında şöyle diyorlardı:

"ÇKP'nin 1963 polemiklerinde ortaya koyduğu bütün görüşleri doğrudur. Ve bu görüşlerin bütünü, UKH'in o zamanki ML çizgisini temsil etmektedir.ÇKP'nin 1963'lerde ortaya koyduğu bu görüşlerde ve çizgide yanlışlar olduğunu iddia eden ve onlara karşı burun kıvıran yoldaşlar,yanlışların nerede ve hangileri olduğunu açıkça belirtmelidirler."

Görüldüğü gibi, FÜ'ler hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir biçimde 1963 polemiklerindeki tüm görüşlerin doğru olduğunu savunuyorlar, ve yanlışlar olduğunu söyleyenlere deyim yerinde ise 'meydan okuyorlardı'.

Ben FÜ'lere yazdığım mektupta, 1963 polemiklerinde bir takım yanlışlar olduğunu söyledim ve şunları belirttim:

"Önce 1963 polemiklerindeki bütün görüşlerin doğru olduğu iddiasına gelelim;

Yukarıda Stalin sorunu adlı polemik yazısından alıntılar yaptım. Bütün görüşlerin doğru olduğunu savunduğunuza göre, burdaki görüşlerin de doğru olduğunu savunuyorsunuz demektir. O halde şu iddiaları ispatlayın:

-Stalin yer yer, zaman zaman diyaléktik materyalist düşünce yönteminden uzaklaştı;

-Birbirinden değişik nitelikteki çelişmeler,ve bunların çözümü için kullanılacak metodları birbirine karıştırdı;

-Belli ölçülerde demokratik merkeziyetçilik ilke - lerini çiğnedi;

-UKH'e bazan yanlış öğütler verdi.

1963 polemiklerindeki tek hata görüşüme göre Stalin konusunda yapılan hata değildir. Kruşçof revizyonistlerine karşı mücadelede daha bir dizi konuda onlarla uzlaşılmaktadır.[Bu mektup çerçevesinde bütün polemik yazılarını incelemenin imkanı yok. Ancak bir kaç noktaya dikkat çekmek, tezler halinde görüşler koymak mümkün. Aslında Polemik yazılarının değerlendirme çalışmasını Av.lı ve Alman arkadaşlar 2 yıla yakın bir zamandan beri sürdürüyor. Bu çalışmanın belgelerini şimdi iki ayda bir çıkardıkları broşürlerle ortaya koyuyorlar. Bu broşürler türkçeye çıktıkça çevriliyor. Polemik değerlendirilmesi için bu belgeler, ve polemik belgeleri üzerinde tartışma en iyi yöntemdir görüşümce.]

Polemik yazılarının temeli "Genel hat hakkında teklifdir"

Genel hat hakkında teklifte ÇKP 25 madde halinde ,

UKH'in üzerinde birleşeceği bir platformu ortaya koymak tadır.

1.Maddede ÇKP, SBKP'yi 1957/60 deklarasyonlarını savunmama noktasından eleştirmektedir. Halbuki aynı eleştiri SBKP'den ÇKP'ye de gelmektedir.Bunun kaynaklandığı yer bu belgelerin revizyonizm ile marksizm-leninizmin iç içe, yan yana yer aldığı eklektik belgeler olmasıdır.

2.maddede ÇKP kendi anladığı şekliyle 1957 ve 1960 deklarasyonlarında savunulması gerekli devrimci ilkeleri tespit etmektedir.

3.maddede UKH'in genel çizgisinin "ABD emperyalizminin karşı devrimci dünya stratejisini hedef aldığı" (UKH'nin genel çizgisi s.12) söylenerek Proleter dünya devriminin hedefinin Amerikan emperyalizmine (süper güçler teorisi !!!) indirgenmesine kapı açılıyor.

4.Maddede bugün dünyadaki temel çelişmeler tespit ediliyor. Bu tespit yapılırken, a) sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme 1.sırada sayılıyor (daha sonra birinin yerine subjektif bir şekilde diğeri geçirilemez deniyor!), ve Kruşçef revizyonistlerine taviz veriliyor. b) Diğerlerinden değişik nitelikte olan 4.çelişmenin bu değişik niteliği ortaya konmuyor.

5. maddede doğru olarak modern revizyonistlerin çelişmeler konusunda bir dizi çarpıtması red ediliyor.

6. Maddede uzun uzadıya ikinci dünya savaşından sonra sosyalist kampın güçlendiğinden söz ediliyor. 20. PK'nden sonra, modern revizyonistlerin bu kampı zayıflattığından tek kelime ile söz edilmiyor.

7. maddede Kruşçef revizyonistleri doğru bir şekilde (adı verilmeden !!) amerikan emperyalizmi ile uzlaştığı noktasından eleştiriliyor. Ancak amerikan emperyalizminin dünya halklarının azılı düşmanı olduğu ispatlanmaya çalışılırken, tek büyük emperyalist güç o imiş havası yaratılıyor.

8. Maddede ulusal kurtuluş hareketinin dünya devrimci hareketi için önemi, Kruşçef revizyonistlerine karşı doğru bir şekilde savunuluyor. Ancak bu yapılırken "Asya, Afrika, Latin Amerika...devrimin fırtına merkezleridir" tespiti ile, Lin Biao'nun çizgisinin temeli atılıyor. (Daha sonraki 3.Dünya teorisinin de temeli bu arada.)

Bu maddede bu ülkelerde toprak devriminin gerekliliği yok! Ordu sorunu yok!

9. maddede Asya, Afrika, Latin Amerika'da "burjuvazinin genel olarak ikili bir niteliği" olduğu tezi savunuluyor. Bu yanlış tezin yanında, esas olarak doğru görüşler savunuluyor.

10.maddede kapitalist ülkelerde sosyalist devrimin gerekliliği ortaya konuyor. "ABD'nin denetlediği, yada denetlemeye çalıştığı kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve halk saldırılarını esas olarak ABD emperyalizmine ama aynı zamanda milli çıkarlara ihanet eden kapitalistlere ve öteki yerli gericilere yöneltmelidir." (s.25)deniyor' (3 Dünyacıların, II.dünyası burdan türemiştir!)

11.maddede 'barışçı geçiş' sorunu tartışılıyor.

"Proletarya Partisi kendini her iki olasılık için hazırlamalıdır" (s.28) deniyor. Barışçı geçiş hangi şartlarda mümkündür? Ancak proletaryanın elinde silah olduğu şartlarda. Ancak burjuvazinin yok olma karşısında kafasını kaldıramayacağı kadar zayıf (proletaryanın onca güçlü) olduğu şartlarda. Her halükarda devrim şiddet meselesidir. Bu şiddetin içsavaşa dönüşüp dönüşmeyeceği şartlara bağlıdır.Modern revizyonistler şiddeti red etmektedirler.Teşhir edilmesi gerekli olan budur. Genel hat'ta ÇKP bunu yapmıyor.

12.maddede strateji ve taktik üzerine doğru şeyler söyleniyor.

13. maddede sosyalist devletlerin dünya devrimci süreci içindeki yeri tartışılıyor. Çin'in 'sosyalizmi savaşla yaymak istediği' yalanına karşı çıkılıyor.Burda genel olarak sanki sosyalist bir devlet, bir başka devlete saldırmazmış havası yaratılıyor.

14.Maddede savaş sorununa doğru bir şekilde, haklı haksız savaş ayrımı yaparak yaklaşılıyor.(Bu başta 1957/60 deklarasyonlarının savunulması ile çelişen bir durum)

15. maddede nükleer silahlanmanın yasaklanması ko-

nusunda doğru tavır takınılıyor.

16.maddede barış içinde bir arada yaşamanın sınıf barışı olarak anlaşılmasına karşı çıkılıyor.Ancak sosyalist devletin dış siyasetinin temelinin proleter enternasyonalizmi olması gerektiği yok.

17. Bütün halkın devleti revizyonist tezine karşı çıkılıyor.

18. maddede proletarya diktatörlüğü savunuluyor.

19. ve 20.maddelerde parti üzerinde duruluyor."kişiye tapmayla mücadele" maskesi altında proletarya partisi ve diktatörlüğüne karşı çıkıldığı doğru bir şekilde tespit ediliyor.

21. maddede sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin yeni tip ilişkiler olduğu gerçeği ortaya konuyor.

22. maddede ast/üst parti ilişkisine karşı çıkılıyor. Partiler arası ilişkilerde, 1957 deklarasyonunun tespit ettiği (doğru olmayan) normlar savunuluyor.

23. maddede Yugoslavya KP'ne karşı Kruşçof'un tavrı (adı verilmeden) eleştiriliyor. Ancak Yugoslavya revizyonizmine karşı mücadele sanki 20.PK.den sonra başlamış gibi tavır takınılıyor. Stalinin bu mücadelesinden hiç bahsedilmiyor. (1.yorumda..Stalinin bu konuda hatalı davrandığından söz ediliyor!)

24. Devrimci partinin gerekliliği

25. Tartışmak için çağrı.

İşte Genel hat budur. Daha sonra yayınlanan dokuz yorumda bu görüşler geliştirilmiştir. Bizim için ilginç olan 9.madde dikkatle Türkiye devriminin görevleri açısından incelenmelidir. Toprak devrimi, halk ordusu ,konusunun bu maddede yokluğu üzerine, burjuvazinin bir bütün olarak ikili niteliği üzerine, bu belgenin temel alınması halinde, pratik sonuçlar üzerine düşünülmelidir."

Bir önceki mektupta 'meydan okuyan' FÜ'ler, benim bu söylediklerime tek kelime ile bile cevap verme zahmetine girmiyorlar. Yine aynı yoldaşlar bugüne dek,'Alman Stalinistleri' diye adlandırdıkları grupların benim

doğru bulduğum geniş polemik değerlendirmesi yazılarının bir bölümü türkçe olarak ellerinde olduğu halde, bu yazılara bir eleştiri getirmemişlerdir. Madem bu kadar iddialıdırlar, neden getirilen eleştiriler karşısında susuyorlar?

- Siyasi meseleleri 'inanç', 'inançsızlık' sorununa indirgeme:

FÜ'lerin çokça kullandıkları bir deyim 'inanma' deyimidir. Mesela onlar Stalin'e eleştiri getirirken Mao'ya dayanmaktadırlar. Çünki bu konuda Mao'ya'inanmaktadırlar'. Mesela onlara göre, Mao'yu ML klasik olarak görmeyenler parti çizgimize inanmamaktadırlar, vb. Soruna böyle yaklaşım anti ML bir yaklaşımdır.

-Hataların kaynağı konusunda kendiliğindenciliğin Propogandası:

FÜ'ler, MK'daki yoldaşlar, ve özellikle de benim hakkımda çokça kitlelerden kopukluk, bürokratlık gibi suçlamalar getirmiştir. Ve bunu hataların esas kaynağı olarak görmektedirler. Onlar bu konuda şunları söylemektedirler:

"MK,TKP/ML'in derin sınıf duyarlılığını gösterememiş, onun ideolojik mücadele arenasındaki eski kavgacı geleneğini sürdürememiştir. Devrime inanan Mao Zedung'a bağlı ileri işçiler ve taban MK'dan beklediğini bulamamıştır. "

...

"Peki nasıl olur da TKP/ML in önder kadroları bu yanlış görüşleri kolayca kabul edip savundular? Savundular çünkü, bu kadroların çoğusu şimdi olduğu gibi geçmişte de işçi ve emekçi yığınlardan kopuktu. İşçi ve yoksul köylü yığınları ile haşır neşir olan,onlardan öğrenen,onlara öğreten,onlara hesap veren,dolayısı ile onların sevgilisi haline gelen unsurlar değildi. Savundular çünkü siyasi ve ideolojik yetkinlikleri ve uyanıklıkları zayıftı. Savundular çünkü tecrübesizdiler,taktikleri değişen şartlara bağlı olarak anında değiştirmede, her yeni şartta can alıcı görevi, ana ilmeği kav

ramada ve meseleyi çözmede yeteneksizdiler!"

Görüldüğü gibi, FÜ'ler MK'nin, kendilerinin hata olarak değerlendirdiği görüşleri savunmasının üç sebebi vardır. 1. kitlelerden kopukluk, 2.ideolojik yetersizlik, 3.Tecrübesizlik. Yine çok açık bir biçimde görülebilecegi gibi, FÜ'ler hataların kaynağından söz ederken, öncelikle 'kitleden kopukluk' sorunu üzerinde durmakta, bu soruna esas ağırlığı vermektedirler. Şimdi FÜ'lerin şimdiki kadroların çoğunluğunun 'işçi ve yoksul köylü yığınlarından kopuk', 'onlarla haşır neşir olmayan', 'onlardan öğrenip onlara öğreten unsurlar', 'onlara hesap veren' unsurlar olmadığı konusunda neye dayanarak konuştuğu benim için açık olmayan bir meseledir. Bu konuda yoldaşlar bilgi verirse iyi olur. Ama bu meselenin bir yanı, aslında önemsiz olan yanıdır.

Asıl önemli olan yan, bunun ardında yatan düşüncedir. FÜ'lerin anlayışına göre, bugüne kadar yaptığımız hataları önümüzdeki dönem yapmak istemiyorsak hataları aşmada kavrayacağımız esas halka, 'kitlelerle kaynaşmak', 'kitlelerin sevgilisi haline gelmek'tir. Yaptığımız hatalar, arkadaşların tespitine göre ideolojik-siyasi hatalardır. Bunları aşmak için ise kitlelerle kaynaşmak gerekir. Bundan çıkan bir tek sonuç vardır: Kitleler kendiliğinden ML'dir. Biz onlarla kaynaşırsak, onların sevgilisi olursak, ideolojik hataları aşarız! Bu çok kaba bir biçimde kendiliğindenciliğin savunulmasından başka bir şey değildir. Bir reformist te kitlelerle kaynaşabilir, onların sevgilisi olabilir. Ama bu onun ML olduğu anlamına gelmez. ML olmanın esas kıstasını 'kitlelerle kaynaşmak' olarak koymak yanlıştır. Bu kıstaslardan yalnızca önemli biridir. ML olmanın en temel kıstası, ML'in ilkelerini kavramak, ve bunları hayata uygulamaktır. ML'in ilkelerinden biri de, devrimin kitlelerin eseri olacağı, kitleler harekete geçmeden, ve kitleler ML önderlik altında birleşmeden devrimin gerçek zafere ulaşamayacağı şeklindeki ilkedir. ML kitleler içine taşınmak için vardır. Ama onu kitlelere taşımak için onu bilmek, öğrenmek gerekir. ML kitlelerden değil, bütün bilimler gibi, kitaplardan öğrenilir. ML 'in

kitlelerden öğrenileceğini savunmak, kitlelerin kendiliğinden ML olduğunu, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinden sosyalist bilincin doğduğunu savunmaktır. Bu düşünceler XX.Yüzyılın başlarında Lenin'in 'Ne Yapmalı'da berrak bir biçimde red ve mahkum ettiği düşüncelerdir. İşte benimle FÜ'ler arasında kavradığım kadarı ile en temel ayrılık noktası budur. Ben ML teorinin tayin edici önemde olduğunu savunuyorum; bugün içinde bulunduğumuz aşamada problemlerin çözümünde kavranacak esas halka olarak parti çizgisindeki sorun olan noktaların incelenip araştırılmasını, bunun için de gerekli düzenlemelerin yapılmasını savunuyorum.

FÜ'ler var olan ideolojik sorunların, bazı yoldaşların -bu arada benim- bunalımım olduğunu; bugünkü durumdan kurtulmak için öncelikle kitlelerle kaynaşmak gerektiğini düşünüyorlar. Onlar görüşüme göre, devrimci teorinin önemini küçümsemekte, kendiliğindenciliğin teorisini yapmaktadırlar. Kendiliğindenciliğin teorisi, Stalinin tespit ettiği gibi, her türden oportunizmin mantıki temelidir. FÜ'lerin oportunist görüşlerinin kaynağı görüşümce burda yatmaktadır.

-Kardeş örgütlere 'milliyetçi', 'her şeyi biz daha iyi biliriz' şeklinde kendini beğenmiş, karşısındakini küçümseyen yaklaşım:

"Kanımızca söz konusu anti-marksist görüşler yurtdışındaki bazı partilerin ideolojik hazinesinden alınmıştır."

"Alman ve avusturya parti ve gruplarından üzerinde düşünülmeden alınan bu kararların..."

"Alman Stalinistleri (!) "

İşte FÜ'lerin, MK'nin ML olarak değerlendirdiği ve kardeşlik ilişkileri kurduğu Avusturya ve Alman grupları hakkında yaklaşımı böyledir. FÜ'ler bu grupların 'yabancı' gruplar olduğunu sürekli vurgulamakla neyi amaçlamaktadırlar? ML milli bir olgumudur? ML'in genel doğrularını, yalnızca biz mi savunabiliriz? Ya da yalnızca yarı-sömürge ülkelerin komünistleri mi ML'i savunur? Eğer FÜ'lerin anlayışı bu değilse, neden ikide bir 'Al -

man grupları' vs.den söz etmektedirler? Görünen odur ki, bu grupların Alman ve Avusturya'da olması, ve henüz kitlelerle birleşmemiş olması, FÜ'ler için bunların ML olmadığını söylemek için yeterli sebeptir.

FÜ'ler bunlar ML değildir d yeceğine; bunların neden ML olmadığını gerekçelendirmelidir. Ellerinde bu grupların:

-AMLP/TKP-ML ortak açıklaması;
-3 Dünya teorisinin eleştirisi;
-Stalin ortak açıklaması;
-'4 lü ortak açıklama;
-Polemik yazılarının eleştirisinin ilk dört bölümü vardır.

İki kelime ile sorunu halledeceklerine! oturup bu yazılardaki yanlışları ortaya koymalıdırlar.ML tavır budur!

-Siyasi rakiplerini şu veya bu örgütün kuklası olarak görme/gösterme:

"Alman, Avusturya parti ve gruplarının hattını sadakatla izleyen, MK'yı ve partimizi bunların yörüngesinde tutmaya çalışan İ Yoldaş"...

FÜ'ler benim hakkımda bunları söylüyor. Aslında burda yapılmak istenen, yoldaşları bana karşı kışkırtmak, beni kendisi düşünmesini bilmeyen,bütün yaptığı 'yabancılar'ın ! hattını sadakatle izlemek olan biri olarak tanıtmaktır.

Önce şunu tespit edeyim ki; ben ML'i evrensel bir olgu olarak kavrıyorum, ve Avusturya MLP'nin, GDS'in ve WBK'nın ML bir hat izlediğini düşünüyorum. Bu yargıya onların bütün teorik çalışmalarını ve pratiklerini izleyerek vardım. Bütün ML'lerden olduğu gibi, onlardanda öğreniyorum. Onlarla yürüttüğüm tartışmalar, bana bu güne dek ML'i kavramam konusunda çok şey kattı ve katıyor. Sanırım onlar da bizden bir çok şey öğrenmişlerdir.Bunu kendileride ifade ediyorlar.Onlardan öğrenmek, benim için küçültücü bir şey değildir. Kim diğer ML'lerden öğrenmeyi olumsuz bir şeymiş gibi gösteriyorsa,o milliyetçiliğin batağında yüzüyor demektir.

İkincisi: Ben AMLP,GDS ve WBK'nın gerek kendi ülkelerindeki devrim, gerekse uluslararası planda ML hareketin birliği konusunda savunduğu görüşlerin doğru olduğu düşüncesindeyim. Onlarla aramdaki görüş ayrılıkları, bugünkü aşamada ikincil sorunlarda olan görüş ayrılıklarıdır. Bu anlamda FÜ'lerin deyimi ile 'onların',gerçekte ise ML hattı "sadakatle izliyorum", partiyi sözü geçen parti ve grupların değil ama, ML çizginin yörüngesine sokmaya, bu yörüngede tutmaya çalışıyorum.

Üçüncü olarak, benim bugün kafamın açık olduğu konular, Üç aşağı beş yukarı modern revizyonizme karşı mücadelenin tarihi; bu konuda yapılan hatalar, Mao değerlendirmesi vb. konulardır. Bunun dışında Türkiye' de devrimin aşamasının DHD olduğu; Türkiyede DHD'nin kırlardan şehirlere doğru gelişeceği (bu görüşüme göre, esas olarak büyük şehirlerde hakim sınıfların çok güçlü olmasından kaynaklanıyor); Türkiye devrimi ile, Çin Devrimi arasında önemli farklar olduğu, Çin Devrimini, ya da herhangi bir başka devrimi mekanik bir uygulamanın yanlış olduğunu düşünüyorum. Bu konularda araştırma ihtiyacı duyuyorum. Görüşüme göre Konferansın kabul ettiği özeleştiri öz itibarı ile doğrudur. Ancak yeterli değildir. Bu özeleştiri derinleştirilmelidir. İşte bugün benim parti içinde izlediğim, savunduğum, hakim kılmaya çalıştığım çizgi budur. Bu çizgi, benim, benimle beraber bir dizi yoldaşın savunduğu ML çizgidir. Bunu ' yabancıların' çizgisi olarak göstermek gerçeklere uymamaktadır. Benim tanıdığım bir tek 'otorite' vardır. O da ML'in otoritesidir. ML'i savunduğu ölçüde ve sürece her kişi ve grup benim için saygı duyulması gereken, öğrenilmesi gereken bir gruptur.

-YD'na karşı önyargılı davranma, önyargı yaratma:

FÜ'lerde de, bir dizi yoldaşımızda da YD'ye karşı, YD'nin salt teori yaptığı, rahat odalarında gevezelik yaptığı, dışardan ahkam kestiği gibi bir yaklaşım,YD'ye kuşku ile yaklaşma vardır.

FÜ'ler YD'den "Yüksek siyasetle uğraşan YD'ndaki bürokrat yoldaşlar" olarak söz etmekte; MK'yı YD'nin

işaret parmağına göre hareket etmekle suçlamaktadır.Önce YD'daki yoldaşların, zaten YD'de oldukları için bürokrat olması gerektiği şeklinde bir anlayış yoksa, o zaman bu bürokrat yoldaş suçlaması somutlaştırılmalı ve ispat edilmelidir. Eğer görüşlerini yazıya dökmek,teorik çalışma yapmaya çalışmak bürokratlıksa, o zaman YD da çok az sayıda bürokrat vardır! Ne yazık ki partimizde de böyle! bürokratlar azdır. Yok eğer bürokratlık suçlaması somut bilgilere dayanıyorsa, bu bilgiler bütün partiye açıklanmalıdır! İspatlanmalıdır.

Bazı yeni görüşler YD ' daki yoldaşlardan geldiği için, salt bunun için, kuşku ile yaklaşmak, ML genel doğruların ancak Türkiye'de kavranacağını sanan antimarksist,milliyetçi görüşün bir ifadesidir.

Ben bugün parti içinde bir çok yoldaşın genel olarak YD'daki yoldaşlara Türkiye'ye göre çok daha rahat şartlar altında çalıştıklarından, belli bir güvensizlik olduğunu görüyorum. FÜ'lerin tavrı, bu güvensizliği ortadan kaldırmaya çalışacak yerde, bunu körüklemektedir.

Bu körükleme işini yalnızca onlar değil, mesela parti MK'ni tasfiyeci olarak gören ABK, ve kır kaçkını hizip te yapmaktadır.

Özellikle kır kaçkını hizibin bu konudaki tavrı ibret vericidir. Bunlar bugünkü YD'nin, İK yoldaşın 'aya gidin' dediği kişilerle bir ve aynı olduğunu yazacak , sayfalarca bu yalan üzerine teori kurup ahkam kesecek kadar zavallıdır. Siyasi konularda eleştiri getiremedin mi, çamur atarsın 'mülteci zaten bunlar' dersin. Sorunlar halloluverir! Kim bugünkü YD'nin 'İK'nın aya gidin' dediği kişilerle aynı olduğu iddiasını getiriyorsa,bunu ispatlamalıdır. Bu iddiayı getirip te ortaya atan, ama ispatlamayan, siyasi namussuzdur! Bu çamurun bir yanı - dır.Çamurun diğer yanı 'mülteci' sorunudur.Gerçekten de bugün YD'deki yoldaşlar, Türkiyede değillerdir.Bu anlamda mülteci durumundadırlar.Peki 'mülteci' olmak,YD'da olmak, ML olmamak demek midir? ML olmak için mutlaka Türkiye'de mi olmak gerekir? Eğer sorun böyle kavranıyorsa Bolşevik partinin bir dizi önderi, bu arada Lenin 'mülteci revizyonisti'mi idi?

YD'ndaki yoldaşlara eleştiri getirenler, onlar oldukları için değil, siyasi görüşleri nedeni ile eleştiri getirmeli, siyasi görüşlerini eleştirmelidirler.Bu konuda ön yargı yaratma işinden vaz geçilmelidir.

-"Parti çizgisi değişecek" öcüsü yaratma

FÜ'lerin, sade onların değil, mesela son dönemde elime 49 sayfalık bir yazısı geçen bir ABK'nin de, çokça kullandığı bir metod; çeşitli konularda hatalarımızı aşma yönünde getirilen eleştiri ve görüşleri "Bunlar çizgiyi değiştirmek istiyor" tespitini yaparak bastırmaya çalışmak metodudur.

Bu metod, özellikle parti çizgisine inanan,bilerek değil, gerçekten samimiyetle inandıkları için bizimle birlikte olan geri bilinçli üyeler,adaylar,ve sempatizanlar arasında, onları kendi tarafına çekmek için kullanılan çok etkili bir metoddur.

Mesela FÜ'ler Nisan 1980 tarihli mektuplarını şöyle bağlıyorlar:

"Son olarak şunu belirtelim ki İ. yoldaşın Mao'yu usta olmaktan çıkarması onun partinin çizgisini değiştirmeye kararlı olduğunun ve bu yolda ilerlediğinin bir belirtisidir. Biz hala İ. yoldaşın düzeleceği, tuttuğu yoldan vazgeçeceği umudunu içimizde taşımak istiyoruz."

Ben bu konuda şunu söylüyorum:

Bizim partimizin çizgisi parti kurulduğunda ML bir çizgi idi. Ama içinde bir dizi hatayı da barındırıyordu Bu hataların bir bölümü 1.Konferansta yapılan özeleştiride tespit edilip düzeltildi. Ancak bir takım hatalar o günkü kavrayışımız bugünkü kavrayışımıza göre daha sığ olduğu için görülemedi ve düzeltilemedi. Bu konulardan biri Mao Zedung'un değerlendirilmesi meselesidir Görüşüme göre Mao Zedung'u ML klasikler arasında görme, ML çizgimizde düzeltilmesi gerekli olan önemli bir hatadır. Görüşüme göre tek hata değildir. Mutlaka başka hatalar da vardır. Hataların yanında eksiklikler de vardır.Bütün bunlar çizginin genelinin ML özünü değiştirmez.Görüşüme göre, çizgimizdeki bütün hata ve eksiklik-

ler araştırma-inceleme sonucu özeleştiri ile aşılabilir ve mutlaka aşılmalıdır. Parti çizgimizdeki hataları tespit etme ve bunları aşmanın önüne "çizgi değiştirili - yor" öcüsünü diken tutucular ML'in hataları aşma tale - bini kavramamışlardır. Böyle davrananlar, niyetleri ne olursa olsun, objektif olarak ML'e, ve partimizin özü ML olan çizgisine zarar vermektedirler.

Ben partinin çizgisinin ML özünü değil ama, parti çizgisindeki bütün hataları düzeltme yönünde mücadele vermeye kararlıyım. Hiç kimse benim tuttuğum bu yoldan döneceğim umudunu beslemesin!

Yoldaşça Selamlar İ.

10-15 Eylül 1980

FÜ'LERİN YAZILARI

Yoldaşlar,

Derginin son sayısı partinin itibarını zedeleyici bir muhtevadadır. Bir yanda AEP üç dünya teori - sini kökten reddetmeye yanaşmamakla eleştirilirken, "bir çok temel meselede modern revizyonizmden etkilenmiş yeni Troçkist görüşler savunur hale" gelmekle nitelendirilirken, diğer yanda aynı AEP'ye övgüler dizilmektedir. Bir yanda AEP haklı olarak "Rus - sosyal emperyalizmine prim vermek, Vietnam istilacılarının sırtını sıvazlamak, onları bu karşı-devrimci cinayetlerinde haklı çıkarmak"la, Rus-sosyal emperyalistlerinin ekmeğine yağ sürmekle eleştirilirken, diğer yandan şunlar yazılmaktadır:

"...Aydınlık gibi, bugün açıkça karşı - devri - min safında yerini alanlar, AEP'ne ve ASHC'ne azgınca saldırıyorlar. Arnavutluk'un Rus sosyal emperyalizmine yanaştığı safsataları yayıyorlar". (abç)

Bu ilkesizliktir. Partinin devrimci kitleler karşısında itibarını zedeleyen bir tutumdur. Ocak ayında yapılan konuşmanın şimdi yayınlanması, bu konuşmaya şimdi de katıldığımız anlamını taşır. Ocak ayında konuşma yapan yoldaş, aslında MK'nin hazin çizgisinin o dönemdeki ortayolcu çizgisinin belkemiğini sergiliyor.

Bir parti ki düşünün, Çin devrimine, Mao Zedung'un başında bulunduğu ÇKP'ne, Büyük Proleter Kültür Dev - rimine, Mao Zedung'a vs. pervasızca saldırıyor, onu oportunist ve burjuva ilan ediyor ve biz kalkıp bu partiyi hala öve öve göklere çıkarıyoruz. "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz" dediğimiz halde, bunu açıkça yazdığımız halde hala Mao Zedung'a azgınca saldıranlara methiyeler diziyoruz. "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz"sa, Mao Zedung'a saldırı Marksizm-Leninizme saldırıysa bizim saldırganı övmemiz proletaryaya ve Marksizm-Leninizme karşı işlenmiş bir suç olmaz mı?

Yoldaşlar

Artık aklımızı başımıza toplamalıyız. Alabildiğine kibirli, fena halde inkarcı olan ve adım adım ge-

liştirdikleri yeni Troçkist teorilerini Rus ideolog - larının görüşleriyle güçlendirmeye çalışan Arnavut bürokrat burjuvalarının izini terk etmeliyiz. Bu izi terketmeden Mao Zedung ve dolayısıyla Marksizm-Leni - nizm savunulamaz. Arnavut bürokrat burjuvazisine ve onun çeşitli ülkelerdeki taraftarlarına açık tavır almalı ve bunlara karşı cepheden mücadele etmeliyiz. Aksi taktirde devrim yolunda ilerleyemeyiz. Halk savaşına saldıran, köylülüğün devrimci rolünü küçümseyen, militan Çin proleteryasının başını Liu Şao Şi ve Teng Hsiao Ping'in çektiği Çin bürokrat burjuvazisine karşı giriştiği Büyük Proleter Kültür Devrimine ağız dolusu küfreden, parti içi proleter demokrasi anlayışına saldıran ve Marksizm-Leninizmin bir dizi meselesine bazan sinsi bazan da açıkça ateş açanlarla dişe diş çetin bir siyasi ve ideolojik kavgaya hazırlanmalıyız. Bir dünya sistemi haline gelen modern revizyonizmin yedeğindeki bu yeni troçkist akım henüz yenidir, cilası sağlam ve daha parlaktır ve bu bakımdan diğer eski Troçkist akımlardan daha tehlikelidir. Bunun gerçek yüzünü açığa çıkarmak, tezlerini aktif ideolojik mücadele ve doğru pratikle mahkum etmek tarihi öneme sa - hiptir.

Dünyada gelişen olaylar, AEP şeflerinin sosyal emperyalistlere daha ileri ölçüde kur yaptıklarını, adım adım giderek onları kayırdıklarını gösteriyor. O şimdi ABD'yi dünya halklarının en zalim düşmanı ola - rak gösteriyor. ABD emperyalistleri hakkında şöyle diyor:

"O (ABD) ... Zamanın en büyük sömürgeci gücü, en büyük yeni sömürgeci, ırkçılığın ilham verici ve ulus lararası gericiliğin baş jandarması olarak kalmaya devam etmektedir"(20.1.1979)

AEP şeflerinin "iki süper Devlet"i eşit derecede tehlikeli görmesi bir palavradan ibarettir. Aslında onlar, ABD emperyalizmini dünya halklarının en tehlikeli düşmanı olarak görüyorlar.

Son olarak Çin revizyonist yönetiminin Vietnam'a yaptıkları saldırı nedeniyle AEP şefleri Zerri Popu - litte yayınladıkları bir makaleyle Kamboçya'yla il - gili görüşlerini de açığa vurmuş oldular. Onlar şunları açıkladılar:

"Çin emperyalistleri, faşist ve barbar Pol Pot rejimini savunma hakkına sahip de, Vietnam, özgür ba - ğımsız bir ülke inşa etmesi için Kamboçya halkını, yurt severlerini neden destekleme hakkına sahip değildir?"

Bu tutum, AEP'nin Kamboçya konusunda Rus sosyal emperyalistleri ve işbirlikçileri Vietnam sosyal fa - şistlerinin yanında yer aldığını, Vietnam'ın Kamboçya-yı işgalini desteklediğini ve bu işgali "özgür bağım - sız bir ülke inşa etmesi için Kamboçya halkını, yurt - severlerini" destekleme şeklinde değerlendirerek açık-ça övdüğünü ortaya koyuyor. Arnavut bürokrat burjuva - ları bakın kukla Heng Samrin önderliğindeki haydut hareketini nasıl değerlendiriyor:

"Kamyoçya halkı, komünistleri ve yurtseverleri em peryalist burjuvazinin ve özellikle Çin revizyonistlerinin hizmetindeki bir grup provokatörden başka birşey olmayan, uluslararası alanda sosyalizm düşüncesini göz den düşürmeyi amaçlayan barbar Pol Pot hükümetine karşı ayaklanmışlardır."

Görüldüğü gibi Arnavut bürokrat burjuvazisi de tıpkı Brejnev'in ağzını kullanmaktadır. Ve büyük bir kinle Heng Samrin'in geç bile kaldığını söylemektedir:

"Biz Kamboçya yurtseverlerinin Pekin'e tamamen bağlı olmuş bu kliğin devrilmesi için geç kaldıklarını düşünüyoruz."(agy)

Yoldaşlar,

Artık büyük ölçüde açığa çıkmış, modern revizyo - nizmin yedeğindeki bu yeni troçkist çizgiyi görmeliyiz. Bu çizginin sol görünüm altındaki Marksizm-Leninizm düşmanı karakterini şimdiye kadar okuyup araştırmamış olsak bile sınıf duygumuz veya duyarlılığımızla sezmeliydik. Bize öyle geliyor ki, kitlelerden kopuk bir şekilde yüksek siyasetle uğraşan yurt dışındaki bazı bürokrat yoldaşların ayakları hala havadadır. Üzülerek ifade etmeliyiz ki, onların Arnavutluk'a dizdikleri methiyeler, 1971'lerin Halil Berktay'larının ve Yıldırım Dağyeli'lerinin Çin'e dizdiği methiyelere benzemektedir. Aradaki tek önemli fark PDA'cıların samimi olmayan bir tutumla proletarya diktatörlüğüne, bizim ise sözde "eleştirici" bir tutumla bürokrat burjuva diktatörlüğüne methiyeler düzmüş olmamızdır.

Dileğimiz bu ilkesiz tutumun, ortayolcu siyasetin en kısa zamanda terkedilmesidir. Ve MK'nin bu tutumu ve siyaseti en kısa zamanda terkedeceği güveni içinde olduğumuzu da belirtelim. Yoldaşça selamlar.

26.2.1979

DUYURUYA İLİŞKİN ELEŞTİRİLERİMİZ

Aşağıda duyuruya ilişkin olarak bazı eleştirilerimizi ve iki noktada düzeltme önerimizi sunuyoruz.

1- Sf.1 son paragrafta, "komünist partilerin bazıları" yerine "partilerin çoğu" dersek gerçeği daha iyi ifade etmiş olaraz. Çünkü bugün AEP çevresinde partilerin çoğu birleşmiştir.

2- Sf.3 sondan ikinci paragrafta "sosyal-faşist Vietnam ve kukla Heng Samrin'in Kamboçya işgalini desteklemesi, Hindi-Çini'deki sosyal emperyalist yayılmacılığı desteklemesi" şeklindeki cümlenin yerine "sosyal-faşist Vietnam ve kukla Heng Samrin'in Kamboçya işgalini açık, Hindi-Çini'deki sosyal emperyalist yayılmacılığı ise sinsice desteklemesi" cümlesini koymak daha doğru olur. Çünkü AEP yayılma konusunda hiçbir zaman açıktan destekleme tavrına girmedi. O, sözkonusu desteğini,oportunist manevralar, hedef saptırmalar ve laf kalabalığıyla gölgeledi. Yukarıdaki cümleden açık destek anlamı çıkararak demagoji yapmak isteyen oportunistlere fırsat vermeyelim.

3- Duyuru'da " 'üç dünya' şemasının temel bazı tezleri, bazı anlayışları saflarımızda halen yaşamaktadır ve bunlar yorulmak bilmez bir mücadele ile temizlenmek zorundadır"(sf.8) deniliyor. İlk olarak "Üç Dünya Teorisi"ni "üç dünya şeması" olarak ifade etmek ya da göstermek yanlıştır. Bu saflarımızda meselenin özünün kavranmamasına hizmet eder ve yanlış anlayışların gelişmesini sağlar. Biz üç dünya teorisine karşı çıkarken, "dünya üçe bölünür mü bölünmez mi" diye değil de, onun sınıf uzlaşmacılığını getiren karşı-devrimci özüne karşı çıkıyoruz. Ayrıca dünya bazı şartlarda üçe de, beşe de bölü -

nebilir, önemli olan bölünme ile getirilmek istenenin ne olduğudur. Burada "üç dünya şeması" yerine "ÜDT" kullanılması daha doğru olur. İkinci olarak, "ÜDT"nin saflarımızda hala yaşadığı gerçeğine ve buna karşı mücadele görevine işaret edilirken, sayılan üç tehlikeden diğerinin, yani "AEP'nin bayraktarlığını yaptığı, modern revizyonizmin yeni bir almaşığı olan yeni oportunist" tehlikenin saflarımızda esas tehlike olduğuna ve mücadelenin esas ağırlığının buna yöneltilmesi gerektiğine işaret edilmiyor. Bugün hem "ÜDT" ve hem de AEP'nin başını çektiği revizyonist akımların değişik oranlarda partimizi etkiledikleri bir gerçektir. Ancak bunlardan esas tehlikeyi teşkil eden AEP'nin başını çektiği revizyonist kampın etkileridir. Çin modern revizyonizminin etkilerine tek yanlı işaret etmek yetersizdir. AEP revizyonizminin partimiz içindeki etkilerine de dikkat çekilerek önemle vurgulanmalıdır.

4- Mao ve Çin devriminin savunulması konusunda, işlediğimiz hataların asıl kaynağını kanımızca MK göremiyor veya görmek istemiyor. Mao'yu veya Çin devrimini savunmayı uzun süre --yanlışlığı sonradan anlaşılan-- disiplin anlayışına kurban etme tutumunun, Parti 1. Konferansının kardeş partiler arasında açık mücadele, açık eleştiri-özeleştiri konusunda MK'ne yetki vermesine rağmen, AEP'ne gönderilen mektupların cevaplarını uzun süre bekleme tutumunun, Mao'nun şahsında Marksizm-Leninizm AEP tarafından en ağır saldırılara uğrarken bazı toplantılarda AEP'ne övgüler düzme tutumunun asıl sebebi ve kaynağı nedir? Kanımızca bu tutumu mükemmelliyetçiliğe, cesaretsizliğe bağlamak eksiktir, meseleye yüzeysel bakmaktır, asıl kaynağa inememektir. Mao'ya ve Çin devrimine yöneltilen saldırılar karşısında bocalamanın, bunun vehametini kavrayamamanın asıl kaynağı, MK'nin ve özellikle de MK içindeki bazı yoldaşların genel olarak modern revizyonist ve troçkist görüşlerden etkilenmeleri, özel olarak da Alman ve Avusturya parti ve gruplarının bazı revizyonist troçkist görüşlerini olduğu gibi savunmalarıdır. Batı rüzgarına yelken açmaları, bu rüzgarın parti içinde de esmesine aracılık etmeleridir. Revizyonist ve troçkist görüşler, ML'in savunulmasında proleter uyanıklığını, kararlılığı, entrika ve

manevraları anında kavrayıp boşa çıkarmada gerekli olan proleter sezgi ve yeteneği, sorumluluk bilincini zayıflatır ve giderek köreltir.Revizyonist ve Troçkist görüşler ideolojik mücadelede gerilemeye, tereddüte, yalpalamaya ve korkaklığa da kaynaklık ederler.Şüphesiz ki bazen ideolojik ve siyasi gerilik,tecrübesizlik,kitlelerden kopukluk da sıraladığımız zaaf ve hatalara kaynaklık edebilir.Ama bizim sözkonusu hatalarımızın asıl kaynağı bu değildir.

Festivalle ilgili hatalara değinilirken şöyle deniliyor:

"..Bu hataların ortaya çıkmasındaki etken, yeni oportunizmin ideolojik saldırısı karşısında gerilememiz ve Mao Zedung'un hataları hakkında bilimsel olmayan bir temelde kuşkuya düşmemizdir.Bu kuşku, Mao'yu oportunizmin karşısında savunamamamızda diğer bir önemli etken olmuştur." (sf.7)

Güzel ama,bizi yeni-oportunizmin ideolojik saldırısı karşısında gerileten, Mao Zedung konusunda bilimsel olmayan bir temelde kuşkuya düşüren nedir? MK bu konuda asıl etkeni veya kaynağı belirtmiyor.

Bize öyle geliyor ki,AMLP'nin ve Alman gruplarının bazı "orjinal" görüşleri, iddialı çıkışları, keskin Stalinci hatları ve Mao'ya karşı tehlikeli soğuklukları bazı yoldaşları aşırı ölçüde cezbediyor. Bu yoldaşlar Asya,Afrika ve Latin Amerika'nın komünist , devrimci demokrat partilerinden çok, Avusturya ve Alman parti ve grupları başta olmak üzere Avrupa partileriyle ilişki kuruyorlar veya kurmaya çabalıyorlar. Biz ilişki kurulmasına elbetteki karşı değiliz.Bu iyi bir şey.Bizi endişelendiren ve üzen bu yoldaşların söz konusu partilerin görüşlerini eleştirici bir gözle okumamaları,onların bazı revizyonist ve troçkist tezlerinden etkilenerek bu tezleri partimize ithal edilmesinde aracı olmalarıdır. Şimdiye kadar MK'nin bu yoldaşları eleştirmediği, bunlara büyük bir güven duyduğu ve bunların çizgisinden yürüdüğü de acı bir gerçektir.MK'nın yurt-dışı tarafından hazırlanan son broşürü -ki bu broşürde Mao ustalar arasından çıkarılmıştı- okumadan basması bu durumun son kanıtıdır . Artık bundan sonra bu yoldaşlarımızı sıkı bir şekilde

eleştirmeli, uyarmalı, yurtdışından gelen görüşleri eleştirici bir gözle süzgeçten geçirmeli ve böylece revizyonist, troçkist görüşlerin ithalini önlemeliyiz.

Duyuruya ilişkin görüşlerimizi bu şekilde belirtiktikten sonra gelelim şimdi de bildirilmesini yararlı gördüğümüz diğer eleştiri ve tavsiyelere...

Bizce Mao konusunda "iki cephede mücadele" şiarı "Mao Zedung'u ne savunma, ne de savunmama pozisyonuna" (Sf.4 - 8. T.Raporunda) götürmez. Bugün bu şiar, savunucularını esas olarak Mao inkarcılığına, en azından Mao'nun yüzsüzce küçümsenmesine, sıradan bir Marksist derecesine götürür. "AEP ve çevresinde oluşan yeni oportunist akımı (sadece-FÜ) mahkum etmemeye" değil, aynı zamanda ve esas olarak ona teslimiyete götürür.

Kardeş gördüğümüz parti ve grupların bugünkü "iki cephede mücadele" şiarları onların ortayolculuklarının, AEP yoluna yakın ortayolculuklarının bir tezahürüdür. Bunların, Mao'nun toptan savunulması ile toptan inkarını bugün aynı derecede tehlikeli görmeleri anlamlıdır. Kruşçev ve şürekasının saldırısı karşısında Stalin ' in toptan inkarı ile toptan savunulmasını aynı derecede tehlikeli gören anlayış ne kadar doğru ise bu da o kadar doğrudur.

Kardeş gördüğümüz parti ve grupların bazıları Stalin'i --Mao'nun her yandan saldırıya uğradığı bir dönemde-- pek kararlı bir şekilde savunmaktadırlar(!) Bunlardan birisi AEP'nin 1960'lardan sonra attığı doğru şiarı büyük bir cesaretle ve kararlılıkla atmaktadır.

"Stalin'i savunmayan oportunist ve korkaktır"

Bu gruba göre "pohpohculuk inkarcılığı hazırlar!" ama ne yazık ki kendileri Stalin konusunda pohpohculuğun alâsını yapıyorlar. Bunlara göre "Stalin yoldaşın hata yaptığını söylemek Marksistçe bir tutum olmaz .... Stalin'in olabilir hatalarından (abç) bahsetmek istiyorsak aynı zamanda biz bu problemin ML ustaların bütününe bağlı olduğunu açıklamamız gerekiyor."(agy, sf.13) Stalin'i kimse eleştirmemelidir. Nasıl olsa "ML ustalar kendi eserlerinde gerektiğinde özeleştiri yapmıştır ve hatta kendilerinden önceki yoldaşların eserlerine de eleştirici bir gözle bakmıştır."(sf.13)

Bizim mollaların peygamberlere bakışı da tıpkı böyledir. Bu acınacak bir kafanın, küçük burjuvaziye aitdar kafanın bir ürünüdür. Kabaca dile getirirsek bunlar şunu söylüyorlar: Ustalar hata yapmaz, yapsalar bile öz eleştirisini yaparlar, ustaları ustalar eleştirir. Biz yeni bir usta --Mao usta olmadığını göre-- çıkıp Stalini eleştirinceye kadar ağzımızı açmamalıyız.

İnsan kendi kendine soruyor, nasıl olur da bu Alman grubu bugün herkesçe ayan ve beyan olan Stalin'in bazı hatalarını görmezlikten gelir. Nasıl olur da özellikle proletarya diktatörlüklerinin bir dizi ülkede burjuvazi tarafından teker teker ele geçirilmesi tecrübelerine tanık olan bu Alman grubu, Stalin'in proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi meselesinde işlediği hataları görmezlikten gelir. Bunlar nasıl olur da Stalin'in 1926'da şu hatalı tespiti yaptığını bilmezler:

"Kapitalizmin basit restorasyonu artık olanaksızdır, çünkü bizde iktidar, proleter iktidarıdır, büyük sanayi, proletaryanın elindedir, ulaştırma ve krediler devletin elindedir. Köydeki farklılaşma eskiden vardığı boyutlara varamaz; orta köylülük, köylülüğün temel kitlesi olarak kalmaktadır ve kulak, eski gücünü yeniden elde edemez, çünkü bizde toprak ulusallaştırmıştır, satılamaz ve satın alınamaz, ve ticaret, kredi, vergi ve kooperatifleşme alanındaki siyasetimiz, kulakların soyguncu eğilimlerini sınırlandırmayı, geniş köylü kitlelerinin refahını artırmayı ve köydeki iki aşırı uç arasındaki farkı ortadan kaldırmayı hedef tutmaktadır." (Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, sf.178)

Nasıl olur da bunlar, Stalin'in daha sonraları bu hatasını (geriye dönüş ihtimallerine çeşitli konuşmalarında işaret etmesine rağmen..) devam ettirdiğini bilmezlikten gelirler. Stalin 1936'da "işçi ile köylülük arasındaki, aynı şekilde bu sınıflar ile aydınlar arasındaki sınır çizgilerinin silindiğini", "... bu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik çelişkilerin yokolduğunu, silindiğini,..." "... aynı şekilde bu toplumsal gruplar arasındaki politik çelişkilerin de yokolduğunu"(abç), yani iktidar mücadelesinin yokolduğunu, silindiğini söylüyordu. (Leninizmin Sorunları, Sol Yayınları,

yay.sf.625) Bu anlayışla 1936'da parti tarihinde, SSCB'nin "Komünist topluma kerte kerte geçiş aşamasına" girmiş olduğu ilan ediliyordu.

"Bu yolla anayasa, SSCB'nin, yeni bir gelişme aşamasına, sosyalist toplumun kuruluşunun tamamlanması, ve 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar' biçimindeki komünist ilkenin toplum yaşamının yol gösterici ilkesi olacağı, komünist topluma kerte kerte geçiş aşamasına girmiş olduğunu gösteriyor ve yeni bir çağ açan bir olguya yasal bir nitelik veriyordu." (SBKP(B)Tarihi, sf.430)

Nasıl oluyorda bunlar, Stalin'in 1936'dan sonra aynı anlayışı devam ettirdiğini 1951'de "üretim araçlarının özel mülkiyetinin, ücretliliğin ve sömürünün kalktığı SSCB'de artık geriye dönüşün imkânsız olduğunu söylediğini bilmezler!

"...Eğer meta üretimini kapitalist üretimine dönüştüren bu koşullar bir araya gelmişse üretim araçları artık özel mülkiyet değilde sosyalist iseler, artık ücretlilik yoksa ve artık emek gücü bir meta değilse; sömürü sistemi çoktan beri yok edilmişse, o zaman ne yapmalıyız: meta üretiminin buna karşın kapitalizme varacağını düşünebilirmiyiz? kuşkusuz hayır. (abç) Oysa bizim toplumumuz özellikle üretim araçlarının özel mülkiyetinin, ücretliliğin ve sömürünün artık uzun zamandan beri yok olduğu bir toplumdur"(Son Yazılar, sf.74)

Stalin'in proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesine ilişkin çeşitli zamanlarda açıkladığı parlak görüşlerini ön plana çıkarıp onun aynı meseleye ilişkin hatalarını görmezlikten gelmek, örtbas etmeye kalkışmak Stalin'i savunanlara değil, Stalin düşmanlarına yakışan bir tutumdur. Hiç şüphesizki bu hataları Stalin, çetin dönemlerde, önünde örnek alabileceği, ders çıkarabileceği hiçbir tecrübenin olmadığı şartlarda işledi. Bu bakımdan söz konusu hatalar ve benzerleri onun ustalığından büyüklüğünden hiçbir şey kaybettirmez. Bugün bir dizi tecrübeye, olumlu veya olumsuz örneklere tanık olan sözde komünistlerin aynı hataları görmezlikten gelmelerine insan hayret ediyor.

Biz Sovyetler Birliğinde iktidarın modern revizyonistlerce gaspedilmesinde Stalin'in ve SBKP'nin hatalarının olduğu kanısındayız.Mao'nun ve ÇKP'nin bu konudaki görüşlerini paylaşıyoruz. Aynı şekilde biz, Mao'nun ölümünden sonra iktidarın Feng ve Teng kliği tarafından gaspedilmesinde de Mao'nun ve ÇKP'nin hatalarının olduğu kanısındayız. Söz konusu Alman gurubunun Sovyetler Birliğindeki geriye dönüşte Stalin'in hatalarının ve sorumluluğunun olmadığı şeklindeki görüşü tamamen saçma ve çoktan mahkum olmuş bir görüş - tür. Bunların Stalin'in proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi ve SSCB'de iktidarın modern revizyonistlerce gaspedilmesi konusundaki hatalarını örtbas edebilmek için, Engels ve ikinci enternasyonal ihanetini emsal göstermeleri oportunist bir saptırmadır. Çünkü bu iki ustanın yaşadığı tarihi şartlar biribirinden tamamen farklıdır. Kaldıki Engels halef - lerine güçlü ve sağlam bir parti bıraktı. Bu parti onun ölümünden çok sonraları, I.emperyalist savaş ön - cesi şartlarında burjuvalaştı. Bunun sorumluluğu En - gels'in değil, Kautsky ve şürekasınındır.

"STALİN'İ SAVUNMAYAN OPORTUNİST VE KORKAKTIR!"

Dikkat edin bu slogan büyük M-L Mao'nun ve Çin devriminin en yoğun bir şekilde saldırıya uğradığı ve karalandığı bir dönemde atılıyor. Bu hedef şaşırtma - nın ta kendisidir.Mao'yu savunmamanın manevrasıdır . Bunlara göre Stalin'e karşı gerici bir cephe kurul - muştur. Ne yazıkki Mao ve ÇKP de bu cephenin içinde yer almış olanların korosuna katılmıştır. Fakat tarihi gerçekler, -Mao ve ÇKP'nin Stalin'in savunulmasında işledikleri bazı küçük hatalara rağmen (bunları ayrı bir yazıda belirteceğiz)- bunları fena halde yalancı çıkarıyor.Stalin'i en başta ve en kararlı şe - kilde -hatalarını belirterek- savunanların Mao ve ÇKP olduğunu gösteriyor.

Bugün, "STALİN'İ SAVUNMAYAN OPORTUNİST VE KOR - KAKTIR" şiarı,M-L'leri her türden revizyonist-Troç - kist ve oportunistten ayıran temel bir şiar değildir. Çünkü bugün Zaradov'dan Enver Hoca'ya kadar herkes Stalin'e sahip çıkıyor.Sözde onu savunuyor.İçinde bulunduğumuz dönemin,çetin ideolojik mücadele döneminin

temel şiarı şu olmalıdır.

MAO ZEDUNG'U SAVUNMAYAN OPORTUNİST VE KORKAKTIR!

Devrimci selamlar

BROŞÜRÜ GÖZDEN GEÇİREN ORGANA MEKTUP

Yoldaşlar

Afganistan broşüründe yaptığınız temel değişik - liğe katılmıyoruz. En önemli meselede, önderliğe ilişkin meselede değişiklik yaparken oportünist bir tutum içine giriyorsunuz. Bir yandan "biz bu sorunun şu anda kesin olarak halledilmiş bir sorun olmadığını emperyalist devletlerin uşakları ile islam ideoloji - sinden aşırı derecede etkilenen Afgan milli burjuva - zisinin önderlikte tayin edici payları olduğunu düşünüyoruz."(65) diyerek önderliğin "kesin olarak hangi sınıfın elinde olduğunun henüz açık bir sorun olduğunu" belirtirken yani bugün direnişe esas olarak hangi sınıfın veya sınıfların önderlik ettiğini söyleyeme - yiz derken, diğer yandanda bu görüşü geçersiz kılan başka tespit yapıyorsunuz. Yani emperyalistlerin Afganistan direnişine "genel bir yönlendirme sağladık - larını veya o yönde gelişmekte olduklarını"(68) söylüyorsunuz.

Bu dürüst bir tavır değildir. Aslında görüşünüz, harekete kompradorların önderlik ettiği yönündedir. Bunu açıkça değilde bu tip taktiklere başvurarak belirtmenizi eleştiriyor ve protesto ediyoruz. Broşürün ruhu zaten sizin söz konusu hatalı tespitlerinizle de çelişiyor. Buna benzer budamaları İran devrimine ilişkin broşür taslağında da yaptınız. Şah'a, Amerikan emperyalizmine ve Batılı müttefiklerine karşı yürüt - tüğü mücadelenin en kızgın dönemindc, yurtdışının"M.. ." dergisi Humeyni'yi "emperyalizmin uşağı" ilan etti. Siz ise, ta başından itibaren. Humeyni'ye sürekli olarak bir emperyalist işbirlikçisi kuşkusu ile baktınız. Fakat hayat, sizin bu görüşte.lafta keskin "devrimci" ama gerçekte sağcı tezlerinizi yerle bir etti.

Artık, Asya'daki ulusal kurtuluş hareketlerine karşı şu keskin "devrimci" pozlar gizlediğiniz soğuk-

luğu ve şüpheci yaklaşımları, burun kıvırmaları bir yana bırakın. "İslami" sözcüğünden, Avrupai olmayan sakal,sarık ve şalvar gibi şeylerden korkmayı,devrimciliğimizi kirletir diye ürkmeyi bir kenara atın.Esas olan hareketin kime darbe vurduğu, kimleri güçlendirdiğidir.

Bizim MK'mız ve özellikle onun içindeki Mao Zedung'u inkâr için keskin Stalinciliğe sarılan yoldaşlarla bu yoldaşların akıl hocaları olan yurt dışındaki yoldaşlar, Stalin'in;

"Emperyalist baskı koşulları içinde ulusal hareketlerin devrimci niteliği, harekete kesinkes proleter unsurların varlığını, hareketin devrimci yada cumhuriyetçi (abç) programının varlığını, hareketin demokratik bir temelinin varlığını(abç)gerektirmez. Afgan emirinin Afganistan'ın bağımsızlığı için mücadelesi,emirin ve taraftarlarının kraliyetci niteliğine karşın nesnel olarak devrimci bir mücadeledir,çünkü bu mücadele emperyalizmi zayıflatır ve baltalar " sözlerinin;

"Lenin, ezilen ülkelerin ulusal hareketinin biçimsel demokrasi bakımından değil, emperyalizme karşı genel mücadele blançosundaki gerçek sonuçları bakımından,yani 'soyutlanarak değil, dünya ölçüsünde' değerlendirilmesi gerektiğini söylerken haklıydı"sözlerinin anlamını ne zaman kavrayacak.Emenullah Han Hikmetyar'dan dahamı ilericiydi?

Aynı anlayış, B.. ve M... dergilerinin Afganistan işgalini değerlendirme yazılarında da var. Zaten broşür taslağındaki budamalarda, bu dergilerdeki anlayışlara göre yapılmış. O yazılarda da, direniç hareketleri tanıtılırken hareketin esas olarak yurtseverlerin, devrimci demokratların,milli unsurların önderlik ettiği havası yayılıyor.Ama iş direnişe hangi sınıfların ve örgütlerin önderlik ettiğine gelince az önce ürkek şekilde verilenlerin hepsi geri alınıyor.

Afganistan ve İran gibi ülkelerde emperyalizme karşı gelişen bir silahlı hareketin "islam cumhuriyeti" sloganını atmasını yadırgamamalı, bu sloganın her zaman "kompradorların ve ağaların karşı-devrimci yüz-

lerini saklamayı sağladığı"(68) anlayışından kendimizi kurtarmalıyız.

Emperyalizmin, Şahlığın ve krallığın yıllarca ezdiği, cahil bıraktığı Afganistan ve İran gibi müslüman Asya halklarının direnişine önderlik eden milli burjuvazi ve yurtsever feodallerin bu tip sloganlar atmasını olağan karşılamalıyız.

Söylemeye gerek yok ki sizde bu konuda da Leninizm ruhu zayıftır. İran halkının emperyalizme karşı verdiği mücadelenin bir ürünü olarak gelişen ABD elçiliğinin baskınını karalamaya, onu bizzat Amerikan emperyalistleriyle işbirlikçilerinin örgütlediği bir hedef saptırma şeklindeki gerici bir eylem olarak göstermeye kalkıştınız. Bu sizlerin Asya'nın geri halklarına olan güvensizliğinizin ürünüdür.

Devrimci selamlar
Haziran 1980

MK'NE

Yoldaşlar,

Yurtdışında komünist, devrimci veya demokrat Parti ve gruplarla görüşen yoldaş öyle anlaşılıyor ki ya partimizin resmi görüşünü açıklayıp savunmuyor, yada kendi görüşlerinin açıklanıp savunulmasını esas alıyor.Bu partimize karşı, parti iradesine karşı işlenen bir suçtur. Bizler partinin bu yoldaş hakkında soruşturma açmasını ve sonuç sabit olması halinde bu kişiyi sorumluluğundan almasını öneriyoruz. Dışımızdaki parti ve gruplarla görüşmeyi sürdüren parti temsilcisinin, parti çizgisine inanan disipline bağlı sağlam unsurlardan seçilmesini öneriyoruz.

Yurt dışında çıkan broşür,dergi ve diğer yazılar bize, yurt dışının kendi başına buyruk,partimizi kale almayan bir tutum içinde olduğunu gösteriyor. Mesela yurt dışı yayınlarında Mao'yu kolayca usta olmaktan çıkarabiliyor: Humeyniyi ve İran devriminin diğer önderlerini "emperyalist uşağı", "Aydınlığı sosyalfaşist" olarak ilan edebiliyor. Yurt dışının partimizin resmi görüşlerini kaba deyimle takmadığı aşikardır. Parti bu duruma müdahale etmeli, bu tip disiplinsizliklere artık son vermelidir.

MK'nın yurt dışına karşı liberal davrandığı ve çoğu kere ona boyun eğdiği, onun işaret parmağına bakarak hareket ettiği de bir gerçektir.Bu durumada bir son verilmelidir.

Devrimci Selamlar
Haziran 1980

SB'YA

Yoldaşlar,

Bizimle MK ve SB arasında şimdiye kadar olan mektuplaşma ve diğer yazışma (uyarı,öneri vs.)leri , son mektuplara öncelik tanınarak tüm partililere ve aday üyelere dağıtılmasını talep ediyoruz.

Selamlar ve başarılar
Haziran 1980

1957 DEKLARASYONU'NUN DEĞERLENDİRİLMESİ (*)

ÖN AÇIKLAMA

Dünya proletaryasının kalesi, ezilen halkların ilham kaynağı olan Çin Halk Cumhuriyeti'nde proletarya diktatörlüğünün bürokrat burjuvazi tarafından ele geçirilmesinden bu yana Uluslararası Komünist Harekette (UKH) önemli ayrışmalar ve şaflaşmalar oldu. Bu saflaşma ilk önce, başını ÇKP'nin modern revizyonizmin değişik bir biçimi olan "üç dünyacı" revizyonist cepheye karşı, komünist partileri ile kendilerini komünist gösteren küçük-burjuva parti ve grupların AEP'nin önderliğinde saf tutması şeklinde cereyan etti. Daha sonra bu saflaşmayı (önemli ölçüde bürokratlaşan ve bundan dolayı, savaş etmenlerinin artması, emperyalist tehdidin ve Çin ile Vietnam'daki geriye dönüş ile birlikte güçlenen modern revizyonist baskının karşısında kendi gücüne, ve sınıfına olan inancını, metanetini yitiren) AEP önderliğinin (Mao ya, ÇKP'ne ve Çin devrimlerine saldırısı şeklinde ortaya çıkan) 180 derecelik Marksizm-Leninizm dönekliği ile başlayan yeni bir saflaşma izledi. Bugün bu yeni saflaşmayı yaşıyoruz. Bir yandan AEP'nin çevresinde kümelenen ve çoğunlukla Avrupa ve Amerika partilerinden oluşan modern revizyonist yeni-troçkist kanat, diğer yanda ise bu kanada karşı dizleri titremeden direnen, ML'i (ÇKP, Çin devrimleri ve Mao'nun şahsında) kararlılıkla savunan ML kanat vardır. Bu iki kanat arasında yalpalayan, ortayolcu bir hat izleyen, kafası karışık, kararsız unsurlar yer almaktadır. Bunların içinde hem Mao'ya, hem de AEP-ne karşı her ikisini de reddetme yönünde gelişen yeni troçkist eğilim sözkonusudur. Bunların çizgisi henüz tam olarak açığa çıkmış, belirginleşmiş değildir.

Bugün ne yazık ki AEP karşısındaki ML kanat son derece zayıftır. Ve yine ne yazık ki partimiz ML kanada yakın fakat yalpalayan ara unsurlar, kararsız unsurlar arasında yer almaktadır. Bu acı durumu ancak parti içindeki durumla açıklayabiliriz.

Bugün başta MK olmak üzere, partimiz içinde de alttan alta iki kanat arasında mücadele sürmektedir ;

(*) *Bu yazının ikinci bölümünü s.184'te bulacaksınız.*

"sol" görünümlü modern revizyonist-Troçkist kanat ile M-L kanat. Parti çizgisine olan inançsızlığı her geçen gün daha çok açığa çıkan bu birinci kanat,ideolojik gıdasını kısmen AEP'den esas olarakda proletaryadan kopuk aydınların oluşturduğu bazı avrupa parti ve guruplarının modern revizyonist Troçkist dağarcığından almaktadır.Bu aktarmacı,taklitci entellektüel kanat partimiz içinde 1976'dan bu yana faaliyettedir. Bunlar gerçekten partimizin çizgisine ve devrime yürekten inanan birçok ileri unsuru etkileyerek bunların desteğinde veya hayırhah tutumlarından yararlanıp partimizin bazı görüşlerinin yerine troçkist görüşler restore ettiler.Bazı önemli meselelerdeki kendi görüşlerini, tabana danışmadan emri vakilerle parti görüşü haline getirdiler.AEP'in döneklik bayrağını kaldırmasından sonra bunlar saflarda Mao'ya karşı şüphe tohumları ekmeye,zehiri şerbetle sunmaya çalıştılar. Gerçekte niyetleri Mao'ya karşı saflarda usulüne uygun bir kampanya açmaktı. Fakat bunlar diğer küçük burjuva örgütlerinin (HK,HB,HY vs..) teorisyenleri gibi Mao'ya karşı açıktan ve kolayca bayrak açamazlar çünkü TKP/ML'nin tabanı ve sempatizanları devrime ve sınıfına bağlı,M-L'e ve TKP/ML'in temel çizgisine yürekten inanan tecrübesiz ama emekci kökenli,sınıf güdüsü güçlü,militan bir tabandı. Onun için bunlar parti saflarında faaliyetlerini "adım adım fetetme", "alıştırarak teslim alma" anlayışıyla yürüttüler.Bunların bu tutum ve faaliyetleri Mao Zedung aleyhtarı akımların işine yaradı. Mao Zedung'a karşı kara bayrak kaldıran AEP ve taraftarlarına karşı partinin anında tavır almasını engelledi. Partinin uyanıklığını iğdiş etti ve bocalamasına ve gecikmesine yol açtı.

Bunlar bugünde parti saflarında faaliyetlerini sürdürüyorlar.Parti tabanı partimiz içinde olup bitenleri tam anlamıyla bilmiyor.Çünkü mücadele açıktan ceryan etmiyor.Karşı taraf görüşlerini oldu bittilere getirerek sorumluluklarını kötüye kullanarak yaymaya devam ediyor.Özellikle yurt dışında diğer partilerile yapılan görüşmelerin bir çoğunda, yayınlanan bazı yazılarda (AMLP ile yapılan ortak açıklama,Gençlik kampı ile ilgili broşür,RCP/USA i e yapılan görüşme vs.)

Mao'yu usta olmaktan çıkarıyor. Partimizin resmi görüşlerini ya savunmuyor ya da formalite icabı lütfen açıklıyorlar. RCP/USA gayet isabetli olarak bunların (tabii o bunları TKP/ML olarak adlandırıyor)"Mao Zedung'u Marx, Engels, Lenin ve Stalin'den" ayırdıklarını, "revizyonist karalama ve hücumlara karşı" savunmadıklarını,"Mao Zedung'la Stalin'i karşı karşıya" koyduklarını, Mao'yu "Tiran uslubuyla" eleştirdiklerini, Mao'yu "Stalin'den sonra geriye atılmış bir adım" olarak değerlendirdiklerini, Mao'nun "sosyalizmin inşası, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi"ne ilişkin görüşlerine karşı çıktıklarını, Mao'nun "parti içinde iki çizgi mücadelesi" anlayışlarına karşı çıktıklarını açıklamıştır. Yine RCP/USA bunların, "bir tek Mao'nun halk savaşı tezini doğru buldu"ğunu (ki bize göre bunlar bu teze de inanmamaktadır), bunlar ile GDS arasındaki tek görüş ayrılığı(nın) bundan ibaret" olduğunu, Mao'yu "düşük kıratlı, klasik olmayan bir ML olarak nitelendir"diklerini açıklamıştır. Bu tespitler bize göre doğru yapılmıştır ve içimizdeki sağcıların öteden beri açığa vurmaktan çekindikleri görüşlerdir.

Bugün partimizin içinde bulunduğu ideolojik, siyasi ve örgütsel bunalımda bu modern revizyonist-troçkist akımın büyük payı vardır. Partimizin kilit yönetim organlarında varlığını sürdüren ve alttan alta faaliyet yürüten bu kanat, partimizin ideolojik, siyasi ve örgütsel hattına kesinlikle inanmıyor. Bugün parti faaliyetinin olduğu şehirlerde sanayi işçileriyle kaynaşılmamasında, partinin önemli fabrikalarda örgütlenmemesinde, parti yönetim organlarının işçilerin çoğunlukta olduğu, militan organlar haline gelmemesinde bu kanadın önemli payı vardır. Bugün toprak meselesinin ön planda olduğu bölgelere gereken önemin verilmemesi veya buralarda çalışılmamasında, mevcut çalışma bölgelerinde ise faâl parti örgütlerinin ve bunların sevk ve idaresinde bir gerilla ordusu çekirdeğinin yaratılmamış olmasında, bunların parti çizgisinin hayata geçirilmemiş olmasında birinci derecede sorumluluk bu kanada aittir.

Ne yazık ki bugün saflarımızdaki büyük çoğunluk ,

partimizin en üst organlarından en alt organlarına ve sempatizanlarına kadar, gerçekten devrime inanan, parti çizgisinin doğruluğuna inanan yoldaşlar azınlıkta olan sağcı kanadın ideolojik etkisi altındadır. Fakat bu revizyonist-troçkist etkiye rağmen partimiz güçlüdür. O revizyonizm ve troçkizm mikrobunu altedecek güçlü bir bünyeye, sağlam bir temele, ML bir temele sahiptir. Büyük çoğunluk partimizin ideolojik, siyasi ve örgütsel hattına yürekten bağlıdır. Revizyonizmin ve troçkizmin ağır etkisinde olan, bu yüzden bocalayan,hatalı görüşler savunan, sevk ve idare görevini yeterince yerine getiremeyen MK'nde bile inanıyoruz ki devrim isteyen samimi unsurlar, parti çizgisine bağlı yoldaşlar çoğunluktadır. Biz etki altında kalan bu yoldaşların tartışma süreci içinde hatalarını kavrayacaklarını, revizyonist ve troçkist görüşleri terkedecekleri görüşündeyiz.

Bugün parti içindeki revizyonist-troçkist kanat ÇKP'ne ve Mao'ya karşı yürütecegi kampanyayı kendisi için daha kolay mahkum edebileceğini sandığı 1957-1960 Deklarasyonlarından başlatmak istemektedir. Çünkü özü ML olan bu deklarasyonlarda devrimci itirazları ve tepkileri iğdiş etmede, önlemede kullanabilecekleri ciddi hatalar mevcuttur. Onlar revizyonist-troçkist görüşlerini partiye, bu hataları da sis perdesi yaparak kolayca kabul ettirebileceklerini sanmaktadırlar. Bu bakımdan da deklarasyonlara karşı tavır tayin edici bir öneme sahiptir.

İncelediğimizde bu deklarasyonların ciddi hatalar taşıdığı ama esas olarak Kruşçev revizyonizminin geriletilmesinin bir ürünü olduğu, özünün ML olduğu görülecektir. Deklarasyonlar ÇKP'nin, başta AEP olmak üzere bazı komünist partilerinin ve SBKP dahil bir yığın parti içindeki komünist unsurların çeşitli biçim ve derecelerdeki desteği ile kazandığı bir başarıdır. Kruşçev'in gerilemek ve kabul etmek zorunda kaldığı UKH'in modern revizyonizme karşı mücadelede kazandığı bir mevzidir. Bunun içindir ki Titocu revizyonistler 1957 deklarasyonunu imzalamadılar. Onlar bu deklarasyona karşı revizyonist bir program hazırladılar. Tito'nun MK, dek-

larasyonun yayınlanmasından (14-16 Kasım 1957) az sonra, yani Aralık 1957'de yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

"Genişletilmiş toplantı Yugoslavya Komünistleri Birliği Merkez Komitesinin politik çizgisini izleyen delegasyonu, 12 sosyalist ülkenin komünist ve iyçi partilerinin yaptığı toplantıya katılmamakla ve bu toplantının Yugoslavya Komünistleri Birliği'nin tutumuna aykırı olan, Birlik tarafından yanlış bulunan bazı tutum ve değerlendirmeler taşıyan deklarasyonu imzalamamakla doğru hareket ettiği kanısındadır." (Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz, s.89)

Yugoslav revizyonistlerinin böyle bir tavır takınmasının nedeni deklarasyonun ML özde olmasıdır. Çok değil bir yıl sonra Kruşçev ve avanesinin deklarasyona uymaması, onu çiğneyip geçmesi de aynı nedene dayanıyordu.

Şimdi deklarasyonun değerlendirilmesine geçelim.

DEKLARASYONUN ÇAĞ TESPİTİ VE SAVAŞ SONRASI DURUM (DÜNYADAKİ) DEĞERLENDİRİLMESİ DOĞRUDUR

1957 yılının 14-16 Kasım tarihleri arasında toplanan sosyalist ülkelerin komünist ve işçi partileri temsilcilerinin oybirliği ile kabul ettikleri Moskova deklarasyonu, çağımızın temel özünü "Rusya'da büyük Ekim sosyalist devrimi ile başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş" (DKH ortak belgeleri, s.11) olarak doğru bir şekilde tespit etti. Bunu, çağımız "Rusya'da büyük Ekim sosyalist devrimi ile başlayan proleter devrimleri çağıdır" şeklinde de ifade edebiliriz. Deklarasyonu reddeden kanada mensup bazı yoldaşlar bir yandan: "bu tespit görünüşte doğrudur ve tarihi bir gerçeği dile getirmektedir" (KD Mart 1980 kararları) derken, diğer yandan da "belgelerde çağ tahlili hakkında açık bir şekilde çağımızın halen emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu"nun (agy) belirtilmediğini iddia ediyorlar. Deklarasyonları reddetmeye and içen yoldaşların bu görüş ve eleştirilerinde belli bir zorlama ve çelişki vardır.

ÇKP'nin UKH içinde büyük bir otoriteye, yönetimini Kruşçevci revizyonistlerin ele geçirdiği SBKP ve

destekçilerine karşı 1957 deklarasyonuna bu şekilde bir çağ tespiti koydurması yine bir başarıdır. Çünkü revizyonistler çağın değiştiği anlayışındaydılar. Onlar Ekim devrimi yolunun, ezilen sınıfların kurtuluşuna giden ortak yol olarak görmüyorlardı. Onlar çağımızı, "sömürge devrimleri çağı" ve daha sonraları açıkça savunacakları gibi "kapitalizmin barışçıl bir biçimde sosyalizme dönüştüğü bir çağ"(BUİB,sf. 68) olarak nitelendiriyorlardı. Bize göre 57 deklarasyonunda çağımızın temel özü veya niteliği doğru tesbit edilmiştir. Ancak daha sonraları ağır revizyonist baskılardan dolayı sözkonusu Leninist çağ tesbiti kararlılıkla savunulamamıştır. Mesela 81 partinin imzaladığı Moskova bildirisinde bu konuda, yukarıdaki doğru çağ tesbitinin yanında, Çağımız "Sosyalizim ve komünizmin dünya ölçüsünde zaferler kazanması çağıdır"(DKH Ortak Belgeleri,sf.45) şeklinde yanlış görüşlerede yer verilmiştir. Bu son tesbit daha sonraları ÇKP içindeki troçkist Lin Biao kliği tarafından "çağımız emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" şeklinde savunulmuş ve ÇKP'ye kabul ettirilmiştir. 10. Kongrede Maonun ağırlık koymasıyla bu tesbit mahkum edilmiştir.

Deklarasyon dünyadaki durumu değerlendirirken "Sosyalizmin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin"ilerlediğini, bunun"emperyalizmin çözülüp dağılmasını geniş ölçüde hızlandırdığını"(age.sf.11), "savaş sonrası dönemi anti emperyalist ulusal hareketinin hızla yayılmasına yol açtığı"(11)nı doğru tesbit etti.

Deklarasyon emperyalist ülkeler arasındaki durumu doğru değerlendirdi. O,"Amerikan tekelci burjuvazisi ile, öteki kapitalist ülkelerin...burjuvazileri arasında"(13) "sert çelişkilerin" ortaya çıktığına işaret etti. Amerikan emperyalizminin "dünyanın bir çok ülkesini kendi yönetimleri altına almayı" , böyle davranmakla onların "dünya gericiliğinin merkezi ve halkların can düşmanı durumuna (14)geldiğini bunun yanında ABD'nin desteği ile tekrar baş kaldıran B.Alman militarizminin, Avrupanın göbeğinde bir savaş ortamı" yarattığını doğru bir şekilde tesbit etti. Tüm bu tesbitler modern revizyonistlerin görüşleriyle çelişiyordu. Onlar emperyalistler arasın-

daki çelişkilerin yumuşadığını, emperyalizmin karakterinin değiştiğini, sosyalizme barış içinde geçiş imkanının ortaya çıktığı ve bunun tarihi bir yenilik olduğu anlayışındaydılar. ABD ile uzlaşmak ve dünya meselelerini ikili zirvelerle halletme yolunu açmak için yanıp tutuşan kuruşçevin gönlü deklerasyonda ABD hakkında bu şekilde "sektel" tesbitlerin yapılmasına razı değildi. Nitekim o anlayışını ve içindeki eğilimleri bir yıl sonra Amerika'ya yaptığı ziyaretle açığa vurdu. O,1959'un Eylülünde, Camp David görüşmeleri sırasında deklarasyonun hem yukardaki tesbitlerini hem de savaş ve barış meseleleriyle ilgili tezlerini çiğnedi. O, "silahların silahlı kuvvetlerin olmadığı bir dünya yaratılmasının" mümkün olduğunu açıkladı. Camp David'i "insanlık tarihinde bir dönüm noktası" olarak değerlendiren Kuruşçev deklerasyonda ABD hakkındaki görüşleri çiğneyerek ABD emperyalizminin elebaşısı D.Eisenhover'i: "barışı içtenlikle isteyen", "soğuk savaş durumunu içtenlikle sona erdirmek isteyen", "barışın korunmazı için bizim kadar kaygı besleyen" (BÜİB,sf.105) şeklindeki ifadeler ile göklere çıkardı.

Revizyonistler aslında ABD emperyalizminin deklarasyonlarda "dünya gericiliğinin merkezi" veya "dünya halklarının baş düşmanı" şeklinde belirtilmesine karşı idiler. Bugün partimiz içindeki revizyonist-troçkist kanat da bu tespitlerin hatalı olduğunu savunmaktadır. Bunlar arasındaki fark, birinin revizyonist, diğerinin troçkist anlayışla hareket etmiş olmasıdır. Her iki anlayışın da özü aynıdır.

Ancak burada şunuda belirtelimki 1957 deklarasyonunun Leninist çağ tesbitine ve dünyadaki durumla ilgili doğru tesbitine bir revizyonist tesbit gölge düşürmektedir. Bu tesbit şöyledir:

"Çağımızda Dünyanın gelişmesini, birbirine taban tabana karşıt iki ortak toplumsal sistemin yarışma süreci ve bu sürecin sonuçları belirlemektedir." (ortak Belg.s.11)

Bu, ÇKP ve onu destekleyenlerin görüşü değildir. Kuruşçevci revizyonistlerin görüşüydü ve onlara verilen önemli bir tavizdi. Çağımız emperyalizm ve prole-

ter devrimleri çağıdır.Genel ve esas olarak çağımızda ve dünyada gelişmeyi belirleyen proletarya ve prole - ter devrimleridir.Özel olarak "Çağımızda dünyanin gelişmesini" veya dünyanın değişme ve gelişmesini her taktik evrede veya her süreçte etkileyen veya tayin eden o sürece özgü olan başçelişmedir.Mesela"...bugün dünya çapında, ezilen dünya halklarıyla emperyalist sistem arasındaki çelişme, dünyadaki değişme ve gelişme sürecini etkileyen ve tayin eden baş çelişmedir.(Seçme Yazılar, İ.Kaypakkaya, s.141) İki toplumsal sistem arasındaki ekonomik yarışmayı "çağımızdaki dünyanın gelişmesini" belirleyen bir olgu olarak gören tez Leninist çağ tesbiti ile çatışan modern revizyonist bir tezdir.Leninist çağ tesbitinin ve doğru durum değer - lendirilmesinin yapıldığı bölümde bir yama gibi duran bu tesbit deklarasyondaki önemli revizyonist lekelerden birisidir.

DEKLARASYON EMPERYALİST ÜLKELERDEKİ DURUMU DOĞRU DEĞERLENDİRDİ

İçindeki sağcı bürokrat kanadın iddiaların aksine,deklarasyon emperyalist ülkelerdeki durumu isabetli bir şekilde değerlendirdi. "Emperyalist ülkelerde üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çe - lişkiler(in) giderek had bir safhaya ulaştığı"nı (12) bu ülkelerde toplumun "derin sınıf çelişkileriyle parçalandığı"nı;işçi sınıfının,emperyalizmin ve tekellerin politikalarına karşı gittikçe artan bir direniş göstermekte, daha iyi koşullar,demokratik haklar ba - rış vesosyalizm için savaşmakta"(11) olduğunu doğru tesbit etti.Deklarasyon bu ülkelerdeki "sert çelişkiler yalnızca burjuvazi ile işçi sınıfı arasında değil aynı zamanda, tekelci burjuvazi ile halkın bütün ke - simleri arasında" (13) ceryan ettiğine işaret etti. Deklarasyon bu ülkelerde " iş alanlarında göze çarpan geçici ve sahte canlılık(ın) işçi sınıfının bir bir bölümü arasında reformizm yanılsamasının oluşmasına " (13) yol açtığını, ama bunun geçici olduğunu öldürücü koşullar altında yaşayan emekçilerin "tek çıkar kur - tuluş yolunun sosyalizmden geçtiğini her geçen gün biraz daha iyi"(13) anladıklarını,"emekci halkı sos -

yalizm için etkin savaşımına getirecek uygun koşulların durmadan" yaratıldığını açıkça ifade etti. Bütün bu tesbitler, deklarasyonları reddeden KD'nin, dek - larosyanların "hiç bir yerinde emperyalist ülkelerde proletarya devriminden bahsedilmediği" şeklindeki görüşünün dayanıksız ve gerçeklere ters olduğunu gösteriyor. Tüm bu tesbitler, proletarya devrimi yerine "yapısal reform geçiren modern revizyonistlerin anlayışı ve tesbitleriyle çatışıyor. Devleti sınıflar üstü bir araç olarak gören revizyonistlerin anlayışı bilindiği gibi ülkelerde çelişkilerin yumuşadığı, " bir dizi reformla", "kerteli" ve "barışçıl yollarla""sosyalizme" geçilebileceği şeklindeydi. Onlar burjuva devlet makinasının devrimle parçalanmasına karşı çı - kıyor bunun yerine reformları geçiriyorlardı.Dekla - rosyanlarda ise iktidarın alınması meselesinde modern revizyonistlere çok ciddi tavizler verilmesine rağ - men (bu meseleye ilerde değineceğiz) reformizme karşı çıkıyordu. Mesela 1960 bildirisinde reformizme karşı şöyle bir tavır takınılıyor:

"Komünistler, halkı, reformizmin tehlikeli etkilerinden ve burjuva ideolojisinin her tür biçiminin esaret zincirinden kurtarmayı, halk arasında demokrasi ve özgürlük düşünü yaymak ve sosyalist ideolojiyi aşılamak için ideolojik cephede kesin bir saldırıya geçmeyi kendilerinin uluslar arası bir görevi olarak belirler." (Ortak Belgeler, sf.95)

Bu doğru ve devrimci bir tavırdır.

DEKLARASYON SÖMÜRGELERDEKİ DURUMU DOĞRU DEĞERLENDİRDİ

Deklarasyon "halen köleliğin zulmü altında inleyen sömürge ve bağımlı ülkeler halkları"(age,11) nin ulusal kurtuluşları için yoğun bir savaşım verdikle - rini belirtti. Siyasi bağımsızlıklarına yeni kavuşan, bu anlamda sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtulan veya "siyasal bağımsızlıklarına kavuşmakla kesin kurtuluşa doğru önemli bir adım atmış olan", (ki bundan kast edilen küçük burjuva veya milli burjuva iktidarlarıdır) ülkelerin sosyalist kampın da desteğinden ve

yardımından cesaret alarak "ekonomik bağımsızlıkları, ve uluslararası barış için savaşmakta"(12) oldukla-rını açıkladı.

KD belgelerde bağımlı ülkelerin, "bağımsız egemen ulus" şeklinde gösterdiğini belirttikten sonra bu ülkelerin "ekonomik bağımsızlıkları ve uluslar arası barış için savaşmakta" oldukları tesbitine karşı çı - kıyor ve bunu üc dünyacıların görüşü olduğunu iddia ediyor. "bağımsız egemen ulus" kavramından kast edi - len siyasi bakımdan "bağımsızlık", "devlet bağımsız - lığı"dır. Yoksa ikinci cümle yani bu ülkelerin "eko - nomik bağımsızlıkları... için savaşmakta" oldukları tesbiti anlamsız olurdu. Ekonomik bakımdan bağımsız olan bir ülkenin ekonomik bağımsızlığı için savaşımı söz konusu olamaz, olsa olsa bu bağımsızlığın savu - nulması ya da geliştirilmesi söz konusu olur. KD ya okuduğunu anlamıyor yada küçük veya milli burjuvazi - nin emperyalizme karşı, ülkenin ekonomik bağımsızlığı için mücadele edemiyeceğini savunuyor.Küçük yada mil-li burjuvazinin bir noktaya kadar ülkenin ekonomik bağımsızlığı için mücadele edeceğini yada edebilece - ğini ama bunu başaramayacağını, sonunda emperyalizme teslim olacağını kabul etmeliyiz. Bizim gibi ülkeler-de küçük ve orta burjuvazinin (sol kanadının) emper - yalizme, komprador kapitalizme ve zayıfta olsa feoda-lizme karşı oynayacağı devrimci, demokrat, yurtsever rolü küçümsemek, budamaya çalışmak tehlikeli bir eği-limdir. Bu bizi troçkinin tesbitlerine kadar götürür. Bilindiği gibi troçki küçük burjuvazinin çağımızda devrimci rolünü inkar ediyor, onu neredeyse finans kapital kadar tehlikeli görüyor. Mussoliniyi küçük burjuvazinin temsilcisi olarak değerlendiriyordu.(ilk dönemlerde) (Bkz.sürekli devrim 159). Saflarımızdaki sağcı bürokrat kanadın sömürge ve yarı sömürgelerdeki anti-emperyalist anti-feodal mücadelelere karşı ilgi-sizliğinin, hatalı tesbitlerinin (Humeyni'nin emper - yalizm uşağı, Afgan direnişinin emperyalistler tara - fından yönlendirilmesi gibi) temelinde, onların troç-kist görüş ve anlayışları yatmaktadır.

Deklarasyon "işçi sınıfı ve birçok ülkelerin

halkları bugün, sömürgeci saldırı ve feodal baskıya karşı ulusal bağımsızlık savaşını verme göreviyle karşı karşıya" bulunduğunu '24) "bunun için işçilerin köylülerin, kent küçük-burjuvazisinin, ulusal burju - vazinin ve öteki yurtsever demokratik güçlerin birle-şik bir anti-emperyalist ve anti-feodal cephe oluş - turmaları gerek"tiğini doğru olarak belirtti.(24)Özel-likle Amerikanın ezip sömürdüğü ülkelerde,"birlik için gerekli nesnel koşulların", "ulusal çıkarlara ihanet eden tekelcilerin yönetimini yıkmak için "işçi sını - fının önderliğinde" savaşım yürüten geniş halk yığın-larınca yaratılmış" bulunduğuna işaret etti.1957 dek-larasyonundaki bu tesbitler, KD'nin "belgelerde bu ülkelerdeki proletarya ve halkların görevini anti-em-peryalist, anti feodal bir devrim yapmak olduğu göre-vi unutulmuştur." şeklindeki iddiasının yalandan ibaret olduğunu gösteriyor.

57 deklarasyonunun sömürgeler ve bağımlı ülkeler ile ilgili yukardaki tesbitleri modern revizyonistle-rin görüş ve anlayışlarına taban tabana zıtti.Onların (daha sonra açığa vuracakları) "Asya,Afrika ve Latin Amerika halklarının 'sahte cesaret göstermemelerini , 'kıvılcımlar' çıkarmamalarını, 'güzel bir ölüm peşin-de koşmamalarını', 'barışcı ekonomik rekabet yolu ile kapitalist sisteme üstün gelme olasılığına inançsız - lık' beslememelerini öğüt" leme anlayışına tersti.On-lar sömürge halklarına "sosyalist ülkelerin,kapita - lizmi kendi üretim güçleri düzeyinde tamamen alaşağı edeceği günü beklemelerini" (BUİB,sf.170)tavsiye ediyorlardı. Onlar sömürge sisteminin tamamen çöktüğünü, "artık dünyada emperyalizme ayrılmış nüfus bölgeleri-nin kalmadığını" (BUİB-sf.160) savunuyorlardı.

DEKLARASYON SAVAŞ VE BARIŞ MESELELERİNİ REVİZYO-NİST HATALARA RAĞMEN ESASTA DOĞRU DEĞERLENDİRDİ

Deklarasyon "emperyalizm var olduğu sürece sal - dırı savaşlarına hedef olacak alanlar"ın da olacağını belirtti. (belgeler,sf.14) "Amerika,İngiltere, Fransa ve öteki emperyalist ülkeler"in "soğuk savaş'ı ve si-lahlanma yarışını sürdürmekte, çok sayıda askeri üs - ler kurarak ve bu saldırganlık politikası izleyerek

barışı hiçe sayıp yeni bir dünya savaşı tehlikesi yaratmakta"(14) olduklarını tesbit etti.

Deklarasyon, komünist ve işçi partilerinin büyük tarihsel görevlerle karşı karşıya bulunduğunu,bunların barışın savunulmasının mevcut durumda,"dünya ölçüsünde olağan üstü önem taşıyan bir görev" olduğunu belirtti. "Bu görevlerin üstesinden gelinebilmesi için yalnız komünist ve işçi partilerinin sıkı birliği değil, tüm işçi sınıfının sıkı birliği, işçi sınıfının köylülükle olan bağlaşmasının perçinlenmesi,dünya'nın emekçi ve ilerici halklarıyla özgürlük ve barış sever güçlerinin bir araya gelmeleri zorun"luğuna dikkati çekti.(23) Deklarasyon savaşı önleme imkanının var olduğunu belirttikten sonra savaşı önleme veya patlaması durumunda ortaya çıkacak sonuç konusunda şu Marksist-Leninist tezleri savundu:

"...Uluslararası işçi sınıfı ve onun muzaffer öncüsü komünist partileri; sömürge ve yarı sömürge halklarının kurtuluş hareketleri; halkların yoğun barış hareketleri; tarafsızlıklarını ilan eden Avrupa ülkelerinin halkları; Latin Amerika halkları ve yeni bir dünya savaşı düşüncesine karşı canla başla direnen emperyalist ülkelerin halk yığınları. Bu etkili ve zorlu güçlerin bağlaşması savaşı önleyebilir.(aç. FÜ) Ama savaş delisi tehlikeli emperyalist manyaklar hiçbir şeye aldırmayarak savaşa yol açarlarsa,bu,onların kaçınılmaz kendi yıkımları olacaktır. Çünkü, halkların kendilerine böylesine acı çektiren, boyuna kurban isteyen bir savaş sistemine artık hoş görüleri yoktur."(Belgeler,sf.16)

Deklarasyon,barışın dünya ölçüsünde savunulması için "en geniş ölçüde ortak bir eylemin" gerekliliğine işaret etti. O,1957 şartlarında "işçi sınıfı ve halk yığınlarının savaş tehlikesine karşı ve kendi can alıcı çıkarları için verdikleri savaşım(ın), silahlanma yarışından,yeni bir dünya savaşı için planlar düzenlenmesinden, saldırgan ve gericiliğin bekciliğinden başlıca sorumlu olan sermayenin büyük tekelci guruplarına karşı bir hücum başlangıcı(24)olduğu-

nu tesbit etti.

Eğer engellenmezse savaşın devrime yol açacağı görüşü 1960 bildirisinde ise şöyle konuluyordu:

"Emperyalist manyaklar tutar bir savaş çıkarırlarsa, halklarda kapitalizmin varlığını ortadan kaldıracak ve gömeceklerdir."(68)

Tüm bu görüşler saflarımızdaki revizyonist troçkist kanadın eleştirilerinin ne kadar tek yanlı ve kasıtlı olduğunu açığa vuruyor. Tüm bu görüşler,onların "ulusal kurtuluş hareketlerinin,proletarya devrimlerinin, devrimin,savaşa karşı mücadelenin en önemli araçları olduğu gözlerden gizlenmiş ve dünya savaşlarına yol açacağı korkusuyla bu tür mücadelelere karşı çıkan kuruşçevcilerin dayanabilecekleri birçok tez formüle edilmiştir" şeklindeki görüşlerinin gerçek olmadığını, yalana dayandığını açığa vuruyor.

KD: "savaş kaynağı olarak emperyalizmin bir bütünü değil, esas olarak ABD gösterilmiştir"diyor. Bu eleştiride kısmen yalana dayanmaktadır. 1960 bildirisinde "emperyalizmin saldırgan niteliğinin değişmediği", "emperyalizm var olduğu sürece saldırı savaşları"nın da eksik olmayacağı açıkça belirtilmektedir. Bunun yanında o günkü şartlarda Amerikan emperyalizmi "saldırı ve savaşın temel gücü"(62)olarak gösterilmektedir ki bu tespit doğrudur. O günkü gerçeğin ifadesidir. Amerikan emperyalizminin saldırı ve savaşın temel gücü olduğu şeklindeki tesbit, diğer emperyalistleri saldırı ve savaşın kaynağı olmaktan çıkarmaz. Emperyalizm her zaman saldırı ve savaşın kaynağıdır. Emperyalizm var olduğu müddetçe saldırı ve savaşlarda olacaktır. Geçmişte deklarasyonların yayınlandığı dönemlerde (yeni bir 3.emperyalist savaşın gündemde olduğu dönemde savaşın esas kaynağı (kaynağı değil) Amerikan emperyalizmiydi. Bu tesbit diğer emperyalistleri temize çıkarmaz, genel olarak savaşın kaynağının dışında tutmaz. Bu iki emperyalist devlet, bugün en büyük savaş ocağı, en büyük savaş kışkırtıcılarıdır. Bu gerçeği görmemek, görmezlikten gelmek , kabul etmemek düpedüz aptallıktır.KD bir taraftan

"belgelerde savaş tehlikesi azaltılmış" derken bunun hemen altındaki paragrafta ise belgelerde "savaş tehlikesinin olduğundan büyük gösterildiği"ni söyleyerek düştüğü tutarsızlığı sergiliyor.

1957 deklarasyonunun savaş ve barış tezleri modern revizyonistlerin bu konudaki görüş ve anlayışlarıyla çatışıyordu. Revizyonistler nükleer silahların ortaya çıkmasıyla birlikte "savaşın niteliğinin de - giştiğine", savaşları haklı haksız diye ayırmanın artık gerçeklere uymadıklarına inanıyorlardı.Onlar Ku - ruşçev'in C.David'de belirttiği gibi, "en küçük bir kıvılcımı bir dünya yangınına yol açabileceği", anlayışından hareketle "her tür savaşa karşı durmanın"zorunluluğuna inanıyorlardı. "Haklı haksız savaş ayrımları net bir şekilde tesbit edilmemiş"(KD) olmasına rağmen deklarasyonlardaki M-L anlayış bu revizyonist anlayışla görüldüğü gibi çatışıyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi kuruşçevci revizyonistler savaşın, hakem durumunda olan iki büyük devlet (ABD-Rusya) arasındaki ikili anlaşmalarla"zirve konferansları"yla önlenebileceğini savunuyorlardı. Onlar proletaryanın sınıf kavgasını, dünya halkları - nın emperyalizme karşı mücadelesini barışı tehlikeye sokan savaş kıvılcımları olarak değerlendiriyor ve bu mücadelelere, özelliklede silahlı olanlarına karşı çıkıyorlardı.

KD Deklarasyonun"barış içinde birarada yaşamayla savaşın önlenebileceğini" savunduğunu iddia ediyor. Deklarasyonda böyle bir görüş yoktur. Bu aslında Ku - ruşçev'in deklarasyona koydurmak istediği anlayıştır. Kuruşçevci revizyonistler barış içinde birarada yaşama tezini, dünya barışını korumanın, devrime karşı ABD ve diğer emperyalistlerle uzlaşmanın bir aracı olarak görüyorlardı. Bunu tamamlayıcı olarakda "barış içinde yarış" tezini ortaya attılar.Bununla birlikte deklarasyonda bu mesele ile ilgili şöyle bir revizyonist tesbit vardır:

"20.Kongre kararlarıyla da kesinlik kazanmış bulunan kapitalist ve sosyalist sistemlerin barış için-

de birarada yaşayabileceklerine ilişkin Leninist ilkelerin,sosyalist ülkeler dış politikasının temeli ve halklar arasındaki barışın ve kardeşliğin güvenilir dayanağı olduğunu belirtir."(ortak bel.sf.16)

Barış içinde bir arada yaşamadan ne anlaşıldığı ise 1960 bildirisinde şöyle açıklanıyor:

"Barış içinde bir arada yaşama politikası, yığınları seferber etme ve barış düşmanlarına karşı güçlü bir eylem oluşturma politikasıdır.Devletlerin barış içinde bir arada yaşamaları,revizyonistlerin ileri sürdüğü gibi, sınıf savaşımından vaz geçildiği anlamına gelmez. Farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşamaları,aslında, sosyalizm ile kapitalizm arasında bir sınıf savaşımı türüdür. Barış içinde birarada yaşama koşul - larından kapitalist ülkelerdeki sınıf savaşımı ve sömürge ve bağımlı ülkeler halklarının ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi için elverişli fırsat - lar ele geçirilmiş bulunmaktadır. Yada karşıtı,dev - rimci sınıfın ve ulusal kurtuluş savaşımlarının ba - şarıları barış içinde bir arada yaşamayı geliştir - mektedir. Komünistler insanların gelecekte barış içinde birarada yaşayabileceklerine olan inançlarını ve onları bir dünya savaşından kaçınma kararlılığını güçlendirmeyi görevleri bilirler....

"Farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde bir arada yaşamaları, sosyalist ve burjuva ideolojilerinin uzlaşacağı anlamına gelmez.Tersine bu işçi sınıfının, bütün komünist partilerinin sosyalist düşüncelerin zafere ulaşması için verdikleri savaşı - mın yoğunlaşacağı anlamına gelir..." (Ortak belgeler, s.70-71)

Deklarasyon, barış içinde birarada yaşama ilke - sinin ÇHC ile hindistanın ortaklaşa önerdikleri beş ilke ve kabul edilen programada uygun düştüğünü açıklıyor. 1954 Bandung konferansında ÇHC'nin formüle ettiği barış içinde birarada yaşamanın beş ilkesi şöyledir: Toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşılıklı saygı; karşılıklı saldırmazlık;iç işlerine karış -

mama; karşılıklı eşitlik ve çıkarlar; barış içinde bir arada yaşama.

Yukarda bir yığın doğru görüşün merkezinde (onları ikinci plana düşüren,kendisine tabi kılan) tek bir revizyonist görüş vardır. Oda, barış içinde birarada yaşama ilkesini sosyalist ülkelerin dış politikasının temeli olarak gören görüştür.Sosyalist ülkelerin dış politikasının temeli barış içinde birarada yaşama ilkesi değil, proleter enternasyonalizmidir. Leninist birarada yaşama ilkesi, sosyalist ülkelerin dış politikasının önemli ilkelerinden birisidir.Deklarasyonlardaki bu hatalı, revizyonist tesbit Kruşçev ve yandaşlarının eseridir.Onlar barış içinde birarada yaşama ilkesinin Leninist içeriğini boşaltıyor, bunu uluslar arası planda sınıf işbirliğinin,proleter dünya devriminin değil pasifizmin bir formülü haline getiriyorlardı.Onlar, barış içerisinde birarada yaşama yoluyla "sosyalizmle kapitalizm sistemleri arasında ve ezilen uluslarla ezen ulurlar arasındaki uzlaşmaz çelişmelerin var olduğu bir 'dünya yapısını' değiştirmenin, ve emperyalizm ve gericiler hala var oldukları halde, bütün savaşları ortadan kaldırarak 'savaşsız bir dünya'yı gerçekleştirmenin mümkün olduğu'nu (BUİB,sf.43) savunuyorlardı. Deklarasyonda yer alan barış içinde birarada yaşama ilkesinde anladıkları buydu. Çıkacak bir dünya savaşını "intıhar" "top yekün yok olma", "taş taş üstünde kalmama" şeklinde sonuçlanacağını savunarak bu ilkenin ezen ile ezilen sınıflar, emperyalist ülkeler ile sömürge ve yarı sömürgeler arasındaki ilişkilerde de geçerli olması gerektigi anlayışındaydılar. ÇKP ve onu destekleyen komünist partileri ise bu anlayışa kesinlikle karşıydılar. Yukarda görüldüğü gibi barış içinde birarada yaşama ilkesi,"Halklar arasındaki barışın ve kardeşliğin güvenilir dayanağı" olarak gösteriliyor.Bu hatalı tesbitten "barış içinde birarada yaşama ile savaşın önlenebileceği"görüşü çıkarılamaz.Halklar arasındaki barışın ve kardeşliğin güvenilir dayanağı ise proleter enternasyonalizmidir.

DEKLARASYON "BUGÜN BİR KISIM KAPİTALİST ÜLKEDE.. BİR İÇ SAVAŞA GEREK KALMADAN İKTİDARA GELME" İMKÂNI OLDUĞUNU TESBİT ETMEKLE MARKSİZMİN-LENİNİZMİN TEMEL İLKELERİNDEN BİRİSİNİ KISMEN REVİZE ETTİ.

Deklerasyon, "bugün bir kısım kapitalist ülkede. ..sosyalist devrimin barışçıl yollarla gerçekleştirmesi için gerekli koşullar"ın yaratılabileceği revizyonist tezine yer verdi. O,"burjuvazinin sınıf çıkarları hizmetinden bir araç olan parlamento"nun,"emekçi halkın hizmetinde bir araç durumuna getirilebi"leceği hayalini yaydı. Deklarasyon, eğer parlamento ele geçirilebilir,"yoğun bir parlemento dışı savaşım yürütülebilir,gerici güçlerin direnci kırılabilir"se sosyalizmin barışçı yollarla gerçekleştirilmesi şartları yaratılabilir şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etti. Deklerasyona göre barışçıl geçiş ancak "halk çoğunluğuna güvenen kapitalistler ve toprak ağalarının ödüncü bir politika izlemekten vaz geçmeyen oportünist öğeleri kesinlikle saf dışı edebilen bir işçi sınıfının " önderliğinde, "köylü yığınların, kent orta tabakalarının,köklü toplumsal reformlar için, barış ve sosyalizm için tekelci büyük sermayeye ve gericiliğe karşı girişecekleri geniş ve sürekli gelişen bir sınıf savaşımı ile mümkün olabilirdi. (age,sf.25)

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında,militarizme ve bürokrasinin her ülkede tüm şiddeti ve ağırlığı ile hüküm sürdüğü bir çağda, Lenin ve Stalin 'in defalarca mahkum ettiği bu revizyonist tespitleri deklarasyon aracılığıyla piyasaya sürmek zorunda kalmak kuruşçevci revizyonistlere verilen en ciddi tavizdir. Onlar karşısında bu mevzide gerilemedir. Ama tam bir gerileme veya bozgun değildir. Çünkü kuruşçevci revizyonistlerin bu konuyla ilgili getirdikleri ve 20.Kongrede kabul ettikleri ilk taslak, ÇKP 'nin kararlı mücadelesi sonucunda önemli gerileyişlere uğradı. "İlk taslak barışçıl olmayan yoldan geçiş hakkında tek kelime söylemiyor, sadece barış içinde geçişten bahsediyordu. Ve üstelik barış içinde geçişi

'parlamentoda çoğunluğu sağlamak ve parlamentoyu burjuva diktatörlüğünün aracı olmaktan çıkarıp gerçek bir halk devletinin aracı haline getirmek' olarak tanımlıyordu. Aslında bu metin Ekim devrimi yolu yerine ikinci Enternasyonal oportunistleri tarafından savunulan 'parlamenter yol'u koyuyor ve Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim konusundaki temel teorisini tahrif ediyordu."(SBKP Yönetimi ile Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi,sf.124) Bu taslak reddedildiği gibi SBKP tarafından hazırlanan ikinci taslak da reddedildi. Bunun üzerine ÇKP ilkeler üzerinde önemli değişiklikler yaptığı SBKP taslağını önerdi.Bu taslak üzerinde de uzun tartışmalar oldu. Ve sonunda karşılıklı uzlaşmalarla kabul edildi. Kuruşçevci revizyonistler tarafından ortaya konan ilk taslakla karşılaştırıldığında kabul edilen taslağın kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinde önemli bir değişikliği kapsadığı görülür. Kabul edilen taslak "barış içinde geçiş olanağına değinirken aynı zamanda barışçı olmayan yoldan geçişede işaret eder ve şunu önemle belirtir: 'Leninizmin bize öğrettiği ve tecrübelerin kanıtladığı gibi hakim sınıflar asla kendi istekleriyle iktidarı terk etmezler. Bunun yanında taslak "biryandan 'parlementoda sağlam bir çoğunluk' sağlamaktan sözederken öteyandan" "sosyalist devrimin barışçı yollardan gerçekleştirilmesi için zorunlu şartların yaratılması" meselesinde "parlemento dışı kitle mücadelelerin yürütülmesi"ni, "gerici güçlerin kırılmasını, kısacası, "geniş ve sürekli gelişen bir sınıf savaşımını"(age,sf.125) esas alır.

Bu değişikliklere rağmen ÇKP kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinin deklarasyona bu şekilde konmasını istemeyerek kabul etmek zorunda kaldı. ÇKP, SBKP'nin muazzam otoritesi ve prestijinden revizyonizmi yaymak için yararlanan Kuruşçev'in ağzına pelesenk ettiği bozgunculuk demogojisini, ÇKP'yi tecrit siyasetini boşa çıkarmak için bu zorunlu uzlaşmaları yapmak zorunda kaldı. Bundan daha önemlisi o sıralarda, ABD başta olmak üzere emperyalistler soğuk

savaşı ve silahlanma yarışını sürdürüyor, ve özellikle nükleer tehdit politikasına dört elle sarılan ABD yeni bir emperyalist savaşı kışkırtıyordu. Macaristan da karşı-devrimi kışkırtan, Polonya'da karışıklıklar yaratmaya çalışan ABD Yugoslavya'yı sosyalist kampa karşı bir koçbaşı gibi kullanmaya çalışıyordu. O, ya sosyalist kampı içten bölmek, ya da bu kampa boyun eğdirmek istiyordu. Komünist partiler ve komünistler için sosyalist kampın birliğini savunmak bir mihenk taşıydı. Kaldı ki ÇKP Kruşçevci ve diğer revizyonistlere karşı mücadelede güçlü bir desteğe sahip değildi. Birkaç komünist partisinin açık, SBKP dahil birçok komünist partisinde azınlıkta kalan komünistlerin ise sessiz ve dolaylı desteği sözkonusu idi. Ezici çoğunluğu teşkil eden partilerin SBKP'nin muazzam otoritesine karşı direnme gücü yoktu. Jean Baby'nin dediği gibi, onlardan "kendi görüşlerini ortaya koyacak kararlılığı ve tecrübeyi beklemek boşunaydı".(age,s.29)

ÇKP görüşmelerin yapıldığı sırada kapitalizmden sosyalizme geçiş konusunda görüşlerini ve eleştirilerini 10 Kasım 1957'de "barış içinde geçiş meselesi üzerine tezler" başlıklı yazı ile açıkladı. Bu yazı tartışmalar sonucu deklarasyona konulan sözkonusu görüşlere karşı bir muhalefet şerhi durumundaydı. Yoldaşların meseleyi daha iyi kavrayabilmesi için ÇKP'nin yazısını olduğu gibi aktarıyoruz.

" BARIŞ İÇİNDE GEÇİŞ MESELESİ ÜZERİNE TEZLER

10 Kasım 1957

I. Kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinde, tek bir olanağa değil, her iki olanağa, barış içinde geçiş ve barışçı olmayan yoldan geçiş olanaklarına da değinmek bize daha fazla esneklik sağlayabilir ve bizi her an siyasi insiyatife sahip kılar.

(1) Barış içinde geçiş olanağından sözetmek bizim bakımımızdan şiddet kullanmanın bir savunma meselesi anlamına gelir. Bu, kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin bu konuda kendilerine yöneltilen

saldırılardan kaçınmalarını mümkün kılar; kitleleri kazanmak ve burjuvaziyi bu çeşit saldırı bahanelerinden yoksun bırakmak ve tecrit etmek için siyasi bakımdan yararlıdır.

(2) Gelecekte uluslararası şartların veya ülke içindeki şartların kökten değiştiği bir sırada, tek tek ülkelerde barış içinde geçiş olanağı ortaya çıkarsa, o zaman kitlelerin desteğini kazanmak ve iktidar meselesini barışçıl yoldan çözmek fırsatını kullanabiliriz.

(3) Ancak bu istek elimizi kolumuzu bağlamamalıdır. Burjuvazi, tarih sahnesinden kendi isteğiyle inmeyecektir. Bu, sınıf mücadelesinin evrensel bir yasasıdır. Bütün ülkelerde proletarya ve komünist partisi devrim hazırlığını asla gevşetmemelidir. Proletarya ve komünist partisi karşı devrimci saldırıları püskürtmeye, işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği devrimin canalıcı anında, burjuvazi halk devrimini bastırmak için silaha başvurduğu takdirde (ki genel olarak öyle yapması kaçınılmazdır), onu silah gücüyle devirmeye her zaman hazırlıklı olmalıdır.

II. Uluslararası komünist hareketin bugünkü durumunda, taktik açısından barış içinde geçiş isteğini belirtmek yararlıdır. Fakat barış içinde geçiş olanağına fazla ağırlık vermek doğru değildir. Bunun nedenleri şunlardır:

(1) Mümkün olan ile gerçek olan, istek ile onun yerine getirilip getirilemeyeceği iki ayrı meseledir. Barış içinde geçiş meselesine değinmeliyiz ama umudumuzu esas olarak ona bağlamamalı ve bu yüzden bu yöne fazla ağırlık vermemeliyiz.

(2) Barış içinde geçiş olanağına ve özellikle parlamentoda çoğunluğu kazanma yoluyla iktidarı ele geçirme olanağına pek fazla önem verilmediği takdirde bu proletaryanın, emekçi halkın ve komünist partisinin devrimci iradesinin zayıflamasına ve onların ideolojik bakımdan silahsız kalmalarına yol açabilir.

(3) Çok iyi bildiğimiz gibi barış içinde geçiş olanağının pratik bir önem taşıdığı tek bir ülke hala

yoktur. Bu olanak belirli bir ülkede biraz daha belirli bir hale gelse bile, buna çok fazla ağırlık vermek doğru değildir; çünkü bu, ülkelerin ezici çoğunluğunda gerçeklere uymamaktadır. Böyle bir olanağın herhangi bir ülkede fiilen ortaya çıkması halinde oradaki komünist partisi bir yandan bunu gerçekleştirmeye çalışmalı, öte yandan da burjuvazinin silahlı saldırılarını geri püskürtmeye her zaman hazırlıklı olmalıdır.

(4) Bu olanağa fazla önem vererek, ne burjuvazinin gerici niteliği zayıflatılabilir, ne de onu uyutmak mümkün olur.

(5) Bu olanağa fazla ağırlık vererek sosyal-demokrat partiler herhangi bir şekilde devrimci hale getirilemez.

(6) Bu olanağa fazla ağırlık verilerek, çeşitli ülkelerdeki komünist partileri güçlendirilemez. Aksine bunun sonucunda bazı komünist partileri devrimci çizgilerini siler ve böylece halkın gözünde sosyal-demokrat partilerden ayırt edilemez duruma gelirlerse, sadece zayıflamış olurlar.

(7) Güçleri toplamak ve devrime hazırlamak çok zordur ve ne de olsa parlamenter mücadele diğerine kıyasla kolaydır. Parlamenter mücadeleden sonuna kadar yararlanmalıyız; fakat bu mücadele biçiminin rolü sınırlıdır. Önemli olan, devrimin güç toplaması yolundaki çetin çalışmada ilerlemektir.

III. Parlamentoda çoğunluğu kazanmak, eski devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) parçalamak ve yeni bir devlet aygıtını (esas olarak yeni silahlı kuvvetleri) kurmakla aynı şey değildir. Burjuvazinin askeri ve bürokratik devlet aygıtı parçalanmadığı takdirde, proletaryanın ve güvenilir müttefiklerinin parlamentoda çoğunluğu kazanmaları ya imkansızdır (çünkü burjuvazi diktatörlüğünü sağlamlaştırmak amacıyla gerekli gördüğü anda anayasayı değiştirecektir) ya da bu çoğunluk güvenceli değildir (örneğin seçimler hükümsüz sayılabilir, komünist partisi yasadışı ilan edilebilir, parlamento dağıtılabilir.

IV. Sosyalizme barış içinde geçiş, sadece parla - mentoda çoğunluğun kazanılması yoluyla geçiş şeklinde yorumlanmamalıdır. Temel mesele devlet aygıtı meselesi dir. 1870'lerde Marks İngiltere'de sosyalizme barışçıl yollardan ulaşılabilme olasılığının bulunduğu kanısındaydı çünkü "o zamanlar İngiltere'de militarizm ve bürok rasi diğer her hangi bir ülkede olduğundan daha az gelişmişti." Şubat devriminden sonra bir süre Lenin, devrimin "bütün iktidar sovyetlere geçmesi "yoluyla barış içinde gelişeceğini ve zafere ulaşacağını umdu; Çünki o zamanlar "silahlar halkın elindeydi". Ne Marks nede Lenin barış içinde geçişin devlet aygıtından yararlanarak gerçekleştirilebileceğini söylemediler. Lenin tek - rar tekrar Marks ve Engels'in şu çok ünlü sözünü ayrıntılı bir şekilde işledi:

"İşçi sınıfı mevcut devlet aygıtını ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamaz"

"V. Sosyal-demokrat partiler sosyalist partiler değillerdir. Bazı sol kanat partiler hariç, bunlar burjuvaziye ve kapitalizme hizmet eden partilerdir. Bunlar , burjuva siyasi partilerinin bir başka türüdür. Sosya - list devrim meselesinde tutumumuz sosyal-demokrat par - tilerden temelden farklıdır. Bu farklılık gizlenmemelidir. Bu farklılığı örtbas etmek yalnızca sosyal demok - rat yöneticilerinin kitleleri aldatmalarına yardım eder ve bizim kitleleri sosyal demokrat partilerin etkisin - den kurtarmamızı engeller. Bununla beraber, sosyal demokrat partiler konusundaki çalışmalarımızı güçlendir - mek ve onların sol ve orta kesimleriyle bir birleşik cephe kurmaya çalışmak şüphesiz ki çok önemlidir.

"VI. Bizim bu meseledeki anlayışımız budur.Bu meselede farklı görüşlere sahibiz; fakat çeşitli düşüncelerle SBKP'nin 20.kongresinden sonra görüşlerimizi belirtmedik. Ortak bir bildiri yayınlanması söz konusu olduğuna göre şimdi görüşlerimizi açıklamak zorundayız. Bununla birlikte, bu bizim bildiri taslağında ortak bir dil kullanmamızı engellemez. Bu meseleyle ilgili olarak bildiri taslağındaki, ve SBKP 20.kongresindeki formülas

yon arasında bir bağ kurulabilmesi için SBKP MK'sinin bugün ortaya koyduğu taslağı esas almayı, bazı yerlerde değişiklikler yapılması önerisiyle, kabul ediyoruz." (Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi 1. sf. 156,157,158,159)

Devamı var

Yalnızca Ü ve AÜ'lere
FÜ'lerin Yazıları:
RZ ve OS yoldaşlara cevap (*)

BAŞ DÜŞMAN HAKKINDA

Yoldaşlar,

Yazınızın cevabını elde olmayan nedenlerden dolayı geciktirmemizi anlayışla karşılayacağınızı umarız.

Mao konusunda MK'nın işlediği hatayı, esasta aynı şekilde tespit ettiğimiz için bunun üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Mektubumuzun özünü yanlış tespit ediyorsunuz. Onun özü, MK'nın saldırılar karşısında Mao'yu savunmadığı ve MK içinde partiyi, en başta ML ideolojik, siyasi temelinden olmak üzere, bir tasfiye eğilimi nin belirdiği şeklindedir. MK 8'de alınan ve sizlerinde katıldığınız kararı sonradan hatalı bulmanızı pek anlayamadık. Bu dönüşümde "İ" yoldaşın etkisi olduğu kanısındayız.

Gelelim mektubunuzda tartışılması gereken önemli noktalara. Bunlardan ilki baş düşman meselesidir. Bu noktada şunları yazıyorsunuz:

"Bu konuda konferansımız çok isabetli ve tümüyle doğru bir karar almıştır. (Bunun içinde tali çelişkiler olması sorunun özünü değiştirmez) her şeyden önce Komünt ern ve Stalin döneminden sonra -PZ'de genişçe açıklandığı gibi adım adım üzeri kapatılan şu noktayı iyice açığa çıkarmıştır; Eğer bir baş düşman tespit edilecekse bu, beraberinde diğer düşmanlara karşı değişik bir tavır takınılmasını, ittifak şartlarını getirmektedir. Her türlü sömürüyü ortadan kaldıracak olan proleter dünya devriminin yıkmayı amaçladığı emperyalistlerin bir bölümüyle bu yüzden bir ittifak söz konusu edilemez."(agy-sf.4)

Öncelikle şunu belirtelimki baş düşman meselesi bizim irademize bağlı bir şey değildir. Biz ister bu gerçeği tespit edelim isterse etmeyelim sınıfların olduğu, sınıf mücadelesinin olduğu her yerde ve her zaman sınıfların düşmanları vardır, bu düşmanlar içinde en saldırgan ve kendileri için en amansız en yakın ve büyük tehlike teşkil eden durumda olan baş düşman yada

(*) *Rz. ve Os.'ın mektubunu s.271'de bulacaksınız.*

baş düşmanları vardır. Bu gözle görülen, yaşadığımız, tanık olduğumuz inkar edilemez bir gerçektir. Var olan bir gerçeği tespit etmekten kaçmak gülünç ve çocuksu bir davranıştır. Baş düşman tespiti, düşmanı yenme sanatının bir gerçeğidir. Biz düşmanlarımız arasında ayrım yapacakmıyız? Onlar arasındaki çelişkilerden yararlanacakmıyız? Eğer biz düşmanlarımız arasında ayrım yapacaksak bunu nasıl ve neye göre yapacağız? Bu ayrımı, düşmanlarımızın bize karşı (barışa ve devrime, dünya proletaryasına ve halklarına karşı) tavırları belirleyecektir. Onların bize karşı tavırları, aralarındaki çelişkilerden mevcut güç ve potansiyellerinden dolayı şüphesizki farklı farklı olacaktır. Tabiiki bu durum, bizim düşmanlara karşı mücadelemizde, onların her birine veya her bir grubuna aynı tavrı takınmayacağımızıda, beraberinde getirecektir. Biz bizim için en saldırgan en azılı ve en yakın ve büyük tehlike durumunda olanları Stalin'in deyimiyle "Başlıca hasmı" diğerlerinden ayıracağız. Dikkatlerimizin esasını, esas darbeyi veya mızrağın sivri ucunu " başlıca hasma" yönelteceğiz. Bu, hiç bir zaman diğer düşmanlara karşı mücadeleyi tatil veya askıya alma anlamına gelmez? Bu diğerleriyle mutlaka ittifak yapma anlamına da gelmez. Baş düşman olmayan düşmanlarla şartlara ve duruma göre geçici ve zayıf vb. şekilde de olsa ittifakta yapılabilir ama mutlaka ittifak yapılır diye bir kural yoktur. Onlara bu politikaların hiç biri, onları stratejik olarak karşı, yine şartlara göre geçici olarak olmak üzere, tarafsızlaştırma veya tecrit etme siyasetide izlenebilir,ki bu politikaların hiç biri onları stratejik olarak, onları düşman olmaktan çıkarmaz. Lenin bize, bizden daha güçlü olan bir düşmanın "ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek, ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden, ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsada, sallantılı olsada, koşula bağlı bulunsada, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasada, sayıca güçlü bir müttefiki kendi yanına kazanmak için, en küçük olanaktan, en büyük özen ve uyanıklıkla,

en ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı taktirde, yenilgiye uğratılabileceğini öğretir ve bu gerçeği kavramayan bir kimse marksizmde, genel olarak (aç L) çağdaş bilimsel sosyalizmin de zerresini anlamamıştır." ("sol" komünizm bir çocukluk hastalığı sf. 75-76)

Düşmanlarımızın içinde başdüşman tespit edemeyiz bu bizi diğerleriyle birleşmeye götürür şeklindeki anlayışları, Lenin ve diğer marksistler çok önceleri mahkum etmişlerd r. Böylesi durumlar için "birleşmek deyimini yanlış buluyoruz, olabilecek olan olsa olsa en çok bir ittifak yada uzlaşmadır. İttifak yada uzlaşmayı ise, özüne ve yapıldığı şartlara vb bakmadan genel olarak, ilke olarak reddetmek ise, Lenin'in deyimiyle, "keskin marksist pozunda olursada, marksizmin zerresini anlamamaktır" çünkü yine Lenin'in deyimiyle, "uzlaşma vardır, uzlaşma vardır" önemli olan uzlaşma yada ittifak yapılmış olması değil, uzlaşma yada ittifakın özüdür, mevcut şartlarda esas olarak devriminmi, karşı devriminmi çıkarlarına hizmet ettiğidir. Tüm "düşmanlara karşı değişik bir tavır takınılmasına" karşı "çıkan onların tümüne karşı aynı tavrı takınan birisinin onlar arasındaki çelişkilerden yararlanamayacağı gün gibi açık değilmidir? Ancak kendilerine, kendi politikalarına güvenemeyenler, başka güçlerin kuyruğuna takılabilirim korkusu içinde olanlar düşmanlar arasında ayırım yapmaktan, baş düşman tespit etmekten kaçınırlar. Lenin'in bize "(bir anlık olsa bile) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (geçici olsada, pek o kadar güvenilir olmasalarda, sallantılı olsalarda, koşullara bağlı bulunsalar da, muhtemel müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları" (age. sf. 75) reddetmememizi öğretir. Bütün düşmanları aynı derecede azılı saldırgan ve tehlikeli gören anlayışın gerçeklerle, Marksizm-Leninizmle çatışmaması düşünülebilirmi? Bu gün yoldaşlarımızın bir çoğu bütün emperyalistleri aynı derecede saldırgan ve tehlikeli görüyorlar. Onlara göre aksini savunmak "üç dünyacılıktır" veya bu teoriden etkilenmektir. Onlara göre bugün bir İsveç, Danimarka veya İsviçre, Rus sosyal-emperyalizmi: veya Amerikan emperyalizmiyle aynı derecede saldırgan ve tehlikelidir. Aksini söylemek İsveç, Danimarka, İsviçre vb. ile birleşmek onlarla ittifak etmek,

onlara teslim olmaktır. Evet gülünçtür, ama gerçektir. Bu gün saflarımızdaki baş düşman konusunda sizin savunduğunuz görüşlerin asıl "mucidi" olan bazı yoldaşlar, bırakalım Fransayı, İngiltereyi, Almanyayı, İsveç, Danimarka, İtalya ve Lüksemburgun bile, salt emperyalist olmaları nedeniyle Rusya ve Amerikan emperyalistleri kadar tehlikeli devrimin onlarla aynı ölçüde düşmanı olduklarını savunuyorlar. Tabiiki bu keskin 'marksist' ve 'devrimci' yoldaşlar için, Lenin'in "Emperyalist dünyada her şeyin güce kıyasla belirlendiği" tezinin hiç bir değeri yoktur.

Düşünce, niyet ve istek olarak bütün emperyalistlerin devrimin, özelliklede proletarya önderliğindeki devrimin aynı derecede düşmanı oldukları doğrudur. Ama birde mevcut gücünden ve potansiyelinden dolayı dünya jandarmalığını üstlenen, her yere burnunu sokan, dünya proleteryasına ve halklara karşı tehditler savuran şantaja baş vuran, ülkenin iç işlerine müdahale eden, darbeler tezgahlayan ve tüm bunlardan dolayı halkların ve devrimin en büyük, en yakın, en tehlikeli, en azılı düşmanı olan emperyalistler vardır. Bunları devrimin ve dünya halklarının baş düşmanı olarak adlandırmak gerçeği ifade etmekten başka bir şey değildir. Eğer bu tesbiti yapmazsak baş düşman veya düşmanlarla diğer düşmanları, mesela bugün ABD ile Rusyayı bir İsveç veya İsviçreyle aynı sepete koymak (şüphesizki nitelikleri aynıdır, bir eşkiya eşkiyadır ama eşkiyadan eşkiyaya fark vardır), bunları halklara ve devrime karşı aynı derecede saldırgan ve aynı derecede tehlikeli görmek, kafa bulandırma ve hedef şaşırtmadır. Stalin'in deyimiyle "başlıca hasmı gözden kaçırmak"tır.

Sınıf mücadelesi dünya çapında ve tek tek ülkelerde sürdüğüne göre; baş düşman hem dünya çapında ve hemde tek tek ülkeler için tesbit edilebilir, edilmelidir. Dünyada ve tek tek ülkelerde iki düşman kampın birbiri ile kavga halinde olan, ezilen, sömürülen sınıfların kampı ile ezen ve sömürenlerin kampının, dünya proleteryası ve halklarının kampı ile, emperyalistlerin ve tüm gericilerin kampının varlığını kabul edenler ve bu kavgada yerlerini alanlar gerçeği kabul etmek, yani düşmanlarını ve

baş düşmanlarını tesbit etmek zorundadırlar. Aksine hareket etmek sınıf mücadelesinin doğal kanunlarına, mantığına ters düşmek, ML'e ters düşmektedir. Sizin ve MK nın bu noktada ustaların ve diğer marksistlerin yanıldıklarını ispat etmeleri gerekiyor. Lenin; Marks ve Engels'in ulusal hareketlere ve çarlığa karşı izledikleri politika üzerinde dururken, 1848-49 dönemine ilişkin olarak şöyle diyordu:

"1848'de devrimci halklar (milletler olmalı-FÜ) özgürlük için savaşıyorlardı ve onların baş düşmanı çarlıktı, Çekler vb. ise gerici halklardı, çarlığın ileri karakollarıydı" (UKKTH,LENİN.sf.183)

Lenin'in Marks ve Engels'e dayanarak o dönem için yaptığı bu tespit acaba doğrumuydu -böyle bir tespit yapmakla o, bize İngiltere, Fransa, Almanya ve diğer sömürgeci devletlerle birleşmeyimi vaaz etmiş oluyordu? Lenin 1917 Eylül'ünde şöyle diyordu:

"Baş düşmanlarımız müttefik emperyalizm, dünya emperyalizmi-çünkü" Müttefikler", dünya emperyalizminin başında bulunuyorlar...." (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, sf.153)

"Müttefikleri" Dünya emperyalizminin başında bulunduğu için baş düşman ilan eden Lenin, acaba yanılıyormuydu-yoksa "akademik" bir tespitmi yapmış oluyordu. Belkide denilecekki, Lenin bu tespiti emperyalist savaş yılları içinde yaptığı için doğrudur. Biz emperyalist savaş dönemleri içinde baş düşman tespitinin yapılacağını savunuyoruz. Bu bizim görüşlerimizi çürütmüyorki: En gülünç en anlamsız ve çocuksu olan görüşlerden biriside baş düşmanın (Dünyada ve tek tek ülkelerde) savaş veya işgal şartlarında tespit edilebileceği ama olağan şartlarda veya barış şartlarında edilemeyeceği anlayışıdır. Ancak savaşı politikanın devamı olarak kabul etmeyenler veya kavramayanlar, savaşla barış arasında Çin seddi çekenler böyle bir anlayışa sahip olabilirler. Siz ve sizin gibi düşünen yoldaşlara göre çeşitli dönemlerde, barışın söz konusu olduğu durumlarda baş düşman tespit edilebilir ama devrim için edilemez.(sf.4.agy.)Çünkü emperyalistler

aynı derecede devrimin düşmanlarıdırlar. Bu anlayışta olan yoldaşlar barışın korunması veya savaşın gecikmesi ile devrim arasındaki, devrimin çıkarları arasındaki sıkı bağları göremiyorlar. Barışın korunmasının, proleteryanın, halkların ve devrimin menfaatine olduğunu kavramıyorlar. Barışın baş düşmanlarının çoğu zaman devriminde baş düşmanları olduğunu kavramıyorlar. Bunlara göre devrimin düşmanları içinde baş düşman tespitine gitmek kesinlikle "Kruşçevcilik", "Üç dünyacılık"tır, bu diğer düşmanlarla birleşmeyi öğütlemektir. 1909 da Lenin şöyle diyordu. "Otokrasi şimdiye kadar proleteryanın ve bütün demokratik eğilimlerin baş düşmanı olmuştur" (Tasfiyecilik Üzerine sf.30)

Acaba Lenin Rusya için bu şekilde bir baş düşman tespiti yaptığı için ki-o dönemde Rusya işgal altındada değildi- ve dünyadada bir emperyalist paylaşım savaşı yoktu. Yanılıyormuydu- Bu şekilde bir baş düşman tespit ettiği için o yoksa bize proleteryanın diğer düşmanı olan liberal-Monarşist partiyle birleşmeyimi öğütlüyordu- Elbetteki hayır. Lenin, Liberal-Monarşist partiyi halkın çoğunluğuyla otokrasi arasında uzlaştırıcı bir parti, proleteryanın düşmanı bir parti olarak görüyordu. Otokrasinin veya çarlığın bu partiden farkı, çarlığın devrim için en yakın tehlike, en büyük engel olması devrimin başlıca hasmı olmasıydı. Stalin Liberal-Monarşist partiyi "Çarlığın en tehlikeli toplumsal dayanağı" olarak gösteriyor ve baş düşman çarlığa karşı mücadelede Bolşeviklerin bu partiye karşı tecrit siyaseti izlediklerini şöyle açıklıyordu

"Çarlığa karşı mücadele döneminde, burjuva demokratik devrimin hazırlanması döneminde (1905-1916), çarlığın en tehlikeli toplumsal dayanağı Liberal-Monarşist parti, Kadet partisi olmuştur. Neden -çünkü bu parti uzlaştırıcı bir partiydi, çarlıkla halkın çoğunluğu yani köylülüğün bütünü arasında uzlaştırıcı bir partiydi. Partinin o zaman başlıca darbelerini Kadetlere yöneltmesi doğaldı, çünkü Kadetleri tecrit etmeden köylülükle çarlık arasında bir kopmaya güvenilemezdi; ve bu kopmayı sağlamadanda devrimin zafe -

rine güvenilemezdi. Bir çok kimse o zaman Bolşevik stratejisinin bu özelliğini anlamıyor, ve Bolşevikler için, Kadet'lere karşı mücadelenin baş düşmana, (abç) çarlığa karşı mücadelede 'önce geldiği'ni söyleyerek, Bolşevikleri aşırı bir 'Kadet düşmanlığıyla' suçluyorlardı. Ama temelden yoksun bu suçlamalara, baş düşmana karşı zaferi kolaylaştırmak, yakınlaştırmak amacıyla uzlaştırıcı partilerin tecrit edilmesini gerektiren bolşevik stratejinin apaçık olarak anlaşılmaması gerektiğini açığa vuruyordu"(LS,sf.111-112)

Stalin'in bu açıklaması, baş düşman tespit etmekten korkan, tespit edersek diğerleriyle birleşiriz diye ödü kopan yoldaşların hatalarını kavramaları için yeterli değilmidir? Bizzat Bolşevik pratiğin gösterdiği bu gerçek birçok yoldaşın hatalarında daha fazla ısrar etmemeleri gerektiğini göstermiyormu?

1916'da ise, Dimitrof Bulgaristanda Bulgar halkının baş düşmanlarını şöyle tespit ediyordu:

"Anti faşist halk cephesinin, ülke içinde mücadele etmekte olduğu baş düşmanlar ülkemizde faşizmi getiren Çar Boris hükümeti,ve sosyal hareket adı verilen Tsankov hareketi idi." (Seçme Eserler.c.3.s. 241)

Baş düşman konusunda Mao'dan tonlarca örnek olduğu için alıntı yapmayı gereksiz görüyoruz. Herkes onun bu meselenin ustası olduğunu bilir. Fakat ne yazıkki bugün Mao, birçok yoldaşımızın -tabiiki en başta, baş düşman konusundaki Alman gruplarından ithal edilen bu anti-marksist görüşü sokuşturan, bu görüşü olumsuz yönde gittikçe derinleştirerek savunan bugün yine alman gruplarından ithal ettikleri görüşlerle Mao Zedung inkarcılığının başını çeken bazı yoldaşlarımızın- şüphe ile baktığı , bazılarının ML, bazılarınında usta görmediği bir kimsedir. İçimizde halen Mao ile ikna edemeyeceğimiz kimseler vardır. Batıdan esen modern-revizyonist troçkist kırması rüzgarın etkilediği birçok kimsenin Mao'dan yapılan alıntılara itibar etmeyeceği, burun kıvıracağı da bir gerçektir.

Önceden belirtildi, bir kez daha belirtiyoruz.Baş

düşman sınıf mücadelesinin sürdüğü her alanda tespit edilmeli, esas dikkatler ve darbeler ona yöneltilmelidir. Şu dönemde tespit edilir, şunda edilmez, bunda edilirse 'akademik' olur, bunda edilirse,"üç dünyacılık", "yanlış görüşlere yol açar" vs. gibi görüşler, süper entellektüel endişesidir. Laf-ı güzaftır. Artık bu orjinal teorileri terk etmeliyiz. Mücadelenin sürdüğü her yerde düşmanlarını ve baş düşmanlarını tespit etmeyi işin şiftahı sayan ustaları ve diğer ML'leri biraz daha dikkatlice okumalıyız. Bu konuda burnu kaf dağındaki cahil entellektüellerden oluşan küçük Alman ve Avrupa gruplarından değil, Marks,Engels,Lenin Stalin ve Mao'dan -evet Mao'dan- öğrenmeliyiz. Sadece işçi hareketi dışında değil, aynı zamanda işçi hareketi içinde de baş düşman tespiti yapan Lenin'den öğrenmeliyiz: "Oportunizm doğal olarak, bolşevizmin işçi hareketi içinde baş düşmanıydı. Şu anda (1920-FÜler) da uluslararası ölçüde gene baş düşmandır.Bolşevikler,büyük dikkatini bu düşmana karşı savaşıma ayırmışlardır.

Bolşevizmin işçi hareketi içindeki öteki düşmanı için aynı şeyi söyleyebiliriz" (Sol Komünizm Cocukluk Hastalığı,)

Lenin işçi hareketi içinde bu şekilde bir baş düşman tesbiti yapmakla "bolşevizmin işçi hareketi içindeki öteki düşmanı"yla yani anarşizme benzer yanları bulunan küçük-burjuva devrimciliği ile (Lenin öteki düşmanı böyle gösteriyor) birleşmemizimi öğütlemiş oluyordu? Yoldaşların baş çelişki, baş düşman konusundaki görüşleri, bizleri, bu tip sorulara evet cevabı vermek zorunda bırakıyor.

RZ.ve OS. yoldaşlar mektubumuzu değerlendirirken şöyle diyorlar : "Baş düşman konusunun beş temel belgenin ruhuyla çeliştiği şeklindeki görüş temelsiz bir görüştür. Beş temel belge bize nerede devrim için düşmanlarla birleşmemizi öğütlüyor? Böyle bir yer varmıdır? Bu konunun işlendiği bir bölüm vardır. Orada söylenenleri incelersek onların bu konudaki bugünkü görüşümüzle ters düşmediğini, tersine bir uygunluk

arzettiğini görürüz" (agy-sf.4)

Yoldaşların, bugünkü baş çelişki ve baş düşman konusundaki görüşlerin, 5 temel belgenin ruhuyla "uygunluk arzettiğini" belirtmeleri şaşırtıcıdır. Bu ya bilgisizliğin yada kurnazlığın bir ürünüdür. Bu belgelerde yer alan çelişkiler anlayışının baş çelişki ve baş düşmana ilişkin görüşlerin Mao'nunkinden farklı olduğunu söyleyebilirmiyiz? Bu belgeleri kaleme alan İK'nın o dönemde baş çelişki ve baş düşman konusunda Mao'nun tesbitlerine katılmadığını, ABD emperyalizmini dünya halklarının baş düşmanı olarak görmediğini, 1957-60 Deklarasyonlarının altına imza atmadığını, ÇKP'nin SBKP'ye gönderdiği mektupları tamamen onaylamadığını söyleyebilirmiyiz? Beş temel belgede, o dönemde hepside yayınlanmış ve İK tarafından içerisine yutulurcasına ve defalarca okunmuş olan Mao Zedung'un ve ÇKP'nin genel olarak baş çelişme ve baş düşman konularındaki görüşlerini, ÇKP ve Mao Zedung'u 1957-1960 ortak bildirileri hakkındaki değerlendirmelerini, ÇKP'nin başını sovyet modern revizyonistlerinin çektiği modern revizyonizme karşı mücadelelerini özetleyen "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" adlı kitaptaki makalelerinde ve 1960 mektubunda savunduğu görüşleri eleştiren,bunlara katılmadığını belirten tek cümle, tek satır varmıdır? Yoktur.Fakat İK'nın 5 temel belgeyi yazarken ve gerekse ondan öncesinde ve sonrasında ÇKP ve Mao Zedung'un yukarıda belirttiğimiz makale, mektup ve bildirilerindeki görüşlerine aynen katıldığının, başta İ.yoldaş olmak üzere o dönemin bütün parti önderlerinin bu konularda aynı şeyleri düşündüklerinin canlı kanıtları vardır; "Böyle bir yer varmıdır?" diye soruluyor. Aslında 5 temel belgeyi okuyan birisinin böyle sorular sormaması gerekir. Çünkü böyle yerler vardır. Hem belgelerin ruhunda, de somut tesbitler olarak vardır. Önce baş düşmanla ilgili bölümü aktaralım:

"Kurtuluş savaşını takip eden yıllarda,devrimin baş düşmanı kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi,hakim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kliğine karşı,kemalistlerle ittifak değil (böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir), komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kliğini temsil eden kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır." (S.Y.sf.141)

Sizin görüşünüzle hareket edersek İK'nın, kaçınılmaz olarak bizleri kemalistlere karşı mücadelede "hakim mevkiini kaybeden eski komprador ve toprak ağaları kliği"yle birleşmeyi öğütlediğini söylememiz gerekir. Çünkü o kemalist iktidarı baş düşman ilan ediyor.

İK dünya çapında ise baş çelişmeyi şöyle tesbit ediyor:

"...bugün dünya çapında, ezilen ülke halklarıyla emperyalist sistem arasındaki çelişme,dünyadaki değişme gelişme sürecini etkileyen ve tayin eden baş çelişmedir. (abç) (age.sf.317)

Konferansın en büyük kusuru, bu Marksist-Leninist tesbitleri görmezlikten gelmesi ve bunların yerine troçkist görüşleri geçirmesidir. Tabiiki bunda birinci derecede sorumlu olan parti tabanı ve onların seçtiği temsilciler, bilinçsiz ve tecrübesiz temsilciler değildir; başta Almanya olmak üzere batının revizyonist ve troçkist atmosferinden nasibini alan,görünüşte keskin solcu, gerçekte ise sağcı olan 3-5 bürokrattır.

Artık ML'e ters düşen, şu küçük burjuva ihtilalcileri büyüleyen, zemzemle yıkanmış, "lekesiz" teorileri bir yana atmalıyız. Küçük burjuva aydın gururundan, kendini beğenmişlikten sıyrılmalı, ustaları söz konusu meselelerde "düzeltmek"ten vazgeçmeliyiz.

Bugün dünyadaki durum yeniden değerlendirilmelidir.TKP/ML'nin 1972'lerde tesbit ettiği dünya çapındaki baş çelişki gerçeğine sadık kalınmalı ve o zamanki gerçek bugün şu şekilde ifade edilmelidir: Bugün dünya çapında, ezilen ülke halklarıyla emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişme, dünyadaki de -

ğişme ve gelişme sürecini etkileyen baş çelişmedir. TKP/ML o zamanlar Amerikan emperyalistlerinin dünya halklarının baş düşmanı olduğu gerçeğini kabul ediyor du. Rus sosyal-emperyalizminin ise "ABD emperyalizmi- nin suç ortağı olduğu"nu kabul ediyordu ve savunuyor- du. O zamanlar doğru olan bu tespit bugün şu şekilde yapılmalıdır: Emperyalizm ve sosyal emperyalizm dünya proleteryası ve halklarının düşmanı, Rus sosyal-emper yalistleri ile ABD emperyelistleri ise dünya proleter yasının ve halklarının bugün baş düşmanlarıdır.

Bugün ülkemizdeki durumuda yeniden değerlendir - meliyiz. Ülkemizde, bugünkü durumda, baş çelişki ve baş düşmanın ne olması gerektiği konusunda tartışma açmalı, Bu meseleyide açığa kavuşturmalıyız. Bizim bu meselede şimdilik kesinleşmiş bir görüşümüz yoktur. Ye terince araştırma yapmadığımız gibi bu meseleyi henüz kendi aramızda tartışmadıkta. Hali hazırda TKP/ML'nin 1972'lerde ülkemize ilişkin olarak yaptığı baş çeliş- ki tespitine katılıyoruz.

PARLAMENTODAN YARARLANIP YARARLANAMAYACAĞIMIZ HAKKINDA

Yazınızda ülkemizde (ve herhaldede bizim gibi ül kelerde de) proleteryanın sınıf mücadelesi için par - lemento kürsüsünden yararlanma fikrine karşı çıkıyor ve şöyle diyorsunuz:

"Bildiğimiz kadarıyla sizlere (yada sizlerden bi risine) ait olan bir yazıda parlamentodan nasıl yarar lanılacağı hakkında görüşler vardı. Orada, gerektiğinde legal bir parti kurulabileceği, bu legal parti aracı- lığıyla, parlementodan yararlanılabileceği savunulu- yordu."

"Bize göre, eğer ortada 'beş temel belgenin ru- huyla' çelişen bir görüş varsa oda bu görüştür."(agy. sf.5)

Söz konusu yazı, 1974'ün sonlarında kaleme alın- ıştır. Yazıda bizim gibi ülkelerde parlemento kürsü- rinden yararlanılabileceği, bu kürsülerden yararlan nın "şartlarını ve zamanını çok iyi değerlendirmek

gerektiği" ileri sürüldükten sonra nasıl yararlanıla- cağı şu şekilde konuluyor: "Komünist partisi yer al- tında kalarak ve asıl görevlerini aksatmadan şartla - rın elverdiği ve kendi gücü oranında -polis tarafın - dan bilinmeyen bir grup k.....oyu,(okunmuyor-yn) bağ ğımsız adaylar şeklinde parlementoya sokabilir yada böyle bir gruba -ülke çapındaki legal imkanların ge - niş ve tek merkezden kullanabilmesi ve daha etkili o- labilmesi için- açık bir parti kurulabilir. Bu açık parti, Komünist partisinin su yüzündeki uzantısı ola- rak çalışmalarını yürütür. Böyle bir partinin kurul -ması, bizim gibi ülkelerde, Komünist partisinin yeral- tı teşkilatının güçlü ve sağlam olmasına bağlıdır.

"Bu parlamento gruplarının yada parti görevleri nelerdir"?

"Bu gruplar, yada açık parti; parlamento kürsü - lerinden, seçim meydanlarından radyo konuşmalarından, açık kitle toplantıları yada mitinglerden, basın top- lantılarından, demeçlerden, çıkarttıkları dergi, bro - şürler, bildiri ve gazetelerden vb. gibi yararlanıla - rak geniş bir propaganda ve ajitasyon çalışmasına gi- rer ve şu görevleri yürütür: a-mücadele bölgelerinde halka yapılan baskıları, zulüm, işkenceleri açıklamak, b-partinin çeşitli meselelere dair- acıklanması mümkün olan görüşlerini yaymak, programını tanıtmak, c-par - lamentonun yolsuzluklarını ve çürümüşlüğünü halka açıklamak, d- devrimci sendikalar kurmak, reformcu ve sarı sendikalar başta olmak üzere çeşitli kitle örgüt leri içinde, propaganda, ajitasyon, eğitim ve teşkilat- lanma çalışmalarını yürütmek, e-grevleri desteklemek, fabrikalardan atılan işçilere, hapisteki devrimcilere öldürülenlerin ailelerine veya aileleri perişan olan- lara maddi ve manevi yardımda bulunmak, bunun için halktan yardım kampanyaları açmak, f-Tüm devrimci ör- gütlerle yakın ilişkiler kurarak, gericiliğe ve fa - şist saldırılara karşı, emekçilerin haklarının çiğ - nenmesine karşı topluca direnmeleri sağlamak, mitingler gösteri yürüyüşleri, teşhir ve mücadele kampanyaları düzenlemek; kısacası Komünist partisinin ve devrimci

savaşın gelişmesi yolunda çok yönlü çalışmalara ve mücadelelere girmek.

"Demek oluyorki kurulan bu açık parti,hem gizli hemde açıktır. Gizlidir, çünkü, bu partiyi yönetenler komünist partisinin üyeleridirler. MK'ne bağlı, onun sevk ve idaresi altındadırlar. Açıktır çünkü,bu partiyi yönetenler, mevcut kanunların sınırları içinde ve bu sınırları zorlayarak, aşarak mücadele vermektedir " ler. Bu görüşler doğrudur.Marksist-Leninisttir En küçüğünden en büyüğüne kadar her türlü legal imkanlardan yararlanmak, açık mücadeleyle gizli mücadeleyi ustaca birleştirme anlayışının bir parçasıdır. Sınıf bilinçli proleteryanın en küçük fırsatı değerlendirme, düşman sınıflarındaki çelişkileri ve çatlakları derinleştirme, düşmanla her alanda mücadele etme anlayışının bir parçasıdır. Size göre gerici parlementodan devrim için bir propaganda ve teşhir kürsüsü olarak kesinlikle ve hiç bir zaman yararlanılamaz. Düşmanla bu arenada mücadele edilmez.(Tabii bizim gibi ülkelerde) çünkü:

"Ülkemizde faşizim her zaman parlementer maskeli olmuştur. Bizde parlamentonun bütün görevi, faşizmin yüzünü halktan ve dünya kamu oyundan saklamaktan ibarettir.Ülkemizde parlamento,burjuva demokratik parlamentolar için geçerli olduğu gibi (abç) (FÜ) proletaryanın eşhir kürsüsü olarak kullanılabileceği bir araç değildir. Bizde burjuva demokrasisi hiç bir zaman var olmamış, ancak halkın devrimci mücadelesinin hemen bastırılamadığı bazı dönemlerde bazı kırıntıları ta.....

(Yazının aslına göre 7,8,9. sayfaları, elimize geçmediği için yayınlayamıyoruz.Yazıya -aslına göre - 10.cu sayfadan itibaren devam ediyoruz. YN)

... mak zorundayız. Bunlar ancak çok uzun, yavaş ve dikkatli örgütsel çalışma yoluyla değiştirilebilir ve yeniden eğitilebilirler (ve öyle yapmak gerekir)(Sol Komünizm,Sf.41)

Elimize geçen son yazılara dayanarak,bugün vardığımız sonuç Mao'nun usta olamayacağı yönündedir.Bu,

söz konusu anti-Marksist görüşlerin kaçınılmaz bir sonucudur.Bu, bize göre, ML'den partimizin ideolojik ve siyasi hattından ciddi bir sapmadır. Bu sapma,şüphe yokki, sapanları modern-revizyonizmin ve Troçkizmin batağına götürecektir.

Uzun bir süreden beri partimiz içindeki esas tehlike, Mao Zedung aleyhtarı olarak ortaya çıkan modern revizyonist, Troçkist sağ tehlikedir.Yurt dışında ve MK içinde mevzilenen bu revizyonist-troçkist unsurların bugün partimizin ideolojik ve siyasi hattını ciddi bir şekilde tehdit ettikleri bir gerçektir.Partimizin önündeki acil görev, bu tehlikeyi altetmektir.

Görüşlerini ve niteliğini henüz iyi bilmediğimiz RCP/USA partimizdeki sağcıların gerçek görüşlerini 12 madde halinde isabetli bir şekilde tespit etmiştir. MK'nın RCP temsilcisi "kötü bir tavır içine girmiştir" "yanlış sonuçlara varılmıştır" vs.şeklindeki manevra yapmasının hiç bir anlamı yoktur. Açıktırki diğer partilerle ilişkide, çoğu zaman,partimizin siyaseti, görüşleri savunulmuyor. Savunulan yurt dışındaki ve MK içindeki sağcıların görüşüdür, Özellikle yurt dışında kendisini partinin üstünde gören ve kendi başına buyruk bir sağcı bürokrat çevre vardır. Çok önceleri biz "teoriyi fetheden" bu grubun varlığına, bürokrat karakterine işaret ettiğimizde, MK bunun doğru olmadığını, özeleştiri yapmamız gerektiğini belirtti. Ama hayat bizi doğruladı ve gelişmeler sürekli olarak bizleri doğruluyor.

Partimizin sözkonusu sağ tehlikeyi alt edecek güçte olduğuna ve altedeceğine inanıyoruz. Bugün gerek MK içinde, gerekse partide modern revizyonist ve troçkist görüşlerden etkilenen samimi devrim isteyen yoldaşlar çoğunluktadır. Bu yoldaşların tartışmalarla ikna olacaklarına inancımız tamdır.

Bizim üzerimize düşen görevleri eksiksiz ve zamanında yerine getirmediğimiz doğrudur. Bu haklı eleştirilerinize katılıyoruz. Bunda hantallığın,mükemmelliyetçiliğin ve birazda tembelliğin rolü vardır.Bunları yenmeye çalışacağız. Bunun yanında esas olarak

dışarıya karşı verilen ideolojik-siyasi mücadelede al dığımız görevlerin ağır olması ve ayrıca içinde bulun duğumuz şartlarda, sağlıklı bir çalışma ortamının mev cut olmamasının da önemi vardır. MK üyeleri ile görüş me isteğimiz karşılıklı, kaldıki biz üzerimize düşeni daha iyi yapabilmek için görüşme talebinde bulunmuş - tuk. Eleştiri ve önerilerinizi daha etraflı anlatabil mek önerilerimizi daha etraflı anlatmak için sadece yazışmalar kafi değildir. Bizi görmeye gelmeniz gereklidir.

Yazınızda yer alan diğer noktalar hakkında eski görüşlerimiz değişmediği için, tekrar olmaması açısın dan görüş beyan etmeyeceğiz ve şimdilik bu kadarla ye tineceğiz.

Devrimci Selamlar
ve başarılar
Haziran 1980

Not: MK'nın yerleştiği kesimden kasıt,partinin beyin kesimi,parti önderliğidir.

(*) Yoldaşlar, mektubunuzda "bildiğimiz kadarıyle" diyorsunuz "Sizden bir arkadaşın baş düşman mese- lesinde farklı düşündüğüdür." "Bu arkadaşın da şerh koymamasının görüşlerinin değiştiği içinmi oldu" ğunu soruyorsunuz?

Baş düşman meselesinde buradaki arkadaşlardan farklı olarak düşünen benim. Görüşlerim tamamen değiş miş değildir. Mektupta şerh düşmememin sebebi,bu ko - nunun tali olduğunu, sorunun özünün Mao'yu ve parti çizgisini savunup savunmama meselesi olduğundan ve ay rıca benim görüşüm tarafınızdan bilindiğinden şerh düşmeyi önemli görmedim.

Baş düşman meselesinde görüşlerimden bazı belir- gin değişiklikler oldu. Bu değişiklikler, hakim sı - nıfların bir kanadı ile işgal şartlarında kurulacak ittifak konusundaki görüşlerimde değişiklik olması yolaçtı. Ama konuyu bütünüyle henüz tam anlamıyle kav ramış durumda değilim ve bu durum sürdüğü müddetçe

baş düşmanla ilgili gereken araştırmaya devam edeceğim

Gerek bu yazı ve gerekse bu konuyla ilgili tartış malarda bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. Partimiz- de baş düşman tartışmasında ayrılık genelde ve şimdi - lik sadece kavramlarda kalan,anlayışlara yansımayan bir ayrılık niteliğindedir. Bu genel olarak böyledir. Eğer birbirimizi ikna etmek istiyorsak karşılıklı söy- lenenleri iyi dinlemek ve nelerin kastedildiğini tam olarak anlamak gereklidir.Bugün sizin öne çıkan düşman olarak tespit ettiğinizi bu arkadaşlar baş düşman ola- rak tespit ediyor ve baş düşman dışında kalan düşman - larla ittifakın kurulmasının ülkenin emperyalist işga- le uğraması gibi şartların dışında olamıyacağını söy - lemektedirler. Sizler ise baş düşman tesbit edenin bun dan ne kastetmek istediğine bakmadan hemen alnına üç dünyacılık damgasını çok rahatlıkla vurabiliyorsunuz. Sebebide "baş düşman tespit ettinmi, bu baş düşmanın dışında kalan düşmanlarla ittifakın gündeme geleceği " şeklindeki görüşünüzdür. O zaman baş düşman kavramı üzerinde bir birlik sağlıyalım. Anlayışta farklı bir şey yoktur.

Yoldaşlar bu konuda kafama takılan sorunlar üze - rinde yazmak ve konuşmak isterdim. Ama ne yazıkki şim- dilik yine zaman yok. Şimdi sizlerden cevaplandırılma- sını istediğim şu sorularım vardır:

1-Çarlık Rusyasında Lenin ve Stalin'in Çarlığı baş düşman ilan etmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?Bu tespit Bolşevikleri Çarlık dışında Liberal burjuvazi ile ittifakını gündeme getirmezmi?

2-Baş düşman tespit ettinmi bunun dışında kalan düşmanların diğer kesimi ile ittifakın gündeme gelece- ğini söylüyorsunuz. O zaman,Afganistanda Komünistler Amerikan işbirlikçileriyle ittifaka gidebilirlermi ? Yada, Amerika ve Rusyadan herhangi biri bugünkü şart- larda ülkemizi işgal ederse o zaman birine karşı di - ğerlerinin işbirlikçileriyle ittifak edermiyiz.Şart - lar ne olursa olsun bu böylemidir?

Bu sorulara cevap vermenizi bekliyorum.Selam ve başarılar dilerim.

1957 DEKLARASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ: II. BÖLÜM

(Yazının bu ikinci bölümünün ilk iki sayfası elimize geçmediğinden buraya alamıyoruz. --Yayıncının notu)

in bu meseleye ilişkin, geçmişte işlediği hatalara dört elle sarıldılar. SBKP 22.kongresinde "sosyalist devrimin sürecini doldurduğunu,... komünist topluma geçişin yaklaştığını iddia ettiler" (age.sf.73). Onlar daha sonrada gerine gerine "sovyetler birliğinde artık uzlaşmaz sınıfların kalmadığını, kapitalisme geri dönüş tehlikesinin ortadan kalktığını ve komünizmin inşa dönemine girildiğini" ilan ettiler. (age,sf.84) Tüm bu revizyonist tesbitlerden amaç, sınıf bilinçli proleteryanın modern revizyonisme karşı mücadele azmini, sınıf uyanıklığını iğdiş etmek, modern revizyonistlerin parti ve devlet cihazında, ideolojik, siyasi, kültürel ve iktisadi alanlarda kolayca yuvalanıp palazlanabilmesi için engelleri ortadan kaldırmak, uygun şartları yaratmaktı.

Bugün saflarımızdaki bazı yoldaşlar üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla, daha doğrusu özel mülkiyetin sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmesiyle sınıfların ortadan kalkacağı anlayışındadırlar. Bu sınıf mücadelesini, sınıfların ortadan kaldırılması meselesini kavramamaktadır. Sınıf mücadelesi deyince sınıfların biri birine karşı, bir sınıfın diğer bir sınıfa, mesela proleteryanın burjuvaziye,burjuvazinin proleteryaya karşı her alanda (siyasi, ideolojik, kültürel, ekonomik,askeri vs.) verdiği bir mücadele akla gelir. Aynı şekilde sınıfların tamamen ortadan kaldırılması deyince onların her alanda ortadan kaldırılması akla gelir. Sömürücü sınıfların üretim araçları üzerindeki mülkiyetin kaldırılması, onların mülksüzleştirilmesi, sınıf olarak tamamen ortadan kaldırılmaları demek değildir. Bu ancak bu sınıfların ekonomik temelini ortadan kaldırılmasıdır. Ve sınıfsız toplumu gerçekleştirme yönünde atılmış ilk adımdır. Bu nispeten çok uzun olmayan bir dönemde kolayca gerçekleştirilen bir

iştir. Asıl zor olan ve çok uzun bir tarihi dönemi kapsayan, bu sınıfların her alandaki (siyasi,ideolojik,kültürel,ekonomik vs.) varlığına tamamen son vermek,bunları dönüştürmektir. Ancak bu gerçekleştiği taktirde bunların sınıf olarak tamamen ortadan kalktığını söyleyebiliriz. Proleteryanın bu bakımdan görevi karmaşık ve çetindir. Proleteryanın tüm dikkati, çabası ve enerjisi sadece üreti araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasına yönelmez, aynı zamanda "sınıf ayrılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin kaldırılmasında, bu sosyal ilişkilerin sonucu olan tüm fikirlerin devrimcileştirilmesine" (Marks) yöneliyor.

Saflarımızdaki bazı yoldaşlar, devrilen ve bundan dolayı direnişi, eski dünyayı yeniden elde etme hırsı Lenin'in belirttiği gibi "yüz kat bin kat" artan, büyük bir alışkanlık gücüne, geniş sosyal bağlara, yönetme ve entrika sanatına sahip olan burjuvazinin kolayca yok edilebileceği anlayışına sahiptirler. Bu yoldaşlar, Lenin'in "sömürücüler devrimden sonra uzun bir dönem kaçınılmaz olarak bir çok pratik üstünlüğe sahip olmaya devam edecek"leri şeklindeki görüşlerini (dönek kautsky) kavrıyamamışlardır. "Milyonlarca ve on milyonlarca insanın alışkanlıklarının gücü(nün) en korkunç güç" olduğunu, bunun bile başlı başına bir yozlaşma ve geriye dönüş kaynağı olduğunu kavrıyamamışlardır. İnsanların kafasındaki burjuva düşüncesinin bir yozlaşma ve geriye dönüş kaynağı olduğunu kavrayamamışlardır. Mao Zedungun dediği gibi "...insanın kafasında varlıklarını sürdüren gerici fikirler, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin üst kesimlerinin [proleterya dışındaki tüm sınıfların dense daha doğru olur.FÜ] fikirleri bir anda değiştirilemez. Bu değişiklik uzun bir zaman hemde çok uzun bir zaman süresi içerisinde gerçekleşecektir."(Proleterya diktatörlüğü üzerine,sf.55)

Yukarda açıklanan gerçeklerden dolayı revizyonizmin güçlü bir biçimde baş kaldırdığı 1957 şartlarında deklarasyonun "iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi devrimin yalnızca başlangıcıdır,""kapitalizmimi yoksa sosyalizmimi kazanacağına karar verebilmek için oldukça uzun bir sürenin geçmesi gerekeceği" şeklindeki tesbitleri çok büyük önem taşımaktadır.

SONUÇ OLARAK

Deklarasyon esasta olumlu bir rol oynamıştır:

Deklarasyon, ABD'nin başını çektiği emperyalist kampa karşı sosyalist kampın -geçicide olsa- birliğine hizmet etmiş, emperyalizme karşı mücadelenin güçlenmesine etkide bulunmuştur. O sıralarda emperyalistlerin çıkarı sosyalist kampın zayıflatılmasını,emrediyordu.Bu kamp parçalandığı taktirde, emperyalistlerin dünya proleteryasına, ezilen halklara, barış isteyen güçlere karşı, tehtit,santaj ve saldırıları dahada artacaktır. Revizyonistlerin bu kampa dahil bir çok ülkede iktidarı ele geçirmesine ve tepeden geriye dönüş başlatmasına rağmen dünya devriminin çıkarı emperyalizme, tüm dünya gericiliğine karşı bu kampın birliğini muhafazasını,ama bununla birliktede modern revizyonizme karşı açık ve amansız bir ideolojik mücadeleyi emrediyordu. O sıralarda bu ülkelerin parti ve devlet cihazında komünistler tamamen tasfiye edilmiş değillerdi ve bunlarla revizyonistler arasındaki mücadele, zayıfta olsa, sürüp gidiyordu.

Deklarasyon, modern revizyonizmin başlıca tehlike olduğunu dikkati çekmiş bir çok komünist partisinin ve komünistin uyanıklığını bu noktada arttırmış ve ML'in bir dizi meselesini savunmuş, 20.Kongreyle başlatılan tahribatın önüne geçici olarak bir set çekmiş,Kuruşçefci revizyonistlerin elini kolunu bağlamıştır.Bunun için dirki onlar bir müddet sonra Deklarasyonu çiğnemişlerdir. J.Baby'nin dediği gibi "kuruşçefin isteklerine uymayan bir metne kendini bağlı duyması mümkün değildir. (age,sf.31) Kuruşçef ABD ile uzlaşmak için onlara Deklarasyonu pervasızca çiğneme gibi bir "armağan"sunarak "iyi niyetini ve samimiyetini" ispat etti.

Bununla birlikte Deklarasyon bazı revizyonist görüşlerin yayılmasınada hizmet etmiştir.

Mesela Deklarasyon çağımızda, bazı kapitalist ülkelerde kapitalizmden sosyalizme barış içerisinde geçiş imkanının var olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir.

Deklarasyon, haklı ve haksız savaşlar arasında net bir ayrım yapmamış, barış içerisinde bir arada yaşamanın sosyalist ülkelerin dış politikası olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir.

Deklarasyon, SBKP 20.Kongresinin bir çok önemli ilke meselesine ilişkin hatalı görüşlerini reddeden ve bunun yerine doğru görüşler getiren bir hat izlemesine rağmen, ne yazıkki kuruşçefci revizyonistlerin ısrarlarının bir ürünü olan 20.Kongrenin övülmesi gibi büyük bir lekeye daha sahiptir. Uluslararası komünist hareket 20.Kongrenin Deklarasyonda "tarihsel kararlar", "DKH'in de yeni bir çığır" vs.kuruşçef vari nitelemeleriyle övülmesinin zararlarını görmüş ve acısını çekmiştir.

Yukardakilerine ek olarak Deklarasyonda bazı küçük hatalarda mevcuttur. Bunları burada belirtmeyi gereksiz görüyoruz.

Olumlu ve olumsuz yönleriyle ele aldığımızda şunları söyleyebiliriz:

Deklarasyonun olumlu yanı ağırlıktadır, özü ML'dir Deklarasyonun ML özünü savunmalı, revizyonist tesbitlerine karşı çıkmalıyız. Deklarasyonun esas olarak olumlu bir rol oynadığını savunmalıyız.

Deklarasyon, kuruşçefci revizyonistlere karşı verilen bir mücadelenin ürünüdür. Onların geriletilmesi , köşeye sıkıştırılması temeli üzerine ortaya çıkmış içinde bazı ciddi hatalar barındıran ML bir belgedir.Ama bu belgeyi ÇKP ve onu destekliyen partilerin iddia ettiği gibi uluslararası komünist hareketin "ortak programı" veya "platformu" saymak veya görmek doğru değildir. Çünkü bu belge bazı ilkeleri revize eden ve bağrında ciddi hatalar taşıyan bir belgedir. Bundan dolayı UKH'in programı veya platformu olamaz.

Saflarımızdaki revizyonist-troçkist kanat, 1957 Deklarasyonunun, revizyonizmle kötü bir uzlaşma,revizyonizme ve karşı devrime hizmet eden bir uzlaşma olarak görüyor dolayısıyla Deklarasyona kuruşçefci revizyonistlerin dayatması sonucunda kabul edilen revizyonist bir

belge olarak değerlendiriyor. Bu kamadın anlayışına göre Kuruşçefçilerle birlikte yayınlanan Deklarasyon oportunist lekeler taşımamalı, lekesiz, mükemmel ve dört dörtlük bir içerikte olmalıydı. Bu kanat, açıktırki Deklarasyonun hangi tarihi şartlarda imzalandığını, komünist güçlerle revizyonist güçlerin durumunu, uzlaşmanın nasıl bir uzlaşma olduğunu ve neye hizmet ettiğini sormuyor ve bu tip sorular üzerinde kafa yorma zahmetine girmiyor, kararını Deklarasyondaki bir kaç ciddi hataya bakarak veriyor. Sınıf mücadelesinde bu tip uzlaşmalar olurmu olmazmı? bunlar için mesele değildir.

Deklarasyonun modern revizyonistlerle yapılan bir uzlaşma olduğu, ama koşulların zorunlu kıldığı bir uzlaşma" olduğu açıktır, Önemli olan bunun nasıl bir uzlaşma olduğudur. Lenin'in dediği gibi, "uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Her uzlaşmanın yada uzlaşma çeşidinin durumunu ve somut koşullarını tahlil etmesini bilmek gerekir"(sol komünizm.sf.30) "kabulü olanaksız uzlaşmaları, oportunizmi temsil eden uzlaşmaları, devrimci sınıfa ihanet niteliğindeki uzlaşmaları"(Lenin) diğerlerinden olumlu, devrimci veya ML olanlardan ayırt etmeliyiz. Yapılan uzlaşma neye hizmet ediyor. Esas olarak devrimemi yoksa karşı devrimemi hizmet ediyor? Esas olarak ML'mi yoksa revizyonizmemi hizmet ediyor? Mesele budur.

Hayat, 1957 Deklarasyonunun, emperyalizme ve karşı devrime değil,ML'ye hizmet ettiğini gösteriyor.Hiç bir anti ML akım bu gerçeği değiştiremez.

Partimiz 1957 Deklarasyonunun devrimci özünü kararlılıkla savunmalı, keskin solcu ve devrimci görünüm altında bu özü reddetmek isteyen revizyonist-troçkist akımı alt etmelidir. Partimizin güçlenmesi, kararlı Bolşevik bir ruh kazanması, çelik disiplinli bir savaş örgütü durumuna gelmesi bu tip sınavları başarıyla vermesine bağlıdır.

Temmuz,1980

MK'sine
Yalnızca Ü.ve AÜ.lere
FÜ'lerin yazıları:

Yoldaşlar

MK'nin ve SB'nin son toplantısında aldıkları bazı kararlar ve genel olarak partimizin bugün içinde bulunduğu örgütsel durum,ideolojik çalışması ve siyasi taktikleri konusunda önemli gördüğümüz aksaklıkları ve hataları belirtmeyi gerekli görüyoruz.

ÖRGÜTSEL DURUM

Uzun bir dönemdir gerek PMK'si ve SB ve gerekse BKonferansları gibi üst organlarda parti örgütü, ordu ve diğer örgütleri ile ilgili, bunların örgütlenmesi, seferber edilmesi ve içişleyişi ile ilgili, sorunları üzerinde ciddi bir şekilde durulmuyor. Eksikliklerin ve hataların tespit edilmesi, bunların giderilmesi ve parti örgütünü dahada mükemmelleştiren görüşler üzerinde durulmuyor, tartışılmıyor. PMK ve SB tutanak, rapor ve değerlendirmelerine bakılırsa örgütsel meselede ciddi sorunların bulunmadığı sonucuna varılabilir; ancak,durumun hiçde böyle olmadığı son zamanda gelen haberlerden açıkça anlaşılıyor.

Öğrenebildiğimiz kadarıyla bugün, parti içi örgütsel sorunlar parti tarafından alabildiğine karışıklığa,dağınıklığa,keşmekeşliğe yol açmakta olan ve acil çözüm bulunması gereken meseleler durumundadırlar Ama MK bu sorunlar üzerinde hiçde durmuyor.

Parti, yöneticileri başta olmak üzere kitleden kopuktur.Birinci konferans sonrası dönemde kitlelerle bağ kurulmaya çalışılmış ve belli bir ölçüde kurulabilmiştir. Birinci konferansımızda sağlanan merkezi yapı ve kitlelerle zayıfta olsa bir bağın kurulması ve nihayet yetersizde olsa bir siyasi ve ideolojik mücadelenin verilmesi partimizin kısa zamanda gelişmesine ve güçlenmesine yol açmıştır. Ancak birinci konferansla birlikte atılan bu adımlar daha ileri adımlarla tamamlanmamıştır. MK kitleden ve hatta parti tabanından kopukluğunu gideremmemiş,bürokratik özelliklerini aşamamıştır. Bir çok doğru kararlar almıştır, ancak

partiyi ve sınıf mücadelesini kararnamelerle,emir ve talimatlarla yürütmeye kalkışmıştır. Ve halen öyle yapmaktadır. Bu emir ve talimatlar,MK'dan BK'ne BK'dan ABK'ya, ABK'dan daha alt komitelere ve böyle devam ederek en alt organda çalışan sıradan daha geri ve tecrübesi az kadroların sırtına yüklemiştir.Pratik önderliğe yol göstericiliğin ve sıkı denetimin bulunmadığı bu pratik faaliyete kadrolar, alınan doğru kararların hayata geçirilmesinde yetersiz kalmakta bu kararların önemini kavrayamamaktadırlar. Böylece her ne kadar doğru kararlar alınırsa alınsın bu kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Ve partimizde şimdiye kadar böyle olmuştur.Alınan doğru kararlar hep sözde kalmıştır. Kitlelerle kaynaşma konusunda alınan karar,hayata uygulanamamıştır. Başından kurulan ilişkiler hiç bir ilerleme kaydetmemiştir yerinde saymıştır. Çok tempolu başlamışken, bozulma ve laçkalık ise bugün gerilemeye dağılmaya dönüşmüştür. Kırlık bölgelerde çalışma tespiti esas alınmış ama hayata uygulanmamıştır, çünkü buda sadece kararnamelerle olmuş ve görünüşte bazı ileri köylük bölgelere "atamalar"da yapılmıştır. Ama acınacak sonuç ortada duruyor. Kitleleri eğitmek teşkilatlandırmak; parti ve ordu örgütlerinin teşkilatlanması; sınıf mücadelesinde yönlendiricilik; siyasi ve ideolojik eğitim ve tartışmalar; siyasi kampanyalar, vs.vs... bütün bunlar daha önceleri konuşulup tartışılmış ve karar altına alınmıştır. Fakat bunların hiç biride hayata geçirilemeyince, hatalar devam edince bu konularda , düzeltme için, sadece arkadaşların uyarılması kararı alınmış ve sadece bu kararların önemi belirtilmiş kararların yerine getirilmesinin sebepleri sorulmuştur.Elbette yine bunlar yazılı talimatlarla olmuştur!! En sonunda bu uygulamalar karşısında MK'si ve diğer yönetici organlar yapabilecekleri her şeyi yapmış gibi, bu kararlar üzerinde dahi durmamaya başlamışlardır. Öyle ya, yapabilecek ne kaldıki?!

Hayır yoldaşlar bu işler böyle yürümez.Kitleden kopuk yöneticiler,kendi tabanından kopuk önderler kitleler arasındaki çalışmayı,sınıf mücadelesinin

örgütlenmesini yapamaz.Parti örgütünün gelişip çelikleşmesini sağlayamaz. Bir kaptan, okyonustaki azgın dalgalara karşı gemisini, kendisi karadan kalarak idare edemez. Eğer etmeye kalkışırsa gemiyi batırır. O dümenin başında olmalıdır. MK'miz ve diğer organlar pratik faaliyetten kopuk,pratikci unsurlarla yanyana, omuz omuza çalışmazsa,çalışmaları yakında izlemeyip hatalara en kısa zamanda müdahale etmezse, işte o zaman partiyi, gelişen sınıf mücadelesinin zorluklarından kurtararak ilerletemez, ancak yıpratır.Ve dağıtır. Bugünkü durumda bu noktaya gelmiştir. MK'si üyeleri yoldaşlar ve diğer sorumlular, yönetimi bürokratik tarzda yapmayı,işleri emir ve talimatlarla bırakmalıdırlar.MK üyeleri aynı zamanda bir eylem adamlarıdırlar. "Profesyonel yönetici" değil, hem teoride hemde pratikte "Profesyonel önderler olmalıdırlar.Bürokrasinin, hantallığın, şekilsizliğin amansız düşmanı olmalıdırlar. Ama sözde önder değil gerçekte olmalıdırlar. Yoldaşlar kırlık bölgeyi esas şehirleri tali olarakmı alıyoruz? o zaman başta MK'nin üyelerinin SB'nin bu esas bölgede faaliyet göstermesi gereklidir Merkezi yayınlar burada basılmalı yada basımı yönlendirilmelidir. Ordunun örgütlenmesinimi istiyoruz? bu isteğimize rağmen, alınan kararlar hayata geçirilemiyormu? o zaman meselenin içine bizzat girişilmeli,bütün çalışmaları yakından izlemeli, sorunun sebeplerini araştırmalı, tecrübelerin toparlanmasında ve geliştirilmesinde yol gösterilmelidir. Sorunları bizzat yaşamalı etiyle kemiğiyle hissetmelidirler.Kadroların ve kitlelerin eğitimini mi istiyoruz? O halde bizzat içine girmeli, kitlelerle birleşmeli,yakından denetlemiliyiz.Bunlar yapılmazsa meseleler talimatlarla öğrenip çözümler emirnamelerle olursa, gelişmiş şehirlerde apartman katlarında kalıp (yani şehirlerdede kitlelerden kopuk), kırların esas alınması "istenirse" masa başlarından kırlarda gerilla örgütleri ve bir takım reçeteler sunulursa, o zaman... Tanrı proletarya hareketini bu tür önderlerden korusun. Yoklukları varlıklarından daha iyidir. MK partiye önderlik edememekte sınıf mücadelesine yön verememektedir. Parti

sınıf mücadelesini kavrayacak ve onu doğru yolda ve metodlarla ilerletebilecek bir örgütsel yapıya hazırlayamamakta, siyasi ve ideolojik silahlarla donatamamaktadır. MK'nin bu durumunun tersine kitlelerden mücadele ani gelişiyor. Taban ise kitlelerden önderlik bekliyor. Kendilerine yol gösterici birini ve meseleleri öğreten birini, onları örgütleyen birini arıyor. Hem bunları kendilerinin anlayamadıkları hamasi nutuklarla değil, pratik mücadeleleri ile birleştirecek birini arıyorlar. Partimizden ve MK'den beklenen budur. Ama MK buna genelgeler, emir ve talimatlarla cevap vermektedir. Kendisinden bekleneni yapamamaktadır. Bürokratlıktan ve hantallıktan kurtulamamaktadır. İlk dönemlerde MK'nin bu tutumunu belki değişir diye biraz hoşgörüyle görenler ve MK'ne güvenen geniş taban şimdi hayal kırıklığına uğramıştır. Şimdi tabanın önderlik isteği, MK'nin ağır bürokratik yapısı, sözde söylenenleri pratikte uygulayamaması arasında bir çelişki vardır. Bu çelişki partinin gelişme eğilimiyle yönetimin durağan yapısı ve tutumu arasındaki çatışmadır. Çelişki kendi bağrında partimizi doğru yola yöneltecek çözümleri ve öğeleri taşımaktadır. Yapılması gereken bu çelişkinin üzerini kullemek ya da tasfiyelerle çözmek olmamalıdır. Bunlar çelişkiyi çözmezler, ya da doğru çözüm değildir. Komünistler arasındaki çelişkinin çözümünde birlik ilkesinden hareket ederler. Bunların ilkesi, birlik-eleştiri-birlik'tir.

Bugün tabanda, MK'ne bazı haksız eleştiri ve kötü niyetlerin saldırısı dışında yöneltilen pek çok haklı ve yerinde eleştiri vardır. Yoldaşlar, içinde bulunduğumuz kısıtlı şartları biliyorsunuz. Tabanla geniş bir ilişkimiz yoktur ve ayrıca bugüne kadar tabanın eğilimlerini, davranışlarını ve önerilerini sistemli bir şekilde açıklayan raporlar alma imkanımız da olmadı. Ancak bazı konuşmalarda son zamanlarda tabanda bazı arkadaşların muhalefetleri hakkında bilgi vermesinden, işlerin bir türlü yürümemesini görüp yaşadıktan sonradır ki tabanın MK ve bugünkü siyasetine yönelttiği eleştirileri ve örgütsel durumdaki

bozukluğun vehametini öğrenebildik. Tabandan MK'ne eksik bilgilenme ve güvensizlikten doğan önyargılardan kaynaklanan bazı haksız eleştiriler ve kötü niyetli unsurların sinsi saldırısı dışında yapılan eleştirilerin büyük çoğunluğu doğrudur.

MK, tabanda yaygınlaşan hoşnutsuzluğun ve gelişen muhalefetin üzerine sorunları çözücü biçimde gitmelidir. Bunda çekingen değil, cesur davranmalıdır. Tabanın eleştirilerini, önerilerini almalı, onlara görev vermeli; kötü unsurlar, kariyerist ve partimizi bölmek isteyen ajanların zararlı etkileri ancak böyle etkisizleştirilebilinir. Partinin birliğini bozmamak zorundayız. Bu birliğe darbe vuran her tutum ve davranış yanlıştır ve zararlıdır. Bunda esas çabayı tutumuyla bu durumun zeminini yaratması MK'dan beklemek her dürüst parti üye ve yanlısının hakkıdır.

Evet, parti saflarındaki ister kendisindeki ve kendisinden kaynaklanan hataları ve istersede tabanın hatalarını giderme ve düzeltme konusunda MK'nın izleyeceği ve izlemesi gerektiği doğru tutum budur. Fakat MK en başta kendisinden olmak üzere bütün parti örgütlerinde ve saflarında var olan hataları giderme ve düzeltme konusunda bugüne kadar maalesef kendisinden beklenen tutumu, biryanda bünyedeki kendi yol açtığı hastalığı görmezlikten gelici, öte yandanda hastalığa ve kaynağına dikkat çeken ve tedavi konusunda iyi niyetli önerilerde bulunan kadroları, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru işletmeme, cezaî tedbirlere başvurmayı, kendi hatalı tutum ve görüşlerini körü körüne savunan veya bunlara ses çıkarmayan kadroları sorumlu mevkilere getirerek hatalı tutum ve görüşlerini partiye suni bir şekilde onaylatma yollarıyle susturma, onların seslerini boğma tutumunu benimsemiştir. Bu ise bünyedeki hastalık ve yaraları, organlardaki eksiklikleri dahada şiddetlendirmiş, azdırmış ve arttırmıştır. Örneğin partinin MK'ne bağlı bir yurtdışı bürosu vardır. Bu parti organı bugüne kadar tam anlamıyle başına buyruk bir tutum içinde olmuştur. Ve olmayada devam etmektedir. Bu organ kendisini partinin program niteliğindeki temel ideolojik ve siyasi platformunda, parti

tüzüğününde üstünde saymaktadır. Yurtdışında partinin temel ideolojik, siyasi platformuna temelden aykırı görüşleri parti adına savunmakta, partinin temel görüşlerini değiştirmekte, çıkardığı yayın organlarında bunları hiç kimseye danışmadan yayınlamakta,katıldığı toplantılarda açıklamakta hiç bir sakınca görmemektedir. Ve hiç bir engel tanımamaktadır. Dahada vahimi bu organ bugüne kadar üstelik birde PMK'nın ideolojik siyasi kurmaylığını yapmış, bu organdan gelen görüş, öneri ve yazılar, son zamanlara kadar Türkiye'de parti adına, PMK adına vizesiz olarak, geldiği gibi yayınlanmış ve savunulmuş, böylece YDB'nun yaptığı bu hataları MK'da aynen yapmıştır. Dahada vahimi ise bu organın ve parti program ve tüzüğüne karşı, onun emrinde hareket eden MK'nin Marksist olsun olmasın faşist partiler dışında hiç bir partide rastlanmayan bu dokunulmazlığına karşı MK içinden hiç bir ciddi eleştiri gelmemiş, hiç bir disiplin yaptırımı uygulanmamıştır. Sanki, parti tüzüğü ve programı eleştiri-özeleştiri mekanizması bu organ ve maalesef onun aynen izinden yürümüş olan MK için geçerli değildir.YDB'nin ve PMK'nin tutumuna karşı parti kadrolarının, özellikle MK'nin tutum ve görüşlerine karşı izlediği en küçük hatalar, acımasızca cezalandırılmış ve eleştirilmiştir.

Bu nedenledirki, bugün saflarda, MK'ne ve onun şahsında partiye karşı bir memnuniyetsizlik varsa , başını karıyerist, k-burjuva unsurlar çekmesine rağmen bir yığın samimi unsurunda yeraldığı ayrılıklar olmuş ve oluyorsa, ilerdede olacaksa, örgütsel mekanizma doğru dürüst çalışmıyorsa, bunun asıl sorumlusu MK dır. Bu yüzdendirki MK artık hatalarını, eksiklikleri ve üzerine düşen sorumluluğu kavramalı ve bugüne kadar izlediği tutumu değiştererek kendisinden beklenen yukarda belirttiğimiz tutumu takınmalıdır.

Partimizin yeni bir bölünmenin eşiğinde bulunması, elbette sadece örgütlenmedeki aksamalara,yanlışlıklara ve hatalara bağlanamaz. Örgütlenmedeki hatalar aksaklıklar bir başlangıç değil bir sonuçtur. Asıl ep ideolojik ve siyasidir. İzlenen ideolojik ve si

yasi çizgideki hatalardandır.

Köylük bölgelerin esas çalışma alanı olarak tespiti; parti örgütlenmesinin esas alınması; içinde bulunduğumuz aşamanın gerilla savaşına hazırlık olduğu, askeri örgütlenmeye ilişkin, vs. yerinde ve doğru tespitlerde bulunmuştur. Ama bunlardan hangisi gerçekleşmiştir? Hiç biri! Bu tespitleri kağıt üzerinde yapmak ama uygulayamamanın da sebepleri vardır. Buna yol açan, söylenenlerin gerçekten inanılarak söylenmiş şeyler olmadığı, bunların benimsenmediğidir. Parti çizgisine duyulan kuşkuların, tereddütlerin ve bazen de geriye doğru adımların atılmasıdır bunun temelinde yatan gerçek... diğer yandan somut durumlarla ilgili yanlış tespitlerin de etkisi vardır ki bunun en önemlisi "esas mücadele biçiminin" tespiti sorunudur. Bunun üzerinde daha geniş duracağız.

Parti yönetimine karşı gelişen güvensizlik ve muhalefet ilk başlarda parti yönetiminin hantal kalması, hiçbir varlık göstermemesi ve parti içinde bir takım yanlış kararlar (mesela bildirilerin çıkarılmasıyla ilgili, tartışmalarla, vb.) alınması ve tabana insiyatif tanımayan, tüm yetkileri elinde toplayan, bu yetkileri zamanında kullanmayarak tabanın elini kolunu bağlayan, onu gelişen sınıf mücadelesine seyirci olmaya zorlayan tavırlarından kaynaklanıyordu. Parti saflarında sakat silahlı eylem anlayışlarının varlığı ve MK'nin K. s.2'de "hazırlık aşamasında esas mücadele biçiminin barışçıl mücadele biçimi" olduğuna dair hatalı tespitini de saymak yerinde olur. Yönetimdeki hatalarda hiçbir düzelme görülmemesi ve en son Mao Zedung'a yönelen saldırılar karşısında gösterdiği uzlaşıcı ve korkak tavır MK'nin partinin hattına bağlı kalmadığı, sağcı ve teslimiyetçi olduğuna dair şüphe ve yargılarını iyice pekiştirip uç noktaya vardırmıştır. Mao Zedung konuşunda son zamanlarda tavır alması ve yazıların yayınlanması dahi güvensizliği gidermeğe haklı olarak yetmemiştir. Çünkü bu gecikmiş tavır da tabanda gelişen hoşnutsuzluğu bastırmak için samimi olmayan bir davranış olarak yorumlanıyor, ki bunda belirli ölçüde doğruluk payı da vardır. Çünkü aslında PMK'nin tutanakları ve YDB başka

tellerden çalmaktadır. Bu konuda, parti yayın organı ise başka!

MK bugün çözüm bekliyen meselelerin başına, parti içi örgütsel sorunları ve MK'ni iflah olmaz oportunist olarak değerlendiren, yada ona yönelen eleştiri ve güvensizlik durumunu koymalı ve bu sorunu ciddi olarak ele almalıdır. Eğer örgütsel sorunlarımızı çözüme bağlamazsak siyasi ve ideolojik tartışmaların, sınıf mücadelesini örgütleme gibi görevlerin hiç birisini yapamayız. Nasılki çalışmak zorunda olan bir insan sağlıklı bir bünyeye kavuşmadan çalışamaz, yada yapmakla görevli olduğu işleri eksik ve geç kalarak yaparsa toplumsal devrimin alabildiğine çeşitli ve güç görevlerini başarmak gibi ağır bir görevin altında çürük bir bünyeyle önderlikle taban arasında güvenin bulunmadığı, bürokrat ve hantal bir yapının hüküm sürdüğü, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının doğru işletilmediği bir örgütsel mekanizmayla kalkamayız. En basit sorunun altında bile kalkamayız. Eğer devrimi başarıya ulaştırma kararında isek, eğer partinin koyduğu hedeflere ve çizdiği yola güveniyorsak, çetin ve ağır görevleri omuzlamaya hazır isek, bütün bunları ama gerçekten yapmak istiyorsak o zaman ilk olarak kavranacak halkayı doğru ele alarak tespit etmek zorundayız. Bunun sorumluluğunu duymak zorundayız.

MK tabana hesap vermede ve önderliğin hatalarını tartışmasında cesur davranmalıdır. Önümüzdeki Konferansta meseleyi gündeme almalıdır. MK Partiye hesap vermeli ve üyelikleri yeniden ayarlamalıdır. Eğer bu yapılmazsa, bütün çalışmalar boş çabalardan ibaret kalmaya mahkumdur.

MÜCADELE BİÇİMLERİ VE PARTİDE YANLIŞ ANLAYIŞLAR

Parti önderliğine karşı gelişen güvensizlikte esas mücadele biçiminin tespitinde düşülen hataların önemli bir payı vardır.

Mücadele biçimleri ve esas mücadele biçimi konusunda komünistlerin tutumu nedir? En başta Marksistler mücadele biçimlerini yaratanın öncüler olmadığını kabul eder ve hiçbir mücadele biçimini ilke olarak

red etmez, yada mutlaklaştırmazlar. "En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder, fakat onları 'icat etmez' hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlemekle, bilinçli kılmakla yetinir. Ancak "ekonomik evrimin değişik anlarından politik durumdaki, ulusal kültürdeki, var oluş koşullarındaki vs. çeşitli koşullara bağlı olarak farklı mücadele birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemlerde değişir." (Lenin, Partizan Savaşı makalesi)

Partimiz saflarında halen varlığını sürdüren yanlış anlayışlardan biri "Bizim gibi ülkelerde barışçı (yada kansız) mücadele biçimlerinin hiç bir zaman esas mücadele biçimi durumuna gelemeyeceği, her dönemde mücadelenin silahlı biçimlerinin esas ve diğer biçimlerinin tali olacağı" görüşüdür. Bu anlayış, mücadelenin bir biçiminin gelişecek tarihi koşullar, sınıf mücadelesinde çok zengin değişikliklerin olması vs. gözardı eden mekanik bir bakış açısıdır. Diyalektik materyalizmi ve tarihsel materyalizmi metod olarak kavramamaktadır. Tarihsel gelişmenin yaratacağı ve öne çıkaracağı yeni mücadele biçimlerinin olması gerçeğini hesaba katmadan somut şartları göz önünde bulundurmayan reçeteler olarak kalmaya mahkumdur bu görüşler. Doğru tesbit nasıl olmalıdır? Biz gerek mücadele biçimlerine ilişkin olsun ve gerekse devrimimizin izleyeceği yol konusunda olsun, belirli bir tarihi dönemin şartlarına uygun düşen biçimini mutlaklaştırmamalı ve diğer çeşitli biçimlerinide reddetmemeliyiz. Ülkemizin bugün içinde bulunduğu ve toplumsal yapısını belirleyen ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi vs. şartların değerlendirilmesi sonucunda, devrimci sınıf mücadelesine damgasını vuran esas mücadelenin silahlı mücadele biçimleri olacağını tespit etmeliyiz. Ancak bunu mutlaklaştırmamalı, gelişmenin bazı evrelerinde taktik olarak barışçı veya başka mücadele biçimlerinin mücadelenin esas yöntemi haline geleceğini kabul etmeliyiz. Aynı şekilde devrimin yolu konusunda da bugünkü şartların devam etmesi halinde ya da ülke emperyalistler tarafından fiili işgal

edildiği dönemlerde de devrimin izleyeceği yolun kırlar dan şehirlere doğru uzun süreli halk savaşı ile olacağı tespit edilmelidir. Ve bugünkü şartlarda toplu ayaklanma ile iktidarın alınacağını reddetmek doğrudur. Fakat toplu ayaklanma ile iktidarın alınmayacağını söyler, bunu mutlaklaştırırsak hataya düşeriz. Bir takım özel şartların bir araya gelmesiyle şehirlerde gelişecek toplu ayaklanmaylada iktidar alınabilir. Söz gelimi Türkiyenin haksız bir savaşa girmesi, ordunun ve devletin yıpranıp zayıf düşmesi, ordunun isyan ederek devrimin safına geçmesi halinde bu gündeme gelebilir. Ama bu istisnayi bir durumdur. Komünistler ileride bu tip özel durumların meydana geleceğini reddetmezler. Ancak strateji ve taktiklerinide bu özel durumlara göre değil somut şartlara göre tespit eder ve ayarlarlar. Mevcut tarihi şartların gelişmesi ve değişmesini dikkatli bir biçimde izler ve bu şartlarda meydana gelen değişiklikleri strateji ve taktiğine aksettirirler. Meseleyi somut şartlarından kopuk ele almak ve bir dönemin tarihi şartlarına uygunluk gösteren tespitlerin birkere yapıldıktan sonra hep aynı kalacağını iddia etmek Lenin'in deyişiyle "marksizmin sahasından çıkmaktır".

Partimizin saflarındaki diğer bir yanlış anlayışta mücadele biçimlerini iradeci bir şekilde tespit eden yukardaki anlayışın farklı bir yansımasıdır. Bu arkadaşlar barışçı mücadele biçimlerinin taktik olarak esas mücadele biçimi durumuna gelebileceğini kabul etmelerine rağmen, meseleyi bütünüyle kavramamakta, ve doğru bir şekilde ele alamamaktadırlar. Başta MK'da hakim olan bu anlayış, K.2'de şu şekilde ifade edilmiştir: "Bugün vurgulanarak belirtilmesi gereken şey, silahlı mücadelenin ilk aşaması olan gerilla savaşı döneminin taktik bir devresi olan gerilla savaşına hazırlık aşamasında bulunduğumuzdur. Belirtildiği gibi, bu dönemde (abç) barışçı mücadele biçimlerinin, kitle mücadelelerinin, gerilla savaşları için sessiz bir şekilde hazırlık yürütülmesinin esas olduğu bir dönemdir". (K.2.s 55) Bu alıntıda anlaşıldığı gibi barışçıl biçimlerin esas mücadele biçimi olarak tespiti, devrimci sınıf mücadelesinin yarattığı zorunlu biçiminin tespiti ola-

rak değil, sınıf mücadelesinin gelişme düzeyine göre tespit edilmemiştir. Bu tespit partinin ve örgütlerinin hazır olup olmamasına göre yapılmıştır. "Gerilla savaşına hazırlık" aşamasına has bir mücadele yöntemi tespit etmiştir. Bundan dolayıdırki bu anlayışda, birinci anlayışta olduğu gibi mücadele biçimlerini önderlerin iradesine bağlı, onların hazırlıklı olup olmamalarına bağlı bir şeymiş gibi iradi bir şey olarak ele almaktadır. Nitekim bu anlayışın ürünü olarak bugün halen "gerilla savaşına hazırlık" aşaması tamamlanmadığından barışçı mücadele biçimi, esas mücadele biçimi olarak tespit edilmekte ve silahlı mücadelenin önem kazandığı söylenmektedir. Bugün esas mücadele biçiminin ne olduğu sorunu üzerinde az ileride duracağız. Ancak belirtmek istediğimiz MK'nde halen mücadele biçimlerinin tespitinin partinin hazır olup olmamasına bağlı bir şeymiş gibi ele alması sorunudur. Gerilla savaşına hazırlık aşamasının sırf bir teknik hazırlık olmadığı ve kitleleride hazırlamak, örgütsel hazırlığı vs. içerdiği gerçeği bugün kabul edilmektedir. Bu "hazırlık aşamasının" uzun bir dönemi kapsıyabileceği gerçeğini içinde taşır. Ama bu hazırlık döneminde kitlelerin kendiliğinden gelen mücadelesi, mücadelenin silahlı biçimlerini öne çıkarabilir, Ama böyle dönemlerde parti hazır değil diye esas mücadele biçimini silahlı biçim olarak tespit edemeyiz. Tam tersine, böyle dönemlerde esas biçim olarak, silahlı yöntemler tespit edilir ve partinin hazırlığı bu mücadele biçimleriyle sağlanır. Aksi taktirde kitlelerden kopulur ve o "hazırlık dönemi" denilen aşama hiç bir zaman tamamlanamaz. Ö halde biz, "Gerilla savaşına hazırlık" döneminde sınıf mücadelesinin ne biçimler alacağı henüz mevcutken, hangi mücadele biçimlerinin hangi dönemler esas yöntemler haline geleceği önceden bilinmezken, ilerki zamanlara ait dönemler için bu tip "esas mücadele yöntemleri"ni tespit etmeliyiz. Mücadele biçimlerinin tespiti irademizden bağımsız, somut bir olguyu belirleme ve bunu geliştirme, örgütlemek ve bilinçli kılmak sorunlarını kapsamalıdır. Henüz sınıf

mücadelesinin özelliklerini tam olarak bilmediğimiz bir dönem için, önceden karar alma tutumuna girmemeliyiz.

Günümüzde hangi mücadele biçimi esastır?

MK 1978'de "Gerilla savaşına hazırlık" aşamasında esas mücadele biçiminin "Barışçıl Biçimler"olacağını tespit etmiştir; ve bugün halen hazırlık görevleri yerine getirilmediği için esas mücadele biçiminin de değişmediği görüşünde. Bu görüş yanlıştır. İlk olarak yukarda belirttiğimiz gibi mücadele biçimlerini objektif bir olgu olarak değil, önderlerin iradesine bağlı bir şey gibi ele almakta, ikinci olarak, 1978'den buyana gelişen sınıf mücadelesini görmemekte yada gerekli dersleri çıkartmamaktadır. Şüphesiz bunun temelinde, mücadele biçimleri anlayışındaki yanlışlıklar yatmaktadır.

Bugün esas mücadele biçimi, silahlı olanlardır. Devrimci sınıf mücadelesinin öne çıkardığı biçim budur. Bunu daha iyi kavrama açısından barışçıl mücadele biçimlerinin esas olduğu tespit edildiği dönemden günümüze sınıf mücadelesi gelişimine bakmak gerekir.

1978 öncesi, yani MC hükümetleri döneminde ekonomik bunalımların derinleşmesi ve emekçi sınıfların gelişen ve yükselen mücadelesine karşı faşist terör ve yıldırma iyice yoğunlaşmıştı. Halkın gelişen mücadelesinin bastırılmasında sivil faşist güçlere resmi güçlerin koruması ve desteği altında daha ağırlık verildi. MHP'nin örgütlediği güçlerden yararlanarak, MHP-KontrGerilla, Resmi Polis ve İstihbarat(MİT) teşkilatının birlikte halka karşı bir imha ve sindirme planları yapıldı. Özellikle 1977 1 Mayıs'ında kitle katliamını izleyen dönemde grev yerinde işçiye ilerici ve demokrat memurlara ve devrimci gençliğe karşı kitle katliamlarına varan saldırılarda bulunuldu. Mahalleler basılıp aramalar yapılmakta, CHPli yurttaşlar bile kurşunlanmakta idi. Bu baskı ve kıyıma karşı halkın mücadelesi yükselmeye ve silahlı savunmayı, silahlanmayı getirdi. Mücadelenin silahlı

biçimleri gittikçe ön plana geçmekteydi. Ancak kitleler üzerinde henüz CHP'ye bağlanan umutlar kırılmamış, hatta küçük burjuva devrimci grupların grupçuluğu ve burjuva rekabeti yüzünden gelen çatışmalar ve bölünmeler halk arasında devrime ve devrimcilere güvensizliği yaygınlaştırıcı ve CHP'nin tek umut olduğu fikrinin yayılmasını sağladı. Bu kısa dönemden sonra halkın yükselen mücadelesi MC hükümetinin düşmesine ve CHP hükümetinin kurulmasına yolaçtı. Halkin mücadelesinin gittikçe yükseldiğini gören hakim sınıflar CHP'nin hükümet olmasını kendileri için yararlı görüp bunu sağladılar ve bunu CHP'nin hükümet olmaya yetmeyen milletvekili sayısını diğer partilerden transferlerle sağlamada etki ve katkıda bulundular.

CHP'nin hükümet olmasından sonra, o zamana kadar sürekli yükselen ve gelişen halkın mücadelesi yüksek bir seviyede duraklamaya ve kısmen de yer yer geri - lemeye başladı. Yükselen halk hareketindeki bu durgunluk ve gerileme, bu hareketin maddi temellerinin değişmesiyle, yani ekonomik buhranın hafiflemesi, işsizliğin hafiflemesi, refahın yükselmesi, vb. etkenlerle (MC hükümetleri dönemine oranla) gerileme kaydetmesiyle olmadı. CHP döneminde buhranlar daha da derinleşti, pahalılık alabildiğine yükselirken, piyasada mal darlığı, stokçuluk, karaborsa almış yürümüş, sigaradan yağa, şekere kadar pekçok temel tüketim malları bulunamaz hale gelmişti. Bütün bunlara rağmen, halkın mücadelesinde bir duraklama meydana gelmişti. Bunun kaynağı, halkın umudu durumuna gelen CHP'nin muhalefet döneminde halka yaptığı sahte vaatlerdi. Kitlenin CHP'ye vaatleri yerine getirmek için yeterli fırsat tanıma ve sonucu bekleyip görmek istek ve eğilimiydi. Ve halk 1971 sıkıyönetimi dönemindeki devrimci hareketlerin yenilgisinden sonra ve onu izleyen yıllarda reformizmin etkisi altına girmiş ve halkın ekonomik demokratik haklarını tanıyacağına ve acılarını dindireceğine dair sante vaatlerde bulunan CHP'ye inanıyordu. Şimdi ise artık o güne kadar tek umut olarak gördüğü, iktidara gelip vaatlerinin ye-

rine getirilmesi için çalışıp didindiği parti hükümette idi. Artık bütün haksızlıkların düzelmesi, sömürünün kalkması gerçekleşecekti; bunu beklemek gerekdi. Ve halk kitleleri CHP'den yaptığı vaatleri yerine getirmesini bekliyordu ve umuyordu.Bu bekleyiş mücadelededе durgunluğun esas kaynağı idi. Çünkü henüz kitleler sonucu önceden görüp bilme bakımından siyasi bilinç ve tecrübeden yetersizdi.Bu nedenler sonucu ancak bekleyip görerek, deneyerek görebilirdi. Ve nitekimde öyle oldu.

CHP hükümeti döneminde esas mücadele biçimi barışçıl mücadele biçimleriydi. Geniş halk kitleleri sahte umut CHP'ye hala inanıyor ve onun "düzeni değiştireceğine" ilişkin vaatlerini yerine getireceğini umuyordu. Devrimci mücadelenin silahlı biçimleri ve özellikle devlete direk yönelen eylemler geniş kitlelerde "halkçı CHP'ni zor duruma düşürdüğü,hatta CHP'nin "halkçı" dönüşümleri sağlayamamasının bir sebebinide devrimcilik adına yapılan eylemleri görüyordu. Bu tür eylemler devrimcileri halktan ve işçi sınıfından tecrit etmenin bir aracı olarak militan devrimci haraketleride MHP'nin aleti ve uzantısı olarak göstermenin bir aracı olarak kullanıldı. Bu dönemde esasa ilişkin bir değişiklik olmamakla birlikte demokratik haklar ve legal imkanlar yine her zamankinden daha çok yararlanılabilir bir seviyede idi. Sınıf mücadelesinin bu durumu esas mücadele yöntemin barışçıl şekiller olduğunu zorunlu kılıyordu Bundan dolayı K-2'de tespit edilen esas mücadele biçimi yanlış bir anlayıştan hareketle yapılmış olsa dahi somut şartlara uygun bir biçimdi. Ama şüphesiz bu uygunluk geçici idi zaten MK'ni böyle bir tesbit yapmaya zorlayan maddi şartlarda, günün devrimci sınıf mücadelesinin boyutuydu. Fakat doğru bir anlayışla meseleye yaklaşılmadığından kitle mücadelesindeki değişme ve gelişme, mücadelenin yükselmesi öne çıkan mücadele biçiminide değiştirdiği zaman bu tesbit edilemedi, sınıf mücadelesinin gelişmesi kavranmadı.

CHP hükümet olduktan sonra izlediği siyasetin daha önce söylediği sözlerle ve yaptığı vaatlerle tamamen ters olduğu açıkça ortaya çıktı. Sahte "Halkçılık" maskesi kısa zamanda düştü. Pahalılık ve işsizlik emekçilere hayatı çekilmez hale getirdi. Artık halkta CHP'ye bağlanan umutlar yerini umutsuzluğa ve haklarının verileceğini CHP'den bekleme yerine direnerek alma eğilimleri gelişti. CHP'nin foyasının açığa çıkması ve halkın mücadelesi yeniden yükselmesi eğilimi hakim sınıfların yeni baskı tedbirlerini beraberinde getirdi. CHP hükümeti önceden haberdar olduğu halde maraş katliamını engellemedi ve bu katliami sınıf mücadelesinin en gelişmiş olduğu yerlerde sıkıyönetim ilan ederek, tüm gösteri ve yürüyüşlerin yasaklanması, kitle derneklerinin kapatılması yayın organlarının taşınması ve basımının yasaklanmasını vs. faşist baskı tedbirleriyle aldı. Ama bütün bu baskı tedbirlerine rağmen halkın mücadelesi gerilemedi. Tam tersine maraş katliamının yarattığı tepkiyle kitleler ayağa kalktı ve halk hareketinin yeniden bir atılım yapmasını ve canlılık kazanmasının kıvılcımı oldu. Yükselen mücadele karşısında CHP fazla dayanamadı. Ve halktan yediği şamarla hükümetten ayrıldı. CHP'nin gerçek yüzünün kitleler tarafından görülmesi kitlelerin geri kesiminde AP-MHP-MSP ' ye kaymaları getirirken, ileri kesim üzerinde devrimcilere doğru bir kayışı, reformist çözümler yerine,devrimci çözümlerin benimsenmesini getirdi.

CHP'den sonra AP azınlık hükümetinin kurulması, bir bakıma kitle mücadelelerinin daha üst biçimlere yükseldiği dönemin başlangıcını oluşturur.AP azınlık hükümetinin getirdiği beklenmedik ağırlıktaki zamlar karşısında kitlelerde yer yer şiddete dönüşen tepkilere yolaçtı. İşten atılmak istenen Tariş işçilerinin şanlı mücadelesini ve bunu izleyen sokak çatışmaları ve diğer büyük kentlerde meydana gelen işgal ve çatışmalar, esnafın kepenk kapatması, vb. eylemler emekçiler arasında sempati ile karşılandığı yayıldı. Artık emekçilerde ve genellikle işçiler arasında barışçı biçimlerle mücadeleden birşey çıkamıyacağı, şiddetin zorunluluğu anlayışı yaygınlık kazanmaya başladı. Yapılan şiddet eylemleri karakol

baskınları halk kitlelerinin desteği ve sempatisini alıyordu. Sınıf mücadelesinin bu aşamasında silahlı mücadele biçimleri ön plana geçmiş, esas biçim haline gelmişti. Artık silahlı mücadeleyi esas almayan bir hareket kitlelerden tecrit olmaya mahkumdu. Partimiz MK halen barışçıl mücadele biçimlerini esas biçim olarak alması, silahlı biçimleri tali ama önemi artan bir mücadele biçimi olarak değerlendirmesi ileri kitlelerin gerisinde kalan sağcı bir niteliğe sahiptir.

Özetlersek, K-2'de belirtilen "barışçıl mücadelenin esas alınması" günün şartlarına uygun olmasına rağmen bu tespite kaynaklık eden anlayış hatalı ve yanlıştır. Bu tespit şartların sıhhatli bir tahlili sonucu yapılmamıştır. Bir başka deyişle "taş kuşa değilde kuşun taşa çarpması" şeklinde olmuştur. 1978'de barışçıl mücadele şekilleri esastı. Maraş katliamından sonra silahlı biçimlerinin önemi giderek artmasına rağmen halen barışçıl biçimler esastı. Tariş ve İzmir olaylarının patlak vermesi dönemine kadarki bölüm barışçıl biçimlerden silahlı biçimlere bir geçiş dönemi niteliğindedir. Tariş olaylarından sonraki dönemde esas mücadele biçimi silahlı mücadele biçimleridir.

Silahlı mücadelenin esas olması ve uygulanması ve gerilla savaşına hazırlık EVRESİ: Bugün birçok arkadaşta ve genellikle de önder arkadaşlarda silahlı mücadele biçimlerinin ön plana geçmesiyle bizzat bu biçimlerin pratiğe uygulanması arasındaki ilişki doğru kavranmamaktadır. Öne çıkan mücadele biçimi tespit edildi mi artık bu mücadele biçimine uygun olarak tüm güçlerinle öne atılmalısın... anlayışı arkadaşlarda var. Silahlı mücadele biçimlerinin esas alınmasını kendi hazırlığımıza bağlayan arkadaşlar bunlardır. Biz esas mücadele biçimini tespit etmekle bunu pratiğe uygulamanın birbirinden ayrı olduğunu görmeliyiz. Öne çıkan mücadele biçimi objektif bir olgudur. Ama buna uygun hareket etmek için bir takım hazırlıkların yapılması, yani subjektif şartlarının

yaratılması gereklidir. Aksi taktirde hataya düşülür, yenilgiye yol açar.

Evet bugünkü şartlarda öne çıkan mücadele biçimi silahlı biçimlerdir. Ancak partinin ve ordu örgütlenmesinin niteliği ve sağlamlığı hangi düzeydedir? Yaygın bir silahlı eylem (bireysel ve kitlesel)'e girişildiğinde gelecek saldırı karşısında varlığımızı koruyabilecekmiyiz? Buna örgütsel olarak hazırmıyız? Bize göre bu sorulara verilmesi gereken cevap "hayır dır"! Bizde örgütsel laçkalık, dağınıklık, bürokratizm ve gizlilik kurallarının alt üst edilmiş olması vs. gibi birçok örgütsel zaaf ve hatalarımız vardır. Bugün yakalanmalar henüz silahlı eylemlere girişilmeden yüksek bir düzeye çıkmıştır. Eğer girişilecek silahlı eylemler bize fayda yerine zarar getirecekse ve örgütlenmemiz bunun getireceği yükü henüz kaldıramıyacak bir düzeyde ise, bu aksaklıklar düzeltilmeden kitlesel ve bireysel eylemlere girişmek yanlış olur. Biz gücümüzü aşmayan, faydası zararından çok eylemleri yapmalı ve örgütsel düzeltme ve gelişmemizi bunlarla birlikte ele almalıyız. Özellikle sivil faşist saldırıların göğüslenmesi ve silahlanmalar için girişilen eylemler bizim için önemlidir. Bu tür eylemler askeri tecrübe ve eğitim için büyük önem taşımasının yanısıra esas olarak, kitlelerle bağ kurmanın, ilişkileri sağlamlaştırma ve partinin çevresinde toparlama gibi görevleri yerine getirilmesinde aracı rolünü oynarlar. Hangi tür eylem olursa olsun kendi gücümüzü ve düşmanın gücünü hesaba katmadan hareket etmemeliyiz. Özellikle dikkat edilmesi gereken nokta şudurki, örgütsel aksamalarımızın düzeltilmesiyle gücümüz oranında doğru tespit edilmiş hedeflere karşı bireysel ve (Fırsat bulunduğundada) kitlesel silahlı eylemlerin yapılmasını karşı karşıya koymamak, ama birbirine bağlı ve karşılıklı birbirini etkileyen ve tamamlayan biçimde ele almak gerekir. Bunları ahenkli bir şekilde beraber örgütlemektir.

Silahlı mücadelenin esas olmasıyla bunun tarafımızdan pratik uygulaması arasında eksik kavrayışlara benzer şekilde tam kavranmayan diğer bir mese -

lede, "Gerilla savaşına hazırlık" aşamasıyla silahlı mücadelenin esas biçim olması sorunu arasındaki ilişkidir.

Bu meseledede "gerilla savaşına hazırlık"aşamasıyla silahlı mücadele karşı karşıya konulmakta; ve genellikle "gerilla savaşına hazırlık" aşamasını silahlı mücadele biçimini esas almaya hazırlık şeklinde kavramaktadır. Bu anlayışın doğal sonucu olarakta hazırlığının tamamlanmadığından, esas mücadele biçimi, silahlı mücadele biçimi olarak kavranmamaktadır. Kısacası şunu söyleyelimki, "Gerilla savaşına hazırlık" aşaması, sırf bir teknik hazırlık değil,belli bir örgütsel hazırlığı ve esas olarak kitlelerle kaynaşma ve benzeri görevleri kapsar. Bu görevlerin yerine getirilmesi her zaman ve her şartta barışçı metodlarla olmaz. Söz gelimi 1978'de barışçı metodlarla kitleleri hazırlamak ve onlarla kaynaşmak mümkün iken, bugün aynı mücadele biçimini esas alarak kitlelerle kaynaşmak, onların güven ve desteğini almak mümkün değildir. Eğer bunda ısrar edilirse o zaman emekçi kitlelerden, tüm yurtseverlerden tecrit olunur, hazırlık aşamasında toparlanması gereken güçler toparlanamaz ve bu toparlanma bir yana, mevcut olanları dağılmaya götürür. Bugün eğer "gerilla savaşına hazırlık" aşamasının gereği olarak kitlelerle sağlam bağlar kurulmaya çalışılıyorsa o zaman kitlelerin mücadelesinin bilincinin ve tecrübesinin ulaştığı seviyeyi görmeli ve bunların sonucu öne çıkan mücadele yöntemlerini geliştirmeli ve örgütlenip bilinçli kılınmalıdır. Ancak bu mücadele biçimi esas alındığında "hazırlık aşaması"nın diğer gerekleri yerine getirilebilir ve parti sağlam bir kitle tabanına dayanarak mücadeleyi daha ileri ve gelişmiş aşamalara çıkarılabilir. Gerilla savaşına hazırlık dönemi görevlerinin sadece barışçıl yöntemlerle sağlanacağını sananlar veya silahlı mücadele biçiminden başka yöntemler tanımayanlar kitlelerden tecrit olma ya ve dağılmaya mahkumdurlar. "Gerilla savaşına hazırlık" aşamasıyla mücadele biçimleri arasındaki ilişki doğru biçimde kavranmalı ve birbirini tamamla-

yan unsurlar olarak birarada ele alınmalıdırlar.

"Silahlı ajitasyon ve propagandanın esas olması" Meselesi :

MK mücadele biçimlerine ilişkin kararlarına son olarak bugün "silahlı propaganda ve ajitasyonun esas olduğu" kararını eklemiştir. Ve KB'de de bu görüşülürken "açıklamaya muhtaç" olduğunu, ayrıca böylesi bir tespitin "silahlı mücadelenin esas olduğu" şeklinde anlaşılacağından endişelenmektedir.

Hemen şunu belirtelimki, silahlı ajitasyon propaganda silahlı mücadeleden ayrı ele alınmaktadır.Bu tespit yanlış ve gelecekte sakat sonuçların ve anlayışların gelişmesine yol açabilecek niteliktedir.

İlk olarak burada sergilenen silahlı ajitasyon ve propaganda anlayışı partimizin anlayışına ters ve daha çok THKP/C'nin anlayışına denk düşmektedir.Partimiz, silahlı mücadelenin dışında ayrıca bir silahlı propaganda ve ajitasyonu kabul etmez. Zamanı ve hedefleri açısından doğru yürütülen silahlı eylemlerin bizzat kendileri silahlı propaganda ve ajitasyon unsurunu içinde taşırlar. Silahlı propaganda ve ajitasyonun nasıl anlaşılması gerektiğini İbrahim yoldaş şöyle getiriyor:

"Şafak revizyonistleri yine silahlı mücadelenin esas olmasını istememizden, bizim kitleler arasında ajitasyon ve propaganda faaliyetini reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demekki bunlar silahlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! silahlı mücadele ile propaganda ve ajitasyon birbirleriyle çelişmez,bunlar birbirlerinin zıddı şeyler değildir. Mao Zedung yoldaş şunu söylüyor:

"Çin'in kızıl ordusu devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli silahlı bir guruptur ve özellikle şimdiki dönemde kızılordu sadece savaşmakla yetinemez. Düşmanların silahlı kuvvetlerini yok etmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka daha yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi,

yığınların silahlanması, devrimci iktidar yaratmak i çin yığınlara yapılan yardım ve hatta KP'nin örgütle rinin kuruluşu gibi önemli görevlerde üzerine alın - mış,Kızıl ordu sadece savaşmak için savaş yapmaz.Sa- vaşı yığınlar arasında propaganda yürütmek,yığınları örgütlendirmek ve silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek ama - cıyla yapar."

"Ülkemizde de, halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek olan gerilla grupları sadece savaşmakla ye - tinmeyeceklerdir. Aynı zamanda yığınlar arasında pro paganda ve ajitasyon yapmak, yığınları örgütlendir - mek ve silahlandırmak...gibi önemli görevleride ye - rine getireceklerdir. Bu baylar, silahlı mücadeleyi siyasi mücadeleye karşı gördükleri için, siyasi mü - cadeleyi sadece yayınevi faaliyeti olarak gördükle- ri için bizi siyasi faaliyeti reddetmekle,kitle ça - lışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon faa - liyetini reddetmekle suçluyorlar." ....

"Biz silahlı mücadeleyi genel olarak politik mü cadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist klik ise silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor. Böylece siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyor. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor." (SY.sf.363-364)

Alıntıda da anlaşıldığı gibi, silahlı mücadele- den ayrı bir silahlı propaganda anlaşılmamaktadır.

Silahlı mücadelenin propagandası dışında bir silahlı propaganda ve ajitasyon tespiti hatalı anla- yışların yayılmasını ve yanlış sonuçlar doğuran bir tespit olur. Çünkü, silahlı propaganda ve ajitasyonu tek başına ele almak, bu amaçla yapılan eylemlerle , mücadelenin diğer ihtiyaçlarını yada düşmanı yıprat- maya yönelik imha eylemlerinden farklılıklar taşıya- cağı anlamını beraberinde getirir. Buda bizi mücade- leye bizzat doğrudan bir yardımı olmayan ama kamu- oyunda çok etki yaratan tantanalı eylemler (söz ge - limi Mahirlerin 3 İngilizi kaçırması vb...) yapmaya, eylemde, düşman güçlerine ağır darbe vurma, yıpratma

ve taciz etme amaçlarında hareket etmeye değil ama "Sözü çok edilecek", gürültü koparacak olması nitelik leri aranacaktır.

Yine bunun hedeflerin yanlış tespiti gibi bir sakatlığının yanı sıra, getireceği diğer bir örgüt - sel sakatlıkta şehirlere ağırlık verme, köylük böl - geleri tali olarak alma şeklindeki yanlış anlayışın gelişmesine yol açacaktır. Çünkü hareket noktası bun da, düşmana kayıplar verdirmek ve mücadelenin diğer ihtiyaçlarını giderme noktası olmayacaktır.Çok gürül tü koparacak hedeflerde şehirlerdedir. Bu hareket alanının esasını kaçınılmaz olarak şehire çekecektir Mahir Çayanın anlayışına kaynaklık eden yine bu an - layıştır. Onun mücadelesinin başında şehirlerin esas olmasının sebebi, sözde suni dengeyi kıracak olan silahlı propaganda ve ajitasyonun, , hem hedeflerin bulunması ve hemde basın radyo,v.diğer haberleşme vs. imkanlarının şehirlerde yürütüleceği şeklindeki an - layışıdır. MK ve silahlı mücadeleyi, silahlı propa - ganda ve ajitasyondan ayıran her yoldaş, partimizin anlayışına değil THKP/C'nin anlayışına sahiptir.Esas mücadele biçimini halen barışçı,ve silahlı propagan- dayı ve ajitasyonu da esas olarak almak şeklindeki çelişki düzeltilmeli ve meseleyi tam ifade etmediği için kullanılması pek doğru olmayan "silahlı propa - ganda ve ajitasyonun esas olduğu" şeklinde değil ama silahlı mücadelenin esas biçim olduğu tespit edilme- lidir.

Bu konuda son olarak şunu belirtelim:Bugün MK'nın "Silahlı propaganda ve ajitasyonun esas olduğu" şek - lindeki tespiti, aslında devrimci sınıf mücadelesi - nin yükseldiği seviye ile, Partimizin halen barışçıl biçimleri esas alması arasındaki uyumsuzluğun ve ça- tışmanın ürünü olarak yapılmıştır. Tıpkı 1978 şart - larında kitle mücadelesinin partimizin, esas mücade- le biçimini barışçıl metotlar olduğunu zorlaması gi- bi... Ama hem o şartlarda hemde bugün doğru bir ba - kış açısıyle meseleye yaklaşma ve çözüm bulma olama- dı. Biz bunun düzeleceğine olan inancımızı halen muhafaza ediyoruz.

Kadrolara Ve Alt Organlara İnsiyatif Tanınması Meselesi

Parti yönetimindeki genel olarak tüm örgütsel faaliyetler konusunda ve özelliklede siyasi ve silahlı eylemler konusunda 1979'dan beri getirilmiş olan merkezi sınırlamalarada, hatalı anlayışlarada, değinmek zorunludur.

Partinin, gelişen sınıf mücadelesinin bu denli gerisinde kalmasında tabanın ve alt organların gerekli insiyatife sahip olmamasının önemi büyüktür. Özellikle bölgesel faaliyetlerdeki aksamalarda bunun önemi açığa çıkmaktadır. Birazdan örneklerini vereceğimiz bu durumun kaynağıda MK'nın alt organları, partinin politikasını kavrayan ve onu hayata uygulayan gelişmelere kısa zamanda müdahale ederek onları yönlendirebilen, gelişen ve yetkinleşen organ ve kadroların "Üste danışmadan şunu yapma!" , "Bir üst organdan izin almadan bunu yapma!" vs.vs.sağına soluna kazıklar çakılarak, organları ve kadroları herşeyi yukarıdan bekler ve üst organlardan birşey alamayınca hiç bir şey yapmayan, insiyatifsiz "emir kulları" , yaratıcı özelliklerini yitirmiş unsurlar durumuna sokmasıdır.

Bu "emir kulu" yaratan tutumu, aynı zamanda merkezi de bürokratik bir pratiğe gömerek asli faaliyetlerinden alıkoymaktadır.

Pratik faaliyetten uzak oluşumuz ve çalışma raporlarını alamamızdan bu konuda çok çeşitli örnekler gösterme imkanımız yoktur. Ancak parti faaliyetini oldukça aksatmış ve parti içinde sorun olan bazı örnekler verebileceğiz. Bunlardan bazıları düzeltilmiş olsalar bile MK'nın anlayışını açıklama açısından önem taşırlar. MK'nın her şeyi merkezileştirme eğilimi "merkezi görüşten farklı görüşe sahip olan partili, kendi çalıştığı organında farklı görüşünü belirtmemesi ve farklı görüşünü ancak üst organlarda ifade edebilmesi" gibi partimizde büyük sorunlar yaratan kararında açıkça görülebilir. Yine alt organlar bilgiri yayınlamanın ancak bir üst organın onayından

geçmesini zorunlu kılan uygulama ve bugün halen bunların etkisini gösteren silahlı eylemlere (ve bülten çıkarma, barışçı siyasi faaliyetlerini kısıtlama)konulan kısıtlamalar vereceğimiz örnekler arasındadır. Ayrıca buna örgütsel görevlendirmeler ve atamaları sayabiliriz.

Biz bazı özel durumlarda, merkezi müdahalelere ve kısıtlamalara karşı değiliz. Ama bu durumun parti çalışmasının esası haline dönüştürülmesine de karşıyız. Ayrı görüşlerini, çalıştığı organ içinde açıması ve her bildirinin bir üst organda onaydan geçmesi uygulaması başından itibaren yanlış olmasına rağmen silahlı eylemlerle ilgili getirilen kısıtlama, ilk dönemde yerinde olan bir müdahaleydi. Ve yapılması gerekiyordu. Çünkü parti içinde kitleden kopuk bir çalışma, bir silahlı eylem anlayışı vardı. Bu durumu değiştirmek parti kadrolarını ve organlarını kitleler arasında seferber etmek ve yanlış silahlı eylem anlayışını yıkıp doğrusunu kavratmak için geçecek süre zarfında bu eylemlerin merkezin denetiminde yapılmasını sağlamak gerekliydi. Bu iyi ve istenen birşey değildir; partinin zaafının bir sonucudur. Partinin zaafı giderilene kadar geçici olarak baş vurulmalıdır. Fakat bu uygulama kesinlikle tabanın eğitilmesi ve kitleler içerisinde seferber edilmesini birlikte yapılmayı zorunlu kılar. Aksi halde yapılan bir şeye yaramayacaktır. Bu uygulama, taban belli bir nicel ve nitel gelişme (ideolojik,siyasi,örgütsel)kazandıktan sonra bu sınır kaldırılmalıdır.

MK bu uygulamayı ne yazıkki diğer görevlerle tamamlama ve en kısa zamanda tekrar gerekli insiyatifi alt organlara verme anlayışından hareket etmemiştir. Şartların zorlamasıyla bir karar alınmış ama bundan sonra ise kendi haline bırakılmıştır. Bu halin devamı ise parti faaliyeti için gerekli olan askeri eylemlerin yapılmasını engellemiştir. Kısa süre için de yapılması zorunlu olan eylemlerin onayının gelmesi ayları alıyor ve onay geldiği zaman ise iş işten geçmiş oluyordu. Bu da merkeze güvensizliği ve parti militanlarını disiplinsizce davranışları yada tersi

şekilde vurdum duymazlığa ve hareketsizliğe itmiş ve alt organlarda kendi başlarına alınan kararlar sonucu bir dizi eylemler yapılmıştır.

Bugün genel olarak örgütsel faaliyetler ve özel olarakta silahlı eylemler konusunda alt organlara(mesela il komitesine) insiyatif tanınması zorunludur. Hatta bu partinin örgütlenme, propaganda ve ajitasyon yükünü omuzlayan, fedakâr ileri sempatizanların başında olduğu il komitelerinede bu insiyatif tanınmalıdır. MK parti çizgisi doğrultusunda alt organlara genel bir perspektif vermeli ve bu çizgiyi pratiğe uygulamalarına yardımcı olmalı, sevketmeli,insiyatif ve yaratıcılığın gelişmesine yardım etmelidir. Silahlı eylemler konusunda hangi tür eylemlerin yapılması ve nelerin yapılmaması gerektiği belirtilmeli ama bu alanda pratik eylemlerin yapılmasını da doğrudan kendisine bağlamamalıdır, ama yapılan her türlü eylemi denetlemeli, yanlış olanları belirterek benzerlerinin yapılmasını engellemelidir. Elbette hatalar olacaktır. Eğer hiç hata yapılmayacağı düşünülüyorsa yada hata yapma korkusuyla hareketsiz kalınıyorsa, o zaman ML'in dışına çıkılıyor demektir. Hatalardan dersler çıkarmak ve doğru çizginin kavranmasında eğitim aracı olarak kullanmanın biricik doğru yol olduğundan şüphe edilemez.

Tüzük Değişikliği Adı Altında Parti Çizgisi ve Programı Değiştirilmek İsteniyor ve BPKD Tecrübeleri Soysuzlaştırılarak Reddediliyor!

SB'nun Mart 1980 Kararlarında açıklanan ve " Bu bir P.içi tartışma yazısı olarak kavranmalı" denilen "Tüzük hakkında değişiklik önerileri"nde üzerinde durulmasını önemli gördüğümüz vahim olarak nitelendirebilecek hataya değinmek istiyoruz. Önümüzdeki günlerde bunun üzerinde daha ayrıntılı duracağız.

Tüzük ile ilgili değişiklik önerisi (I.Bölüm j. maddesinin ilk cümlesinin önerisi), ifade edildiği gibi gerçekte bir tüzük değişikliği değil, partimizin azami programına (ve hemde onun temeline)ilişkin bir değişiklik önerisidir. Partimizin azami programı

nı reddetme ve onun yerine modern revizyonist görüşler geçirme önerisidir. Tüzük ile ilgili değişiklik önerisi ve bu öneride kendisini gösteren modern revizyonist görüşler daha geniş ve sistemli bir biçimde "Sosyalizm ve Sosyalizmden Geriye Dönüş Sorunları" yazısında kendisini göstermektedir.

Bu görüşler: BPKD'nin mirasını reddetmektedir. Çünkü BPKD'nin esası, özü, sosyalizm döneminin temel çelişmesinin halen burjuva-proleterya arasındaki çelişme olduğu ve proletarya diktatörlüğünün daha da güçlendirilmesi gerektiğidir. Buna karşı revizyonist Liu Şao-Şi ve Deng Siao-ping sosyalizmde sınıflardan bahsedilemiyeceğini, sınıfların ortadan kalktığını ve proletarya diktatörlüğüne ihtiyacın kalmadığını getirmekteydiler. Böylece onlar burjuvazinin gelişmesinin ve sosyalizmi kapitalizme dönüştürmenin şartlarını yaratmaya çalışıyorlardı.Bugün kültür devriminin getirdiği muazzam tecrübeler reddedilmekte ve bunların yerine sosyalizmde geriye dönüşü mümkün görmeyen revizyonist görüşleri , devletin ortadan kalktığını ve proletarya diktatörlüğünün kalktığını öngören revizyonistlerin üzerinde yükseldiği temel bir görüşü benimsemektedir.

Biz ilerde bunun üzerinde duracağız ancak partimizin azami programını teşkil eden görüşleri buraya aktarmakla yetiniyoruz. Bugün SB'nun görüşlerine uygun görüşler savunan Şafak revizyonistlerine karşı İ.Yoldaş şunları söylüyor:

"Önemli olduğu için, Program Taslağının bu konuyla ilgili maddelerini ve bu maddelerin eleştirisini aynen aktarıyoruz.

"36. Yarı-sömürge, Yarı-feodal toplumumuzda başlıca çelişmeler şunlardır: 1-Emperyalizmle ülkemiz arasındaki çelişme, 2-Geniş halk yığınlariyle feodalizm arasındaki çelişme, 3-Proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişme, 4-Hakim sınıflar içindeki çelişme"

"37. Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması ve halkımızın sömürü ve zulümden kurtulması sosyalizmle

gerçekleşecektir."

"Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması (aç.İK) ...sosyalizmle gerçekleşecektir." Bilindiği gibi, farklı çelişmelerin farklı çözüm yolları vardır....

" 'Sosyalizmle çözülecek' çelişme, bu dört çelişmeden sadece, proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir.(Başka bir ifadeyle emek'le sermaye arasındaki çelişmedir). Bir noktayı daha belirtelim:Taslakta, çelişmenin çözülmesinden değil 'ortadan kalkması'ndan söz ediliyor. Ne komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları, nede milli burjuvazi, ne demokratik halk devrimiyle ve nede sosyalist devrimle tamamen ortadan kaldırılabilir. Bunlar, proleterya diktatörlüğü gerçekleştikten ve hatta üretim araçlarının tamamının kollektif mülkiyete dönüşümü tamamlandıktan sonrada ideolojik ve kültürel alandaki varlıklarını devam ettirirler. Proleterya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin sebebi budur.Bunların kaynağını Lenin yoldaş 'Sol Komünizm, Bir Çocukluk hastalığı' adlı eserinde göstermiştir. Bütün dünyada emperyalizmin ve gericiliğin kökü kazılmadıkça proletaryanın zafer kazandığı bir ülkede,devrilen gerici sınıflar mevcudiyetlerini koruyacaklar, devam ettirecekler, pusuda bekleyecekler ve devrimi karşıdevrime dönüştürmek için fırsat kollayacaklardır. Bunlarla proleterya arasındaki çelişmenin "Ortadan kalkması ancak komünizmle mümkün olacaktır. Çelişmenin çözülmesiyle kastedilen şey,bugün ilk üç çelişmede çelişmenin tali yönü esas yön; esas yönününde tali yön haline gelmesidir. Çelişmelerin "ortadan kalkması" ise, artık bunların mevcut olmaması, tamamen yok olması, ne tali yönünün ne de hakim yönünün bulunmaması anlamına gelir. Demokratik halk devrimi bugün çelişmenin esas yönünü teşkil eden emperyalizmi, komprador burjuvazi, toprak ağalarını tali yön , çelişmenin tali yönünü teşkil eden proletaryayı ve diğer halk sınıflarını ise esas yön haline getirecektir, ama bu çelişmeyi ortadan kaldırmayacaktır , sosyalizm,bugün çelişmenin tali yönü olan,proleteryayı esas yön, milli burjuvazi dahil bütün burjuvaziyi

tali yön haline getirecektir, ama çelişmeyi tamamen ortadan kaldırmayacaktır.Proleterya iktidarı altında ve sosyalizm kuruculuğu döneminde ve hatta üretim araçlarının sosyalist mülk yete dönüşümü tamamlandıktan sonra da o ülkenin proletaryasıyla emperyalizm, bütün (aç.İK) burjuvazi ve toprak ağaları arasında çelişme mevcut olacaktır.(özellikle ideolojik alanda) Ama o ülke açısından proletarya bu çelişmenin esas yönünü, diğerleri ise tali yönünü teşkil edecekler dir. Hatta çelişmenin tali yönünü teşkil edecek olan gericiler arasındada çelişme mevcut olacak ve devam edecektir. "Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması (abç.İK) "sosyalizmle" değil, komünizmle "gerçekleşecektir"! Taslaktaki cümleye neresinden bakarsak yanlıştır.ML'e aykırıdır." (S.Y.sf.428 ve 430)

Şafak revizyonizmine karşı İK'nın söylediği bu sözlerinden yıllar sonra yeniden aynı görüşleri partiye karşı getirmek ve bunu Stalin'i savunma adı altında yapmak, partimize yaraşmayan bir tutumdur.

Bugün yüzde yüz Stalin'ciliğin gerçekten revizyonist görüşlerin hakim kılınmasının bir aracı ve maskesi olarak kullanıldığı şimdi gayet açık görülmektedir. Stalin'in hatalarını görmemek ve bu hataları istismar ederek sosyalizmde antagonist sınıfların ve genel olarak sınıfların kalmadığı görüşünü savunmak, özünde Stalin'i sinsi bir şekilde reddetmektir. Kruşçevci tezleri kabul edilen bir hale sokmaktır.

Daha hatalı ve eleştirilecek pek çok nokta ve uygulama vardır. Biz bunların bazı sözlerinde durduk ve daha ileride yeniden durmaya çalışacağız.

ÖNERİLER:

1. MK, bugünkü mücadelede öne çıkan mücadele yöntemini yeniden tesbit etmeli ve hatalı anlayışların giderilmesi için bir eğitim programı yayınlamalıdır.

2. Örgütsel bozukluk ve aksamalar çalışmaların esas halkası olarak kavranmalı, taban ile yöneticiler arasında, yani parti içinde örgütsel çalışmalarla ilgili bir eleştiri-özeleştiri kampanyası açmalı-

dır.

3.Ceza evleriyle ilgili yanlış anlayışlar giderilmeli, ceza evlerine düşen arkadaşların örgütsel sorunları ve hukuksal sorunlarıyla ilgilenen, ceza evinden adam kaçırma görevinide alan bir örgütlenme başlatılmalıdır.

4.MK, partiye hesap vermeli, yaklaşan konferansta MK üyelerinin üyelikleri güven oyuna sunulmalı ve MK'nin sayısı 1/2 oranında arttırılmalıdır ve yedek üyeler seçilmelidir.

5. Askeri örgütlenmeye gereken önem verilmeli - dir. Alberto Bayo tipi reçeteler hazırlamaktan vaz geçilmeli ve gerilla eğitim kampları en az bir ay,en fazla 2 ay süre zarfında olmalıdır. Bu sınır zorunlu olmadıkça aşılmamalıdır.

6. Silahlanma konusunda kitleler eğitilmeli ve silahlanmak için çaba harcanmalıdır.

7. Tabana tanınan sınırlı insiyatif genişletilmeli,örgütsel faaliyet, askeri eylemler ve siyasi faaliyetlerde geniş insiyatif tanınmalıdır.

8.Silahlı ajitasyon ve propaganda ile ilgili yanlış karar düzeltilmelidir.

9. AEP revizyonizmini eleştiren Şili ve Amerika Devrimci KP'lerinin yazıları tercüme edilmeli ve legal olarak yayınlanmalıdır.

10. Kültür devrimi ve 1975'de Teng Hsiao Ping'e karşı Mao Zedung önderliğinde yürütülen kampanya sırasında Mao'nun da görüşlerini kapsayan belgeler tercüme edilip yayınlanmalıdır.

Baki selamlar.Haziran-1980.

FÜ'LERİN ÇEŞİTLİ YAZILARI ÜZERİNE GÖRÜŞLERİM

MK seçimi sorununun Konferans gündemine alınmasından sonra FÜ'lerin bir dizi yazısı P.içinde yayınlandı. Ben bu yazıların içinde belli doğru bazı noktalar bulunmasına rağmen, özünün yanlış olduğunu düşünüyorum. Bu yazıların içeriği konusunda MK ya da SB adına tavır takınılmadığı için kendi görüşlerimi kısaca da olsa belirtmeyi gerekli görüyorum:

-FÜ'lerin 26.2.1979 tarihli mektupları üzerine:

FÜ'ler bu mektuplarında 'derginin son sayısının partinin itibarını zedeleyici bir muhtevada olduğu' eleştirisini getirmektedirler. (Kasdedilen Şubat 1979 da çıkan 6.sayıdır) Onlara göre 'MK hazin' 'orta yolcu'bir çizgi izlemektedir. Bu orta yolculuk kendini ' AEP bir yandan üç dünya teorisini kökten red etmeye yanaşmamak" 'bir çok temel meselede modern revizyonizmden etkilenmiş yeni Troçkist görüşler savunur hale gelmek'le eleştirilirken, diğer yanda aynı AEP'ye "Övgüler düzmek " şeklinde göstermektedir. FÜ'lere göre 1979 Ocak'ında "Aydınlık gibi, bugün açıkça karşı devrimin safında yerini alanlar, AEP ve ASHC'ne azgınca saldırıyorlar.Arnavutluk'un Rus Sosyal emperyalizmine yanaştığı safsatasını yayıyorlar" şeklinde bir tespit yapmak, "AEP'ye övgü düzmek"tir.

Görüşüme göre FÜ'lerin yukarda özetlediğim görüşleri yanlış görüşlerdir. Önce bu görüşlerin çıkış noktası yanlıştır. Gerçekle çelişmektedir.Şöyle ki 1979 Ocak'ında"Arnavutluk'un Rus Sosyal Emperyalizmine yanaştığını" söylemek gerçekten de 'safsata dır'. Çünkü 1979 ocağında AEP revizyonist bir çizgi izlemesine rağmen,henüz bütünü ile yozlaşmış bir parti değildi. (Hala da öyledir) ASHC ise hala dünya proleter devrimi safında bir devletti.Hala sosyalist bir devletti. (Partinin çizgisinin değişme imkanı kalmadığı ispatlanmadıkça sosyalist bir devlet olarak kalacaktır. AEP ocak 1979'da izlediği ML'den sapma teşkil eden siyaseti sonucu,Kamboçya konusunda 'Rus sosyal emperyalizminin ekmeğine yağ süren ' yanlış bir tavır takınmıştı. Dergide bu belirtiliyordu.

Ama bunu "Arnavutluk Rus Sosyal emperyalizmine yanaştı" şeklinde ortaya koymak doğru değildi. Çünkü AEP Kamboçya konusunda takındığı yanlış tavıra rağmen, aynı dönem de Rus Sosyal emperyalizmini teşhir işini de sürdürüyordu. Bu yüzden o günkü dönemde Arnavutluğun Rusyaya yanaştığı şeklindeki tespitler 'safsata' olarak geri çevrilmeli idi. Ve dergide bu yapıldı. Bu orta yolculuk değil, gerçek durumun ortaya konmasıdır.Gerçekler bizim dışımızda, irademizden bağımsız olarak vardır.Gerçekleri olduğu gibi ortaya koymak, orta yolculuk değil ML bir tavırdır. Dergide bu yapılmıştır. Eğer FÜ'ler 'orta yolculuk' eleştirisini hala savunuyorlarsa (ki sanırım savunuyorlar) 1979 başında AEP'nin Rus Sosyal Emperyalizmini teşhir işine son verdiğini belgelerle ispatlamalıdırlar. FÜ'ler için, AEP'nin "ABD zamanın en büyük sömürgeci gücü, en büyük sömürgeci ırkçılığın ilham vericisi ve gericiliğin baş jandarması olarak kalmaya devam etmektedir" (20.1.1979) demesi yeterlidir. FÜ' ler burdan yola çıkarak AEP'i "iki süper güçü eşit derecede tehlikeli görmediği" noktasından eleştirmektedir.Gerçekten de, AEP yer yer ABD'nin en tehlikeli güç olduğunun propagandasını yapmıştır, yapmaktadır. Peki ama bu Rus Sosyal emperyalizminin teşhir edilmediğini,ona 'yanaşıldığını mı gösteriyor? Belgeler incelendiğinde,AEP'nin Rus Sosyal emperyalizmini teşhirden vaz geçmediği görülür. Aslında FÜ'ler AEP'yi 3.Dünya teorisinin "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" şeklindeki temel tezlerinden birini tutarlı bir biçimde savunmamak noktasından eleştirmektedir. Bu eleştiri revizyonist bakış açısı ile getirilen bir eleştiridir.

(Görüşüme göre nasıl 1979 ocağında Arnavutluk'un Rus Sosyal emperyalizmine yanaştığını söylemek bir safsata idi ise, bugün de bunu iddia etmek hala safsatadır Böyle bir iddiada bulunanlar, bunu verilerle ispatlamalıdırlar. AEP bugün özellikle Mao Zedung değerlendirmesi konusunda, Kruşçev-Brejnev tipi modern revizyonizmle ideolojik uyum içindedir. Bu konuda bir ideolojik yakınlaşma (hatta birlik) söz konusudur. Ama bu pratiğe Arnavutluk'un Rus Sosyal emperyalizminin etki alanına girmesi, AEP'nin ise SBKP'nin bir uzantısı durumuna

gelmesi, Doğu Avrupadaki revizyonist partiler gibi bir uşak parti haline gelmesi şeklinde yansımamıştır. Bunun şu anda herhangi bir belirtisi de yoktur. Bu durumda"Arnavutluk Rus Sosyal Emperyalizmine yanaştı" safsatadan başka bir şey değildir. Kafamızdakini, iradi düşüncemizi gerçeğin yerine koymak demektir.

FÜ'ler orta yolculuk suçlamasını getirdikten sonra "Arnavut bürokrat burjuvalarının izini terketme" "Arnavut bürokrat burjuvazisine ve onun çeşitli ülkelerdeki taraftarlarına karşı açık tavır alma ve cepheden mücadele" etme çağrısı yapmaktadırlar.

Görüldüğü gibi, onlar MK'nin gerçek durumu ortaya olduğu gibi koyma tavrını; yani bir yandan AEP'nin görülen hatalarını açık ve kamu oyu önünde eleştirme; diğer yandan ASHC'ni saldırılara karşı sosyalist devlet olarak savunma tavrını "Arnavut bürokratlarının izinden yürüme" olarak değerlendirmektedirler. Burdan çıkan sonuç, onların "hem eleştiri, hem destek olmaz" şeklindeki yanlış anti-marksist anlayışlarıdır. Onlar MK 'nin AEP'yi eleştiri-ASHC'yi destek,saldırılara karşı koruma tavrını 'tutarsızlık' olarak değerlendirmektedir.Görünen odur ki FÜ'ler için bir parti ya desteklenir, bu halde herhangi bir açık eleştiri söz konusu değildir;ya da o partiye karşı cepheden mücadele edilir.FÜ'lerin bu anlayışı, Kruşçef revizyonistlerinin 1957'de dünya komünist hareketine dayattığı revizyonist anlayıştır. Bu anlayış Komünist partiler arasında eleştiriyi dayanışmanın en önemli bir talebi, bir görev olarak gören MELS'in anlayışı ile taban tabana zıttır. Lenin mesela bir yandan Rosa Lüksemburga en ağır ideolojik eleştirileri açıkça getirmiş; onu kamu oyu önünde eleştirmiştir. Ama yine aynı Lenin Rosa Lüksemburgu bir komünist olarak değerlendirmiş, saldırılara karşı savunmuştur.Alman sağcıları ile Rosa Lüksemburgu karşılaştıran Lenin, onu kartala, sağcıları ise tavuğa benzetmiştir.) Stalin bir çok komünist partisi önderini açıkça,kamu oyu önünde eleştirmiştir.Marks'ın Engels'in tavrı da böyledir.Onlar eleştiriyi, bir kişi yozlaştıktan sonra getirmemiş, cepheden mücadele için kişi veya partinin yozlaşmasını beklememişlerdir.

FÜ'ler 26.2.1979'da 'açık tavır takınmak' 'cephe - den mücadele etmek' talebi getirmektedirler. Onlar bu talebi getirmeden 9 ay önce, MK altıncı toplantısında, tek tek noktalarda AEP'nin hatalarına karşı açık tavır takınma kararı alınmış ve pratiğe uygulanmıştır. Onlar 'açık tavır takınalım' talebi getirmeden iki yıl önce, P. 1. Konferansında, Üç Dünya teorisinin devamı olan 'iki süper güç' anlayışı konusunda 'açık tavır' takınılmış - tır. Partiler arası ilişki konusunda 'açık tavır' takınılmıştır. 1978 Temmuz'unda yapılan AMLP/T. ortak açık - lamasında AEP ile görüş ayrılığımız olan bir dizi konuda 'açık' tavır takınılmıştır. Kamu oyu önünde tavır takınılmıştır. 1978 Aralık'ında derginin 4. sayısında AEP nin en yakın kardeşlerinden biri olan AKP/ML'in belgesi konusunda açık ve kamu oyu önünde tavır takınılmıştır. Yine FÜ'ler 'açık tavır takınalım' 'cepheden mücadele edelim' talebini getirdiklerinde, YD'da yürütülen ASHCı yi destekleme kampanyasında bir dizi konuda AEP'den ayrı düşündüğümüz, kitleler önünde açıkça ortaya konmuş bulunuyordu. AEP'nin yanlış görüşlerine karşı cepheden mücadele FÜ'ler bu çağrıyı yapmadan çok önce başlamıştı Bunun belgeleri ortadadır. O zaman FÜ'lerin bu çağrıyı Şubat 1979 da yapmalarının anlamı nedir? Bunun bir tek anlamı vardır. FÜ'ler bütün bu saydıklarımı 'açık tavır takınma' 'cepheden mücadele' olarak görmemektedir. Bun - dan da bir tek sonuç çıkabilir: FÜ'ler 'açık tavır takın maktan ve 'cepheden mücadeleden' yalnızca bir parti ve - ya kişiyi 'revizyonist' olarak değerlendirmeyi anlamak tadırlar. Çünkü FÜ'ler 'cepheden mücadele' 'açık tavır' çağrısı yaptıklarında, AEP'nin çizgisindeki yanlışlar açıkça ve kamu oyu önünde eleştiriliyordu. Yapılmayan tek şey AEP'nin çizgisinin ve kendisinin revizyonist o - larak nitelendirilmemesi idi. FÜ'lerin bu anlayışı an - ti-marksist cepheden mücadeleyi ancak bir parti düşman saflara geçtikten sonra kabul eden bir anlayıştır. Bu anlayış yıkılmalıdır.

FÜ'ler mektuplarında şöyle diyorlar:

"Bize öyle geliyor ki, kitlelerden kopuk bir şekil de yüksek siyasetle uğraşan yurt dışındaki bazı bürok - rat yoldaşların ayakları hala havadadır"

FÜ'lere sorular:

Yurtdışındaki "bürokrat yoldaşlarla" kast ettiği - niz nedir?

Bu yoldaşların 'kitlelerden kopuk' olduğunu nerden biliyorsunuz?

Bu bazı yoldaşların neden "bürokrat" olduğunu açık - layın.

Bu yoldaşların ayakları ne zamandan beri havadadır? Hangi sebeple böyle bir değerlendirme yapıyorsunuz?

FÜ'ler mektuplarında şöyle devam ediyorlar:

"Üzülerek ifade etmeliyiz ki, onların Arnavutluk'a dizdiği methiyeler, 1971'lerin Halil Berktaylarının ve Yıldırım Dağyelilerinin Çin'e dizdikleri methiyelere benzemektedir. Aradaki tek önemli fark PDA'cıların sa - mimi olmayan bir tutumla proletarya diktatörlüğüne, bi - zim ise sözde 'eleştirici' bir tutumla bürokrat burjuva diktatörlüğüne methiyeler düzmüş olmamızdır."

Görüldüğü gibi FÜ'ler , bugün yurtdışındaki bazı yoldaşları, herhalde öncelikle beni, 1971'lerin Halil Berktay ve Yıldırım Dağyelileri ile karşılaştırıyorlar. Bu benzetme ile amaçladıkları benim ve benim gibi düşü - nen yoldaşların sonunun nereye varacağı konusunda yol - daşlarda düşünceler yaratmak olsa gerekir. FÜ'ler düşündüklerini açık ortaya koysalar sanırım daha iyi ola - caktır. O zaman bir takım spekülasyonlara, "ne demek is tiyorlar acaba?" sorusuna cevap aramaya gerek kalmaz. FÜ - ler bu benzetmeyi yaparken, zorlama ortak noktalar bul - maya çalışıyorlar. Benzetilemeyecek şeyleri birbirine benzetmeye çalışıyorlar. Onların keşfettiği! benzerlik, bizim Arnavutluğa YD ve HB'in Çine övgü düzmesidir. Yani benzerlik 'övgü düzme' (methiye dizme) olayında yatmak - tadır. Şimdi bu konudaki benzerliğin gerçekten var ol - duğunu var sayalım. Böyle bir durumda bile bu benzerlik ten genel sonuçlar çıkaracak benzetmelere varmak ML bir yöntem değildir. Böyle bir metod kullanılması halinde çok kötü yerlere varılabilir. Mesela FÜ'lerin benzetme metodu ile şunu da söyleyebiliriz:

Eşeklerin iki kulağı vardır. İnsanlarında iki kula-

ğı vardır. Öyle ise insanlar ve eşekler aynıdır! Ya da, en iyi ihtimalle birbirlerine çok benzemektedirler!

Kaldı ki, FÜ'lerin bizi HB ve YD ile karşılaştırmak için kullandığı ortak nokta FÜ'lerin kafasında vardır. Gerçekte yoktur. Bizim Arnavutluğa 'methiyeler düzmemiz' söz konusu değildir. YD'deki bazı yoldaşlar, Arnavutluka methiyeler düzmemekte; ASHC'de sosyalist kazanımlarını haklı olarak övmekte; AEP'nin bugünkü çizgisindeki yanlışları doğru olarak eleştirmektedirler. Yapılan konuşmadaki 'methiye' ne ise bu somut ortaya konmalıdır. Bu konuda sorun 'methiye diziyorlar' iddiasını ortaya atmakla geçiştirilemez. Hangi noktada methiye düzüldü ise somut ortaya konmalıdır.

FÜ'ler Arnavutluktaki iktidarın "bürokrat burjuva diktatörlüğü" olduğunu iddia etmektedirler. Bunu bugüne kadar hiç bir yerde ispatlamamışlardır. Biz FÜ'leri iddialarını ispatlamaya çağırıyoruz. FÜ'ler anti-ML tavırlarını terkedip, söylediklerini ispatlamaya çalışmalıdır.

* * *

-"Duyuruya ilişkin eleştirilerimiz" başlıklı yazı üzerine:

Bu yazının üçüncü maddesinde, ÜDT konusunda "bizim onun sınıf uzlaşmacılığını getiren karşı devrimci özüne karşı çıktığımız" söyleniyor. Sorunun dünyanın somut olarak üçe, beşe bölünmesi değil, bununla getirilmek istenenin ne olduğu sorunu olduğu söyleniyor.

Görüşüme göre böyle bir yaklaşım eksik, hatalı bir yaklaşımdır. Sorun sadece üç dünya teorisinin pratiğe yansıması değildir. Sorun aynı zamanda, ilk anda pratiğe yansımasa bile ML teorinin çarpıtılması sorunudur. Dünyanın ikiye bölünmüşlüğünden yola çıkmak ML teorinin temel taşlarından biridir. Teorinin bu en temel önermelerinden birinin dünyadaki somut durumu ifade etmek adına rafa kaldırılması, red edilmesi gerekli olan bir şeydir. Bu konuda teorik bir sapma, süreç içinde düzeltilmezse pratiğe yansıması da kaçınılmazdır. Nitekim Üç Dünya teorisi konusunda öyle olmuştur. Önce ortaya 'Üçün

cü Dünya', 'iki süper güç' vs. gibi kavramlar çıkmıştır. Bunlar ML den teorik bir uzaklaşma olarak görülmemiş, tersine somut durumu ifade etmek için kullanılan bazı kavramlar, zararsız şeyler olarak, hatta yararlı şeyler olarak görülmüştür. Önce "" işaretleri içinde kullanılan bu kavramlar giderek "" dışına çıkmış, ML'lerin kullandığı kavramlar haline gelmiştir. Giderek Üç Dünya Teorisi ortaya çıkmıştır. Teorinin pratiğe uygulanmasının sonuçları ise ortadadır. Bu yüzden ister 'resim', ister 'şema', ister 'teori' olarak, isterse herhangi bir başka kılıkla karşımıza çıksın, Üç Dünya teorisi bütün kökleri ile red edilmelidir. Bu konuda FÜ'lerin getirdiği eleştiri, onların hala Üç Dünya teorisinin temel tezlerinden biri olan "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini savunmaları ile doğrudan bağıntılıdır. Onlar somut durumun ifadesi olarak kullanılırsa bu ifadelerin 3 dünya teorisi ile bağı olmadığı düşüncesindedirler. İfade etmek istedikleri budur.

Aynı maddede FÜ'ler "AEP'nin bayraktarlığını yaptığı, modern revizyonizmin yeni bir almaşığı olan yeni oportunist tehlikenin saflarımızda esas tehlike" olduğu tespiti yapılmaktadır. Ben bu tespite katılmıyorum. Görüşüme göre parti saflarında esas tehlike bu değildir. Esas tehlikenin bu olmadığı, MK Ocak 1980'de AEP'yi ispat etmeden revizyonist ilan ettiğinde, buna karşı bir BK dışında tepki gelmemesinde de açıkça görülmüştür. Görüşüme göre bugün parti içindeki esas tehlike (eğer sorun AEP/Mao sorununa indirgenirse) Mao Zedung'un hatalarının araştırılmasının önüne engeller dikme tehlikesidir. Bunun başını bir yandan FÜ'ler, diğer yandan ise 'sol' maskeli eleştiriler getirenler, enternasyonal sorunlar üzerine tartışmayı lüks görenler çekmektedir. Enternasyonal ML platformdan bağımsız olarak Türkiye devriminin sorunlarının çözülebileceğini düşünenler çekmektedir.

4.maddede FÜ'ler "Mao ve Çin devriminin savunulması konusunda işlediğimiz hataların asıl kaynağını" "Alman ve Avusturya parti ve gruplarının bazı revizyonist ve troçkist görüşleri" olarak tespit etmektedir. FÜ' ler bu 'revizyonist troçkist' görüşleri ortaya koyup eleş -

tirmemektedirler.FÜ'lerin hangi görüşleri revizyonist ve troçkist gördüğü yazıda sistemli bir biçimde ortayan konmamaktadır.Ancak yazı içinde şu görüşlerin revizyonist ve troçkist görüldüğü çıkmaktadır:

-"Mao'nun ustalar arasından çıkarılması",Fü'lere göre bu revizyonist ve troçkist bir görüştür. Görüşüme göre ise Mao'nun ML klasikler içinde sayılmaması doğrudur. Çünki o ML'den sapma teşkil eden "burjuvazinin bir bölümünün sosyalist inşaya katılacağı" gibi tezler savunmuş; ve bunun özeleştirisini yapmamıştır. Yine Mao Zedung dünya ML hareketine yeterli bir önderlik getirememiştir. Onun ML klasikler içinde sayılması doğru değildir. FÜ'ler bu görüşün revizyonist-troçkist olduğunu ispatlamalı, Mao'nun hataları konusunda somut tavır takınmalıdır.

-"Mao konusunda iki cepheli mücadele" şiarı,Fü'lere göre "Mao inkarcılığına, Mao'nun yüzsüzce! küçümsenmesine, sıradan bir marksist görmeye" götürür.Benim görüşüme göre ise Mao konusunda iki cepheli mücadele şiarı tek doğru şiardır. Nedir bu şiarın ifade ettiği? Bu şiarın ifade ettiği şudur: Mao Zedung oportunistlerin ve revizyonistlerin saldırılarına karşı korunmalı, Mao Zedung'un ML teori ve pratiği savunulmalı; Mao Zedung'un hataları araştırılarak bulunmalı, bu hatalar mahkum edilmelidir. FÜ'ler bana yazdıkları ikinci mektupta, kendilerinin hiç te Mao Zedung'un hatalarının araştırılmasına karşı olmadıklarını yazıyorlar; ben bunu iddia ettiğim için beni yalancılıkla suçluyorlardı. Eğer FÜ'ler gerçekten Mao'nun hataralarının mahkum edilmesini bir görev olarak kavrıyorlarsa, o zaman iki cepheli mücadele, bir başka deyimle hem Mao'yu toptan red edenlere, hem de Mao'yu eleştirisiz savunanlara karşı mücadeleyi neden red etmektedirler.

-Bir kez daha Stalin üzerine

FÜ'ler yazılarında kardeş örgütlerimizin Stalin konusunda "Stalini kimse eleştirmemelidir " şeklinde bir düşünce savunduğunu söylüyorlar. Alıntılarla bu görüşlerini ispatlamaya çalışıyorlar. Ardından kardeş örgütlerin Staline yaklaşımının "mollaların peygamberre" yaklaşımına benzediğini belirtiyorlar. Gerçekten

de eğer kardeş örgütler 'Stalin eleştirilemez' 'Kimse Stalini eleştirmemelidir' diyorlarsa FÜ'ler haklıdır. Ama durum böyle değilse, o zaman FÜ'ler yine kendi kafalarındakini gerçeğin yerine geçirmektedirler. Şimdi kardeş örgütlerin gerçekten ne dediklerine bakalım.Bütün yoldaşların bunu kendi değerlendirebilmesi için bu konuda FÜ'lerin alıntı yaptıkları yerden bütünlük içinde alıntı yapacağım:

"Stalin'in savunulması mücadelesinde komünistler sık sık şu sorularla karşılaşıyorlar: "Stalin'in hiç hata yapmadığına mı inanıyorsunuz?", "Stalin eleştirilemez mi?

Böyle görünüşte basit ve haklı soruların altında gerçekte bir dizi tam olarak aydınlatılması gereken , açık bir cevabı gerektiren sorunlar yatmaktadır.

Stalin gibi, dünyanın sarsıldığı bir zamanda düşmanı sınıf mücadelesinin birçok cephesinde yenen ve yoldaşlarını itinalı bir şekilde eğiten, onlarca yıl çok önemli bir görevde mücadele veren bir yoldaşın hiç hata yapmadığını varsaymak kesinlikle anti-Marksist bir yaklaşımdır. Fakat böyle basit bir tesbit de yetersizdir. Aynı zamanda, Lenin,Engels ve Marks'ın da yanılmaz olmadığı gerçeğini açıklamalıyız Tesbit etmemiz gereken şey, bu konuda Marx,Engels,Lenin ve Stalin arasında ilkesel önemli bir fark görmediğimizdir. Stalin'in olabilecek hatalarından sözedecek isek, o zaman genişçe, gene de Marksizm-Leninizm ustalarının olabilecek hataları sorunu üzerine tartışmalıyız.

Marksizm-Leninizm ustaları gerektiğinde özeleştiri yapıyorlar ve büyük mücadele arkadaşlarının veya kendilerinden öncekilerin eserlerine karşılıklı eleştiri yöntemiyle yaklaşıyorlar. Örneğin Lenin, "Sendikalar Sorunu" ve diğer sorunlardaki hatalarına değiniyor. Aynı şekilde Stalin de, hatalarını açık olarak ve özeleştiriyle kabul ettiğini ve düzelttiğini kavradığını çeşitli şekillerde göstermiştir. Örneği Stalin, Lenin'in 1917'de Rusya'ya dönmesinden önce,platform şekline dönüşmemiş bazı yalpalamaları olduğunu anlatır.(Stalin,Bütün Eserler,Cilt 6,s.298,ve Cilt 3,

sh.44.Alm.)

O bunu şöyle açıklıyor: "Yalnız hatalarımı değil, geçici yalpalamalarımı da gizlemedim". (Stalin,Bütün Eserler, Cilt 10,sh 54 Alm.)

Bu konuda Stalin, Tüm Eserler 1.Cilt Önsözünü, tarım sorunu ve sosyalist devrim zaferinin şartları sorunundaki hatalarını düzeltmeye ayırdı. "Leninizmin Sorunları" ve sonraki başka eserlerinde Stalin, "Leninizmin İlkeleri Üzerine" adlı eserindeki bazı ifade tarzlarını, örneğin sosyalizmin tam ve kesin zaferi sorununa ilişkin ifadesini düzeltmiştir.

Bu, Marksizm-Leninizm ustalarının kendilerini hiçbir zaman yanılmaz görmediklerini ve hiçbir zaman başkalarından kendilerine karşı böyle bir tavır beklemediklerini gösteriyor.

Diğer taraftan eleştiri sorunu gayri-ciddi,kolaycı, hafif bir tarzda ele alınmamalıdır. Hangi konu üzerine konuşulduğu bilinmelidir. Lenin'in Engels'in temel bir eseri hakkında söylediği: "İçinde tek bir cümlenin bile rasgele söylenmediği, hepsinin geniş bir tarihi ve siyasi bilgiye dayandırılarak yazıldığına güven duyulabileceği" (Lenin,Devlet ve Devrim,sh.5/6,Alm.) şeklindeki ifadesi, Stalin'in eserleri için de geçerlidir.Bu nedenle, hafif,kolaycı "eleştirmenler" Stalin'in hatalarını göstermek yerine kendi hata ve zaaflarını açığa vurmaktadırlar. Bu, her zaman böyle ortaya çıkacaktır.

Lenin, bu gibi hafif "eleştirmenler" hakkında şöyle yazıyordu: "Hayatımda birçok kere, Engels'in düşüncesizce oportunizm ile suçlandığına şahit oldum ve buna karşı son derece kuşkulu davrandım. Engels'in haksız olduğunu ispatlamayı herşeyden önce bir deneyiniz. Bunu yapamazsınız!... Hayır,hayır,Engels yanılmaz değildir. Marx yanılmaz değildir. Fakat onların 'hatalarını' ispatlamak için bu soruna başka türlü yaklaşılmalıdır.Gerçekten tümden başka türlü. Fakat bu şekilde bin kere haksızsınız." ("Ines Armand'a Mektup",Lenin,Bütün Eserler,Cilt 35,sh.243,Alm.) Lenin,komünizmin büyük ustasını kesin savunurken, şu görüşte de değildi: Marx ve Engels yanılmazdır. O halde her eleştiri başlangıçtan yanlıştır. Lenin, Marx ve Engels'e getirilecek eleştirinin

ideolojik sınıf mücadelesi ile ilişkili oportunistlerin ispatlanmayan teorik ithamlarına ilişkin olarak ele alınması gerektiğini belirtiyordu.

Bu nedenle, baştan itibaren Marksizm-Leninizm ustalarının "eleştirmenleri"ne karşı "son derece kuşkulu" olmak, herşeyden önce delillerde ısrar etmek ve her düşüncesizce ve gayri-ciddi eleştiriyi "bin kere yanlış" olarak reddetmek tek doğru olandır.

Kruşçov'un SBKP 20.Parti Kongresini toplayabilmesi için Stalin'in ölümünden sonra birkaç yıl geçmesine rağmen, bundan sonraki revizyonist ihanetle ilgili olarak Stalin'in hatalarının da önemli bir başlangıç noktası olarak büyük önemi yokmuydu şeklinde bir soru sorulabilir. Burada herşeyden önce tesbit edilmesi gereken, birileri SBKP(B) ve dünya komünist hareketi içinde gelişen revizyonist akıma karşı mücadele etmiş ise, bunun birincisinin Stalin olduğudur.

Revizyonist ihanet ile komünizmin büyük ustalarının olabilecek hataları arasındaki sınıfsal cepheyi gözden kaçırmak isteyen her çaba, ve Stalin'i sadece revizyonist hainlerin yanına bile yaklaştırmak, doğrudan tarihi tahrif etmektir.

Stalin'i revizyonizmin yolunu hazırlayan kişi olarak göstermeye çalışan her türden sahte-Marksist' in bütünüyle haksız olduğunu kavramak için, bugün herkes "Ekonomik Sorunlar" ve "Dil Biliminin Sorunları" adlı eserlerini, Stalin'in Tito revizyonizmine karşı mücadele belgelerini ve onun SBKP içindeki revizyonist eğilimlere karşı mücadelesini inceleyebilir. Bunlar iftiralardır. İftiralar mahkum edilir, tartışılmaz.

Buna rağmen, yukarıdaki iftiralarla taban tabana çelişen bir anlamda da olsa, Stalin'in her Marksizm-Leninizm ustası gibi, ölümünden sonra ortaya çıkan meselelerde subjektif bir sorumluluğu vardı ve vardır.Marksizm-Leninizm ustaları, kendi zamanlarında ortaya çıkan revizyonizme karşı mücadelenin daima başında bulunuyorlardı." (AMLP/GDS/WBK Ortak Açıklaması s.16/17)

Görüldüğü gibi kardeş örgütler "Stalin'i kimse eleştirmemelidir" demiyor. Dedikleri eğer eleştiri getirmek

isteyen varsa, onların eleştirisini ispatlaması gerek - tiği, bugüne kadar Staline eleştiri getirdiğini iddia edenlerin bunu yapmadığıdır. Buna en açık örneklerden biri şimdiki tartışma içinde bizzat FÜ'lerin durumudur.

FÜ'ler 'nasıl olurda' diyorlar 'bu alman grubu bugün herkesce ayan beyan olan hatalarını görmezden gelir' Ardından FÜ'ler kendileri için, ve herkes için 'ayan beyan' olması gereken bazı örnekler veriyorlar.Örnekler şunlar:

1.Örnek: 1926'da Stalin "Kapitalizmin basit restorasyonunu artık olanaksız" (abç) görüyor. Bu FÜ'lere göre o kadar açık bir hatadır ki, onlar bu konuda herhangi bir yorum yapmayı bile gereksiz görüyorlar. Öyle ya Stalin 1926'da "Kapitalizmin restorasyonu artık imkansız" dedi. Halbuki SB'nde daha sonra kapitalizm restore edildi. O halde Stalinin yanıldığı gün gibi ortadadır. İşte FÜ'lerin mantığı budur. Onlar Stalin'in hataları konusunda o kadar ön yargılıdırlar ki, yaptıkları alıntıyı bile tam olarak okuyup, üzerinde düşünme ihtiyacı duymamakta; Stalin'in restorasyondan değil "basit restorasyondan ", yani yıkılan tipte bir kapitalizmin restorasyonundan söz ettiğini ya kavramamakta, ya da kavramak istememektedirler. Şimdi sorunun daha iyi kavranabilmesi için FÜ'lerin alıntı yaptığı yeri ben bütünlük içinde bir kez daha ortaya koymak istiyorum. Alıntı yapılan yer Leninizmin sorunları adlı yazının 'Sosyalizmin kuruluşunun zaferi için mücadele' başlıklı VII. bölümüdür. Yazının yazıldığı dönem Rusya'da Lenin döneminde başlatılan NEP'in kulaklara karşı saldırı döneminin yaşandığı bir dönemdir. Bu dönemde parti içinde başını Troçkinin çektiği muhalefet "NEP sadece geri çekilmedir. Geri çekilme bittikten sonra NEP biter,NEP'in sürdürülmesi kapitalizmdir.NEP kapitalizmi inşa etmektedir"tezleri ile ortaya çıkar, Stalin bu eleştirilere şöyle cevap verir:

"NEP kapitalizmdir diyor, muhalefet; NEP özellikle bir geri çekilmedir diyor, Zinóvyev.Tabii, bunların hepsi yanlıştır.Aslında NEP,partinin politikasıdır,sosyalist unsurların kapitalist unsurlarla mücadelesini uygun gören ve sosyalist unsurların kapitalist unsurlara

karşı zaferini hesap eden politikadır.Aslında NEP,sadece bir geri çekilmeyle başlamıştır.Ama bu geri çekilme sırasında güçlerimizi yeniden toplamak ve saldırıya geçmek imkanını bize sağlamak amacını gütmektedir. Aslında birkaç yıldan beri, bir saldırıyı başarıyla yürütmekte, ve bu sırada sanayimizi geliştirmekte, Sovyet ticaretini geliştirmekte ve özel sermayeyi geriletmekteyiz.

Ama, NEP kapitalizmdir.NEP özellikle geri çekilmedir tezinin anlamı nedir?Bu tezin hareket noktası nedir?

Bu tez, bizde şimdi olan şeyin kapitalizmin basit bir restorasyonu,basit bir kapitalizme "dönüş" olduğu şeklindeki yanlış varsayımdan hareket etmektedir.Muhalefetin sanayimizin sosyalist niteliği hakkındaki şüpheleri ancak bu varsayım ile açıklanabilir. Kulakların karşısında muhalefetin paniği ancak bu varsayım ile açıklanabilir. Köylülüğün farklılaşması konusunda doğru olmayan rakamlara sarılmakta muhalefetin gösterdiği beceriklilik ancak bu varsayım ile açıklanabilir. Orta köylünün bizde tarımın merkezi çehresi olduğu konusunda muhalefetin özel unutkanlığı, ancak bu varsayım ile açıklanabilir.Orta köylünün öneminin küçümsenmesi ve Lenin'in kooperatifçilik planı hakkında beslenilen şüpheler ancak bu varsayım ile açıklanabilir. "Yeni muhalefet'in köydeki yeni gelişme yoluna, köylerin sosyalist kuruluş işine katılmaları yoluna inançsızlığı, ancak bu varsayım ile "haklı gösterilebilir".

Aslında, şimdi bizde meydana gelmekte olan şey kapitalizmin tek yanlı restorasyonu süreci olmayıp,kapitalizmin gelişmesi ve sosyalizmin gelişmesi gibi çifte bir süreçtir. Sosyalist unsurların kapitalist unsurlara karşı mücadelesinin çelişkilerle dolu süreci,kapitalist unsurların sosyalist unsurlarla ortadan kaldırılması sürecidir.Bu devlet sanayiinin sosyalizmin temeli olduğu şehir için de; sosyalist sanayi ile kaynaşmış kitle kooperatiflerinin,sosyalist gelişmenin başlıca hareket noktası olduğu köy için de aynı ölçüde tartışma götürmez.

Kapitalizmin basit restorasyonu artık imkânsızdır. çünkü bizde iktidar, proleter iktidardır,büyük sanayi proletaryanın elindedir, ulaştırma ve krediler proleter

devletin elindedir.Köydeki farklılaşma eskiden vardığı boyutlara varamaz; orta köylülük,köylülüğün temel kitlesi olarak kalmaktadır; ve kulak, eski gücünü yeniden elde edemez, çünkü bizde toprak millileştirilmiştir,satılamaz ve satın alınamaz, ve ticaret, kredi, vergi ve kooperatifleşme alanındaki politikamız kulakların soyguncu eğilimlerini sınırlandırmayı, geniş köylü kitlelerinin refahını artırmayı ve köydeki iki aşırı uç arasındaki farkı ortadan kaldırmayı hedef tutmaktadır.Kulaklığa karşı mücadele, şimdi bizde, sadece yoksul köylüleri kulaklığa karşı örgütlendirmekten ibaret olan eski yolu izlemekle kalmayıp, kulaklara karşı proletarya ile yoksul köylülerin orta köylü kitleleriyle ittifakını sağlamlaştırmaktan ibaret olan yeni bir yolu da izlemektedir. Muhalefetin bu ikinci yolu izleyerek kulaklığa karşı yürütülen mücadelenin anlamını da,önemini de anlamaması, onun, köyde, eski gelişme yoluna,kulak ve yoksul köylünün köyün başlıca güçleri olduğu, orta köylünün ise "eridiği" zamanki kapitalist gelişme yoluna saptığını kesin olarak doğrulamaktadır".

(Leninizmin İlkeleri Sol Yayınları sf.181-183)

Görüldüğü gibi Stalin burada a) Genel olarak restorasyon sorununu tartışmamakta; NEP'in kapitalizm olduğu tezini çürütmeye çalışmaktadır. b) Proletaryanın iktidarda olduğu, büyük sanayinin proletaryanın elinde olduğu, ulaştırma ve kredilerin proletaryanın elinde olduğu şartlarda; köydeki farklılığın eski boyutlara varamayacağını, kulakların eski gücünü, bu şartlar altında elde etmesinin imkansız olduğunu; bu anlamda kapitalizmin basit (!!!) restorasyonunun imkansız olduğunu belirtmektedir.

Burada söylenenlerin hepsi doğrudur. SB'ndeki, ve diğer sosyalist ülkelerdeki geri dönüş basit bir geri dönüş değildir. Geri gelen kapitalizm eski, yıkılan kapitalizm değildir. Geri dönen burjuvazi, yıkılmış olan eski burjuvazi değildir. Yeni bürokrat burjuvazidir.

Görüldüğü gibi FÜ'lerin 'herkes için ayan beyan' olduğunu ilan ettikleri 'hata' Stalin'in hatası değil , Stalin'in neyi tartıştığını anlamayan (veya anlamak istemeyen) FÜ'lerin kendi hatasıdır.

FÜ'ler Stalin'in herkese malum olan hataları konusunda şöyle devam ediyorlar:

2.Örnek:

"Stalin 1936'da "işçi ile köylülük arasındaki,aynı şekilde bu sınıflar ile aydınlar arasındaki sınır çizgisinin silindiğini", "Bu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik çelişkilerin yok olduğunu silindiğini..." "... aynı şekilde bu toplumsal gruplar arasındaki politik çelişkilerin de yok olduğunu (aç FÜ) "yani iktidar mücadelesinin yok olduğunu, silindiğini söylüyordu.(abç) Bu anlayışla 1936 da parti tarihinde SSCB'nin "Komünist topluma kerte kerte geçiş aşamasına" girmiş olduğunu ilan ediliyordu. 'Bu yolla anayasa,SSCB'nin yeni bir gelişme aşamasına, sosyalist toplum kuruluşunun tamamlanması (abç) ve herkesten yeteneğine göre-herkese ihtiyacına göre biçimindeki komünist ilkenin toplum yaşamının yol gösterici ilkesi olacağı, komünist topluma kerte kerte geçiş aşamasına girdiğini gösteriyor ve yeni bir çağ açan olguya yasal bir nitelik veriyordu."

Yine sorun FÜ'ler için o kadar açıktır ki,onlar bu alıntıyla kesip yorum yapmıyorlar. FÜ'ler Stalin'in 1936'da işçilerle köylüler arasındaki politik çelişkilerin yok olduğunu ve iktidar mücadelesinin yok olduğunu söylediğini iddia ediyor. Stalin birincisi,yani işçiler ve köylüler (Sovyetler Birliğindeki 1936'daki Sovyet İşçileri ve köylüleri) arasında politik çelişmelerin silindiğini, giderek yok olduğunu gerçekten söylemiştir. Bu bir tespittir. FÜ'ler bu tespiti eleştirecklerse, bu tespitin doğru olmadığını teorik ve pratik olarak ispatlamaya çalışmalıdırlar!FÜ'ler görülen odur ki 1936'dan sonra SB'deki iktidar mücadelesinin işçiler köylüler arasındaki siyasi çelişmelerden kaynaklandığını düşünmektedir. Bu gerçekten orjinal bir düşüncedir. FÜ'ler bu düşüncelerini temellendirmeye çalışmalıdır ! Stalin hiç bir dönemde iktidar mücadelesinin yok olduğunu savunmamıştır. Zaten FÜ'ler de bu iddiaları için Stalin'den alıntı getirmemekte, 'yani' diyerek kendi kafalarına göre Stalin'i yorumlamaktadırlar. Onlar bu şekilde bir yorumlama ile, Stalin'i, proletarya diktatör -

lüğü şartlarında sınıf mücadelesinin olmayacağını söyle yen basit bir burjuva liberali derecesine indirmektedir ler. İlginç olan burada Stalin sınıf mücadelesini red ettiği, iktidar mücadelesini red ettiği yönünden eleş - tiren FÜ'lerin; bana yazdıkları ikinci mektupta 1937-38 de karşı devrimcilerin bastırılması sırasında baskı a - lanını haddinden fazla genişletmekle" eleştirmeleridir! Tutarsız olan Stalin değil, FÜ'lerdir. Aslında FÜ'lerin "eleştirisi"ne en iyi cevabı Stalin FÜ'lerin Stalini e- leştirmek için kullandıkları alıntıda vermektedir. O a- lıntının tümünü buraya alıyorum:

"II. 1924-1938 DÖNEMİ BOYUNCA SSCB'NİN YAŞAMINDA MEYDANA GELEN DEĞİŞMELER

SSCB'nin yaşamında 1924-1936 dönemi içinde gerçek- leştirilmiş olan ve Anayasa Komisyonunun hazırlayacağı anayasa tasarısında yansıtılması gereken değişiklikler nelerdir?

Bu değişikliklerin özü, temeli nedir?

1924'de neyimiz vardı?

Bu dönem NEP'in birinci dönemiydi, Sovyet iktida rının, bir yandan sosyalizmi geliştirmek için elinden gelenin azamisini yaparken kapitalizme de bir ölçüde ye niden yaşama hakkı tanıdığı, iki ekonomi sistemi arasın daki-kapitalizm ile sosyalizm arasındaki-yarışma sıra - sında sosyalist sistemin kapitalist sistem üzerindeki üstünlüğünü örgütlemeyi kendine iş edindiği dönemdi. Gö- rev, bu yarışma sırasında sosyalizmin mevzilerini sağ - lamlaştırmak, kapitalist unsurların tasfiyesini sağla - mak ve sosyalist sistemin, ulusal ekonominin temel sis- teminin zaferini tamamlamak idi.

O zaman sanayimiz, özellikle ağır sanayimiz, pek is tenen bir tablo göstermiyordu. Yavaş yavaş toparlanmak- ta olduğu doğrudur, ama üretimini savaş-öncesi düzeyine getirmekten henüz uzak bulunuyordu. Eski, geri ve yok - sul bir teknik üzerine kurulu idi. Elbette ki, sosyaliz- me doğru gelişiyordu. Sanayimizin sosyalist kesim payı, o zaman, yaklaşık olarak % 80 kadardı. Bu arada kapita- list kesim sanayiin % 20'sinden az değildi.

Tarımımız daha iç açıcı bir tablo sunmuyordu. Büyük

toprak sahipleri sınıfının daha o zamandan tasfiye oldu ğu doğrudur, ama buna karşın, tarım kapitalistleri sı - nıfı, yani kulaklar sınıfı, hala bir hayli önemli bir gücü temsil ediyordu. Bütünü içinde tarım, geri, ortaça- ğa yaraşır teknikleri ile, bireysel küçük köylü işlet - melerinden oluşmuş koskoca bir okyanus gibiydi. Bu ok - yanus içinde kolhozlar ve sovhozlar birtakım noktalar, birtakım adacıklar oluşturuyordu; bunların ulusal eko - nomimizde, ciddiye alınacak ölçüde, sözü edilebilecek bir önemleri yoktu henüz. Kolhozlar ve sovhozlar zayıf- tı, oysa kulaklar hala kuvvetli idiler. O zaman, biz kulaklar sınıfının tasfiyesinden değil sınırlandırılma- sından sözediyorduk.

Ülkede metaların dolaşımı bakımından da aynı şey - leri söylemek gerekir. Değişimler alanında sosyalist ke sim %50-60'ı temsil ediyordu, fazlasını değil ve faali- yet alanının tüm geri kalan kesimini, tacirler, spekülatörler ve başka ticaret erbabı tutuyordu.

1924'te ekonomimiz böyle bir tablo gösteriyordu.

Şimdi, 1936'da ne durumdayız?

O zaman NEP'in birinci döneminde, NEP'in başlangı - cında, kapitalizmin bir ölçüde yeniden yaşama olanağı bulması döneminde olmamıza karşın, şimdi, NEP'in son dö- neminde, NEP'in sonunda, kapitalizmin ulusal ekonominin tüm alanlarından tasfiye edilmesi döneminde bulunuyoruz

Demek ki böylece, örneğin sanayimiz, bu dönem sü - resince dev bir güç haline gelmiştir. Şimdi, sanayimize zayıf bir sanayi, teknik olarak kötü donatılmış bir sa- nayi denilemez. Tersine, sanayimiz, şimdi çok gelişmiş bir ağır sanayi ile, daha da çok gelişmiş bir makine ya pım sanayii ile yeni, zengin ve modern bir teknik üzeri- ne oturmaktadır. Ama en önemlisi, kapitalizmin sanayi - mizden tamamıyla kapıdışarı edilmiş olması ve sosyalist üretim biçiminin, sanayimizde bugün için, ortağı olmak - sızın egemen durumda bulunmasıdır. Bugünkü sosyalist sa nayimizin, savaş-öncesi sanayiini yedi katından fazla aşması olayı önemsememezlik edilemez.

Tarımda geri teknikleriyle bireysel küçük köylü iş letmeleri okyanusu ve kulakların etkinliği yerine, şimdi dünyanın en büyük makineli ve modern bir teknikle silah

lanmış üretimine, geniş bir kolhozlar ve sovhozlar sistemine sahibiz. Herkes biliyor ki, kulaklar sınıfı tarımda tasfiye edilmiştir ve geri, ortaçağdan kalma tekniğiyle bireysel küçük köylü işletmeleri kesimi şimdi önemsiz bir yer tutmaktadır; tarımdaki payı, ekili alan genişliği olarak en çok %2-3 tutmaktadır; Kolhozların emrinde bugün 5.700.000 beygirgücünde 316.000 traktör bulunduğu ve sovhozlarla birlikte hepsi 7.580.000 beygirgücünde 400.000 traktöre vardığı görmemezlikten gelinemez.

Ülkedeki değişimlere gelince, tacirler ve spekülatörler bu alandan tamamıyla kapıdışarı edilmişlerdir. Bütün ticaret, bugün devletin, kooperatiflerin ve kolhozların elindedir. Yeni bir ticaret, sovyetik ticaret, spekülatörsüz, kapitalistsiz ticaret doğmuş ve gelişmiştir.

Böylece, sosyalist sistemin ulusal ekonominin tüm alanlarındaki eksiksiz zaferi bundan böyle kazanılmış bir olgudur.

Peki bu ne anlama gelir?

Bu, insanın insan tarafından sömürülmesinin ortadan kaldırıldığı, tasfiye edildiği ve üretim alet ve araçlarının sosyalist mülkiyetin bizim sovyetik toplumumuzun dokunulmaz temeli olarak gerçekliğini ortaya koyduğu anlamına gelir. (Sürekli alkışlar.)

SSCB'nin ulusal ekonomisindeki bu değişiklikler, bugün, bunalımları ve işsizliği tanımayan, yoksulluğu ve yıkımı bilmeyen ve yurttaşlara kolaylıkla ve kültür ortamında yaşamanın tüm olanaklarını sunan yeni bir ekonomiye, sosyalist ekonomiye sahip olmamızı sağladı.

Ekonomimizde 1924'ten 'ya kadar meydana gelen değişiklikler, özünde, bunlardır.

SSCB'nin ekonomisindeki bu değişmeler toplumumuzun sınıfsal yapısında da değişmelere neden oldu.

Bilindiği gibi, büyük toprak sahipleri sınıfı, içsavaştaki son ve kesin yengimiz sonucu zaten tasfiye olmuştu. Öteki sömürücü sınıflar da aynı yazgıyı paylaştılar. Sanayide artık kapitalistler sınıfı yok. Tarımda artık kulaklar sınıfı yok. Ticarette artık tacirler ve spekülatörler yok. Öyle ki, tüm sömürücü sınıflar tasfiye edilmiş bulunuyor.

Geriye işçi sınıfı kaldı.

Köylüler sınıfı kaldı.

Ve aydınlar kaldı.

Ama, bu toplumsal grupların da ele alınan dönem boyunca hiç bir değişikliğe uğramadıklarına ve eskiden, kapitalizm zamanında diyelim, nasıl idiyseler öyle kaldıklarına inanmak yanlış olurdu.

Örneğin, SSCB'nin işçi sınıfını ele alalım. Eski alışkanlıkla, çok kez proletarya denir ona. Ama proletarya nedir? Proletarya, üretim alet ve araçlarının kapitalistlerin elinde bulunduğu ve kapitalistler sınıfının proletaryayı sömürdüğü ekonomi sisteminde üretim alet ve araçlarından yoksun bir sınıftır. Proletarya, kapitalistlerin sömürdüğü bir sınıftır. Ama ülkemizde bilindiği gibi, kapitalistler sınıfı zaten tasfiye edilmiş bulunuyor; üretim alet ve araçları kapitalistlerin elinden alınmış ve devlete teslim edilmiştir, devletin yönetici gücü ise işçi sınıfıdır. Şu halde işçi sınıfını sömürebilecek kapitalistler sınıfı yoktur artık. Şu halde işçi sınıfımız, yalnız üretim alet ve araçlarından yoksun olmamakla kalmıyor, onlara tüm halkla birlikte ortaklaşa sahip bulunuyor. Ve mademki, işçi sınıfı üretim alet ve araçlarına sahiptir ve kapitalistler sınıfı ortadan kalkmıştır. Bundan sonra işçi sınıfımıza proletarya denilebilir mi artık? Denilemeyeceği açıktır. Marx şöyle diyordu; kurtulmak için proletarya, kapitalistler sınıfını ezmeli, üretim alet ve araçlarını kapitalistlerin elinden almalı ve proletaryayı yaratan üretim koşullarını ortadan kaldırmalıdır. SSCB'nin işçi sınıfının, kurtuluşunun bu koşullarını gerçekleştirdiği söylenebilir mi? Söylenebilir ve söylenmelidir de, karşı çıkılmaz bir biçimde. Peki bu ne anlama gelir? Bu, SSCB proletaryasının, yepyeni bir sınıf, kapitalist ekonomi sistemini yıkan, üretim alet ve araçlarının sosyalist mülkiyetini pekiştiren ve sovyet toplumunu komünizme doğru yönlendiren SSCB işçi sınıfı haline geldiği anlamına gelir.

Gördüğünüz gibi SSCB işçi sınıfı, sömürüden kurtulmuş tamamen yepyeni bir sınıftır, insanlık tarihinin hiç bir zaman tanımamış olduğu bir işçi sınıfıdır.

Köylülük sorununa geçelim. Köylülük bir küçük üreticiler sınıfıdır, bu sınıfın dağılmış ve tüm ülke yüzeyine saçılmış üyelerinin herbiri, kendi küçük işletmelerinde geri teknikleri ile çalışır dururlar. Özel mülkiyetin kölesidirler,büyük toprak sahipleri,kulaklar, tacirler,spekülatörler,tefeciler, vb.tarafından fütursuzca sömürülürler demeye alışılmıştır. Gerçekten de,kapitalist ülkelerin köylülüğü, temel kitlesi gözönünde bulundurulursa, eksiksiz bu sınıftır. Bizim bugünkü köylülüğümüzün, sovyetik köylülüğün, büyük kitlesiyle bu köylülüğe benzediği söylenebilir mi? Hayır söylenemez . Böyle bir köylülük yok bizde artık. Bizim sovyetik köylülüğümüz, yepyeni, kesin olarak yepyeni bir köylülüktür. Bizde artık köylüleri sömürecek, ne büyük toprak sahipleri, ne kulaklar, ne tacirler,ne de tefeciler vardır. Şu halde bizim köylülüğümüz sömürüden kurtulmuş bir köylülüktür. Sonra bizim sovyet köylülüğümüz,büyük çoğunluğu ile, kolhozcu köylülüktür, yani onun çalışması ve onun varı-yoğu bireysel çalışmaya ve geri bir tekniğe dayanmaz, kollektif çalışmaya ve modern bir tekniğe dayanır. Bir de, köylülüğümüzün ekonomisi, özel mülkiyet üzerine değil, kollektif çalışma temeli üzerinde büyüyen kollektif mülkiyet üzerine kurulmuştur.

Gördüğünüz gibi, sovyet köylülüğü, kesin olarak yepyeni,insanlık tarihinin henüz tanımadığı bir köylülüktür.

Son olarak da aydınlar,mühendisler,teknisyenler , kültür cephesi emekçileri, genel olarak memurlar vb.sorununa geçelim. Geçtiğimiz dönem içinde, aydınlar da büyük değişikliklere uğradılar. Aydınlar, artık, sınıflar üstü olmak iddiasındaki, ama aslında büyük toprak sahiplerine ve kapitalistlere hizmet etmekte olan o eski örümcek kafalı aydınlar değiller. Bizim sovyet aydınlarımız, bütün kökleri ile işçi sınıfına ve köylülüğe bağlı, kesin olarak yepyeni aydınlardır.Her şeyden önce aydınların toplumsal bileşimi değişmiştir. Soyluluktan ve burjuvaziden gelme aydınlar, bizim sovyet aydınlarımızın küçük bir yüzdesini temsil etmektedirler. Sovyet aydınlarının % 80-90'ı işçi sınıfından,köylülükten ve öteki çalışan kategorilerden çıkmadırlar.Nihayet,aydınların eylem biçimleri bile değişmiştir.Eskiden aydınlar zengin sınıflara hizmet etmek zorundaydılar,çünkü başka çıkar yolları yoktu. Şimdi halka hizmet etmek durumundadırlar, çünkü artık sömürücü sınıflar yoktur. Ve işte tam bu yüzden, aydınlar da,bugün sovyet toplumunun, işçiler ve köylülerle birlikte aynı işe koşulmuş eşit üyeleridirler ve yeni bir toplumun, sınıfsız sosyalist toplumun kuruluşuna çalışmaktadırlar.

Gördüğünüz gibi onlar da, yeryüzünün başka hiçbir ülkesinde bulamayacağınız kesin olarak yepyeni kafa emekçileridirler.

Sovyet toplumunun sınıfsal yapısında, geçtiğimiz dönem boyunca meydana gelen değişmeler bunlardır işte.

Bu değişmeler, neyi gösterir,neye tanıklık eder?

İlk olarak, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki aynı şekilde bu sınıflar ile aydınlar arasındaki sınır çizgisinin silindiğini,(Almancası "verwischen" silinme değil, birbirine karışma) ve eski sınıf tekelciliğinin, (Almancası:"Abgeschlossenheit" "kendi içine kapanıklık" anlamındadır) yok olduğunu gösterir.Bu demektir ki, bu toplumsal gruplar arasındaki mesafe gitgide azalıyor.

İkinci olarak, bu değişmeler, bu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik çelişkilerin yok olduğunu, silindiğini gösterir.

Ve son olarak, aynı şekilde, bu toplumsal gruplar arasındaki politik çelişkilerin de yok olduğunu,(almancası "dahin schwinden" yok olma değil, giderek kaybolma) silindiğini gösterir.

SSCB'nin sınıfsal yapısında meydana gelen değişiklikler böyle!" (Leninizmin Sorunları 620/625)

Görüldüğü gibi, Stalin Sovyetler Birliğinde 1924-1936 arasında olan değişiklikleri somut olarak ele alıp incelemekte ve bu inceleme sonunda şu tespitleri yapmaktadır:

-SB'nde burjuvazi ekonomik alanda bir bütün olarak tasfiye edilmiştir.SB'nde insanın insan tarafından sömürüsü tasfiye edilmiştir.Sömürücü sınıflar sınıf olarak yok edilmiştir.

Stalin'in bu tespitleri bütünü ile doğrudur.Bu tes-

pitlerin yanlış olduğunu iddia edenler varsa,onlar bunu iddia ile kalmamalı, verilerle ispat etmeye çalışmalı - dır.

-SB'nde artık emekçi sınıflar, sömürü üzerine kurulu bir düzendeki emekçi sınıflardan nitelik olarak değişiktir. Bu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik ve siyasi çelişmeler giderek silinmekte, yok olmaktadır.

Stalin'in bu tespitleri de doğru tespitlerdir.Teorik olarak da, pratik olarak da Stalin haklıdır.Gerçekten de, emekçi sınıflar arasında sosyalist toplumdaki çelişmeler süreç içinde silinecek, yok olacaktır. 1936 yılında sınıf mücadelesi işçilerle köylüler arasındaki çelişmelerden kaynaklanmamıştır.

Sınıf mücadelesi, uluslararası emperyalizm ile işbirliği içinde hareket eden revizyonist unsurlara karşı yürütülmüştür.

Stalin hiç de FÜ'lerin iddia ettiği gibi, sosyalizmin inşasında başarı kazanılması,komünist topluma kerte kerte ilerleme aşamasına gelindiğinde iktidar mücadelesinin yavaşlayacağı, yada son bulacağını savunmadı. Tam tersine o böyle düşünenlerle alay ediyor, böyle bir düşüncenin tehlikeli olduğuna dikkat çekiyordu. O,17.PK'ne sunduğu raporda şunları söylüyordu.:

"Örneğin sınıfsız sosyalist toplumun kuruluşunu alalım. Partinin XVII.Konferansı, sınıfsız bir sosyalist toplum yaratmaya doğru gidiyoruz dedi. Sınıfsız sosyalist toplumun, deyim yerinde olursa öyle kendiliğinden gelmeyeceği açıktır. Onu ele geçirmek, ve onu,proletarya diktatörlüğünün organlarını güçlendirerek, sınıf mücadelesini geliştirerek, sınıfları kaldırarak,kapitalist sınıfın artıklarını tasfiye ederek,dış düşmana olduğu kadar iç düşmana karşı da savaşarak bütün çalışanların çabalarıyla kazanmak ve kurmak gerekir.

Konu açıktır sanıyorum.

Böyle iken, leninizmin bu basit, berrak ve temel tezinin açıklamasının beyinlerde oldukça büyük bir karışıklık yarattığını ve parti üyelerinin bazılarında sağlıksız eğilimler doğurduğunu bilmeyen yoktur. Onlar, -tarafımızdan bir slogan olarak verilen- sınıfsız bir topluma doğru ileri yürüyüşümüz tezini, kendiliğinden

gelme bir süreç gibi anladılar. Ve şöyle düşünüyorlardı: mademki bu sınıfsız bir toplumdur, demek ki, sınıf mücadelesi hafifletilebilir,proletarya diktatörlüğü gevşetilebilir ve genel olarak, nasıl olsa yakında yokolmak durumunda olan devletten kurtulunabilir. Yakında artık sınıflar olmayacağı, dolayısıyla sınıf mücadelesi olmayacağı, dolayısıyla ne tasa, ne tehlike işareti olmayacağı, dolayısıyla silahların bırakılabileceği ve sınıfsız toplumun gelmesini beklerken yan gelip yatılabileceği düşüncesiyle göklere uçuyorlardı. (Salonda gülüşmeler)

Beyinlerdeki bu karışıklığın ve bu ruh halinin iki su damlası gibi sağ sapmacıların bazı görüşlerine benzediği kuşkusuzdur; bu görüşlere göre, eşyanın eski düzeni, kendiliğinden, eşyanın yeni düzeni içinde, onunla bütünleşmelidir ve biz, bir sabah uyandığımızda, farkında olmadan kendimizi sosyalist toplumun ortasında bulmalıyız.

Gördüğünüz gibi yenilmiş anti-leninist grupların ideolojilerinin izleri pekâlâ yeniden canlanabilirler ; yaşayabilme yeteneklerini yitirmiş olmaktan henüz uzaktırlar.

Şurası açıktır ki, eğer bu düşünce karışıklığı ve bolşevik olmayan bu eğilimler partimizin çoğunluğunu ele geçirseydi, şimdi partimizin kuvvetleri dağılmış ve partimiz silahsızlanmış bulunurdu.

(Leninizmin Sorunları
sf.573/574)

Görüldüğü gibi Stalin FÜ'lerin bize tanıtlamaya çalıştığı burjuva liberali değildir. FÜ'lerin Stalin'de hata olarak gördükleri, aslında onların kendi hatalarını ortaya koymaktadır.

Komünizme kerte kerte geçileceği sorununa gelince: Tabii ki bir ülkede sosyalist inşada başarı kazanılırsa sömürücü sınıflar bir bütün olarak tasfiye edilirse, o ülke yerinde saymaya başlamayacak, o ülkede gelişme durmayacaktır. Tabii ki ülke sosyalizmden, yani 'herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre' ilkeli toplumdan ; komünizme, 'herkesten yeteğeğine göre-herkese ihtiya-

cına göre' ilkeli topluma doğru ilerleyecektir. Bu ilerleme toplumda komünist faktörlerin süreç içinde giderek ağırlık kazanması, hakim olması şeklinde olacaktır. Bu uzun süre alacak bir süreçtir. Ama gelişme proleterya iktidarda olduğu sürece yalnızca bu yönde olabilir. Başka türlü değil.

FÜ'lerin Stalin'de neyi eleştirdikleri belli değildir. Onlar acaba "Komünist topluma kerte kerte geçişi" mi eleştiriyorlar? Eleştirdikleri eğer bu ise, Sosyalizmden Komünizme geçişin 'kerte kerte'(Komünist unsurların süreç içinde hakim olması şeklinde) olmayacağını iddia ediyorlasa, onlara göre Komünizme geçiş nasıl olacaktır?

Marx Gotha programının eleştirisinde, sosyalizmden Komünizme geçişin 'şiddete dayanan bir devrimle' değil, 'sosyalist devletin giderek yok olması ile' (absterben) olacağını belirtmektedir. (Aktaran Lenin TE c 25,s.413)

Yine Lenin Gotha programının eleştirisinden şunları aktarmaktadır:

"Komünist toplumun bir üst aşamasında (Lenin, bu arada Marks ve Engels de Sosyalist toplumu Komünist toplumun 'birinci' ya da 'alt' aşaması olarak adlandırırlar. bkz. Lenin TE alm. c 25 s 479 - ve Devrim) bireylerin iş bölümüne kölece bağlılığı ortadan kalktıktan sonra; böylece kol ve kafa işi arasındaki zıtlık yok olduktan sonra; iş yalnızca yaşamak için bir araç olma durumundan çıkıp, yaşamanın ilk ihtiyacı haline geldikten sonra; bireylerin çok yönlü gelişmesi sonucu üretim güçleri geliştikten ve toplumsal zenginliğin kaynakları çok daha dolu bir şekilde akmaya başladıktan sonra; işte ancak bunlardan sonra dar burjuva hukuku ufku aşılabilir ve toplum bayrağına "Herkes yeteneğine göre/herkese ihtiyacına göre" yazabilir. (Lenin c. 25 s - 482) (abc)

Görüldüğü gibi Lenin, Marks ve Engelsten yaptığı alıntılarla, Sosyalizmden Komünizme geçiş için bir dizi şart sayıyor. Revizyonistler sonraları bu şartlardan yalnızca "üretici güçlerin gelişmesi" toplumsal zenginliğin kaynaklarının çok daha dolu bir şekilde akmaya başlaması" nı Komünizme geçiş için yeterli görmüşler,

bunun propagandasını yapmışlardır. Bu anlayışta olan Yaroşenko 1950'lerde sosyalist devletin görevinin "Üretimin rasyonel örgütlenmesi" olduğunu savunmuştur. Stalin bu revizyonist anlayışa karşı çıkarak şunları savunmuştur:

"Yaroşenko arkadaş sanıyor ki, ürünlerin bolluğunu sağlamak ve komünizme geçmek,"herkese emeğine göre" formülünden, "herkese ihtiyaçlarına göre" formülüne geçmek için üretici güçleri rasyonel bir şekilde örgütlemeyi başarmak yeterlidir. Bu, sosyalizmin ekonomik gelişmesi kanununu hiç anlamamaktan gelen büyük bir yanlıştır. Yaroşenko arkadaş sosyalizmden komünizme geçişin şartlarını fazla basit, çocukçasına basit bir şekilde görmektedir. Yaroşenko arkadaş anlamıyor ki, kolhozcu, grup mülkiyeti, emtia dolaşımı vb. gibi ekonomik olguların baki kalmasına imkân vermekle, ne toplumun bütün ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayabilecek bir ürün bolluğu sağlanabilir, ne de "herkese ihtiyacına göre" formülüne geçilebilir. Yaroşenko arkadaş anlamıyor ki, "herkese ihtiyacına göre" formülüne geçmeden önce toplum bir sürü aşamalardan geçerek ekonomik ve kültürel yönden kendi kendini yeniden eğitmeli, bu aşamalar sırasında sadece yaşantıyı sağlamak için bir araç olan emek, toplumun gözünde ilk hayati ihtiyaç olacak, ve sosyal mülkiyet, toplumun varlığının değişmez ve dokunulmaz temeli haline girecektir.

Komünizme geçişi hazırlamak için, lafla değil gerçek geçiş için, önce hiç olmazsa üç önşartın yerine gelmesi gerekmektedir.

1. Önce, üretim güçlerinin hayali bir "rasyonel örgütlenmesi" ile değil de, gelişmede üretim araçlarının üretimine öncelik tanıyarak bütün sosyal üretimin devamlı gelişmesini sağlamak şarttır. Üretim araçlarının üretiminin gelişmesinin önceliği, sadece kendi işletmelerinin ve milli ekonominin bütün öteki dallarındaki işletmelerin donatımının sağlanması gerektiğinden dolayı değil, aynı zamanda, bu olmadan genişletilmiş yeniden üretimin sağlanmasının, kesin olarak imkânsız olduğu için, şarttır.

2. İkinci olarak, kademeli aşamalarla, kolhozlara kâr sağlayarak, ve neticede bütün topluma da kâr sağlayarak, kolhoz mülkiyetini milli mülkiyetin seviyesine çıkarmak ve, yine kademeli aşamalarla, emtia dolaşımının yerine bir ürün mübadelesi sistemi getirmek şarttır ki, merkezi iktidar, veya başka herhangi merkezi sosyal ekonomik (örgüt), sosyal üretimin bütün ürünlerine toplumun yararına kullanabilsin.

Sosyalist rejimde toplumun üretim ilişkileri ile üretici güçleri arasındaki hiç bir çelişki olmadığını iddia ettiği zaman, Yaroşenko arkadaş aldanmaktadır. Şüphe yokki, bizim üretim ilişkilerimiz şimdiki halde öyle bir devir geçiriyorlar ki, üretim güçlerinin gelişmesine tam olarak tekabül ediyorlar ve onları dev adımlarla ilerletiyorlar. Ancak, rahat etmemiz ve üretici güçlerimiz ile üretim ilişkilerimiz arasında hiç bir çelişki olmadığını sanmamız bir hata olurdu. Çelişkiler vardır, ve şüphesiz ki olacaktır, mademki üretim ilişkilerinin gelişmesi üretim güçlerinin gelişmesine göre geri kalmaktadır ve kalacaktır. Eğer yönetici kurumlar doğru bir politika uygularlarsa, bu çelişkiler düşmanca olacak şekilde soysuzlaşamazlar, ve üretim ilişkileri ile toplumun üretici güçleri arasında bir çatışmaya varamazlar. Yaroşenko arkadaşın önerdiği politika gibi yanlış bir politika izlersek durum bambaşka olur. O zaman bir çatışma kaçınılmaz olur, ve üretim ilişkilerimiz o zaman üretim güçlerinin sonraki gelişmesi için çok vahim bir köstek olmak tehlikesini geçirirler.

Bu yüzden, yönetici kurumların görevi, olgunlaşan çelişkileri zamanında not edip, üretim ilişkilerini üretici güçlerin gelişmesine uyduracak şekilde zamanında tedbirini almaktır.

Bu söylediklerimiz her şeyden önce grup mülkiyeti -kolhoz mülkiyeti-, emtia dolaşımı gibi ekonomik olguları ilgilendirir. Şüphesiz, şimdiki anda, sosyalist ekonomiyi geliştirmek için bu olguları başarı ile kullanıyoruz ve bunlar, toplumumuza inkâr edilmez hizmetler sağlıyorlar. Yakın bir gelecekte yine de hizmette bulunacaklarına şüphe yoktur. Fakat devletin milli ekonominin ve özellikle tarımın tam olarak planlamasına engel

olmakla bu olguların daha bugünden üretici güçlerimizin kudretli gelişmesini engellemeye başladıklarını görmemek, gafletin en büyüğü olur. Şüphe yoktur ki, kadar zaman geçerse bu olgular ülkemizin üretici güçlerini o kadar çok engelleyeceklerdir. Böylece, gereken şey, tedricen kolhoz mülkiyetini bütün halkın mülkiyeti haline dönüştürmek ve aynı şekilde kademeli aşamalarla, emtia dolaşımının yerine ürünlerin mübadelesini getirmek ve bu çelişkileri böylece tasfiye etmektir.

3. Üçüncü olarak, toplumun bütün üyelerine fiziki ve fikri kabiliyetlerinin bütün alanlarda gelişmesini sağlayacak toplumsal, kültürel bir gelişme sağlamak gerekir ki, toplumun üyeleri sosyal gelişmenin faal yapıcıları olabilecek şekilde yeterli bir eğitim alabilsinler, özgürlük içinde bir meslek sağlayabilsinler ve mevcut işbölümü uyarınca bütün hayatları süresince tek bir mesleğe perçinlenmiş bulunmasınlar.

Bunun için ne yapmak gerekir?

Toplum üyelerinin bu kadar önemli kültürel bir ilerleyişinin, şimdiki halde var olan iş durumu ciddi şekilde değişmeden sağlanabileceğini sanmak yanlış olur Bunun için önce işgününü en azından altı saate ve daha sonra beş saate indirmek gerekir. Toplumun bütün bireylerinin geniş bir öğretime sahip olmaları için yeterli derecede boş zamanları olmasını sağlamak bakımından bu şarttır. Bunun için aynı zamanda mecburi politeknik öğretim sağlanmalıdır, toplumun bütün bireylerinin hür olarak bir meslek seçmeleri ve bütün hayatları herhangi tek bir mesleğe bağlı kalmamaları için bu şarttır. Bu amaçla, mesken şartlarını köklü bir şekilde iyileştirmek gerekir, en azından işçilerin ve memurların gerçek gündelikleri iki misline ve belki de daha fazlaya çıkartılmalı, bu, gerçek gündeliklerin miktar olarak artması ile, ve hele geniş tüketim maddelerinin fiyatlarını sistemli olarak düşürmeye devam etmekle, sağlanmalıdır.

Komünizme geçişi hazırlayacak olan temel şartlar bunlardır.

Ancak tüm olarak ele alındığında, bütün bu önşartlar yerine getirildikleri zaman, toplum üyelerinin na -

zarında çalışma bir angarya olmaktan çıkacak, ve "varlığının ilk ihtiyacı" (Marx) olacaktır; ve "çalışma bir yük değil, bir zevk olacaktır" (Engels); sosyal mülkiyet toplumun bütün üyeleri tarafından toplumsal varlığın değişmez ve dokunulmaz temeli sayılacaktır.

Ancak bütün bu önşartlar, tüm olarak alınarak, yerine getirildikleri zaman, "herkesten olanağına göre, herkese emeğine göre" sosyalist formülünden, "herkesten olanağına göre, herkese ihtiyacına göre" komünist formülüne geçilebilecektir.

Bu, bir ekonomiden, sosyalizm ekonomisinden; başka üstün bir ekonomiye, komünizm ekonomisine tümden geçişi teşkil edecektir.

Sosyalizmden komünizme geçişin, Yaroşenko arkadaşın hayal ettiği kadar kolay bir şey olmadığı görülüyor.

Ekonomik düzenin son derece derin değişimler gerektiren bu karmaşık ve önemli görevi, Yaroşenko arkadaşın yaptığı gibi, "üretici güçlerin rasyonel örgütlenişine" indirgemek istemek, Marksizmin yerine Bogdanovculuğu getirmek istemek demektir.

(Son yazılar sf.156/160)

Görüldüğü gibi Stalin'in Komünizme geçiş konusundaki görüşleri berrak ve doğru olan görüşlerdir. Bu görüşler MEL'in Komünizme geçiş konusundaki görüşleri ile de tam bir uyum içindedir. Bu konuda FÜ'lerin Stalin'e getirdiği "eleştiri" sadece kendi kafa karışıklıklarını belgelemektedir.

3.Örnek

FÜ'ler üçüncü olarak Stalin'den 1951 yılından bir alıntı yapıyorlar ve Stalin'in "SSCB de artık geriye dönüşün imkansız olduğunu söylediğini" (FÜ'lerin yazısı, s.4) iddia ediyorlar. Yaptıkları alıntı şu:

"Eğer meta üretimini kapitalist üretime dönüştüren bu koşullar bir araya gelmemişse (FÜ'ler yanlışlıkla gelmişse şeklinde alıntı yapmışlar)üretim araçları artık özel mülkiyet değilde sosyalist mülkiyet iseler, artık ücretlilik yoksa ve artık emek gücü bir meta değilse, sömürü sistemi çoktan beri yok edilmişse,o zaman ne yapmalıyız? Meta üretiminin buna karşın (abç) kapitalizme varacağını düşünebilirmiyiz?Kuşkusuz hayır. (aç FÜ) Oysa bizim toplumumuz özellikle üretim araçları mülkiyetinin,ücretliliğin ve sömürünün artık uzun zamandan beri yok olduğu bir toplumdur." (FÜ'lerin yazısı s.4)

Bu alıntının yanlışlığı o kadar açıktır ki FÜ' ler için, FÜ'ler bu konuda herhangi bir yorum yapmayı bile gereksiz görüyorlar. Stalin alıntı yapılan yerde belli şartlar altında (sosyalist mülkiyet-ücretlilik sisteminin son bulması-sömürünün son bulması-emek gücünün meta olmaktan çıkması-- Bütün bunlar proletaryanın iktidarını gerektirir!) meta üretiminin kapitalizme varamayacağını söylemektedir.FÜ'ler bunu eleştirdiklerine göre,bu şartların varlığı halinde meta üretiminin kapitalizme varacağını düşünmektedirler.Eğer öyle değilse eleştirdikleri nedir? Eğer öyle ise bu düşüncelerini biraz açıp hepimize bu konuda bilgi vermek zorundadırlar.Stalin alıntı yapılan yerde genel olarak geri dönüş mümkün mü/değil mi sorununu tartışmamaktadır. Tartıştığı, bazılarının "Meta üretimi kaçınılmaz olarak kapitalizme varır" şeklindeki görüşleridir. O bu görüşlerin yanlışlığını ortaya koymaktadır. Bütün yoldaşların tartışılan konuyu kavramaları için FÜ'lerin alıntı yaptıkları yerin tümünü aşağıya alıyorum: Stalin şunları söylüyor:

"II.-SOSYALİST REJİMDE EMTİA ÜRETİMİ ÜZERİNE

Bazı arkadaşlar, Partinin,iktidarı aldıktan ve ülkemizde üretim araçlarını millileştirdikten sonra emtia üretimini muhafaza etmekle hata ettiğini iddia ediyorlar. Partinin o anda emtia üretimini tasfiye etmesi gerektiğini ileri sürüyorlar. Bunu söylerken de Engels'in şu sözlerine dayanıyorlar:

"Toplumun üretim araçları mülkiyetine el koyuşu ile, emtia üretimi ve onunla birlikte ürünlerin üreticiler üzerinde hakimiyeti bertaraf edilmiş olur."(3)

Bu arkadaşlar fena halde yanılıyorlar.

Engels'in formülünü tahlil edelim. Bu formül toplum tarafından bütün üretim araçlarının mı veya sadece bir kısmının mı ele geçirilmiş olduğunu, yani bütün üretim araçlarının mı veya sadece bir kısmının mı halkın mülkiyeti altına girdiğini belirtmediğinden, onu tama -

men açık ve kesin sayamayız. Demek ki, Engels'in bu formülünü iki şekilde anlamak mümkündür.

Engels, Anti-Dühring'in başka bir kısmında " bütün üretim araçlarının", "üretim araçlarının tümünün" ele geçirilmesinden söz etmektedir. Öyle ise Engels, formülünde, üretim araçlarının bir kısmının değil de tümünün millileştirilmesinden, yani sadece sanayide değil, fakat aynı zamanda tarımda da üretim araçlarının halka maledilmesinden söz etmektedir.

Sonuç olarak, Engels kapitalizmin ve temerküzün sadece sanayide değil de aynı zamanda tarımda da, memleketin bütün üretim araçlarının kamulaştırılmasına ve bunların halkın mülkiyetine geçmesine imkân sağlayacak derecede gelişmiş bulunduğu ülkelerden söz etmektedir. Böylece, Engels, bu ülkelerde bütün üretim araçlarının toplumsallaştırılmasına paralel olarak emtia üretiminin de kaldırılması gerektiği kanısındadır. Bu, şüphesiz , tamamen doğrudur.

Geçen yüzyılın sonunda, Anti-Dühring'in yayınlandığı dönemde, kapitalizmin gelişmesinin ve üretimin temerküzünün, proletaryanın iktidarı eline geçirmesi halinde gerek sanayide, gerek tarımda, ülkenin bütün üretim araçlarının halkın mülkiyetine geçmesine ve emtia üretiminin tasfiye edilmesine imkân sağlayacak derecede geliştiği tek ülke olarak İngiltere mevcuttu.

Burada, Büyük Britanya'nın milli ekonomisinde dış ticaretin dev payının İngiltere için önemini bir tarafa bırakmaktayım. Bence ancak bu dış ticaret konusunu inceledikten sonradır ki, proletaryanın iktidara gelmesinin ve bütün üretim araçlarının millileştirilmesinin ertesi gününde Büyük Britanya'nın emtia üretiminin kaderi hakkında karara varılabilir.

Kaldı ki, sadece geçen yüzyılın sonunda değil, bugün bile İngiltere'de gördüğümüz kapitalist gelişme ve tarımsal üretimin temerküzüne erişen hiç bir ülke yoktur. Öteki ülkelerde, kapitalizmin köyde gelişmiş bulunmasına rağmen, hala proletaryanın iktidara geçmesi halinde kaderi hakkında karar alınması gerekeçek oldukça kalabalık bir küçük ve orta mülk sahibi üreticiler sınıfı mevcuttur.

Fakat karşımıza şu mesele çıkmaktadır: şu veya bu ülkede, ve özellikle bizim ülkemizde, şartlar proletaryanın iktidara geçmesine ve kapitalizmin devrilmesine elverişli ise; eğer kapitalizm, sanayide üretim araçlarını, bunların istimlâki ve topluma devredilmesinin mümkün olduğu noktaya kadar temerküz ettirmişse, ama kapitalizmin hızlı gelişmesine rağmen tarım hâlâ, tarım üreticilerinin ülkten tecridinin mümkün görünmediği ölçüde küçük ve orta mülk sahibi üreticiler arasında parçalanmış durumdaysa, proletarya ve onun partisi ne yapmalıdır?

Engels'in formülü bu soruya cevap vermemektedir. Zaten bu soruya cevap vermesi gerekmezdi de, çünkü bu formül başka bir soruya karşılık olarak ortaya çıkmıştır, bütün üretim araçları toplumsallaştırıldıktan sonra emtia üretimi ne olmalıdır sorusuna cevap vermektedir.

Böyle olunca, proletaryanın iktidarı eline geçirmesi şartları olgunlaştığı zaman, bütün üretim araçları değil de sadece bir kısmı sosyalleşmişse, proletaryanın iktidarı elline alması gerekir mi, ve iktidarı ele aldıktan hemen sonra emtia üretimini yok etmesi gerekir mi?

Bu şartlar altında iktidarı ele geçirmekten vazgeçmek gerektiğini ve kapitalizmin milyonlarca küçük ve orta üreticiyi iflasa sürüklemesini, onları tarım işçisi haline getirmesini ve tarımda üretim araçlarının temerküzünü tamamlamasını beklemek gerektiğini; ancak bundan sonra proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve bütün üretim araçlarını kamulaştırması sorununun ortaya atılabileceği şeklindeki bazı sözde marksistlerin görüşlerini, şüphesiz yukardaki soruya cevap sayamayız. Kolayca anlaşılır ki, ebediyete kadar şereflerini kaybetmeden, marksistler böyle "çözümler" kabul edemezler.

Belki de iktidarı ele geçirmenin ve köydeki küçük ve orta üreticilerin (topraklarını) istimlâk edip üretim araçlarını toplumsallaştırmak gerektiğini düşünen başka sözde maksistlerin görüşlerini de bir cevap sayamayız. Marksistler, proletarya devrimini her türlü zafer olanağından yoksun kılacak ve köylülüğü uzun zaman-

lar için proletaryanın düşmanları safına itecek olan bu çılgın ve canice yolu da kabullenmezler.

Lenin, bu soruya "Aynî Vergi Üzerine" ve ünlü "Kooperatifçilik Üzerine" eserlerinde cevap vermiştir.

Lenin'in cevabı kısaca şöyle özetlenebilir.

a) İktidarı ele geçirmeye müsait şartlar kaçırılmamalı; proletarya, kapitalizmin milyonlarca münferit küçük ve orta üreticiyi iflasa sürükleyeceği günü beklemeden iktidarı almalıdır.

b) Sanayide üretim araçlarını kamulaştırmalı ve onları bütün halka maletmeli;

c) Küçük ve orta münferit üreticilere gelince, onları kademeli olarak üretim kooperatiflerinde, yani büyük tarımsal işletmeler olan kolhozlarda toplamalı;

d) Bütün vasıtalarla sanayii geliştirmeli ve kolhozlara modern bir teknik temel sağlamalı; yani onları kamulaştırmayıp, aksine, onları bol sayıda traktörler ve birinci sınıf makinelerle donatmalı;

e) Şehir ile köyün (kırın) sanayi ile tarımın ekonomik ittifakını sağlamak için,bir süre için emtia üretimini (satınalma ve satış yoluyla mübadeleyi) sürdürmeli,onu -köylüler için- şehir ile tek kabul edilir şekil olarak saymalı, ve sovyet ticaretini sonuna kadar geliştirmeli, devlet ticaretini ve kooperatif ve kolhozcu ticareti (geliştirip) ticari dolaşımdan her cins kapitalistleri tasfiye etmeli.

Sosyalist kuruluşumuzun tarihi, Lenin'in çizdiği bu gelişme yolunun tamamen doğru çıktığını meydana çıkarmıştır.

Şüphe yoktur ki, azçok kalabalık küçük ve orta üreticilerden müteşekkil sınıfları olan bütün kapitalist ülkeler için bu gelişme yolu sosyalizmin zaferi için tek mümkün ve akla uygun yoldur.

Buna rağmen diyorlarki, emtia üretimi zorunlu olarak kapitalizme varmaya mahkûmdur ve varacaktır.Bu yanlıştır. Bu, her zaman ve her şartta doğru değildir! Emtia üretimi ile kapitalist üretim bir sayılamaz.Bunlar değişik iki şeydir. Kapitalist üretim emtia üretiminin üstün şeklidir.Emtia üretimi, ancak üretim araçlarının özel mülkiyeti var olursa; ancak işgücü kapitalistin satın alabileceği ve kullanabileceği bir emtia olarak pazara çıkarsa; ve bunun sonucu olarak da, ülkede kapitalistler tarafından işçilerin bir sömürülme sistemi mevcutsa kapitalizme varır.Kapitalist üretim,üretim araçlarının özel kişilerin elinde toplandığı, ve buna karşı üretim araçlarından yoksun olan işçilerin işgüçlerini bir emtia olarak satmak zorunda oldukları zaman başlamaktadır. Bu şart olmazsa kapitalist üretim olmaz.

İşte, eğer emtia üretimini kapitalist üretim şekline dönüştüren bu şartlar bir araya gelmemişse; üretim araçları artık özel mülkiyet şeklinde değil de sosyalist mülkiyet şeklinde iseler; gündelikçilik artık yoksa ve işgücü artık bir emtia değilse; sömürü sistemi çoktan beri yok edilmişse, ne yapmalıyız; bu halde de emtia üretiminin buna rağmen kapitalizme varacağını düşünebilir miyiz? Şüphesiz ki hayır. Oysa, bizim toplumumuz özellikle üretim araçlarının özel mülkiyetinin,ücretli işin ve sömürünün artık uzun zamandan beri yok olduğu bir toplumdur.

Emtia üretimini kendi kendine yeterli,ekonomik çevreden bağımsız sayamayız. Emtia üretimi kapitalist üretimden daha eskidir. Kölelik düzeninde mevcuttu ve ona hizmet ediyordu, oysa kapitalizme varmadı. Feodal düzende vardı ve ona hizmet ediyordu, kapitalist üretimin gelişinin bazı şartlarını hazırlamakla beraber kapitalizme varmadı. Şu soru ortaya çıkıyor; eğer emtia üretiminin bizde kapitalist şartlar altında sahip olduğu sınırsız ve dünya ölçüsündeki vüsatı yoksa; bizde, üretim araçlarının sosyal mülkiyeti, gündelikçiliğin ve sömürü sisteminin tasfiyesi kadar kesin ekonomik şartlar sayesinde sıkı bir çerçeve içine alınmışsa, neden emtia üretimi aynı şekilde, bir süre için bizim sosyalist toplumumuza, kapitalizme varmadan hizmet edemesin? "

(Son yazılar sf.101/106
110'a kadar okunsa daha iyi
olur)

FÜ'ler burda söylenenlerin neresinin yanlış olduğu konusunda açık tavır takınmalı, "Bunun yanlışlığı ortadadır" deyip bırakmamalıdırlar. Görüşüme göre burda Sta

linin söyledikleri doğrudur. Gerçekten de "meta üretimi" her şart altında kapitalizme varmaz. Bu konuda FÜ'lerin getirdiği eleştiri de onların kendi kafa karışıklığının bir başka belgesidir.

FÜ'ler, "SB'deki geriye dönüşte Stalinin hataları - nın ve sorumluluğunun olmadığı şeklindeki görüş tamamen saçma ve çoktan mahkûm olmuş bir görüştür" diyorlar. Bu görüşü ise Alman grubunun savunduğunu söylüyorlar. Yukar da Alman grubunun bu konuda ne düşündüğünü gösteren uzunca bir alıntı yapmıştım. FÜ'lerin sözünü ettiği kardeş örgütümüz Stalin'in hataları ve sorumluluğu yoktur şeklinde bir görüş savunmuyor. Savunduğu geri dönüşün sebebinin Stalin'in hataları olduğu şeklindeki tezdir. Stalin SB'de ve dünya komünist hareketi içinde ikinci dünya savaşından sonra ortaya çıkan modern revizyonizme karşı mücadelenin başını çekmiştir. Ölene dek, modern revizyonistlere karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. Bu tarihi bir gerçektir. Ancak onun ölümü gerek SBKP, gerekse DKH içinde yeri doldurulması güç bir boşluk bırakmıştır. Böyle bir boşluğun doğmasında, Stalinin da - vasını yürütecek yeterli sayıda yetenekli halefin ye - tişmemiş olmasında, ikinci dünya savaşı ve sonrası objektif şartlarının yanında, mutlaka bu konudaki yeter - siz çalışmanın da payı vardır. Görüşüme göre işte Sta - linin ölümünden sonra modern revizyonizmin dört tarafa kol salmasındaki sorumluluğundan bu anlamda söz etmek mümkündür. Bazıları modern revizyonizmin bir çok tezlerinin Stalin tarafından savunulduğunu iddia ediyorlar ; ve Stalinin sorumluluğundan söz ettikleri zaman bunu kastediyorlar. İşte Alman grubunun da, benim de karşı çıktığım budur. Bazıları modern revizyonist yozlaşmayı Stalinin izlediği politikanın tabii sonucu olarak görüyorlar. O öldükten sonra Stalinin çizgisinin modern revizyonistler tarafından kökten değiştirildiği gerçeğini red ediyorlar. İşte Alman grubunun ve benim karşı çıktığım budur.

Sorun "Biz Sovyetler Birliğinde iktidarın modern revizyonistlerce gaspedilmesinde Stalin ve SBKP ' nin hatalarının olduğu kanısındayız" şeklinde bir tesbit yapmak değildir. (FÜ'lerin yazısı s.4) Böyle bir tesbiti

bugün yapmak için ML olmaya gerek yoktur. Böyle bir tespiti biraz düşünebilen herkes yapabilir.

Sorun var olduğu düşünülen bu "hataların" ne olduğunu ortaya koymak, bunları ispatlamaktır. FÜ'ler yazı - larında bunu yapmaya çalıştıkları tüm noktalarda Stalin in hatalarını gösterme adına, kendi kavrayışsızlıkla - rını ortaya koyuyorlar.

FÜ'ler Engels ile Stalin'in karşılaştırılmasına da karşı çıkıyorlar. Ve Engelsin "haleflerine güçlü bir parti bıraktı"ğını, bu partinin "I.Emperyalist savaş öncesi şartlarında burjuvalaşmasının sorumluluğunun Engels'in değil, Kautski ve şürekasının" olduğunu söylüyorlar. (FÜ agy.s.4) (abç)

İşte zaten Engels ile Stalin arasında yapılan karşılaştırma tam da bu noktadadır. Nasıl ki Engels İkinci Enternasyonal'in sapmasından sorumlu tutulamazsa; nasıl ki Engels Kautsky ve şürekasının Marksizme ihanetinden sorumlu tutulamazsa; aynı şekilde Stalin de ölümünden sonraki modern revizyonist sapmadan dolayı, Kruşçef ve şürekasının ML'e ihanetinden sorumlu tutulamaz!

Görülen odur ki, bu noktada Engels ve Stalinin karşılaştırılmasına karşı çıkan FÜ'ler, gerçekten de Kruşçev revizyonizminin sorumlusu ve sebebi olarak Stalin'i görmektedirler. Bu onların "Stalini savunma" adına Stalin'e nasıl saldırdıklarının göstergesidir. Hiç bir yanlış anlamaya meydan vermemek için FÜ'ler şu soruya açık cevap vermelidirler:

-Stalin ile Engels'in, ölümlerinden sonraki reviz - yonist sapmadan sorumlu tutulamayacakları noktasında yapılan benzetmenin yanlışı nerdedir?

FÜ'ler yazılarının devamında "Stalini savunmayan oportunist ve korkaktır" şiarına karşı çıkıyorlar, bunun bugünkü dönemde atılmasının "Mao'yu savunmamanın bir manevrası" olduğunu söylüyorlar. Önce FÜ'ler bunun nasıl olduğunu söylemelidirler. Bana yazdıkları ilk mektupta "Mao ile Stalin'i karşı karşıya koymak tek kelime ile acıdır" diyorlardı. Şimdi bu düşünceden vaz mı geçtiler? Eğer Mao ile Stalin her konuda birlikte savunulabilirse -bunu ilk mektuplarında iddia ediyorlardı- o

zaman Stalini savunmak aynı zamanda Mao'yu savunmak olmuyor mu? (Benim bu konuda görüşüm açık- Bence Mao ile Stalini Mao'nun Stalini getirdiği eleştiriler noktasında birlikte savunmak eklektizmdir. Göstermek istediğim FÜ'lerin tutarsızlığıdır.) İkincisi, bu slogan herhangi bir zamanda değil, Stalin'in 100.yıldönümünde oportunistlerin Stalini sözde sahip çıkma için hummalı bir faaliyet içinde oldukları bir dönemde atılıyor. FÜ'ler Marksizm-Leninizmin savunulmasını Mao savunulması ile eşitlediklerinden, gözleri Mao savunmasından başka (o da slogan düzeyinde bir savunmadır) bir şey görmediğinden, bu sloganın atıldığı dönemde atılmasına karşı çıkıyorlar. Bu onların soruna anti-marksist yaklaşımlarının tabii sonucudur.

FÜ'ler mektuplarının sonunda Mao Zedung ve ÇKP'nin Stalini "en başta ve en kararlı" şekilde savunduklarını, bazı küçük hatalar yaptıklarını belirtiyorlar. ÇKP ve Mao Zedung Stalini şimdi FÜ'lerin yaptığı gibi "savunmuştur!" Bu savunma adına saldırıdan başka bir şey değildir. FÜ'ler gibi düşünenlere karşı "Stalin'i savunmayan oportunist ve korkaktır" şiarı her zaman güncel kalacaktır.

☆ ☆ ☆

"Broşürü gözden geçiren organa mektup" üzerine:

FÜ'ler bu mektuplarında Afganistandaki hareketin önderliği konusunda "biz bu sorunun şu anda kesin olarak hal edilmiş bir sorun olmadığını" düşünüyoruz şeklinde tavır takınan yoldaşları "dürüst olmamak"la, düşündüğünü söylememekle eleştiriyorlar.

Ben de Afganistandaki hareketin önderliği konusunda bugün eldeki verilerle kesin bir şey söylenemeyeceği görüşündeyim. Görüşüme göre tutarlı görünmek adına bilinmeyen konularda ahkâm kesmek ML tavır değildir. Eğer biz bir hareketin önderliği konusunda belgelere dayalı ispatlayabileceğimiz bir tavır belirleyecek durumda değilsek, bunu ortaya koymak, muhtemel gelişme yönleri konusunda tavır belirtmek "Leninizmin ruhuna" uygun tek davranıştır. Bunun dışındaki her tavır "Leninizmin ruhuna" (FÜ'ler bunu çokça kullanıyor) aykırıdır.

FÜ'lerin tavrı, eleştirdiği organı, açık tavır belirleyemediği bir konuda açık tavır belirlemiş gibi tavır takınmaya zorlama tavrıdır. Anti-ML'dir.

YD'nın Mü.dergisinde (YD'nin değil, bir İ teşkilatının Mü.dergisi) Humeyni'nin "emperyalizmin uşağı"şeklinde nitelendirilmesi yanlıştır. Yanlıştır çünki bu ispatlayamayacağımız bir konuda ahkâm kesmekten başka bir şey değildir. Bu, bu tespit yapıldıktan sonra -sizin tarafınızdan değil- bizzat YD'deki yoldaşlar tarafından eleştirilmiş, hatayı yapan yoldaşlar hatalarını kabul etmişler, ve bu hata derhal düzeltilmiştir. Şimdi bu sorunu yeniden gündeme getirmek; ve YD'deki yoldaşların böyle düşündüğü görüşünü yaymak kötü bir demagojidir.

Leninizmin ruhu, söylediğini ispatlamayı talep etmektedir. Bu anlamda Leninizmin ruhu, FÜ'lerin eleştirdiği organda değil, FÜ'lerde zayıftır.

☆ ☆ ☆

Haziran 1980 tarihli MK'ya başlıklı not üzerine

FÜ'ler bu mektuplarında YD'nin kendi başına buyruk davrandığını; YD'daki yabancı teşkilatlarla görüşme yürüten yoldaşın ise ya parti görüşlerini savunmadığını ya da kendi görüşlerini savunmayı esas aldığını iddia edip, soruşturma açılmasını öneriyorlar.

MK bu konuda soruşturma açma kararı zaten almıştır. Bu yüzden bu iddialara cevap "soruşturma" içinde verilecektir.

☆ ☆ ☆

1957 Deklarasyonunun değerlendirilmesi (1.bölüm) üzerine

Ben 1957-1960 deklarasyonu üzerine görüşlerimi araştırma yazısında uzunca ortaya koyduğum için, burada sadece FÜ'lerin "ön açıklama"sı üzerinde duracağım:

FÜ'ler içinde bulunduğumuz dönemde ML hareketin ye

ni bir saflaşma süreci içinde bulunduğunu, bu saflaşmayı "AEP önderliğinin 180 derecelik ML dönekliğinin (Mao ya, ÇKP'ye, Çin devrimlerine saldırısı şeklinde ortaya çıkan)" başlattığını söylüyorlar.(agy s.1)

Aslında burda FÜ'lerin yanlış anlayışı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Şöyle ki onlar AEP'nin 180 derecelik ML dönekliğinden söz etmekte, bunun ise "Mao'ya, ÇKP'ye ve Çin Devrimine saldırı şeklinde" ortaya çıktığını söylemektedirler. Yani FÜ'ler için sorun Mao'ya, ÇKP'ye ve Çin Devrimine karşı yapılan saldırıdır. Diğer noktalarda ML'e yapılan saldırılar, FÜ'ler için tayin edici değildir. Mesela AEP'nin Üç Dünya teorisinin temel tezlerini savunması FÜ'ler için hiç de ML'e saldırı değildir. (Bu tezlerin bir bölümünü bizzat kendileri doğru olarak savunmaktadırlar.) AEP'nin 180 derecelik dönüşü, yalnızca Mao, ÇKP, Çin Devrimi değerlendirmesi konusunda söz konusudur. Diğer bütün saptığı noktalarda AEP'nin bugünkü görüşlerinin temeli AEP'nin bundan önceki çizgisinin içinde de vardır. Bu yüzden genel anlamda 180 derecelik dönüşten söz etmek yanlıştır. Bu yanlış ML'in savunulması ile Mao'nun savunulmasını eşitleyen yanlış anlayışın ürünüdür.

FÜ'ler devamla bugünkü saflaşmayı şöyle ortaya koyuyorlar:

"Bir yanda AEP'nin çevresinde kümelenen çoğunlukla Avrupa ve Amerika partilerinden oluşan modern revizyonist troçkist kanat, diğer yanda bu kanada karşı dizleri titremeden direnen, ML'i (ÇKP, Çin Devrimleri ve Mao'nun şahsında) kararlılıkla savunan kanat vardır. Bu iki kanat arasında yalpalayan, orta yolcu hat izleyen, kafası karışık, kararsız unsurlar yer almaktadır. Bunların içinde hem Mao'ya hem de AEP'ne karşı her ikisini de red etme yönünde gelişen yeni Troçkist eğilim söz konusudur. Bunların çizgisi henüz tam olarak ortaya çıkmış, belirginleşmiş değildir.

Bugün ne yazık ki AEP karşısındaki ML kanat son derece zayıftır. Yine ne yazık ki partimiz ML kanada yakın fakat yalpalayan ara unsurlar, kararsız unsurlar arasında yer almaktadır."

Görüldüğü gibi FÜ'ler ML'i savunmayı "ÇKP, Çin Devrimleri ve Mao'nun şahsında" bir savunma olarak kavramakta, ve bunu yapanları 'dizleri titremeden direnenler' olarak nitelendirmektedir. FÜ'lerin ML olarak adlandırdığı ve bizim de içinde yer almamızı istediği, yer almadığımız için üzüntü duyduğu kanat olsa olsa ABD/DKP ve Şili DKP'nin içinde yer aldığı kanattır. Bunların bugünkü çizgilerini belirleyen özellik Stalin konusunda duydukları "kuşkular" ve Mao Zedung'un Stalin'in birçok hatalarını düzelttiği şeklindeki görüşlerdir. Bunlar Mao Zedung'u hemen hemen hatasız olarak görmekte ve öyle savunmaktadırlar. Bunlardan Şili DKP, AEP karşısında hala açık ve kamuoyu önünde, AEP'nin ismini vererek bir tavır takınmamıştır. Görüşüme göre bunların safında yer almak ML'in safında yer almak değildir. Bugün ML'in talebi, AEP'nin Mao'ya, Çin Devrimine ve ÇKP'ye yönelttiği bir dizi kara çalmayı geri çevirirken, aynı zamanda Mao nun hatalarını bulup çıkarmak, bunları mahkum etmektir. Bu görevi tespit etmeyen partiler bugün görüşüme göre ML hareket içinde mücadele edilmesi gereken bir sapma içinde bulunmaktadırlar. Sorun 'dizin titreyip/titrememesi' sorunu değil, Mao Zedung'un hatalarının derinliği konusundaki ayrılıktır.

FÜ'ler bugün partimizin "ML kanada yakın fakat yalpalayan ara unsurlar arasında" yer aldığını söylüyorlar. Bunu söyledikleri tarih Temmuz 1980 dir! Yani Parti MK'nin 8.toplantısında FÜ'lerden gelen uyarı mektubu üzerine AEP'yi revizyonist ilan ettiği, ve bunu kamu oyuna açıkladığı toplantının üstünden altı ay geçmiştir. Parti esas olarak Mao'yu FÜ'lerin istediği şekilde savunmakta, AEP'yi FÜ'lerin talebi yönünde mahkum etmektedir. Bugün AEP ve Mao konusunda hakim olan çizgi, FÜ'lerin savunduğu çizgidir. Ama onlar bu durumu bile 'ML kanada yakın yalpalayan unsurlar arasında' şeklinde değerlendirmektedirler. Görünen odur ki FÜ'lerin isteği bugünkünden daha kayıtsız şartsız bir Mao savunuculuğudur. Görünen odur ki parti içinde FÜ'lerin başını çektiği yanlış çizgiye karşı direniş FÜ'leri çok rahatsız etmektedir.

Benim görüşüme göre bugün ML bir çok cepheden saldırıya uğramaktadır. Görev ML'i bütün saldırılara karşı

korumaktır. Bugün ML'i savunma görevi şu saldırılara karşı mücadeleyi gerektirmektedir,

-Kruşçef tipi modern revizyonizm: Modern revizyonizmin en tehlikeli ve en yaygın biçimi budur. Kruşçef tipi modern revizyonizm ne ideolojik ve teorik alanda, ne de pratikte yıkılmamıştır. Kendisinden sonra çıkan tüm modern revizyonist akımlara da kaynaklık eden bu tip revizyonizme karşı mücadele bir an bile unutulmamalıdır.

-Üç Dünyacı modern revizyonizm: Üç Dünyacı modern revizyonizm de yıkılmamıştır. Ve bugün özellikle Uzak Asyanın devrimci partilerinde önemli bir etkiye sahiptir.Bunun ötesinde bu teorinin bir dizi temel tezi, ML güçler içindede savunulmaktadır. Üç dünya teorisine ve onun karşı-devrimci pratiğine karşı mücadele ML'i savunmanın önemli bir görevidir.

- AEP'nin bugünkü modern revizyonist çizgisine karşı mücadele de bugünün güncel mücadele görevlerinden biridir. Bu mücadelede bu çizginin modern revizyonist niteliğinin ortaya konması özel önem taşımaktadır.Bu çizgiyi 'troçkist' vb.şekilde nitelemek, bu çizginin Kruşçef revizyonizmi ile bağını gözlerden gizlediği için zararlıdır.

Bugün hem Kruşçef tipi modern revizyonizme, hem Üç Dünyacı modern revizyonizme, hem de AEP'nin anti-ML çizgisine karşı mücadele eden güçler içindeki her türlü sapmaya karşı mücadele de güncel bir görevdir. Bu sapmalardan son dönemde açıkça şekillenen biri Mao'yu hatasız olarak savunma, Mao'nun hatalarını önemsememe şeklindeki sapmadır. Görüşüme göre FÜ'ler de böyle bir sapma içinde bulunmaktadırlar.

FÜ'ler partinin 'orta yolcu' 'bu acı durumu' nu , parti içindeki durumla açıklıyorlar. Onlara göre parti içinde iki kanat vardır:

" 'Sol' görünümlü modern revizyonist-troçkist kanat ile ML kanat"

FÜ'lere göre bu 'sol' görünümlü modern revizyonist -troçkist kanat öteden beri parti içinde Mao'yu red etmenin hesabı içindedir, ancak görüşlerini açıkça ortaya

koymamaktadır. ML kanat ise, FÜ'lerin kendileri ve onlar gibi düşünenlerdir.

FÜ'ler, 'sol' modern-revizyonist troçkist adını verdikleri kanadı eleştirirken, RCP ile yapılan bir görüşmeden RCP temsilcisinin çıkardığı bir takım sonuçlara dayanıyorlar ve RCP temsilcisine dayanarak işte sağcı kanadın açıklayamadığı gerçek görüşleri bunlardır diyorlar. FÜ'lerin RCP ile yapılan ikinci görüşmeden ve bu görüşmede RCP temsilcisinin ilk görüşme sonuçları hakkında özeleştiri yaptığından; aynı şekilde bizim adımıza görüşmeyi yürüten (birinci görüşmeyi yürüten) yoldaşın yaptığı özeleştiriden haberi vardır. Yine bu 'sol' modern-revizyonist troçkist kanadın!! hemen her konuda görüşleri yazılı olarak ellerinde vardır. FÜ'ler ajitasyonu bırakıp bu yazılar hakkında tek tek tavır takınmalı, 'troçkizmin' nerde olduğunu bütün yoldaşlara göstermelidir, modern revizyonizmin nerde olduğunu bütün yoldaşlara göstermelidir. Eğer kendilerine ML diyorlarsa bu onların görevidir! Bir çok yoldaşın bilmediği bir takım belgelere dayanıp kafa karıştıracaklarına,herkesin elinde var olan belgelere dayanmalıdırlar.

Benim görüşüme göre bugün gerçekten de birden fazla çizgi çatışmaktadır. Bu çizgilerden biri FÜ'ler tarafından temsil edilen çizgidir. Bu çizgi 'parti çizgisine inanma' şiarı altında, parti çizgisindeki yanlışların aşılmasının önüne engel olarak dikilen; Stalin'i savunma adına ona saldıran (ispatsız iddiaları eleştiri diye getirmek gerçekte saldırıdır); ML'in savunulması görevini Mao'nun savunulması görevine indirgeyen çizgidir. Bu çizginin temeli kendiliğindenciliktir. Kendiliğindencilik kendini teorinin küçümsenmesinde,kitlelerin sanki kendiliğinden ML bilince sahipmiş gibi övülmesinde açıkça görülmektedir. Bu çizgi ayni zamanda Üç Dünya teorisinin bazı artıklarını da savunmaya devam etmektedir. Yöntemlerde bu çizgi, ML'in en temel taleplerinden biri olan ispatlayamadığın tezleri savunmama talebini red etmekte, lafta kabul etse bile pratikte uygulamamaktadır.

Bu çizgilerden biri öncelikle yd'deki yoldaşlar ta

rafından savunulan çizgidir. Bu çizgi, 1.Konferansta başlatılan özeleştirinin derinleştirilmesini, Parti çizgisindeki hataların aşılmasını savunmaktadır.Mao'nun özellikle demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sorununda ML'den sapma teşkil eden önemli hatalar yaptığını, ML'in bir klasiği olmadığını savunmaktadır.Stalin'e ispatsız olarak getirilen eleştirileri (sadece ona değil her ML'e ispatsız olarak getirilen eleştirileri) saldırı olarak geri çevirmektedir. Mao'nun savunulmasını, ML'in savunulması görevine bağlı olarak ele almaktadır. ML teorinin önemini vurgulamaktadır.Üç Dünya teorisinin tüm kökleri ile red edilmesini savunmaktadır. Metod konusunda 'araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur' şiarını hayata uygulamaya çabalamakta, parti içinde yoldaşları dediğini ispatlama yönünde eğitmeye çalışmaktadır.

Bu çizgilerden biri bir ABK'nin 49 sayfalık yazısında ortaya koyduğu çizgidir. Bu çizgiye göre Konferans (I.) partimizin ML çizgisini yozlaştırmış,revizyonist bir çizgi inşa etmiştir. Yapılması gereken sınıf mücadelesi halkasını kavramaktır. Sınıf mücadelesinin engin denizine atıldık mı bütün sorunlar çözülür, vb.Bu çizginin belirleyici özelliği de, birinci çizgide olduğu gibi -ondan daha kaba- bir kendiliğindenciliktir.

Bu üç çizgi dışında, daha şekillenmemiş bir dizi çizgi olabilir.

MK 8.toplantısına kadar bir çok noktada ikinci çizgiyi izlemiş; 8.Toplantıda 1.çizgi MK'ya hakim olmuştur. 9.toplantı bu iki çizgiyi uzlaştırmaya çalışan bir toplantı olmuştur. Ama 9.toplantıda, 8.toplantıda alınan temel konulardaki kararların özü değişmemiştir.Bu anlamda partide 8.toplantıdan bu yana hakim olan çizgi , özü itibarı ile FÜ'lerin izlememizi talep ettikleri çizgidir.

Görüşüme göre bu çizgiler aynı parti içinde uzun süre yan yana yaşayamazlar. Çizgideki ayrılıklar tartışmalar içinde giderilmezse, bu kaçınılmaz olarak örgütsel ayrılıkları gündeme getirecektir. Yapılması gerekli olan 'birlik' adına görüş ayrılıklarının üstünü örtmek değil, ayrılık noktalarını en kesin şekli ile, bilimsel

bir şekilde ortaya koymaktır. Sorun öğrenmeye açık olmak, hatalarını görme halinde bunları düzeltmektir.

Benim görüşüme göre bugün parti içinde ML çizgi , yukarda sözünü ettiğim ikinci çizgidir. Bu çizginin parti içinde hakim kılınması tüm ML'lerin görevidir.Diğer çizgiler modern revizyonizmden şu veya bu ölçüde etkilenen, henüz modern revizyonizmden bütünü ile kopmamış çizgilerdir. Bu çizgilere 'modern revizyonist' , 'troçkist', vb. yaftalar asmak görüşümce doğru değildir. Çünkü a) bu çizgiler henüz tam olarak kesinleşmiş çizgiler değillerdir. Değişim içinde bulunmaktadırlar. Mesela başlangıçta '57 deklarasyonlarında 'bazı uzlaşmalar' gören FÜ'ler şimdi 'ciddi hatalar'dan sözetmektedirler; başlangıçta Mao araştırması şeklinde bir görev akıllarının ucundan bile geçmeyen FÜ'ler bugün en azından lafta "Mao'nun hataları da bulunup çıkarılmalıdır" demektedirler, vb. b) Bu çizgiler saf modern revizyonist çizgi değildir. Birçok noktada ML'i de savunmaktadır. Bu anlamda bu çizgiler eklektik bir görünümdedir. Gelişme bu çizgilerin niteliğinin ne yönde gelişeceğini ortaya koyacaktır.

Bir kere daha yöntem üzerine

FÜ'lerin ML olmayan yöntemleri bir kez daha 1957 deklarasyonu değerlendirmesinde ortaya çıkmaktadır.FÜlerin buradaki yöntemini belirleyen iki dikkat çekici nokta vardır:

1. Sonucu araştırmanın başına koymak:

FÜ'ler 1957 deklarasyonunu 'değerlendirme' iddiası ile yola çıkıyorlar. Beklenen, önce yoldaşların tek tek deklarasyonun doğru ve yanlışlarını tespit edip,bu tespitlerden bir genel değerlendirmeye varmalarıdır. Gerçekte ML metod budur. Bir araştırma yapılacaksa, araştırmanın sonucu, araştırmadan sonra ortaya çıkar.FÜ ler birçok başka konuda olduğu gibi, 1957 konusunda da tersten hareket ediyorlar. Araştırmanın başına sonucu koyuyorlar. Onlara göre en başından 1957 deklarasyonlarının özünün doğru olduğu bellidir. Araştırma, onların bu görüşünü doğruladığı ölçüde yapılacaktır. Doğ -

rulamayan noktalar geçiştirilecektir. Nitekim yazıyı okuyan, bu yazıyı benim değerlendirmemle karşılaştıran her yoldaş bunu görecektir.

2. Duygulara seslenmek:

FÜ'ler siyasi sorunları 'inanmak' 'inanmamak' ile açıklamaktadırlar. Ön açıklamada parti içindeki 'sol' revizyonist troçkist kanat hakkında (bizi kastediyorlar !) şunları söylüyorlar:

"Bu kanat partimizin ideolojik, siyasi, örgütsel hattına kesinlikle inanmıyor."

"Parti çizgisine olan inançsızlıkları..."

Bu kanadın 'etkilediği' yoldaşlar hakkında ise yaptıkları tespitler şunlar:

"Partimizin çizgisine ve devrime yürekten inanan birçok ileri unsur...";

"TKP/ML'nin çizgisine yürekten inanan tecrübesiz ama emekçi kökenli, sınıf güdüsü güçlü, militan bir taban...";

"Devrime inanan, parti çizgisinin doğruluğuna inanan yoldaşlar...";

"Büyük çoğunluk partimizin ideolojik, siyasi, örgütsel hattına yürekten bağlıdır ";

"Devrim isteyen samimi unsurlar, parti çizgisine bağlı yoldaşlar...".

FÜ'ler bu kadar "yürekten inanma" ve "bağlılık"ı iki sayfaya sığdırmışlardır! Buna karşı söylenecek şey şudur: Parti çizgisinin doğruluğuna inanma ya da inanmama o çizginin doğruluğu veya yanlışlığı konusunda herhangi bir şey farkettirmez. İnanmak ML'in talebi değildir. ML "inan" demez, "öğren" der, "bil" der! Eğer sorun inanç sorunu ise, bugün HK'nun bir dizi sempatizanı da devrime inanıyor, ML'in doğru olduğuna inanıyor ve de ne yazık ki HK'nun ML olduğuna da inanıyor. Ama bu HK'nun ML olduğunu göstermez! HK'nun peşinden gidenlerin inancı zararlı bir inançtır.

Bizim için durum biraz değişiktir. Çizgimizin özü ML'tir. Bu anlamda bu çizgiye duyulan inanç kısa sürede devrime ağır zarar vermez. Ama uzun süreçte eğer bu

inanç bilgiye dönüştürülmezse; bırakalım kitleleri, kadrolar bile 'inanç' ile yetiştirilmeye kalkılırsa (FÜ'ler bir parti içi tartışma yazısı yazıyorlar, iki sayfada 10'a yakın inanç, inançsızlık geçiyor!), bu devrime çok ağır zarar verir. FÜ'ler ajitasyon yapma uğruna, parti üyelerini ve yakın sempatizanları araştırmaya değil, inanmaya çağırmaktadır! Öğrenmeye değil, inanmaya çağırmaktadır! "Sınıf güdüsü" ile neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kavramak mümkün gösterilerek, kendiliğindenciliğin teorisi yapılmaktadır. Tabii ki sınıf güdüsü doğru ile yanlış, ML ile revizyonist görüşler çatışmaya başladığında, bu ikisini karşılaştırma imkanına sahip olduğunda, doğrunun yanında yer alma konusunda rol oynar. Ama eğer doğru daha ortaya çıktığı anda, karşısına "bu inançsızlıktır", vb. öcüler dikilirse, o zaman yanlış görüşler bir süre daha varlığını koruyabilir. FÜ'lerin "inanç" "inançsızlık" bilinçli veya bilinçsiz bu hesap üzerine kuruludur.

İnanç, ancak bilimsel olarak temellendirebildiğimiz zaman doğrudur. Bunun dışındaki her türlü inanç yanlıştır. Anti-materyalisttir, anti-Marksisttir. Ben bütün yoldaşları gerek benim yazdıklarımı, gerek FÜ'lerin yazdıklarını, gerek temel belgelerimizi ciddiyetle incelemeye, bilgilenmeye çağırıyorum. Ne benim, ne de bir başkasının söylediklerinin doğruluğuna; bu söylenenleri ML'in kantarında tartmadan inanmayın! ML bir bilimdir . Bu bilim inanmakla değil, öğrenmekle kavranır. ML eserleri inceleyin. ML'in klasiklerinin eserlerini öncelikle inceleyin. Her şeyi bu eserlerin kantarında tartın ! ML'i eylem kılavuzu olarak kavrayın. Her türlü şematizmi reddedin. Türkiye gerçeklerini ML'e sarılarak kavrayın. Benim yaptığım çağrı budur. Görüşüme göre istediğimiz kadar devrime inanalım, eğer yukarda yaptığım çağrı doğrultusunda hareket etmezsek devrim yapmak hayal olur!

Yoldaşça selamlar
İ.
16-22 Eylül 1980

FÜ'lerin, Haziran 1980 tarihli SB ve MK kararları ile ilgili yazısı:

- FÜ'lere göre parti yönetimi "kitleden kopuktur" "Bürokrat özelliklerini aşamamıştır" "kararnameler - le yönetmektedir" ve.

Önce bu tespitler hangi verilere dayanılarak yapılmaktadır? Bu belli değildir. FÜ'ler bir iddia ileri sürmekte, bunu ispatlama gereği duymamaktadır - lar. Bizim bildiğimiz kadarı ile, tüm MK üyeleri şu veya bu biçimde pratik faaliyetin içinde "pratikçi unsurlarla yan yana omuz omuza bulunmaktadırlar." Hatta MK üyeleri çoğunlukla dar pratik içinde boğulup gitmekte, esas görevleri olan merkezi yönlendiricilik görevini çoğu zaman yerine getirememektedirler. Şimdi FÜ'ler bunun tersini iddia ettiklerine göre mutlaka bir bildikleri olması gerekir. Onlar bu bildiklerini partiye açıklamalıdırlar.

Aslanda,FÜ'lerin elinde MK nın "kitleden kopuk - luğu" nu ispatlayacak; MK nın "gelişmiş şehirlerde apartıman katlarında kaldığını" (agy s 2) ispatlaya - cak bir veri yoktur. Onlar bu düşünceye, kendilerine göre içinde önemli bir yanlış bulunmayan parti çizgisinin 'uygulanmamasından' yola çıkarak varmaktadırlar. Onların mantığına göre, ML önderliğin en önemli özelliği a) kırda olması b) kitlelerle kaynaşmış olması vb. dir. Aslında bu FÜ'lerin ML önderlik konusunda yanlış düşündüklerini göstermektedir. ML önderleri,ML olmayan önderlerden ayıran kıstas kırda olmak, kit - leyle kaynaşmak vs. değildir. ML önderi, ML olmayan önderlerden ayıran kıstas, ML önderin ML bilimini kavraması ve uygulamasıdır. Biz istediğimiz kadar kırda olalım; istediğimiz kadar 'kitlenin sevgilisi' olalım, eğer ML in bilimini kavramamışsak ML önder olamayız. Bizim eksikliğimiz kitle bağı değildir. Bizim eksik - liğimiz öncelikle ML i kavrayıştaki sığlığımızdır. MK nın hatalarının ve eksikliklerinin sebebini kitle bağının azlığında; şehirlerde oturmakta vb. (ki bunlar doğru tespitler değildir !) aramak, sorunun özünü kav-

ramamak; yanlış çözüm önerileri getirmek demektir. FÜ'ler önderlik konusunda, doğru önderliğin kitlelerden geleceği düşüncesini savunarak (son çözüm - lemede yaptıkları budur) aslında kendiliğindenci - liğin teorisini yapmaktadırlar.

- FÜ'lere göre MK parti içinde eleştiri getirenlerin "seslerini boğma" tutumunu benimsemiştir. (agy s 3) Bu iddia da gerçeklerle çelişen bir iddiadır. MK parti içi demokrasinin işletilmesi ko - nusunda var olan hatalarını süreç içinde aşma yo - luna girmiştir. Yaptığı hataları özeleştiri ile düzeltmiştir. Gelen eleştiriler bastırılmamış, olanaklar ölçüsünde partiye duyurulmuştur. MK nın kendi görüşlerini savunanları iş başına getirdiği iddiası doğru değildir. Bugün MK ya 'tasfiyeci' eleştirisini getiren ABK yı görevlendiren MK dır !

- FÜ'lere göre "Yurtdışında partinin temel ideolojik siyasi platformuna aykırı görüşler parti adına savunulmakta" dır. Yurtdışında çıkan bütün yayınlar ortadadır. Bunların hiç birinde parti adına, parti görüşleri dışında görüşler savunulmamıştır. FÜ'lerin Mao'nun klasikler arasından çıkarılması örneğinin de ayakları havadadır. Çünki bu iş a) birinci konferansta b) MK adına amlp ile yapılan ortak açıklamada yapılmıştır. YD nda, partiye açık toplantılarda, parti içinde tartışılan konularda parti adına parti çizgisi savunulmuş; ama bunun yanında tartışma içinde kişisel görüşler de savunulmuştur. FÜ'leri kızdıran da işte tam budur. Onlar bunu "faşist partilerde bile görülmeyen do - kunulmazlık" olarak adlandırmaktadırlar. (agy s 3) Görüşümüze göre, parti içinde tartışılan önemli konularda, kitle içinde de bu konulardaki tartış - manın duyurulması doğru ML bir yöntemdir. Bunun tersini talep etmek, sahtekarlık yapmayı talep etmek demektir. Biz sorunu böyle kavrandığımız için kitleye açık tartışmalarda, kişisel görüşleri de savunduk. Buna yasak koymadık. ML bir partinin işleyişinde bu doğru bir tavırdı. Ve biz genel doğ - ruları burdaki pratikte uyguladık. Ancak bugün şunu tespit edebiliyoruz ki; bu genel doğrular,ML iş-

leyiş kuralları henüz bizim partimiz içinde bütünü ile hakim hale gelmemiştir.

Bu konuda teorik olarak "açık ve kamu oyu önünde ideolojik mücadele" savunulurken, pratikte, uygulamada bunun karşısında direnişler belirmektedir.FÜ'ler bu konuda "faşist partilerde bile görülmeyen dokunulmazlık" tespiti yapacak kadar ileri gitmektedirler. Onlara göre, tartışılan konularda yoldaşların kendi kişisel görüşlerini savunması, parti içindeki ideolojik siyasi tartışmanın dışa yansıtılması büyük felakettir ! Onlar için felaket olan ML in ideolojik mücadele konusundaki talebi,kuralıdır !

Biz aslında bu kuralı parti içinde hakim kılmadan,kendi bulunduğumuz alanda uygulamaya koymakla hatalı davrandık. Hatamız aslında partinin durumunu doğru değerlendirmemek; 1 Konferansta alınan kararın kavranmadan alındığını görememek, bu konuda parti içinde yeterli mücadele yürütmemekti.

FÜ'lerin iddiasının tersine, biz bu konuda Şubat 1980 de uyarıldık ! MK nın uyarısı bize durumun ciddiyetini gösterdi. (FÜ'lerin bu uyarıdan haberi yok mudur? Varsa, neden uyarılmadı diyorlar?) Bu andan itibaren biz parti içinde bu konuda doğru görüşleri hakim kılmak için daha yoğun bir çabaya girdik. Bu arada dışa karşı yapılan eylemlerde de, daha dikkatli olma, kimsenin eline demagoji fırsatı vermeme yolunu tuttuk

Bu konuda esas sorun, ML işleyiş kuralları üzerinde tartışmak ve anlaşmaktır. Eğer partimiz içinde ML işleyiş kuralları konusunda doğru görüşler hakim hale gelirse; o zaman FÜ lerin bu konuda getirdiği eleştiriler red edilecektir, red edilmek zorundadır.

- FÜ'ler MK yi "tüm yetkileri elinde toplayarak tabanın elini kolunu bağlamak"la eleştirmektedir. Bu MK ya çokça getirilmiş olan, görüşümüzce haksız olan bir eleştiridir. MK nin çeşitli eylemler konusunda aldığı idari tedbirler, partinin somut durumunun zorlaması sonucu alınan, içinde bulunulan durumla somut olarak gerekçelendirilen; değişen duruma göre değiştirilen doğru kararlardır. En azından içinde bulunduğumuz bölge için, alınan bu kararlar, hiç bir şekilde tabanın elini kolunu bağlayan bir rol oynamamıştır. Eğer herhangi bir yerde bu durum söz konusu ise, bu somut örnekleri ile ortaya konmalıdır. Bizim bildiğimiz, böyle örnekler yoktur. Yapılan eylemler; kararı sanki eylemlerin yapılmasının önünde engel olarak gösterenlerin; karar kalktıktan (sınırı genişletildikten) sonra yaptıkları ortadadır. Hiç kimse kendi insiyatifsizliğine kılıf aramamalıdır !

- FÜ'lerin bu yazıda mücadele biçimleri ile ilgili olarak getirdikleri görüşleri, ve MK ya eleştirileri öz olarak doğrudur. MK 9. da alınan karara getirdikleri 'silahlı ajitasyon-propaganda,silahlı mücadeleden ayrı ele alınıyor' şeklindeki eleştiri haklı değildir. Kararın bütünü incelendiğinde MK da böyle bir anlayış olmadığı görülür.

- Sosyalizmde burjuvazinin sınıf olarak varlığını FÜ'ler bu konu bir çok yazıda uzun uzadıya ortaya konduğu halde hala savunmaktadırlar. İK'dan görüşlerini haklı göstermek için yaptıkları alıntıda İK komprador burjuvazi, toprak ağaları ve milli burjuvazinin 'ideolojik ve kültürel alanda varlıklarını devam ettireceğini' söylüyor. Bu doğrudur. Peki ama ML sınıf kavramı nedir? Sınıf 'ideolojik ve kültürel' sınıfın belirleyici kıstası ise, o zaman konünistler dışında proleter sınıf yoktur !!! Ya da işçi sınıfının çok büyük bir bölümü burjuvaziye dahildir ! vs. Burjuvazinin elinden üretim araçlarını alırsan; üretim araçlarını kamu mülkiyeti haline getirirsen; artık burjuvazinin sınıf olarak varlığından söz etmek yanlıştır. Sorun budur. İkincisi "esas yön" "tali yön" meselesidir. Eğer bu kavramlarla konuşacaksak: Eskiden burjuvazinin "esas" yön olduğu çelişme ile; sonradan proletaryanın "esas" yön olduğu çelişme arasında nitel fark var mıdır? Bu sorunun çevabı bize göre açık bir biçimde evettir. Burjuvazi-proletarya toplumda "yer değiştirdikten" (aslında bu kavramlar meselenin özünü karartıyor- Nitelik sıçramasını gözlerden gizliyor) sonra, artık ne proletarya eski proletarya ne de burjuvazi eski burjuvazidir. Ortaya çıkan

çelişme özde yep yeni bir çelişmedir. İK yoldaş meselenin bu yanını ortaya koymamıştır. Bunun ötesinde;evet,Stalin'in de tespit ettiği gibi sosyalist toplumda-(sınıfsız sosyalist toplumda) sömürücü sınıflar yok edilmiştir, bu anlamda da sosyalist toplumda "karşıt-düşman sınıflar" yoktur. (LS s 713) Sınıf mücadelesi için, burjuvazinin,sömürücülerin sınıf olarak var olması gerektiğini savunan FÜ'ler bu konuda Stalin'in ne dediğini hiç mi hiç anlamamışlardır.Aslında Kruşçevci düşünceleri savunanlar bizzat kendileridir. Çünki onlar da Kruşçevin mantığını savunmaktadırlar. Ne diyordu Kruşçev "Ülkemizde sınıflar yok, o halde sınıf mücadelesi de gereksiz !" Aynı şeyi, aslında FÜ'ler tersten söylüyor "Sosyalist toplumda sınıf mücadelesi olacaktır, o halde sınıflar da olmak zorundadır.!" İşte Kruşçevcilik budur !

Öneriler üzerine :

-1. Görüşümüze göre bugün öne çıkan mücadele yöntemleri, siyasi mücadelenin silahlı olmayan biçimleridir. (darbe sonrası)- (şimdilik)

-2. İdeolojik-siyasi keşmekeşin çözülmesi esas halka olarak kavranmalı,örgütsel düzenlemeler buna göre, buna tabi olarak yapılmalıdır.

-3. Bu öneri doğrudur. Bu soruna ciddi bir biçimde eğilinmelidir. Ancak şu da görülmeledir ki, uzun süreli düşünülmediği için, bu konularda bağı sağlayacak avukatlar vs. arasında hemen hemen hiç güç yoktur.

-4. Öneri zaten uygulanma durumundadır.

-5. Alberto Bayo tipi reçeteler ne zaman hazırlanmıştır?

-6. Doğrudur 7.Durum somut olarak ele alınmalıdır.

-8. Bu konuda alınan karar, alındığı dönem için yanlış değildir.

-9. Bu yazılar yayınlanmalı ve eleştirilmelidir. Bu akımı bütün yoldaşların tanıması gereklidir. Aynı şekilde kardeşlerimizin de yazıları yayınlanmalıdır.

-10. Teng'e karşı kampanyanın yazıları, PR 'er

de vardır. Bunların tümü bir broşür halinde ingilizce yayınlanmıştır. İçinde genel laftan başka bir şey yoktur. Buna rağmen yayınlanması, bu mücadelenin yönelimi, ve durumu hakkında bilgi verecektir. Yararlı olacaktır. (Şimdiki duruma herhalde hiçbirinin legal yayınlanma durumu kalmadı?)

FÜ'lerin RZ ve OS yoldaşlara çevabı :

(Bu yazının 7-8-9. sayfaları gelmedi)

Baş düşman meselesi: FÜ'ler ilk defa bu yazılarında,baş düşman konusundaki görüşlerini açıyorlar. Böylece sorun üzerine tartışma imkanı doğuyor. Sorunu bir kaç düzeyde ele alarak tartışmak gerekir:

a) "Baş düşman" Kavramının içeriğinin doldurulması: Baş düşman kavramının içeriği 1. Konferansta; baş düşman olarak tespit edilen düşmana karşı ittifaklar sorununa bağımlı olarak ele alınmış ve doldurulmuştur. Soruna bu şekilde yaklaşan Mao Zedung'tur. Mao Zedung'un pratiği gözden geçirildiği zaman, baş düşman tespit ettiği düşmanlar dışındaki düşmanlarla da ittifak aradığı görülür. (Hatta Mao yayınlanmamış yazılarında, Stalin'e ve SB'ne, bu sorunu yanlış ele aldıkları noktasında yanlış bir eleştiri getirir.) Baş düşman kavramının içeriği, bizim yaptığımız (Mao'nun yaptığı) gibi doldurulduğunda, ittifakın mümkün olmadığı hallerde baş düşman tespit etmemek doğrudur.

Ancak sorunun ittifak sorununa bu kadar sıkı bir biçimde bağımlı olarak ele alınması doğru değildir. Ve pratikte her dönemde mutlaka ittifak aranması (ya da baş düşman tespit edilmemesi) sonuçlarına yol açar. Lenin ve Stalin de tek tek ülkeler için baş düşman tespiti yapmışlardır. Onlar bu tespit altında 'iktidarı elinde bulunduran' 'devrimin önünde esas engel olan' gücü anlamışlardır. (Tabii ki bu güç dışında kalanlarla ittifak mümkündür- ama şart değildir. Bu duruma bağlıdır.)

Biz de baş düşman kavramının içeriğini 'iktidarı elinde bulunduran güç' olarak tespit etmeliyiz.

Baş düşman dışındaki güçlerle ittifak aramalıyız. Ama mutlaka kurulacak diye bir düşünceye sahip olmamalı - yız.Soruna somut yaklaşmalıyız.

b) Ülkemizde baş düşman: Ülkemizde içinde bulunduğumuz durumda baş düşman ülkemizde iktidarı elinde bulunduran sınıflardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Onların faşist devlet iktidarıdır. Ülke - mizde bugün Komprador patronların ve toprak ağalarının iktidarı ülkemizde demokratik halk devrimi ile yıkılana dek baş düşman olarak kalacaktır. Bu iktidarın uygulayıcıları değişebilir. Ama iktidarın sınıf niteliği değişmedikçe, baş düşman değişmez. Demokratik halk devrimi süreci içinde şu veya bu emperyalist güç doğrudan müdahalede bulunabilir. Ve Türkiyede iktidarı doğrudan ele geçirebilir. O zaman baş düşman,ülkede iktidarı elinde bulunduran bu işgalci güç (ve uşakları) haline gelebilir.

c) Dünya çapında baş düşman sorunu: Dünya çapında bir veya bir kaç emperyalist gücü baş düşman tespit etmek yanlıştır. Proleter dünya devrimi süreci kendi başına ele alınacak bir süreç değildir. Değişik dev - rimci süreçlerin birleşmesinden oluşan bir süreçtir. Tek tek devrimci süreçler için yapılabilen baş düşman tespiti (iktidarda olduğu için- devrimin hedefi olduğu için) proleter dünya devrimi süreci için yapılamaz. Böyle bir tespit mutlaka yapılmak isteniyorsa, proleter dünya devriminin yöneldiği hedef baş düşman ola - rak tespit edilebilir. Bu hedef bir bütün olarak em - peryalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliktir. Dünya çapında bir veya bir kaç emperyalist gücün baş düşman ilan edilmesi; dünya komünist hareketi içinde yaygın olan ittifaklar anlayışla birleştiğinde; diğer emperyalist güçleri devrimin hedefi olmaktan çıkarmaktadır. Üç Dünya teorisinin önerdiği "iki sü - per güce karşı birleşik cephe", Mao Zedung'un 1960 lı yılların ikinci yarısında önerdiği "amerikan emperyalizmine karşı birleşik cephe" bu yanlışın açık örnekleridir. Proleter dünya devrimi cephesi kesinlikle şu veya bu emperyalist güce karşı kurulamaz. Bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı kurulur.

d) Savaş konusunda kurulacak cephe, proleter dünya devrimi cephesi ile bir ve aynı cephe değildir. Bu cephe, emperyalist savaş içinde, eğer savaş emperya - list güçlerin bir bölümü tarafından tek taraflı kış - kırtılıyorsa; emperyalist güçlerin bir bölümü aktüel olarak savaşın çıkmasına (kendi çıkarları gerektirdiğinden) karşı çıkıyorsa; sağlam bir sosyalist devlet varsa; emperyalist güçlerin bir bölümünü de içinde barındırabilir. O zaman bu cephe, emperyalizmi değil; somut emperyalist savaşı ve onun kışkırtıcılarını hedefleyen bir cephedir. Savaşın esas kıştırtıcısı ol - ma anlamında 'baş düşman' ile, proleter dünya devri - minin baş düşmanı bir birine karıştırılmamalıdır.

FÜ'lerin yazılarında Lenin ve Stalin'den yaptığı alıntılar bizim yukarda ortaya koyduğumuz görüşleri doğrular niteliktedir.

Dünya çapında baş çelişme konusu da, Dünya çapında baş düşman sorunu ile benzerlik içindedir. Prole - ter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı olarak ele alınamayacak olduğundan, dünya çapında baş çelişme tespiti yapılamaz. Böyle tespit proleter dünya devrimi sürecinin nasıl bir süreç olduğunun kavranmamasının ürünüdür,siyasi planda, çeşitli devrimler arasındaki karşılıklı bağı red etmeye, belli devrimleri,tek yanlı olarak diğer - lerine bağımlı olarak ele almaya götürür.

Ustaları "düzelten" biz değiliz. FÜ'lerin kendisidir. Ustaları düzelttiğimizi ilan eden FÜ'ler; M-E -L-S nin "dünya çapında baş çelişme" tespitini nerde ve nasıl yaptıklarını göstermelidir !

FÜ'ler bugün parti içinde "sağ tehlike" nin ol - duğunu; bunun kendini Maoyu ML in klasiği olarak görmeme şeklinde gösterdiğini söylüyorlar. Görüşüme göre, parti içinde sağ tehlike bu değildir. Mao'yu ML in klasiği olarak görmemek, Mao'ya ML yaklaşımdır.Bunun sebeplerini uzun uzadıya Mao değerlendirmesi ve çe -- şitli yazılarda ortaya koyduk. Bunlara FÜ'ler henüz bir cevap vermedi. Sağ tehlike vardır. Bu sağ tehlike, Mao'nun yanlışlarının derinliğini görmeyenlerden,görmek istemeyenlerden kaynaklanmaktadır.Bu konuda FÜ- ler önemli bir yer tutmakta; sağın temsilciliği konusunda öne çıkmaktadırlar.

FÜ'lerin RZ ve OS yoldaşa verdikleri çevapta, bir yoldaş iki soru soruyor. Bunlara bizim vereceğimiz cevaplar şöyledir:

1.Lenin ve Stalin Çarlık Rusyasında Çarlığı baş düşman ilan ettiler. Çünki Çarlık Rusyada iktidarı elinde bulunduruyordu. Her devrimin temel sorunu siyasi iktidar sorunudur. (öncelikle!) Bu yüzden her devrimin baş düşmanı iktidarı elinde bulunduran güçtür. İktidardaki güce karşı,proletarya somut şartlar gerektiriyorsa ve elveriyorsa, iktidarda olmayan güçlerle ittifaka girebilir.Bu somut duruma bağlıdır. Çarlığa karşı mücadelede liberal burjuvazi ile ittifak gerçekleşmemiştir. 1905 devriminde böyle bir ittifak gerçekleşmemiştir. Çünki liberal burjuvazi bizzat çarlığa karşı mücadele dönemi içinde proletaryaya karşı tavır almıştır. Liberal burjuvazi iktidarda olmadığı halde çarlıkla anlaşarak devrimi tasfiye etmeye yönelmiştir. Bu durumda bir ittifak tabii ki söz konusu olamaz.

2. Görüşümüze göre,bugün Afganistanda Komünistlerin, amerikan işbirlikçileri ile ittifaka girmesi doğru olmaz. Çünki bugünkü güç dengesi içinde,böyle bir ittifak ancak komünistlerin propaganda ve örgütlenmeden vaz geçmesi şartları ile mümkün olur. Böyle bir ittifak ise devrime değil, komünistlere değil; amerikan emperyalizmine yarar. Ülkemizin şu veya bu emperyalist güç tarafından işgali halinde; diğer emperyalistlerin uşakları ile ittifak kurulup kurulamayacağı sorununa somut yaklaşılmalıdır. Eğer biz böyle bir ittifak içinde bağımsızlığımızı koruyabiliyorsak; eğer işçilerin ve köylülerin bizim tarafımızdan örgütlenmesi engellenmiyorsa böyle bir ittifak mümkün olabilir. Aksi taktirde mümkün olamaz. (Biz böyle bir ittifaka yanaşmamalıyız.) Bugünkü şartlarda bir işgal halinde, böyle bir ittifak söz konusu olmaz. Baş düşman tespit edildi mi, diğer düşmanlarla ittifakın gündeme gelmesi, böyle bir ittifakın mutlaka kurulacağı anlamına gelmez. Somut duruma bakmak gerekir. Bizi güçlendirmeyen hiç bir ittifaka girmeyiz.

RZ. VE OS.IN MEKTUBUDUR

Elimize "Rus sosyal Emperyalistlerinin Afganistan'ı Sömürgeleştirmesi" adlı yazı geçti.Yazıyı okuduk:

- Olay üzerinden hayli zaman geçtiği için ve bugün L. basım imkanları kısıtlı olduğu için bunu ayrı bir broşür olarak değil Pz. da yayınlamalıyız.(Pz.s 11 de)

- Eğer yayınlanacaksa aşağıda belirteceğimiz noktalarda yazıyı,11. sa. da Mart başında düzelterek basına hazır hale getirmek durumunda olan Hi.ydş. düzeltmelidir.

Bu ydş.ların yazdıkları yazıların hemen hepsinde emperyalizm ve hakim sınıflar arası ilişki "işbirlikçi"lik temelinde ele alınıyor. Resmi görüş bu ilişkinin uşaklık temelinde olduğudur. Yazıda da hep "işbirlikçi" kavramı kullanılıyor. (Örnek sf.1 pr.2...)

Sf.1 pr. 2'de "Aydınlık"ın karşı-devrimci olduğu vurgulansın.

Aynı yerde "Afganistan'daki bağımsızlık mücadelesi"nden bahsediliyor. Buradaki bağımsızlık kavramı anti-sömürgeci ve belli sınırları olan bir devlet kurma anlamında bir "bağımsızlık"ı değil; yazının özünü oluşturan mücadelenin önderliğinin milli burjuvazinin yaptığı tespite uygun bir bağımsızlığı yani emperyalizmden bağımsızlığı kastediyor. Bu doğru değildir. SB Ocak kararlarında da olduğu gibi bu tür mücadelelerde "bağımsızlık" mücadelesinin neyi hedeflediği, kimler tarafından yürütüldüğü,bizim orada neyi nereye kadar destekleyeceğimiz mutlaka somut olarak konulmalıdır.

Afganistan'da olan şudur. RSE. lerinin sömürgeleştirme girişimine karşı Afganistan'da hem diğer rakip emperyalistlerin ajanları ve uşakları ve hem de küçük ve orta burjuvazinin değişik kanatları silahlı bir direniş yürütmektedirler. Bu direnişe ilham veren ideoloji kesinlikle dinci,islamcı feodal ideolojidir. Bunun böyle olduğu adı geçen yazıda da bir çok somut örnekle gösterilmiştir. Yine bu yazıda Afganistan'ın başta iki en büyük emperyalist devlet olmak üzere

emperyalist rekabetin en önemli noktalarından birisi olduğu doğru olarak belirtiliyor. Peki böyle bir alan da ABD ve Batılı emperyalistlerin ve onların uzantısı Çin revizyonizminin konumu ne olabilir, daha doğrusu nedir? Yazıda sadece iki örgütün ABD ve diğer Batı'lılarla ilişki içinde bir örgütünde "Üç Dünyacı" (ve çok zayıf) olduğu belirtiliyor. Başka kanıtlayıcı bir örneğe rastlanmayan yazıda bundan dolayı önderlik Milli burjuvaziye devrediliyor.

Önderliğin hangi sınıfta olduğunun tek görüntüsü aynı sınıfa mensup örgütlerin sayısının çokluğuna bağlı (ya da güçlülüğüne -sayıca) bağlı değildir. Bu sınıfların iktisadi ve siyasi gücü nedir? Yürüttükleri politikaya da yön veren güç nedir? RSE.lerine karşı bunca uzun direnişin altındaki güç yazıda belirtilen örnektekiler gibi feodal intikamcılık duygusu vs. midir? Değildir. Bugün oradaki mücadelenin yukarıda söylediğimiz anlamda asıl yönlendirici gücü ABD ve Batı'lı ve Çin Revizyonizminin güçleridir. Onlar küçük ve orta burjuvazinin direnişini şu anda tam bir kontrol altında bulunduramıyorlarsada uzun vadede onların direnişini kendi mücadelelerine tabi duruma getirebilecekleri gerçeğini gözönünde bulundurmalıyız. Yazıda da görüleceği gibi önderliğin Milli Burjuva olarak tespit edilmesi zorlama ve suni bir tespittir.

Bizim bu değerlendirmemiz halkların mücadelesini küçümsemek midir?

Bu soruyu yş. ların soracaklarını biliyoruz, çünkü yazının bir çok yerinde direniş,halkların mücadelesini "Afganlıların" "Afganlıların intikamı" gibi meseleyi sınıf temelinden uzaklaştırarak koyan bir anlayışın bu soruyu sorması doğaldır. Biz kesinlikle halkların mücadelesini küçümsemiyoruz,ama en büyük hegomonya dalaşmalarında ve tüm haksız savaşlarda da ateş hattına sürülenin işçiler ve emekçiler olduğunu biliyoruz. Uzağa gitmeye gerek yok. Kurtuluş Savaşının önderliğine Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hakim olduğunu tespit ederken halkımızın mücadelesini küçümsemediğimiz ortadadır.

Sonuç olarak Afganistan'daki direnişin önderliği konusunda:

Bugün orada genel ve yaygın bir direniş vardır. herhangi bir sınıfın açık ve kesin bir önderliği,tam bir hakimiyeti sözkonusu değildir. Ancak bunu genel olarak Kontrol altında bulunduran ve ağırlıkta olan güç kompradorlar ve toprak ağalarıdır. Mücadeleye yön veren yaklaşım anti EMPERYALİZM değil açık anti-komünizm temelinde "müslümanların çihadı"dır.

Sf.1,pr.2 de "Bu durum karşısında komünistler ne yazıkki bugüne kadar sustular" deniliyor. Bu ne demektir? Birincisi; bu olaya tavır takınmadığımız anlamına gelir. Oysa sözü edilen yazıdan çıkarabildiğimize göre bu yazı Şubat başında bitirilmiş olmalıdır. Halbuki bu zaman zarfında biz Afganistan işgaline karşı şunları çıkardık:

8 Ocak 1980 tarihli MK imzalı bildiri. Yani işgalden 12 gün sonra,

Mü. de yazı,

Merkezi İKK s. 3'de tavır

Bilinen sebeplerden dolayı henüz yayınlanamıyan PÖS. için Ocak Ayının ilk haftasında yazılan yazı.

İkincisi; Bu tavrımızın yetersiz olduğu anlamında söylenmiş olabilir. Bu da doğru değildir. Yeterlilik kavramı içinde bulunulan şartlarla ölçülen bir kavramdır. Yani bulunduğumuz durumda yeterli olabilecek bir tavır neler olabilirdi? Bildiri basılabilirdi,çeşitli protesto gösterileri yapılabilirdi(legal-illegal) vs. Bunlardan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Yukarda görüldüğü gibi yazılı tavırlar takınıldı. Legal gösteri yapılabilecek yerlerde bu imkanımız şu anda yoktur. Kanun dışı eylemlerde bugüne kadar edindiğimiz bilgilerden yapılmamıştır.

Üçüncüsü; Bundan dışarıya karşı önderliğin eleştirildiği sonucu da çıkarılabilir. Bu da yanlıştır. Her şeyden önce önderliğe bu yoldaşlar da dahildir. Dolayısıyla eğer tavrın yetersiz kaldığı anlatılmak isteniliyorduysa böyle denilmeliydi: Bu durum karşısında biz komünistler ne yazıkki bugüne kadar geniş çıplı bir teşhir mücadelesi yürütemedik. Biz de bunu partimizin halka karşı bir özeleştirisi olarak kavrardık.

Sf.2 prg.2 de RSE.lerinin Eritre'de üsleri olduğu

söylen /or. Bu araştırılsın.

Sı.4,son satır "bu mazlum ülke" deniliyor. Yazıda buna benzer sınıf temelinden yoksun "Afganlılar" vb. ifadeler kullanılıyor. Bunlar doldurulsun.

Yazıda sık sık Rusya deniliyor. RSE olarak vb. gibi düzeltilsin.

Sf.7,prg 4'de "ABD karşısında esas olarak Asya,Afrika, Latin Amerika...." denilsin.

Sf. 20,prg.1'de "Yurtsever toprak ağaları"ndan bahsediliyor. Bu ne demektir? Görüşümüze göre toprak ağalıyla anti-emperyalizm ancak toprak ağasının bilinç olarak yurtseverliği seçmesi sonucunda yanyana gelebilir. Eğer bu kastediliyorsa açık olarak yazılsın.

Sf.19,prg.1'de Ayetullah Şeriat Medari'ni yurtseverliğinden bahsediliyor. Bu kişinin Humeyni kliğiyle belli bir anlaşmazlığı olduğu ortadadır. Harakete katıldığı açıktır. Ancak bugünkü konumu hakkında ne lehte ne alehte bir niteleme yapacak durumda değiliz. Bu yüzden "yurtsever" lafı kaldırılsın.

.Dipnotların yeri düzeltilsin. Karışık olmuş.

.Yazı daha da sadeleştirilebilirse iyi olur

.Sf.1,prg.2'de "Sosyal emperyalizmi tek düşman olarak göstermenin diğer kapitalist..." denilsin.

Yazının sonu iyi bağlanmamış. Devamı yoksa düzeltilsin.

---

24 Kasım 1979 tarihli, MK üyelerinin cevap vermesi istenilen mektup üzerine:

Bizler sözü geçen mektubu ve ona karşılık İ ydş. ın 23/1/1980 tarihli yazısını inceledik. Bu yazılarla ilgili görüşlerimizi bir araya gelmişken ortak bir şekilde belirtmeyi uygun gördük.

Önce İ'nin mektubuyla ilgili katılmadığımız noktaları anahatlarıyla belirtmek istiyoruz.

Mao Zedung'un savunulması meselesiyle ilgili olarak mektupda sorun karıştırılmıştır. Onun parti dışına karşı savunulması ile Mao'ya karşı parti içinde takınılacağımız tavır arasında ayırım yapılmamıştır. MK.8 de tespit edildiği gibi Mz. un hatalarının araştırılıp ?! nuçlandırılması ML.lerin bir iç sorunu olarak görülmelidir. Bu işlem sonuçlanınca kadar MZ dışarıya karşı savunulmalıdır. Bizim yapamadığımızda bu idi.

İ yş. ise MZ'un savunulduğu tespitini yapmakta, bu şekilde bir savunmanın bugün artık kesinlikle yeterli olmadığını söylemektedir. Devamla Mao Zedung'u gerçekten savunmanın onun hatalarına karşıda tavır takınılarak olabileceğini söylemektedir.

MZ'u yada herhangi bir ML'i gerçekten savunmanın yolu budur. Ama buradaki sorunumuz, onların hatalarını bulup soruçlandırıncaya kadar, bu süre zarfında ne yapılacağıdır. İşte bu noktada I.yş.ın hatası ortaya çıkmaktadır.

Mektupda asıl hatanın bu olmadığı,"ML eğer gerçekten MZ.u savunmak istiyorsa, partiyi bu inceleme ve araştırmaya sokmak,ve bu inceleme ve araştırmayı ve kısa zamanda sonuçlandırmak....MK'nın bu konudaki esas hatası"nın bu olduğu tespit edilmektedir. Şüphesizki ML'nin bu görevi başarılı bir şekilde yerine getirmesi çok iyi olurdu.Ama bu yapılamadı. Sorun burada tekrar aynı noktaya gelmektedir: Peki bu yapılamadıysa o halde ne yapılmalıydı? Bunun cevabını yukarıda verdik.

Mektupda, Festival sırasındaki bildirilerde Mao'nun klasikler arasından çıkarılmasına karşı getirilen eleştiriye şöyle cevap veriliyor: P.1 konf.nda P.ler arası ilişkde MELS ve Komintern geleneği temel alınmalıdır, değinmiştir. Bildiride bu sözkonusu edilmektedir.Bundan dolayı da MZ'un ismi bu belgelerde yer almamıştır.

Bu iki bakımdan doğru değildir. Birincisi; Bir K. kararı olarak bütün organların ve üyelerin uyması bu konudaki karara AR deki ydş.rımız başka örneklerde de görüleceği gibi uymamışlardır. Bu açıktır. Bu yüzden sorunu salt bu örneğe dayanarak geçiştirmeye çalışmak doğru değildir.

İkinci olarak; Orada şekilsel yönden K. kararları uygulanmış olsa bile bu tavır yine de hatalıdır. Çünkü kamp sorununda,kampı hazırlayanlar ile bizim ve diğerlerinin arasında çıkan çelişmenin temeli aslında Mao Zedung sorunuydu. Gerçekte MZ'un meselesinde takındıkları tavır M-L'e karşı takındıkları tavırdan bağımsız değildi. Böyle bir yerde ve bu şartlarda bildirimizde ve açıklamalarımızda bizim MZ.u savunduğumuz

onların ise bunu reddettikleri belirtilmeliydi.Bu mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdi.

Mektupda İ.yş. bunları görmezlikten gelerek "bu sorunda MELS'in temel alınacağı bizzat Konf.kararıdır" dedikten sonra, "bu meselenin şekilsel yönüdür" diyor dolayısıylada orada Konf. kararı uygulandığı için bir hata yapılmadığını anlatmak istiyor. Bu tutum doğru değildir.

Mektubun son bölümünde FÜ.lerin önerilerine karşılık görüşlerini açıklarken "tartışma sonuçlanadek, AEP'nin ML parti,ASHC' nin sosyalist devlet olarak savunulmasının askıya alınması doğru değildir" deniliyor. Aynı bölümde AEP'nin MZ'a,ÇKP ve ÇHÇ'ne getirdiği eleştirilere tek tek cevap veren bir yazı hazırlanıp p. içinde tartışılmalı, sorun konf. da çözülmeli.Bu yapılana kadar da AEP ML bir parti olarak savunulmalıdır şeklinde görüşler savunuluyor.

Biz bu görüşlere katılmıyoruz. Bugün AEP yönetici kademesinin oluşturduğu çizgi 7. kongreden sonra zaman içinde iyice sistemleştirilen revizyonist bir çizgidir Bu 1976 dan bu yana yani yaklaşık dört yıllık bir zamanı kapsamaktadır. Bu zaman zarfında AEP içerisinde herhangi bir muhalif sese tanık olunmamıştır. Yada bunun belirtileri yoktur. Aslında bu yeni çizgi böyle bir muhalefete hayat hakkı tanımayacak olan bir çizgidir. Bu yüzden de bu yeni çizgiyi AEP çizgisi olarak, revizyonizmin sadece yönetici kademeyi değil tüm partiyi esas itibariyle sardığını tespit edebiliriz. Ve bu doğrudur.

Anladığımız kadarıyla mektupdaki yaklaşım bugün sedece AEP çizgisine ve yönetici kademeye revizyonist denmesini önermektedir. Bu bundan çok daha önceleri yapılsaydı doğru olabilirdi. Ama bugün gelinen noktayı tekrar geriye çekmek imkansızdır; yani,p. deki normal yozlaşma süreci olan,önce yönetici kademenin oportünistleşmesi ve eğer bir muhalefet onları alaşağı etmezse oportünizmin kaçınılmaz olarak tüm partiyi saracağı geçeğini başa alamayız. Bu anlamda eğer bundan bir kaç yıl önce gidişat görülebilse idi yukarıdaki öneri doğru olabilir, sadece p.nin yönetici kademesi ve onun görüşleri oportünist olarak nitelendirilebilir

buna karşılık p.nin esas hattıyla ML olduğu söylenebilirdi.

Esas olarak belirtmeyi gerekli gördüğümüz yukardaki hususların dışında tek tek bizlerin katılmadığı başka noktalarda vardır.

FÜ.lerin mektubuna gelince:

Öncelikle şu noktayı açıklamamız gerekiyor.Bizlerde MK.8.de yş.ların mektubunu okuyup değerlendirdikten sonra orada sözkonusu belge hakkında alınan karara katıldık. Karar "FÜ.lerin eleştirisinin özü doğrudur." şeklindeydi. Aslında karar metninin tamamı incelendiğinde mektubda çok çeşitli siyasi konular olduğu için ortak bir karara varılamadığı görülür.Böyle bir durumda bir çok şeyin belirtildiği ve önemli bir bölüm yoldaşın katılmadığı görüşleri de barındıran mektuba, bu mektubun tamamı kastedilerek"özü doğrudur" demek hatalıydı. Biz orada bu hataya düştük . Halbuki yapılması gereken içerisinde birçok şeyi barındıran mektup hakkında genel bir değerlendirme yapmak değil tek tek konularda tavır takınmaktı. Zaten bunun böyle olması gerektiğini toplantı içindede gördük, ama yine de karar metni bu şekilde çıktı.

Şimdi bu mektupdaki eleştirilere karşı görüşlerimizi tek tek ortaya koyalım.

-İlk olarak MZ.un savunulması meselesinde yoldaşlar eleştiri getiriyorlar. Yer yer de alaycı ifadelere baş vurarak MZ.u dışarıya karşı savunamadığımızı doğru tespit ediyorlar. Gerçektende biz Mao Z.u oportünistlerin gayet aşağılık yöntemlere başvurarak yürüttükleri saldırıya karşı savunamadık. Bu gerek 7 gerekse 8. toplantıda tespit edilmiş, özeleştirimizi derinleştirici yönde kararlar (benim şerhli olarak katıldığım-Os.) alınmıştır.

Şimdi Açıkca tespit edebilirizki MK.nin tümü bile MZ. hakkında kuşkuya düşmüş olsa yapılması gereken dışa karşı MZ.u savunmaktı. Ve içerde MZ.u en iyi bir şekilde ve kısa zamanda değerlendirmeye çalışmaktı. Halbuki yapılan bu olmadı. Ona getirilen eleştiriler konusunda belli kuşkulara düşülünce şu anlayış

gelişti: MZ.un hataları açıklığa kavuşmadan MZ. ML bir temelde savunulamaz. Bu görüş aslında doğru bir görüştür. Ancak bundan hareketle MZ.u dışarıya karşı da savunmama tavrının gelişmesi gerçekten önemli bir hata idi.

Pekâla bu hataya neden düştük? Bunun kaynakları nedir? Yoldaşlara göre bunun cevabı açıktır: "bu görüşler MK.nin öteden beri savunduğu,beş temel belgenin ruhuyla çelişen ve malum eklektizm meselesini yaratan sol sekter,yeni troçkist görüşlerinden (baş çelişme,baş düşman,parlamentodan yararlanma vs.) kaynaklanmaktadır.Kanımızca sözkonusu anti-ML görüşler Yd.deki bazı partilerin ideolojik hazinesinden alınmıştır."(sf.3)

Şimdi buradaki görüşleri tek tek ele alalım:

Yş.ların ileride de "konferansa kazandırılan troçkist nitelikli görüş"ler diye belirttikleri hususlardan birisi baş düşman konusudur. Bu konuda,aslında konf.mız çok isabetli ve tümüyle doğru bir karar almıştır.(Bunun içinde tali çelişkiler olması sorunun özünü değiştirmez.) Her şeyden önce Komintern ve Stalin döneminden sonra -pz.de de genişçe açıklandığı gibi- adım adım üzeri kapatılan şu noktayı iyice açığa çıkarmıştır: Eğer bir baş düşman tespit edilecekse bu, beraberinde diğer düşmanlara karşı değişik bir tavır takınılmasını, ittifak şartlarını getirmektedir. Her türlü sömürüyü ortadan kaldıracak olan proleter dünya devriminin yıkmayı amaçladığı emperyalistlerin bir bölümüyle bu yüzden bir ittifak söz konusu edilemez. Halbuki proleter dünya devrimi hedefine doğru ilerlenirken çeşitli dönemlerde emperyalist savaşların geciktirilmesi,önlenmesi yada bunlar için çalışılması amacıyla barış için bir cephe kurmak söz konusu olabilir.2.dünya savaşı sırasında da görüldüğü gibi emperyalistlerle proleter dünya devrimi için değil ama barış uğruna, barış için bir cephe oluşturulmuştur. Bu dönemin yazıları dikkatle incelenirse bu cephenin "sosyalizm için değil"(Stalin-son yazılar) dünya barışı için olduğu görülecektir. Kuşkusuz dünya barışı ile proleter dünya devrimi için mücadele arasında bir bağ vardır. Ama bu kesinlikle bunlar arasındaki farkı karartmamıza yolaçmamalıdır. Bugün bu farkı karartan sırasıyla Kruşçefler,Üç Dünyacılar ve en sonda Enver Hoca olmuştur.Eğer açıp onları okursak "dünya halklarının baş düşmanı" olarak tespit ettikleri şu yada bu emperyalist gücün dışındakilerle proleter dünya devrimi amacı (!) için nasıl baş düşman dışında kalan düşmanlarla ittifak peşinde koştuklarını görürüz.

Baş düşman sorununun "beş temel belgenin ruhuyla çeliştiği" şeklindeki görüş temelsiz bir görüştür.Beş temel belge bize nerede devrim için düşmanlarla birleşmemizi öğütlüyor? Böyle bir yer varmıdır? Bu konunun işlendiği bir bölüm vardır. Orada söylenenleri incelersek onların bu konudaki bugünkü görüşümüzle ters düşmediğini, tersine bir uygunluk arzettiğini görürüz.

Eğer yoldaşlar bu tespitlerinde inandırıcı olmak istiyorlarsa, konuyla ilgili çıkan yazıları temelli bir şekilde eleştirmelidirler.

Bunu yapmayıp, ne için olduğuna bakmaksızın,devrim için düşmanla ittifak yapmayı reddettiğimizden dolayı buna "Troçkist görüşler" diye sıfat takmak sadece yüzeysel,soyut bir tespit olarak kalır.

Aynı zamanda bugün biz "halkların baş düşmanı" şeklindeki bir tespitin genel olarak sınıf uzlaşmacılığının özel olarakda üç dünyacıların teorilerinin temel taşlarından birisi olduğunu söylüyor ve savunuyoruz. Üç dünya teorisini kökten reddetmenin yolu bu tür tezleri reddetmekten geçer. Üç dünya teorisine karşı mücadeleyi ilerletmemekte direnen AEP'nin bugün vardığı noktayı iyi izlemek gerekir. Aynı tezin savunucusu olan E.Hoca'nın Emperyalizm ve Devrim'i bu tezin kaçınılmaz sonucu olan ittifak fikirleriyle doludur. Orada ABD ve RSE'nin dışındakiler arasıra lütfen "emperyalist" olarak nitelenmesine rağmen bu ittifak fikrini haklı çıkarmak için demokratik ve "kapitalist burjuvalık"la ödüllendirilmişlerdir. Bu olay bu tezin sağdan da gidilse, "sol"dan da gidilse aynı noktaya götürdüğünün çarpıcı bir örneğidir.

Biz sizlerin, belli bir ön yargıyı kafanızdan attığınız taktirde bugünkü görüşlerimizin "yeni troçkist" gibi değerlendirmekten vazgeçeceğiniz inancın - dayız. Çünkü eğer, sizlerde devrim için,devrim uğruna düşmanlarla birleşilemiyeceğini savunuyorsanız;sorunu düşmanlar arasındaki farklılığın tespit edilmesi ve mücadele çizgimizin buna göre düzenlenmesi olarak kavrıyorsanız bu zaten yapılmaktadır ve aslında bu tespitin yapılmasını imkansız kılan bizzat "halkların baş düşmanı" tezinin kendisidir.

İkinci mesele; parlamentodan yararlanma konusundaki görüşlerinizdir. Anlaşıldığı kadarıyla bu konuda da P.nin "sol sekter" bir tavır takındığını iddia ediyorsunuz. Bu konudaki görüşlerimizin de beş temel belgenin ruhuyla çelişiğini söylüyorsunuz.

Bildiğimiz kadarıyla sizlere (yada sizlerden birisine) ait olan bir yazıda parlamentodan nasıl yararlanılacağı hakkında görüşler vardı. Orada gerektiğinde legal bir parti kurulabileceği, bu legal parti aracılığıyla parlamentodan yararlanılabileceği savunuluyordu.

Bize göre, eğer ortada "beş temel belgenin ruhuyla" çelişen bir görüş varsa o da bu görüştür. Bu konuda bir çok P.belgesi yayınlandığı ve bizlerde buna katıldığımız için konu üzerinde uzun boylu durmayacağız.

Yazıda "malum eklektizm" diye belirtilen konuda MZ.un Stalin'e getirdiği eleştiriler ve P.olarak bizim her ikisini de eleştirisiz olarak kabul etmemizdir. Eğer siz ortada bu konularda bir eklektizm görmüyor ve bundan dolayı "malum eklektizm" diyorsanız P belgelerinin herhangi birisinde Mz.un Stalin'e getirdiği eleştirilerin doğru olduğunu belirten bir bölüm göstermelisiniz. Yada tersini. Bugün biz, bu anlamda bir eklektizmden bahsetmekle hatalı davranmıyoruz. Çünkü böyle bir eklektizmin olmadığını söylemek imkânsız,belgeler ortada. Bunlara gözümüzü yumamayız.

Biz, sizlerin daha tecrübeli ve bilgili birer yş.lar olarak böyle şeyleri görmezlikten gelen tavırlarınızı hayretle karşılıyoruz. Bunları nasıl görmezlikten geldiğinize anlam veremiyoruz. Yada sizin Stalin hakkında MZ.un getirdiğiniz eleştiriler karşısında kafanız açıktır. O takdirde de bunu temelleriyle birlikte belirtmeli; Stalin'in hangi konuda nasıl hatalar yaptığını; (eğer Mao'nun getirdiği eleştiriler doğruysa onun nasıl olupda hala usta olarak kaldığını-Os.) bize kavratmalısınız.

Mektupda "söz konusu anti-Marksist görüşler Yd.daki bazı partilerin ideolojik hazinesinden alınmıştır deniyor.Yş.lar bu tutum yanlıştır.Bu "bazı" partiler bizim kardeş örgütlerimizdir. Eğer sizlerin bu konuda kuşkunuz varsa ve onların ML olmadığını düşünüyorsanız birer FÜ olarak göreviniz sadece bu kuşkularınızı yada yargınızı açıkça belirtmek değil, aynı zamanda bunları temelleriyle birlikte bizlere de kavratmaya çalışmaktır. Bu örgütlerin temel konulardaki görüşleri yayınlanan bir çok belgede yer almıştır. İkinci olarak görüşümüze göre p.nin şu andaki sizin "yeni troçkist" vs.diye niteledğiniz görüşleri bu partilerin "ideolojik hazinesinden" alınmışda olsa durum değişmemektedir. Çünkü bu örgütler M-L dir, bu görüşlerde ML görüşlerdir.

Yukarda bizim ML olarak gördüğümüz görüşleri yanlış bulan yş.lar yazının az ilerisinde, bu yanlış görüşleri nasıl olupda kabul ettiğimizi soruyor ve şöyle cevaplandırıyorlar: "savundular çünkü bu kadroların çoğunluğu şimdi olduğu gibi geçmiştede işçi ve emekçi yığınlardan kopuktu. İşçi ve yoksul köylü yığınlarıyla haşır-neşir olan, onlardan öğrenen,onlara öğreten,onlara hesap veren dolayısıyle onların sevgilisi haline gelen unsurlar değildi. Savundular çünkü, bu kadroların büyük çoğunluğunun siyasi ve ideolojik yetkinliği ve uyanıklıkları zayıftı. Savundular çünkü tecrübesizdiler,taktikleri değişen şartlara bağlı olarak anında değiştirmede, her yeni şartda can alıcı görevi, ana ilmiği kavramada ve meseleyi çözmede yeteneksizdiler."(sf.4)

Şimdi burada söylenen sebeplerin bir bölümü veya tamamı kadroların çoğunluğunu değil ama önemli bir bölümü için doğru olabilir. Ama bizim yukarıda ML o -

larak nitelediğimiz görüşleri savunan yoldaşların "çoğunluğu" için bu sebeplendirmeleri yapmak doğru değildir. Aslında bu tutum aramızdaki bu konulardaki fikir ayrılıklarını bastırma anlamına gelir. Çünkü burada anlatılmak istenen "yanlış görüşler" konf. ta kabul edilen ve bizim de doğru bulduğumuz görüşlerdir. Bu "yanlış" görüşlere karşı mücadele yolu görüşümüze göre böyle olmamalıdır. Meseleyi bunları savunanların konumları üzerinde yoğunlaştırmak,dikkatleri tezlerin içeriği üzerinden uzaklaştırmaya çalışmak anlamına gelir.Doğal olarak da bunun ML ideolojik mücadele ile bir ilgisi yoktur.

Pekala diyelimki bu "yanlış" görüşleri kolayca kabul edip savunan bizler yukardaki özelliklere sahip olduğumuza göre MZ ve AEP meselesiyle ilgili olarak doğal olarak hatalar yaptık ve sizlerde bu yazınızda eleştiri ve endişelerinizi belirttiniz. Konf.da kabul edilen görüşleri yanlış bulduğunuza göre (*); yukarda saydığınız özelliklere sahip olanlarında bu yanlış görüşleri kolayca kabul edip savunduklarını söyledi - ğinize göre şu soru ortaya çıkıyor: Peki yoldaşlar sizler bu konuda birer FÜ olarak üzerinize düşen gö - revleri ne ölçüde yerine getirdiniz? Getirdiğiniz kanaatindemisiniz? Bizi uyarmak,daha sonraki bölümlerde açıkça belirttiğiniz gibi girdiğimiz "tasfiyecilik " yolundan döndürmek için kayda değer hangi çabayı sarf ettiniz? Konf.ertesinden bu yana yönetici kademelerin hemen tüm belgeleri elinizdeydi. Siyasi geriliğimizi MK ve SB çok önceden tespit etmişti. Konf.tutanakları tartışmaların seviyesini rahatlıkla gösteren bir belgedir. Bu da elinizdeydi.

(*) Bildiğimiz kadarıyla bir yoldaş,baş düşman, baş çelişki konularında yazıda "yeni-troçkist" diye nitelenen görüşlere katılıyor idi. Ancak yazıdan bunu çıkaramadık. Yazının hepinize ait olduğu söylen - di. Sözü edilen yoldaşın görüşleri değişmişse sebepleriyle bilmek istiyoruz.

Sizlerden bu konuda bize gelen birisi bir-birbuçuk sayfalık kesinlikle yol göstericilikten uzak bir yazı ile bir de AEP'nin çizgisi hakkında eleştirile - rinizin kaba hatlarını ortaya koyan bir taslak yazı - sıdır. Kaldıki bu her iki yazıda SB'nin elindeydi.Mesela bizlerden birisinin bu yazılardan haberi bile yoktu.Çünkü bu yazılardan AEP ile ilgili olan bir tartışma yazısı olarak hazırlanıyordu, normal olarak tüm parti üyelerine aynı anda dağıtılacaktı.Kaldıki bu bitmemiş bir taslak yazısıydı. Diğerinin ise görüşülmemesinin nedenini şu anda hatırlayamıyorum (Os.)

Durum böyle olunca biz sizlerden bu şekilde ağır ithamlarla dolu olan yazınızda bu konulardaki hatalarınızı da belirtmenizi beklerdik.

Sizler ise, yukarda sıraladığınız sebeplendirmelere (ki bunlardan, tecrübesizlik,yetersizlik,uyanıklılık, yeterli bir kavrayışa sahip olamamak gibi şeyler kimse için yeni değildir, bunlar bir çok belgede yer almıştır.) sahip bizlerden, normal olarak da size göre bu özelliklere sahip olanların gösteremeyeceği tavrı beklemekte, bunu bulamayıncıda "tasfiye - ciliğe" kadar varan ağır suçlamalarda bulunmaktası - nız. Biz bu tavrı doğru bulmuyoruz.

Yeri gelmişken "tasfiyecilik" meselesini biraz daha açalım. Bu konudaki mantık şudur: Konferansda p.ye kazandırılan "yeni troçkist" nitelikli görüşler partinin çizgisini "sulandırmıştır", belli konularda "eklektizm olduğu savunuluyor, MZ.savunulmuyor,program (hangi özelliklere sahip bir program istiyoruz bu bilinmiyor) kongresi yapılamaz, tüm bunların te - melinde "ağır bir ideolojik bunalım ve tereddüt"vardır, "bu yeni görüşlerin bütünleyicisi ve devamı o - lan diğer görüşler ise şimdi, tepeden ve demokratik olmayan bir tarzda adım adım eski görüşlerin yerine geçirilmeye çalışılıyor." , "faaliyet şimdilik devam ediyor", vb.vb..

Bunlardan çıkan sonuçda, bizler partiyi tasfiye etmeye kararlıyız ve "faaliyet" devam ediyor! Ancak "restarasyon"un tamamlanmasına ve dolayısıyla zamana ihtiyaç vardır."(sf.5)

Yoldaşlar, bizler aynı görüşte değiliz. Bunları temelsiz ve aceleci bir tarzda yapılan suçlama olarak görüyoruz. Şimdi bunları tek tek inceleyelim:

- "Yeni Troçkist" nitelikli görüşler meselesinde anlayışımızı yukarıda belirttik.

- 1957-60 deklarasyonlarının özü ML midir, değilmidir? Diğer bir sorunda bu. Biz bunların ML öze sahip olmadıkları görüşündeyiz. Eğer bunlar dikkatlice incelenirse bir çok ML ilkenin bu belgelerde reddedildiğini, onların yerine modern revizyonist tezlerin kabul edildiğini görürüz.

Sizler bu belgelerin içinde "modern revizyonist tezler olmasına rağmen, UKH'in o zamanki bu ortak metinlerinin özü ML dir." diyorsunuz ve devamla " ÇKP de bunu her zaman böyle söylemiş ve bu metinlerin içindeki bu revizyonist tezlere ta başından beri muhalif olduğunu, ama bu metinlere, o zaman proleter enternasyonalizmini savunmanın mihenk taşının sosyalist kampın birliğini savunmak olduğu için muhalefet şerhleri koyarak imza etmiştir" diyorsunuz.

Görüşümüze göre ÇKP'nin bunlara şerh koyup koymaması sorunun önemli ama bir yanıdır. Sorunun aslı şudur: Proleter enternasyonalizmi hangi temelde savunulabilir? Sosyalist kampın birliği hangi temelde savunulabilir? Açıktır ki bunların temeli ML olmalıdır. Sosyalist kampın birliğini savunmak adına ilke sorunlarından taviz verilemez, verilmemelidir. Sorun ilkelerde oldumu artık taktikler sözkonusu edilemez.

Kaldıki 57/60 deklarasyonlarının imza sebebi olarak gösterdiğiniz sosyalist kampın birliğini savunmanında yanlış bir gerekçe olduğu pratikte hayat içinde ortaya çıkmıştır. Bu birlik revizyonist bir temelde savunulmaya çalışıldığı için kısa zamanda yozlaşıp dağılmış, bundan kârlı çıkanlar Kruşçefciler olmuştur. Mücadelenin yaklaşık yedi yıl sonra açık bir şekilde yürütülmesine yolaçmıştır. Yıllarca bu belgelerde yer alan ikili gizli görüşme kararı ile görüş ayrılıkları saklı tutulmuştur. Kanaatimizce bunların savunulacak bir yanı yoktur.

-Siz "ÇKP'nin 63 de ortaya koyduğu bu görüşlerde ve çizgide yanlışlar olduğunu iddia eden ve onlara burun kıvıran yoldaşlar yanlışların nerede ve hangileri olduğunu açıkça belirtmelidirler" diyorsunuz.

Biz şu anda 63 polemiklerinin geneli hakkında bir şey söyliyebilecek durumda değiliz. Ancak şurası bizim için bugünden çok açıktır. Bu belgelerde 57/60 deklarasyonları Kruşçevcilere karşı savunulmaktadır. Ve bu yanlıştır.

Ancak diğer taraftan bu belgelerin Kruşçef revizyonistlerine karşı mücadelede oynadıkları çok olumlu rol de inkar edilemez. Bizim açımızdan buda çok açıktır.

-Anladığımız kadarıyla siz MZ.un Stalin'e getirdiği eleştirileri görmezlikten gelelim diyorsunuz Biz aynı görüşte değiliz. Bu eleştiriler somut olarak vardır ve bazı önemli konularda getirilmiştir. Yok sayılamazlar. Bu durumda ister istemez bu eleştirilerin incelenmesini gündeme getirmektedir. Biz bunu istiyoruz. Bu yüzden de sizin, Mao ile Stalin karşı karşıya getirilmeye çalışılması birini reddetmenin temeli dir, şeklindeki görüşünüze katılmıyoruz. Sorunu böyle ele alarak "reddedilecek" korkuluğunu ortaya koymak olurki buda araştırma-incelenmenin önüne engel diker. Kaldıki bu eleştirilerden dolayı birinin mutlaka reddedilmesi gerektiği sonucuna nereden varılıyor? Eğer sizde böyle bir kanaat varsa bu, bu eleştirilerin çok önemli olduğunu gösterir, bu da araştırma- incelemeyi daha da gerekli kılmaktadır.

- Bugün Stalin bütünüyle savunulmaktadır. Mao Zedung da öyle ve doğal olarak Mao Zedung'un Staline yönelttiği eleştirilerde. Sizce bunlar arasında bir çelişki yokmudur? Bu bir "eklektizm" yaratmıyor mu ? Bizce kesinlikle yaratıyor ve bu eleştirilere karşı açık bir tavır takınılmadığı sürece de yaratmaya devam edecektir. Bunu böyle tespit etmenin "tasfiyeciliğin adımı" olmakla suçlamanın bir temeli yoktur.

Bizim açımızdan bugünkü parti çizgimizle 57/60 deklerasyonları ve bunları savunduğu noktalarda da 63

polemikleri arasında bir çelişki vardır. Bu da bir eklektizm yaratmaktadır. Biz meseleyi böyle kavrıyo - ruz. Buradan da araştırma incelemenin derinleştiril - mesi gerektiği sonucunu çıkarıyoruz. Hepsi bu. Bundan dolayıda sizin "ideolojik bunalım" şeklindeki suçla - manızı reddediyoruz.

Tabi bu arada tasfiyeciliğin ne olduğu üzerinde biraz daha durmak ve "tepeden ve demokratik olmayan bir tarzda" yürütülen faaliyetin neler olduğunu anlamak istiyoruz.

Tasfiyecelik partinin resmi görüşlerini ve dolayısıylada örgütsel yapısını mevcut ML temelinden uzaklaştırmak demektir. Buda, anti-demokratik uygula - maları sistemleştirmeyi,komploculuğu,kapalı kapıcılığı,sessizliği,araştırma-inceleme ve tartışmayı engellemeyi,ideolojik-siyasi mücadeleyi ilerletmek yerine buna paydos demeyi vb. vb. gerektirir. Hepimiz KK döneminde bunları gördük ve yaşadık. Ama bugün par - timizde olanlar kesinlikle bunlar değildir. İdeolo - jik-siyasi mücadeleye doğru düzgün önderlik edemediğimiz söylenebilir, bunu partinin her kademesinde iyi bir biçimde yürütemediğimizde doğrudur. Ama hiç kimse kalkıp bunu yapmak için çaba göstermediğimizi ileri süremez. Bu konuda alınan kararlar ve uygulamalar ortadadır.

Her faaliyetimizi P. üyelerinin gözü önünde yapmaya çalışıyoruz. Tüm gerçekleri onlara açıklıyor gizlemiyoruz. Tüm organların siyasi tartışmalarının sonucunu altlarına yaymaları kararı vardır vb. vb...

Sizlerinde çok iyi bildiğiniz gibi bugün P. i - çinde demokrasi hüküm sürmektedir. Bu konularda hem MK olarak, hem de kişi olarak bizlerin belirli yan - lış görüşler savunmuş olmamız bu gerçekle çelişme - mektedir. Hatalar tespit edildiği yerde giderilmeye çalışılmıştır.

Tasfiyecilik suçlamasına bağlı olarak bizim bugünkü gidişimizin AEP'in yönünde onun kadar hızlı olmasa bile onun paralelinde olduğu şeklindeki görüşünüzede katılmıyoruz. Tüm MK üyelerinin bu konudaki görüşleri elinizde olduğu için bu konu üzerinde durmuyoruz.

Bütün bunlardan görülebileceği gibi, mektubunuzdaki tablo bugünkü durumu doğru olarak tespit etmeyen ve belli haksız suçlamaların yer aldığı bir tablodur.

Bugüne gelinceye kadar kişi olarak bizlerin bu noktaya gelişimizde bir çok hataları, yetersizlikleri vb. olmuştur. Bunlarıda burda uzun boylu anlatmıyacağız. Bunları sonradan elinize geçecek olan özeleşti - rimizde koymaya çalışacağız.

Yoldaşlar, sizleri bir kaç noktada daha uyarmak bazı şeyler sormak istiyoruz.

- Yazıda "MK'nin yerleştiği kesimden" (sf.1)derken ne kastedilmektedir?

- Mektubda değil ama sözlü konuşmalarda MK içe - risinde üç eğilim tespit ettiğiniz (bu tesbiti hanginizin yaptığını bilmiyoruz.) söylenildi.Bunlara karşı her ikimizinde tavrı MK 8.top.tut.da vardır. Burada bu görüşü savunan yoldaşı (yada yoldaşları) uyarmak istiyoruz. Bu tür tespitler daha ideolojik- siyasi araştırma ve incelemenin başında yapmak hem tartışmaları ve incelemeyi baltalayıcıdır, hem de MK içinde suni bir ayırım yapılmasına, yaratılmasına hizmet eder. Kaldıki bu tespitinizde temel aldığınız d.top tutanağı hk. da, bunun onaylanmadığı, kısa kısa notlar şeklinde alındığı yolunda sizlere uyarıda bulunulduğu söylenildi. Bu tür konularda daha dikkatli olmamız gerekmektedir.

Bir başka uyarımız da kendinizi MK'den dışlamamanız ve aceleci bir şekilde yargılara varmanın do - ğuracağı vahim sonuçları görmenizdir. Birbirimizi geliştirmenin temeli söylediklerimizin ve anlayışlarımızın karşımızdakiler tarafından iyi bir şekilde bilinmesidir. Şimdiye kadar bu yol pek işletilmedi . Biz ancak bu yol iyi bir şekilde işledikten sonra ideolojik siyasi mücadelenin sağlıklı bir tarzda yü - rütülebileceğine, partimizi geliştirebileceğine ve ancak bu gelişim içinde oportünist, anti-ML görüşlerin teşhir edilip ML'in zafer kazanacağına inaniyo - ruz.

Yoldaşca selamlar.
Rz.-Os.25.2.1980

Partimiz içinde var olan görüş ayrılıkları, bu görüş ayrılıkları üzerine tartışma yoğunlaştıktan bu yana derinleşti. Ve geldiğimiz aşamada parti içinde birden fazla çizgi şekillenerek ortaya çıktı. Hepimizin bildiği gibi Mayıs ayı içinde, partimizin bazı üyeleri, daha önce üyelikten çekilmiş veya çıkarılmış bir takım unsurlarla birleşti; bazı parti sempatizanlarımızı da peşine takarak kendini "GKK" ilan etti; MK'ni "tasfiyecilik"le, "sağcılık"la, "halk savaşını başlatmamak"la, vb. suçladı; parti üyelerine GKK saflarında birleşme çağrısı yaptı. Bu "GKK saflarında birleşme" çağrısı partimiz içinde pek rağbet bulmadı. MK, partiye karşı 'parti çizgisini savunma' adına bayrak açan bu unsurların yüzünü siyasi ve ideolojik platformda teşhir etti; bunların çizgisinin ML bir çizgi olmadığını; bunun da ötesinde bu çizginin yalan ve sahtekârlıklar üzerinde inşa edildiğini ortaya koydu.

Her ne kadar 'halk savaşı bayraktarları' maskesi ile ortaya çıkan bu unsurlar partiye önemli bir örgütsel kayıp verdirmedilerse de; bunların savunduğu görüşlerin önemli bir bölümü partinin bazı kesimlerinde sempati topladı. Bu unsurların ilk defa ortaya çıktığı alt bölgede, ABK bu unsurlara karşı, bunları esasta yalnızca metod konusunda eleştiren; bunları esasta yalnızca parti içinde yeterli bir mücadele vermedikleri noktasında eleştiren bir tavır takındı. Sözü geçen ABK Temmuz 1980 tarihli 49 sayfalık yazısında görüşlerini ortaya koydu. Onlar MK'nin çizgisinin "... giderek devrimi imkansızlaştıran bir çizgi"(agy, s.1) olduğunu, sorunun artık bu çizginin maddi üreticisi olan MK'nin tasfiyesi sorunu haline geldiğini savundular.

MK'ne FÜ'ler de çeşitli dönemlerde bir dizi eleştiriler getirdiler. Haziran 1980 tarihli bir yazılarında MK ile ilgili görüşlerini şöyle ifade ettiler:

"Fakat MK en başta kendisinde olmak üzere bütün parti örgütlerinde ve saflarında var olan hataları giderme ve düzeltme konusunda bugüne kadar maalesef kendisinden beklenen tutumu (değil, ... olsa gerek--B.N.)

; bir yanda bünyedeki kendi yol açtığı hastalığı (abç) görmezlikten gelici, öte yandan da hastalığa ve kaynağına dikkat çeken ve tedavi konusunda iyi niyetli önerilerde bulunan kadroları, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru işletmeme, cezai tedbirlere baş vurmayı, kendi hatalı tutum ve görüşlerini körü körüne savunan veya bunlara ses çıkarmayan kadroları sorumlu mevkilere getirerek hatalı tutum ve görüşlerini partiye suni bir şekilde onaylatma yollarıyla susturma, onların seslerini boğma tutumunu benimsemiştir." (agy, s.3)

MK'ne ARBK da çeşitli dönemlerde eleştiriler getirmiş; alınan bir çok kararlara itiraz etmiş, itirazlarını siyasi olarak gerekçelendirmiştir. Buna rağmen, ARBK, MK'ne parti içinde eleştiri getiren ABK ve FÜ'ler, şimdi parti dışından saldıran KK Hizibi (Kır kaçkını hizip)'nin tersine; MK'ni partideki olumsuzlukların sebebi olarak değerlendirmemiş; MK'nin hata ve tutarsızlıklarının önemli bir bölümünün partimizin çizgisinde var olan hata ve eksikliklerden; bir bölümünün ML'in sığ kavranmasından, bir bölümünün tecrübesizlikten kaynaklandığı düşüncesini; MK'nin hatalarını kavradığında bunları düzelttiği düşüncesini savunmuştur.

Bugün geldiğimiz noktada ABK ve FÜ'ler, aralarında bazı noktalarda görüş ayrılığı olmasına rağmen (bunlara aşağıda değineceğiz), olumsuzlukların sorumlusu olarak MK'ni tespit etme noktasında birleşmektedirler. Yine MK'nin olumsuzluklarında da AR'nin başrolü oynadığı konusunda birleşmektedirler. (Onlar bu konuda -yani deyim yerindeyse 'çıbanın başı'nın AR'de olduğu konusunda- Kır Kaçkını Hiziple de aynı paraleldedirler.)Bu arkadaşlara göre sorun şudur: MK parti çizgisine inanmamaktadır. Bunun için de parti çizgisini uygulamamaktadır. Parti çizgisini 1. Konferanstan bu yana adım adım tasfiye etmektedir. Sorun'un çözümü ancak ve yalnız parti çizgisine 'yürekten inananların' MK'ne gelmesi ile mümkün olacaktır.

Bugün Parti II. Konferansına hazırlanırken kabaca da olsa durumumuzu değerlendirmek, sorunun 'parti çizgisine inanmakla' hallolup olmayacağı sorusuna cevap aramak; önümüzde duran görevleri tespit etmek; buna uygun örgütlenme ve mücadele yöntemleri konusunda fikirler geliştirmek zorundayız.

Yukarıda partimizin durumundan söz ederken, birden faz la çizginin varlığından söz ettik. Şimdi bu çeşitli çizgilerin ayrılık noktalarının hangileri olduğunu ortaya koymaya çalışalım:

Bugün Parti içinde, partinin bir bölümünün parti çizgisine inanmadığını, parti çizgisini adım adım tasfiye ettiklerini söyleyen arkadaşlar, bu tasfiye işi - nin başlangıç noktasını Partimizin 1.Konferansı olarak görmektedirler. Onlara göre, parti konferansı parti çizgisini şu noktalarda revizyondan geçirmiştir:

- Uluslararası alanda baş düşman ve baş çelişme sorunu

Bilindiği gibi, Parti 1. Konferansımız uluslararası alanda baş çelişme ve baş düşman tespiti yapılmasını reddetti. Buna gerekçe olarak, proleter dünya devrimi sürecinin, çeşitli devrimci akımların birleşmesi sonucunda ortaya çıkan, tek başına, tek tek ülkelerdeki devrimlerden bağımsız olarak ele alınamayacak bir süreç olduğu; genel planda proleter dünya devriminin düşmanlarının emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik olduğu; bunların her ülkedeki somut görünü - münün farklılıklar göstereceği; bu yüzden baş düşman , baş çelişmenin tek tek ülkelerde tespit edilmesi; ve fakat dünya çapında tespit edilmemesi gerektiği geti - rildi. Dünya çapında baş düşman ve baş çelişme tespitlerinin geçmişte hangi yanlış siyasetlere temel olduğu ortaya kondu.

Bugün gerek FÜ'ler, gerekse ABK bu konuda 1. Konferansın aldığı kararı yanlış bulma noktasında birleşmektedirler.

Ancak FÜ'lerin ve ABK'nin bu soruna yaklaşımlarında belli bazı farklar vardır.

ABK, neden uluslararası planda baş çelişme mutlaka tespit edilmelidir sorusuna genel planda Mao Zedung'un "Çelişme üzerine" adlı yazısından yaptığı bir alıntıyla cevap veriyor ve diyor ki: "Eğer bir süreçte (abç) bir kaç çelişki varsa, bunlardan sadece bir tanesi baş ve belirleyici rol oynar, geri kalanı ikincildir ve ikinci derecede bir yer tutar. ... Dünyada bir süreç yaşandığına göre bu sürecin de bir baş çelişkisi olması gerekmez mi? Muhakkak ki gereklidir." (abç) (ABK'nin yazısı, s.29)

ABK'nin ikinci kanıtı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da dünya çapında baş çelişki tespiti yapmasıdır.

ABK'nin burada birinci kanıtta işlettiği mantığın adı "düz mantık" ya da "Aristo mantığı"dır. ABK için , ML bir kavramlar, formüller yığınıdır. Dünya mutlaka bu formüller içine sığdırılmalıdır. ABK'nin elinde bir "baş çelişme" kavramı vardır. Mao her süreçte mutlaka bir baş çelişme olur demiştir. Eh, dünya da "proleter dünya devrimi süreci"ni yaşıyor. O halde mutlaka baş çelişme de olacaktır. ABK burada proleter dünya devrimi sürecinin (süreç lafı üzerine takılıp kalacak yerde) ne anlama geldiği; bu sürecin somut olarak ne demek olduğuna kafa yorsa idi, o zaman görürdü ki; proleter dünya devrimi süreci denen süreç; birbirinden değişik devrimci süreçlerin birleşmesine, bir hedefe yönelmesine verilen isimdir; kendi başına bir 'proleter dünya devrimi süreci' yoktur. Proleter dünya devrimi süreci,tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinin bir tek hedefe, emperyalizmi, sosyal emperyalizmi, her türlü gericiliği yıkma hedefine yönelmesi anlamına gelir. Bu kavrandığı zaman, "proleter dünya devrimi süreci"nin, kendi başına ele alınamayacak bir süreç olduğu, bu yüzden de kendine özel bir baş çelişmesi olmayacağı da anlaşılır.

ABK'nin ikinci kanıtı da sakattır. Gerçekten de İK yoldaş da dünya çapında baş çelişme tespiti yapmıştır. "Ezilen halklarla - emperyalizm" çelişmesini dünya çapında baş çelişme olarak tespit etmiştir. Bu onun yaptığı bir hatadır. İK'nın da dünya çapında baş çelişme tespiti yaptığı, bunun doğruluğunu göstermez. Ancak İK ile ABK arasındaki; ve bugün hala dünya çapında baş çelişme tespit etmek mutlaka gereklidir diyenler arasındaki farkı da görmemiz gerekir. İK bu tespiti savunduğunda, bütün dünyada ML güçler bu tespiti savunma durumunda idiler ve bu tespitin yanlışlığı henüz görülmemiş, ML'ler tarafından eleştirilmemişti. Bugün ise bu tespitin yanlışlığı kanıtları ile birlikte ortaya konmuş durumdadır. Bugün bu tespiti hala bağnazca savunanların 'yanlışı henüz görmemek' gibi bir özürü yoktur.

(FÜ'ler dünya çapında baş çelişme konusunda "ezilen ülke halklarıyla emperyalizm-sosyal emperyalizm arasındaki çelişme baş çelişmedir" tespiti yapıyorlar. FÜ'ler; ABK; KKH dünya çapında baş çelişme tespiti yapma noktasında birleşiyor.)

Dünya çapında baş çelişme tespiti -eğer ciddiye alınıyorsa!- proleter dünya devrimini oluşturan devrimci süreçlerin birinin diğerine tek taraflı tabi olarak ele alınması siyasetine yol açar. Nitekim Lin Biao bunu açıkça savunmuştur. O "halklar - emperyalizm" çelişmesinin dünyadaki baş çelişme olduğu iddiası ile ortaya çıkmış, ve bu tespite bağlı olarak emperyalist ülkeler de devrimi yarı-sömürge ülkelerdeki devrimlere tek taraflı bağlı olarak ele almıştır. Bu dünya çapında baş çelişme tespitinin doğal ve kaçınılmaz olan sonucudur. Marks, Engels, Lenin, Stalin'de dünya çapında baş çelişme tespiti vb. gibi saçmalıklar yoktur. Onlar sorunlara somut olarak yaklaşırlar. Stalin emperyalist zincirin hangi halkadan kopacağı sorusuna verdiği cevapta, zincirin en zayıf halkasından kopacağını; bunun hem Hindistan'da (yarı-sömürge ülke), hem de Almanya'da (emperyalist ülke) olabileceğini söyler. Bunu söylerken nelere dayandığını somut olarak anlatır.

İncelendiğinde görülür ki, Mao'nun 'baş çelişme' olarak adlandırdığı kavramın içerdiği şey /Bu kavram Mao öncesinde yoktur! Mao Zedung, Marksist felsefeye temel çelişme - baş çelişme - çelişmenin esas yönü - tali yönü gibi kavramları sokmuştur. Çelişme anlayışı bu kavramlarla belli ölçülerde şemalaşmış, ML felsefenin özünü kavramayan bir çok kişi, Mao'nun da ne dediğini tam olarak anlamadan, dünyayı şemalarla açıklamaya kalkmıştır./ Lenin'in 'kavranacak esas halka' dediği şeydir. Soruna böyle yaklaşıldığında da görülür ki, proleter dünya devrimi süreci içinde, dünya çapında kavranacak bir esas halka yoktur (bundan ille de söz edilmek istenmiyorsa, bu emperyalizmin ve her türlü gericiliğin yok edilmesi halkasıdır); tek tek ülkelerde ülkelerin yapısına göre değişiklik gösteren, esas halkalar vardır.

- Dünya çapında baş düşman sorunu

Dünya çapında baş düşman konusunda, partimiz 1. Konferansı; her ülkede devrimin düşmanları o ülkenin yapısına göre değişiklikler göstereceği için, bütün halkların ortaklaşa olarak aynı anda mücadelesinin sivri ucunu yönelteceği dünya çapında bir baş düşman tespitinin yanlış olduğu yönünde karar aldı. Dünya çapında, bütün dünya halklarının baş düşmanı olarak bir veya birkaç emperyalist gücü tespit etmenin, pratikte diğer emperyalist büyük güçleri ateş hattı dışına çıkarmak anlamına geldiğini savundu.

Bugün FÜ'ler ve ABK dünya çapında baş düşman tespit etmenin doğru olduğunu, ve ABD emperyalizminin ve Rus sosyal emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olduğu tezini savunuyorlar.

Bu konuda dünya çapında baş düşman kavramının nasıl geliştiğine göz attığımız zaman kimin haklı olduğunu görürüz: Lenin ve Stalin için, dünya halklarının tümü için ortak olan bir "baş düşman" yoktur. Çünkü onlar devrimin bir anda bütün dünya halklarının ayaklanmasıyla olmayacağını biliyorlardı. Onlar bunun ötesinde her ülkede devrimin yöneleceği ilk hedeflerin değişik olabileceğini de biliyorlardı. Onlar bu yüzden bir ya da birkaç emperyalist gücü dünya halklarının baş düşmanı ilan etmekten titizlikle kaçındılar. Onların bir veya birkaç emperyalist gücü dünya halklarının baş düşmanı ilan etmemesi; emperyalistler arasındaki nicel farklılıkları somut olarak incelemelerini engellemedi.

Lenin 1916'da yazdığı "Emperyalizm- Kapitalizmin en yüksek aşaması" adlı kitabında, emperyalizmin genel niteliklerini ortaya koydu. Bununla yetinmedi, emperyalist güçleri tek tek ele alarak inceledi. Sermayenin yoğunluşma derecesi; finans kapitalin toplumdaki hakimiyet derecesi; emperyalist gücün sahip olduğu sömürgelerin alanı ve yarattığı değer yönünden büyüklüğü; emperyalist gücün askeri potansiyeli, vb. bir dizi ölçüten yola çıkarak, o dönemde dünyayı paylaşma dalaşmasının esas olarak İngiliz, Alman, Fransız, Rus, Japon ve Amerikan emperyalizmi arasında geçtiğini; bunların bu dalaşmada öne çıktığını tespit etti; ve bunları diğer emperyalist güçlerden ayırmak için bunlara 'emperyalist büyük güç' adını verdi.

Aynı Lenin, aynı dönemde bunlardan birini veya birkaçını dünya halklarının tümünün baş düşmanı ilan etmekten titizlikle kaçınıyordu.

Gerek FÜ'ler, gerekse ABK Lenin ve Stalin'in de dünya çapında baş düşman anlayışını savunduğunu ispat etmek için, Lenin ve Stalin'den "baş düşman" kavramının geçtiği, buldukları bütün alıntıları alt alta sıra

lamışlar. Bu alıntılar incelendiğinde; Lenin ve Stalin in bütün halkların ortak baş düşmanı olarak bir veya birkaç emperyalist gücü tespit etmediğini görebiliriz. Şimdi bu alıntıları tek tek ele alalım:

1. Alıntı:

"1848'de devrimci halklar (Milletler olmalı-FÜ) özgürlük için savaşıyorlardı. Ve onların baş düşmanı çarlıktı. Çekler, vb. ise gerici halklardı, çarlığın ileri karakolları idi." (UKKTH, s.183) (FÜ'lerin Rz/Os'a cevabı, s.3)

Burada Lenin'in Marks ve Engels'e atıf yaparak tartıştığı nedir? Lenin rekabetçi kapitalizm döneminde, henüz çeşitli ülkelerde (Avrupa ülkelerinde) uluslaşma süreci başladığında; Marks ve Engels'in 'ulusların kendi kaderini tayin hakkına' ve 'milli savaşlara' nasıl yaklaştığını tartışmaktadır. O günkü dönemde sözü edilen 'özgürlük için savaşan halklar' çarlığın zulmü altında ezilen; uluslaşma ve ulusal devlet kurması çarlık tarafından engellenen halklardı. Bu anlamda da çarlık bu halkların (ama yalnızca bu halkların-dünya halklarının değil!) 'baş düşmanı' idi. Bu alıntı, Lenin'in baş düşman meselesine (bu arada Marks ve Engels'in de) ne kadar somut yaklaştığını gösterir.

2. Alıntı:

"Baş düşmanlarımız müttefik emperyalizm, dünya emperyalizmi, çünkü müttefikler dünya emperyalizminin başında bulunuyorlar." (Nisan tezleri ve Ekim Devrimi,s. 153) (FÜ'lerin Rz ve Os'a mektubu, s.3)

FÜ'ler bu alıntıyı şöyle yorumluyorlar: "Müttefikleri dünya emperyalizminin başında bulunduğu için baş düşman ilan eden Lenin acaba yanılıyor muydu?" (agy) Yok. Yanılan FÜ'lerdir. Çünkü, Lenin FÜ'lerin yorumunun tersine, alıntıda Müttefik emperyalizmini değil, bir bütün olarak emperyalizmi, dünya emperyalizmini baş düşman olarak görmekte; dünya emperyalizminin başını içinde bulunulan anda müttefiklerin çektiğini söylemektedir.

Şimdi FÜ'lerin yaptığı alıntının tümünü, Almancadan çeviri olarak alıyorum:

"... Baş düşmanımız, emperyalizm - müttefik emperyalizmi ve dünya emperyalizmi çünkü 'müttefikler' bugün dünya emperyalizminin başında bulunuyorlar."(Lenin, Marksizm ve Ayaklanma, TE c 26 s 5)

Görüldüğü gibi Lenin, yoruma açık değildir. "Baş düşmanımız - emperyalizm!" demekte, ardından somut durumda 'müttefikler'in dünya emperyalizminin başında olduğunu söylemektedir. Lenin, müttefikler dünya halklarının baş düşmanıdır demiyor. Tam tersine o bu alıntıda tam da bu anlayışı mahkum ediyor. Bunun ötesinde FÜ lerin unuttuğu bir mesele de şudur: Lenin burada bir ülkede devrimin baş düşmanı sorununu tartışmaktadır. "Baş düşmanımız" sözü, Rusya'daki devrimin baş düşmanı anlamındadır. Bunu Lenin iktidardaki burjuvazinin gerisindeki gücü göstermek için kullanmaktadır.

Burada şu soruna dikkat çekmek istiyorum: Sosyalist bir devlet açısından somut bir durumda, o devlete saldıran şu veya bu emperyalist devlet, ya da devletler koalisyonu baş düşman haline gelebilir. Bu, o emperyalist devletin ya da emperyalist devletler koalisyonunun bütün dünya halklarının baş düşmanı olduğu anlamına gelmez.

Lenin'den sonra Stalin de uluslararası planda "dünya halklarının baş düşmanı" şeklinde bir tespit yapmaz. Ama bu onun emperyalist güçleri somut olarak ele alıp tek tek incelemesini de engellemez.

Mesela o 15. PK'ne sunduğu raporda (1925), "şimdi Kuzey Amerika ... ve biraz da İngiltere"nin "dünyanın esas mali sömürücüleri" haline geldiğini tespit eder.

1927'de Stalin İngiltere'nin "iktisadi yönden çöküntüye gittiğini", buna karşı "Amerika ve Japonya'nın ilerlediğini" tespit eder.

1928'de emperyalistler arası zıtlıklardan, Amerikan emperyalizmi ile İngiliz emperyalizmi arasındaki zıtlığın esas zıtlık haline geldiği tespitini yapar.

Daha sonra bilindiği gibi 1935'de yapılan Komintern 7. Kongresinde "Alman faşistleri, savaşın esas kışkırtıcılarıdır", "Barışın baş düşmanıdır" tespitleri yapılır. Bu tespitler kesinlikle savaş konusunda yapılan tespitlerdir. Savaş konusu ile ilgilidir.

Aynı kongrede esas darbenin "içteki düşmana, ken-

di emperyalizmine vurulması gerektiği bir an bile unutulmamalıdır" kararı alınır. (Komintern 7. Kongre belgeleri, Alm. s 770)

İkinci dünya savaşı sonrasında Kominform Amerikan emperyalizminin dünya emperyalizminin "merkezi", "esas gücü", "önderi" olduğu tespitlerini yapar, ama hiç bir şekilde Amerikan emperyalizmi dünya halklarının başdüşmanıdır şeklinde bir tespit yapmaz.

Aynı şekilde revizyonizmin hakim olduğu 1957-1960 deklarasyonlarında da henüz açık olarak "Amerikan emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanıdır" tespiti yoktur. Aynı tespit 1963 Polemiklerinde de bu şekliyle yoktur. Ancak önerilen cephe politikası Amerikan emperyalizmine karşı bir cephe politikasıdır. Yani anlayış, Amerikan emperyalizminin baş düşman olduğu anlayışıdır.

9 Mayıs 1965 tarihli bir ÇKP MK yazısında II. Dünya savaşından sonra baş düşmanın Amerikan emperyalizmi olduğu tespiti yapılır. Daha sonra Lin Biao "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi"nde aynı görüşleri tekrarlar. 9. ÇKP kongresi baş düşmanlar içine "Sovyet revizyonizmi"ni de dahil eder. Sonraki gelişmeler hepimizin bilgisi dahilindedir.

Görüldüğü gibi Marks, Engels, Lenin ve Stalin'de dünya halklarının baş düşmanı şeklinde bir anlayış ve kavram yoktur. Onlar için dünya çapında "baş düşman" emperyalizmdir - dünya emperyalizmidir. Eğer dünya çapında baş düşmandan ille de söz edilmek isteniyorsa, o zaman yalnızca "dünya emperyalizmi"nden söz edilebilir. Şu veya bu emperyalist gücü, dünya proletaryasının ve halklarının baş düşmanı ilan etmek, anti-Marksisttir-- anti-Leninisttir.

Dünya çapında şu veya bu emperyalist gücün başdüşman ilan edilmesinin yanlış olması, tek tek ülkelerde baş düşman tespit edilmeyeceği anlamına gelmez.

Biz 1. Konferansta baş düşman konusunda şu tespiti yaptık:

"Baş düşman tespiti taktik bir tespittir.

Baş düşman tespiti düşmanlar arasında ayırım yapmak, düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanmak, baş düşman tespit edilen düşmanı en dar alana sıkıştırmak, tarafsızlaştırılabilecek düşmanları tarafsızlaştırmak, ona karşı birleştirilebilecek tüm düşmanları da birleştirmek amacıyla yapılır.

Baş düşman tespiti yapmak, derhal baş düşman dışındaki düşmanlarla ittifak kurmak anlamına gelmez. Ama somut olarak böyle bir ittifakın ön hazırlığını gerektirir." (K S 1 s 12)

Bundan bir çok arkadaş (bu arada FÜ'ler ve ABK de), burada baş düşman dışındaki tüm düşmanlarla mutlaka ittifak fikrinin savunulduğu sonucunu çıkardılar. Halbuki buradan böyle bir sonuç çıkarılamaz. Bu varsayımdan yola çıkanlar, Lenin ve Stalin'den alıntılarla onların da ülke içinde baş düşman tespit ettiğini, ama diğer düşmanlarla ittifaka yönelmediğini; bunun 1. Konferansın baş düşman konusundaki anlayışının yanlışlığını gösterdiğini iddia ettiler, ediyorlar. Gerçekten de Konferansın bu konuda aldığı diğer kararlarla iç içe ele alındığında, baş düşman konusundaki bu kararın; baş düşman tespitini, BAŞ düşman dışındaki diğer düşmanlarla ittifak imkanına bağımlı olarak ele aldığı görülür. Soruna bu şekilde yaklaşmak yanlıştır.

Marks, Engels, Lenin, Stalin incelendiğinde görülür ki, her dönemde bir ülke içinde devrimin baş düşmanı tespit edilebilir. Onlar baş düşman olarak her dönemde ülke içinde iktidarı elinde bulunduran gücü tespit etmektedirler. Biz de böyle yapmalı, ülkemiz için her dönemde baş düşman tespit etmeli; baş düşman olarak da ülkede iktidarı elinde bulunduran gücü tespit etmeliyiz.

Toparlarsak; bugün dünya çapında baş çelişme ve baş düşman konusunda iki çizgi çatışmaktadır.

1. çizgi FÜ ve ABK'nin çizgisidir. Bunlara göre dünya çapında baş çelişme tespit edilmelidir. Dünya çapında baş çelişme "emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişmedir"(ABK), "ezilen ülke halkları ile emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişmedir" (FÜ'ler).

2. çizgi; 1. Konferansın çizgisi: dünya çapında baş çelişme anlayışı anti-ML bir anlayışın ürünüdür. Reddedilmelidir.

Baş düşman konusunda FÜ'ler "Rus sosyal emperyalistleri ile Amerikan emperyalistleri bugün dünya pro-

letaryası ve halklarının baş düşmanıdır", ABK ise "iki süper devlet dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini savunmaktadırlar.

Konferansın çizgisi, dünya çapında baş düşman tespit etmeyi reddetmekte, bunun yerine emperyalist güçler arasındaki farklılıkların somut olarak belirtilmesini savunmaktadır.

Konferansın dünya çapında baş çelişme/baş düşman konularındaki görüşleri doğrudur. Konferansın baş düşman kavramının içeriğini doldurmasında, baş düşman tespitini, diğer düşmanlarla ittifak imkanına bağlı kılan bir eğilim vardır. Bu yanlıştır. Düzeltilmelidir. Baş düşman tek tek ülkelerde her dönemde tespit edilebilir. Baş düşman, ülkede iktidarı elinde bulunduran güçtür.

ÖZELEŞTİRİ VE GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRİLMESİ SORUNU

Özeleştirinin ve bir bütün olarak geçmişin değerlendirilmesi konusunda da bugün parti içinde esas olarak iki yaklaşım (ve bunların çeşitlemeleri) vardır.

Birinci yaklaşım ABK'nin yaklaşımıdır. ABK'ne göre bütün kötülüklerin başı 1. Konferanstır. Birinci Konferansta getirilen yeni görüşlerle birlikte partimizde revizyonizm inşa edilmeye başlanmıştır. Birinci Konferans partinin çizgisini:

- ülkemiz toplumundaki çelişmeler; ülkemizde baş çelişme konusunda;
- gerilla savaşına hazırlık adı altındaki anlayışla;
- dünya çapında baş çelişme-baş düşman konusunda;
- yenilginin sebepleri konusunda,

revizyondan geçirmiştir. Özeleştiri parti çizgimizde var olmayan hataları hata imiş gibi göstermiş; İK'ya, Mao'ya saldırmıştır. Partimizin 1972'deki çizgisi bütünüyle doğrudur. Önemli hiç bir yanlış, ML'den bir uzaklaşma yoktur. Bugün yapılması gerekli olan 1972'de tespit edilen çizginin hayata uygulanmasıdır.

ABK'nin geçmişe bu yaklaşımı Kır Kaçkını Hizibin geçmişe yaklaşımı ile tam bir uyum içindedir. FÜ'lerde 1. Konferansın bazı kararlarını (uluslararası alanda baş düşman-baş çelişme vb.) yanlış bulmakta; bunların troçkist-revizyonist kırması görüşler olduğunu savunmaktadır. Bu noktada ABK ve KKH ile birleşen FÜ'ler geçmişin değerlendirilmesinde, 1972 yenilgisinin sebeplerini özeleştirideki gibi tespit ederek onlardan ayrılmaktadırlar. ABK, KKH ve FÜ'lerin yaklaşımlarındaki ortak özellik; özeleştiri ile parti çizgimizden şu veya bu ölçüde uzaklaşıldığı konusundaki birliktir. Ve onlar parti çizgisinde düzeltilmesi gerekli olan hatalar görmemekte, bu gibi hataları görüp gösterenlere, düzeltilmesini talep edenlere 'revizyonist', 'revizyonist-troçkist kırması', vb. yaftalar asmaktadırlar.

İkinci yaklaşım MK 7. Toplantısı raporunda ortaya konan yaklaşımdır. MK 7. Toplantısında parti 1. Konferansımızı ileri atılmış önemli bir adım olarak değerlendirmişti. 7. Toplantı, Konferanstan 7. Toplantıya kadar olan gelişmeleri özetlemiş ve gelinen noktada 1. Konferansın, özeleştirinin yeterli olmadığının görüldüğünü tespit etmişti. 7. Toplantı parti çizgimizde gördüğü bir dizi eklektik, birbiriyle çelişen noktayı tespit edip bunu partiye açıklamış, bu eklektik noktaların üzerine tartışılarak ortadan kaldırılması görevini önümüze koymuştu. 7. Toplantı özeleştirinin daha da derinleştirilmesi ve geliştirilmesi görevini önümüze koymuştu. 7. Toplantının kararları öncelikle FÜ'ler tarafından tepki ile karşılandı, 7. Toplantı karar ve tutanaklarında tespit edilen eklektik noktalar FÜ'ler tarafından, "parti çizgimize inancını yitirmiş olanların kafa karışıklıklarının ürünü" olarak değerlendirildi.

Bugün gelinen noktada sorun parti içinde bu iki yaklaşımdan hangisinin hakim hale geleceği sorunudur.

1. yaklaşımın hakim olması, partiyi geçmişe dönük, gelişmeye açık olmayan, hatalarının üzerine ciddiyetle yürümeyen bir teşkilata dönüştürecek, giderek yıkıma götürecektir.

2. yaklaşımın hakim olması, partinin gelişmesinin önündeki engelleri kaldıracaktır. Sorun gerçekte ML'i kavrayışımız geliştikçe, geçmişte yaptığımız hataları tespit edip bunları yokedip etmeme; geçmişe eleştirici bir gözle yaklaşıp yaklaşmama sorunudur.

Görüşümüze göre, 1. Konferans'ta yapılan özeleştiri esas itibarı ile doğru bir özeleştiridir. Ve Partinin çizgisindeki hataları aşma yönünde atılmış ileri

bir adımdır. Ancak bu özeleştiri, o günkü kavrayışımızın sığlığı nedeniyle yeterli bir özeleştiri değildir. Özeleştiride partimizin çizgisinde var olan bazı yanlışlar düzeltilmiş (mesela uluslararası planda baş çelişme anlayışı / çağ meselesi, vb.) ancak yine çizgimizde var olan bazı hata ve eksiklikler görülememişti. (Mesela Mao'nun değerlendirilmesi konusunda yapılan hata, polemiklerin parti çizgimize yansımaları, vb.) Herşeyden önce parti çizgimizin modern revizyonizme karşı ÇKP ve AEP'nin başını çektiği mücadeleyi bütünü ile doğru bulan bir anlayışın üzerine inşa edildiği, ve bu mücadeledeki sorunların derinliği partimiz tarafından kavranmamıştı. Birinci Konferans bazı noktalarda genel ML doğruları savunurken (mesela kamuoyu önünde açık tartışma), bunun çizgimizde doğru görülen bir takım belgelerle çeliştiğini görememişti.

Bugün bunları görebiliyoruz. O halde özeleştirimizi bu noktalarda derinleştirme, parti çizgimizde var olan hataları aşma yönünde ilerlemeliyiz. Bizim görüşümüze göre özeleştiri şu noktalarda ilerletilmelidir:

* - Partimiz geçmiş mücadelesi içinde Kruşçef tipi modern revizyonizm ve onların ülkemizdeki uzantıları ile ideolojik-siyasi alanda hesaplaşmamıştır. Bu konuda yapılanlar yeterli değildir.
* - Partimiz esas olarak Aydınlık revizyonizmine karşı polemik içinde görüşlerini geliştirmiştir. Aydınlık'a karşı polemikte, Aydınlık çizgisinin modern revizyonizmle olan bağı tam olarak ortaya konmamıştır.
* - Partimizin kuruluşunda Kruşçef tipi modern revizyonizme karşı mücadele bütünü ile doğru görülmüş, bu mücadelenin hataları konusunda herhangi bir görüş getirilmemiştir. Böylece bu mücadelenin hataları aynen parti çizgimize yansımıştır.
* - Partimizin çizgisinde Çin'deki şekli ile halk savaşı stratejisinin bütün yarı-sömürge ülkelere genelleştirilme eğilimi vardır. Aynı şekilde Çin'deki BPKD'nin de, Çin'deki şekli ile bütün ülkeler için geçerli olduğu gibi eğilimler mevcuttur.
* - Partimizin çizgisinde Mao Zedung'un yaptığı hatalar görülmemekte, o yanlış olarak MELS ile aynı düzeyde ele alınmaktadır.

İşte bu noktalarda parti çizgimizdeki hatalar ve eksiklikler aşılmalıdır. Bu noktalarda parti çizgisini doğru bulanlar, tartışmanın önüne 'parti çizgisi' korkuluğunu dikmemeli; neden bu noktalarda parti çizgisini doğru bulduklarını gerekçelendirmelidirler. Gerekçelendirmek için "İK yoldaş böyle dedi" demek görüşümüzce yeterli değildir. İK yoldaşın dediklerini de ML'in kantarında tartmak zorundayız. Biz yukardaki noktalarda İK yoldaşın yanıldığını, hata yaptığını iddia ediyoruz. Bu noktalarda İK yoldaşın hatalarını da aşmak görevinin partiye düştüğünü söylüyoruz.

MAO ZEDUNG'UN DEĞERLENDİRİLMESİ SORUNU

AEP ve çevresindeki bazı partiler Mao'ya karşı bir kampanya başlattıktan sonra, bu kampanyanın etkileri bizim partimize de yansıdı. Mao Zedung'un yeniden değerlendirilmesi sorunu bizim partimizde de gündeme geldi. Bu sorun gündeme geldiğinde iki tavır ortaya çıktı:

Birinci tavır Mao Zedung'u yeniden değerlendirmeyi, bunun için de araştırma yapmayı öneren tavırdı. Bu tavrı takınan yoldaşlar Mao'nun gerçekten savunulmasının, onun hataları karşısında da tavır takınmakla mümkün olacağını söylüyorlardı.

İkinci tavır ise, Mao konusunda araştırma talep edenleri 'parti çizgisine inanmamakla', 'oportunizm rüzgarı karşısında bacakları titremekle', vb. suçlayan tavırdı. Bu yoldaşlara göre Mao Zedung demek, ML demekti; Mao Zedung'un savunulması ise ML'in savunulması demekti. Mao konusunda, parti içinde Mao'yu bugüne kadar olduğu gibi savunma işini öncelikle FÜ'ler üstlendi. Bugün ABK ve KKH da bu konuda FÜ'leri izliyorlar.

* Mao Zedung konusunda bizler, onu bugüne kadar MELS ile aynı düzeyde ele alan parti çizgimizin yanlış olduğunu, bu yanlışın düzeltilmesi gerektiğini savunuyoruz.

* Mao Zedung Çin'de Demokratik Halk Devrimine önderlik eden; bu devrim süreci içinde Lenin ve Stalin'in ve Komintern'in yarı-sömürge ülkeler için geliştirdikleri Marksist devrim teorisini, Çin'in somut pratiği ile us

taca birleştiren, Çin toplumunun yapısına uygun olarak halk savaşı askeri stratejisini geliştiren, bu konuda ML'e katkıda bulunan büyük bir ML'tir. Mao Zedung uluslararası komünist hareketin güçlü olduğu ve genel direktiflerle dünya devrimine yol gösterdiği dönemlerde önemli hatalar yapmamıştır. Ama uluslararası komünist hareket içinde revizyonist çizginin hakim olduğu dönemlerde, modern revizyonizmden etkilenmiş; demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş konusunda modern revizyonist görüşler savunmuştur. O bu görüşlerini öz-eleştiri yaparak düzeltmemiştir. Mao Zedung dünya komünist hareketine önderlik etme görevi kendi omuzlarına yüklendiğinde bu görevi başarı ile yerine getirememiş, dünya komünist hareketine doğru bir önderlik verememiştir. Ne Lin Biao'nun başını çektiği anti-Leninist 'Mao Zedung Düşüncesi' akımına karşı; ne de karşı-devrimci üç dünya teorisine karşı, Mao'nun tutarlı bir ideolojik mücadele verdiğini gösterir belgeler yoktur. Bu durumda Mao Zedung'u ML'in klasiği olarak görmek, onu MELS ile aynı düzeyde ele almak; Mao Zedung'un hatalarının derinliğini görmemek demektir. Ve bize ağır zarar verir.

Mao'nun değerlendirilmesinde ortaya çıkan bir başka sorun, Stalin'in değerlendirilmesi sorunudur. Mao üzerine yürütülen tartışma içinde parti içindeki bazı yoldaşlar Lenin ile Stalin'i karşı karşıya koyma, Stalin'in ağır hatalar yaptığını iddia etme tavrı içine girmişlerdir. Bu konuda başı çekenler FÜ'lerdir. FÜ'lerin bugüne dek Stalin'e getirdikleri bütün eleştiriler iddia düzeyinde kalmıştır. Bu iddialar Stalin'den alıntılarla çürütülmeye çalışılmıştır. FÜ'ler bu yazılara cevap verdiklerinde bu konu daha da açıklığa kavuşacaktır.

AEP'NİN DEĞERLENDİRİLMESİ SORUNU

AEP konusunda 1. Konferansımız, AEP'nin bazı hatalarını görmesine rağmen, AEP'nin ML bir parti olduğu, çizgisinin ML bir çizgi olduğu kararını aldı. Bu karar görüşümüze göre doğru bir karardı. Daha sonra, AEP Mao konusunda saldırıya geçtiğinde, parti içinde Mao'nun

kayıtsız koşulsuz savunulmasını talep eden kesimden, AEP'nin revizyonist olarak ilan edilmesi talebi geldi. MK, AEP konusundaki araştırmanın henüz başlangıcında iken, ve kendi içinde ML partinin yozlaşma süreci konusunda tam bir fikir birliği bile olmadan, AEP'ni revizyonist ilan etti. Bu kararının mantıki sonucu olarak, AEP'nin karşı-devrimin bir parçası haline geldiğini de tespit etti.

AEP konusunda MK'nin, ve parti içinde AEP'ni revizyonist olarak değerlendiren yoldaşların getirdikleri gerekçeler, AEP'nin yozlaştığını ispatlamak için yeterli değildir. Getirilen gerekçeler, AEP'nin çizgisinin ML bir çizgi olmadığını, revizyonist bir çizgi olduğunu göstermektedir. Ama AEP'nin yozlaşıp bir revizyonist parti haline geldiğini ispat etmemektedir. Biz bu yüzden AEP'nin revizyonist parti olarak ilan edilmesini doğru bulmuyoruz.

Yapılması gerekli olan, AEP'nin revizyonist çizgisinin belgelere dayanarak teşhir edilmesi; bu çizginin düzeltilmemesi halinde, süreç içinde yozlaşmanın kaçınılmaz olduğunun belirtilmesidir. Bu arada AEP'nin ML parti olarak propagandasında da dikkatli davranmalı, bu propaganda çok sınırlı ve yozlaşmasının mümkün olduğu kaydıyla yapılmalıdır.

AEP'nin değerlendirilmesi sorunu, Mao'nun değerlendirilmesi sorunu, vb. parti içinde tartışılan bütün sorunlarda karşımıza çıkan önemli bir sorun yöntem sorunu ve bu soruna yaklaşımdaki farklılıklardır.

YÖNTEM SORUNU

Yöntem konusunda 1. Konferansımız, uluslararası planda "görüş ayrılıkları üzerine kamuoyu önünde ve açık olarak" tartışma kararı almıştır. Bu karar doğru bir karardır. Çünkü ilkeler konusunda, önemli siyasi ve ideolojik konularda var olan görüş ayrılıklarının kitlelerden gizlenmesi yalnızca revizyonistlerin işine yarar.

Ancak parti Konferansımız bu kararı almasına rağmen, bu kararın ne anlama geldiğinin kavranmadığı daha sonraki pratik içinde ortaya çıktı. Uluslararası plan-

da açık ve kamuoyu önünde tartışma ve eleştiri kararına karşı çıkmayan birçok yoldaş, bu kararın uygulanmasına somut olarak karşı çıktılar.

Şurası açıktır ki, uluslararası planda doğru olduğunu savunduğumuz bir karar, bizim ülkemiz ve partimiz için de geçerli olmalıdır. Yani parti içinde eğer önemli konularda, ilkesel sorunlarda görüş ayrılıkları ve tartışma varsa, bunlar kitleye de açılmalıdır. Bunların kitleye açılmaması; biz önce kendi içimizde halledelim, ondan sonra kitleye açarız anlayışı, kitleyi sürü gören anlayışın ürünüdür. Biz komünistler kitlelere durumu olduğu gibi anlatmak zorundayız. Kitlenin güvenini kazanmanın ve bu güveni uzun süre korumanın tek yolu kitleye yalan söylememektir. Ama bir çok yoldaşımız, parti çizgisini savunma adına kitleye yalan söylenilmesini talep etmektedir. Parti içinde var olan görüş ayrılıklarının kitleye duyurulmamasını talep etmektedir. Var olan görüş ayrılıklarının tartışma toplantılarında (açık toplantılarda) duyurulmasını, parti çizgisini savunmama, tasfiyecilik yapma olarak adlandırmaktadır.

Tabii ki her parti üyesinin görevi, parti çizgisini savunmak ve parti kararlarını uygulamaktır. Parti içinde çizgi üzerine herhangi bir tartışma olmadığı, parti içinde ilkesel konularda fikir ayrılığı olmadığı dönemler için durum açıktır. Peki ama, eğer parti için de çizginin birçok önemli noktası üzerinde tartışma yürütülüyorsa; parti içinde çeşitli ilkesel konularda tartışma ve görüş ayrılıkları varsa, o zaman nasıl davranılmalıdır? O zaman; bu görüş ayrılıkları yokmuş gibi; parti içinde her sorun hallolmuş gibi, sorun yokmuş gibi mi davranılmalıdır? Kitle kandırılmalı mıdır? Yoksa kitleye durum olduğu gibi aktarılmalı mıdır? Yani "bizim partimizin bu konudaki, şu andaki resmi görüşü şudur. Ancak bu konuda parti içinde tartışma vardır. Bu tartışma içinde de şu görüşler çatışmaktadır" mı denmelidir? Bu ikinci tavır, her soruya bir tek cevap arayanların, düşünmek istemeyenlerin hoşuna gitmeyecek; onları bizden uzaklaştırabilecektir. Ancak kitlenin en ileri bilinçli kesimi, bizim bu tavrımızı mutlaka destekleyecektir. Çünkü doğru tavır budur. Bu tavır aynı

zamanda kitleye (devrimci kitleden - en ileri kesiminden söz ediyorum) herhangi bir ayrılıkta kimin yanında yer alması gerektiği konusunda tavır takınma fırsatı verecektir. Lenin, ayrılık noktalarının kitle önünde ortaya konmasının, temelsiz ayrılıkları engellemek için panzehir olduğunu belirtiyor.

Bugün partimizin durumu ortadadır. Çizginin birçok noktasına önemli eleştiriler vardır. Ve bugün bunlar parti içinde tartışılmaktadır. Tartışma bugün yakın sempatizan çevre içinde tutulmaktadır. Ama mesela açık toplantı yapma imkanı olan yerlerde (mesela AR'de) yapılan genel toplantılarda, tartışılan konularda kişisel görüşler ortaya konduğunda bu tasfiyecilik olarak adlandırılmaktadır.

Bu konuda iki yol vardır. Birinci yol gerçekten açık ve kamuoyu önünde tartışma yoludur, var olan görüş ayrılıkları eğer önemli ise bu görüş ayrılıklarının varlığını kitleye de (ulaştığımız tüm kitleye) duyurma yoludur. Bu yol doğru ML yoldur. İkinci yol, parti çizgisini savunma adına parti içindeki ilkesel görüş ayrılıklarını kitleye duyurmama yoludur. Bugünkü aşamada duyurma işini tartışabildiğimiz ileri sempatizanlarla sınırlıyoruz. Gerekçe olarak geri, ve örgütsüz kitlenin görüş ayrılıklarını bilmesi halinde bunları eylemde birleştirme imkanının ortadan kalktığını - kalkacağını söylüyoruz. Eğer gerçekten bu durum varsa, kitle bizim tarafımızdan böyle eğitildiği için vardır. Bu durumu ortadan kaldırmak bizim görevimizdir. Doğru olan, görüş ayrılıklarını ulaşabildiğimiz tüm kitleye duyurmaktır.

Yöntemle ilgili ikinci sorun, yeterli araştırmamız olmayan konularda nasıl tavır takınılacağı sorunudur. Bu konuda bugüne kadarki uygulamamız, her konuda mutlaka tavır takınma tavrıdır. Biz her konuda ister yeterli olsun, ister olmasın, tavır takınıyoruz. Bu bizi kitleye 'tutarlı' gösteriyor, ama gerçekte hiç de tutarlı olmadığımızın bir belgesidir. Çünkü gerçekte tutarlı tavır, ML tavır, durumu olduğu gibi ortaya koymaktır. Yani bir konuda eğer yeterli araştırmamız yoksa, bunu açıklamaktır. Mesela biz tartıştığımız herhangi bir konuda eğer henüz yeterli bir araştırma yapma -

mış ve tatmin edici bir sonuca varmamışsak, o zaman kitleye bunu duyurmalı, 'biz bu konuyu araştırıyoruz. Bugün geldiğimiz noktada düşündüğümüz şudur' demeliyiz. Bu meseleyle doğrudan bağıntılı bir mesele, araştırma-sonuç ilişkisidir. Bizim (ve oportunistlerin)bugüne kadar kitleye verdiği bilinç sonucu;devrimci kitleyi öncelikle araştırma değil, sonuçlar ilgilendiriyor.Tabii ki araştırmayı yapmak, sonuçları gerekçeleri ile ortaya koymak öncünün görevidir. Ama öncü bunu yaparken, sonucu mutlaka araştırmanın sonuna koymalıdır. Yani 'kitle bizden sonuç bekliyor' deyip, yeterli araştırma yapmadan sonuçlara varmamalıdır. Böyle bir tavır ML bir tavır değildir.

İÇE DÖNÜK ÇALIŞMA SORUNU

Bilindiği gibi MK, 7. Toplantısında önümüzdeki dönemde içe dönük çalışmanın esas alınması kararını aldı. MK bu kararı almadan önce, dünya ML hareketinin durumunu, ve partimizin durumunu, önümüzde duran görevleri ortaya koyuyor ve şöyle diyordu:

"Uluslararası planda ML ile her türden burjuva ideolojisi arasında bir ölüm-kalım mücadelesi süregelmektedir. Biz bu mücadelenin içinde, üstelik tam da göbeğindeyiz.

- Önümüzdeki kongreyi Parti çizgimizin derinleştirileceği, eksikliklerimizin tamamlanacağı ve eklektik hususların giderileceği bir kongre olarak gerçekleştirmek zorundayız.
- Dışımızdaki sınıf mücadelesine önderlik edebilir hale gelmek için, partimizin siyasi seviyesini hızla yükseltmek zorundayız.
- Bu üç nokta, önümüzdeki dönemde sıkı bir ideolojik-siyasi mücadeleyi gündeme getirmektedir. Böyle bir mücadelenin doğru bir biçimde yürütülebilmesi için,ML'in zaferi ile sonuçlanabilmesi için, ML'i kavrayışımızı hızla yükseltmek zorundayız.

Dört cümleyle özetlediğimiz bu durum, partimizin önümüzdeki dönem kavraması (ama sözde değil gerçekte kavraması) gereken esas halkanın içe dönük çalışma,içe dönük çalışma içinde de siyasi araştırma-inceleme ol-

duğunu ortaya koymaktadır. Gerek dışa karşı ML'i savunabilmek, gerekse Birinci Kongremize hazırlanabilmek için içe dönük çalışmayı esas almalıyız." (MK 7. raporu, s 4)

Bu görüşler doğru olan, bugün de geçerliliğini koruyan görüşlerdir. Ancak MK 7. Toplantısında ortaya konan ve gerekçelendirilen içe dönük çalışmanın esas alınması anlayışı, bugün partinin bir kesimi-(ABK)- tarafından "hayattan kopuk Marksist yazın tipleri yetiştirme" (ABK yazısı, s 37) olarak nitelendirilmektedir. !?

ABK bu konuda şu anlayışı savunmaktadır:

"Bugün partimizin önünde iki temel çelişme var: Bunlardan birisi, ülke ve parti içinde süregelen sınıf mücadelesi ve bunun yarattığı iç çelişme.İkinci ise uluslararası sınıf mücadelesinin yarattığı dış çelişme. Bugün bizim için bu her iki çelişme de önemlidir. Ancak her iki çelişmeyi ele alırken ya da adım adım çözmeye çalışırken partimiz açısından acil olanı, birincil olarak ele alıp temel almak, diğerini ise ikincil planda tali olarak ele almak durumundayız. Bu iki temel çelişme arasında bugün bizim için esas olan - yalnız bugün değil, bundan 2,5 yıl önce de - ülke ve parti içi sınıf mücadelesinin yarattığı iç çelişmeyi ilk önce ele almanın ve mızrağın sivri ucunu bu çelişmeye yöneltmemiz temelinde olmalıdır. Ondan sonradır ki diğer çelişmeyi buna bağlı olarak ele alabiliriz." (agy s37)

Önce burada ABK "temel çelişme" kavramını keyfi olarak, işine geldiği gibi kullanmaktadır. Yazının başlangıcında aynı ABK sayfalar dolusu "temel çelişme" nedir diye anlatmış, ve MK'ni "temel çelişme" kavramının ne olduğunu anlamamakla suçlamış; MK "süreç" ve "aşama" kavramlarını yer yer aynı anlamda kullandığı için, sayfalar dolusu eleştiri yapmış, ahkam kesmiştir.Aynı ABK temel çelişme kavramı üzerine sayfalarca yazı yazmıştır. Sonra da yine aynı yazıda, işine geldiği noktada, temel çelişme kavramını istediği gibi, kendi yaptığı tanımın dışında bir anlamda kullanmıştır. Bizce kavramlar fetiş değildir. İçeriği doldurulduktan sonra, kavramlar üzerinde uzun uzadıya tartışmaya gerek yoktur. Esas sorun anlayışlar üzerinde anlaşılmasıdır. Burada göstermek istediğimiz ABK'nin tutarsızlığıdır.

İkincisi, keyfi olarak birbiri ile doğrudan bağın tılı olan şeyleri birbirinden koparmakta ve anti-marksist bir iç çelişme - dış çelişme tespiti yapmaktadır. Şöyle ki: ABK için uluslararası ML hareket içinde de - vam eden karmaşık durum "... partimiz içinde süregelen sınıf mücadelesi" (burada ABK'nın kavramları ile konuşuyoruz) açısından "dış çelişme"dir. Çelişmeler, ABK'nın anlayışının tersine, iradi olarak tespit edilecek şeyler değildir. Bunlar objektif olguların ifadesidir. Şimdi parti içindeki ideolojik mücadelenin gelişmesine bakalım. Nasıl gelişti bu mücadele? Hangi temelde ge - lişti? AEP'nin Mao'ya saldırması, bunun bizim partimiz içine yansıması temelinde gelişti. Başka türlü olması bir ML parti açısından mümkün müdür? Bir ML parti uluslararası proletaryanın kendi ülkesindeki öncü müfrezesi değil midir? Uluslararası ML hareketin bir parçası değil midir? O halde nasıl olur da, uluslararası ML hareketin içinde bulunduğu karmaşıklığın, partimiz açı - sından bir dış çelişme olduğu iddia edilebilir? Bu iddiayı ileri sürenler, ne çelişmenin ne demek olduğun - dan, ne de proleter dünya devriminin ne demek olduğundan habersizdirler!

Bugün partimizin dışında bir sınıf mücadelesi sürüp gitmektedir. Partimizin görevi bu sınıf mücadele - sine katılmak, bu sınıf mücadelesi içine bilinç taşı - mak, sınıf mücadelesine önderlik etmektir. Ama önder - lik lafla olmaz. Sınıf mücadelesine önderlik edebilmek için asgari bir takım şartları yerine getirmek gerekir. Eğer parti içinde en temel noktalarda görüş ayrılıkları varsa; eğer partinin bir parçası olduğu dünya ML hareketi derin bir ideolojik kaos içinde bulunuyorsa; kendine komünist diyen partinin kavrayacağı esas halka; kendi içindeki sorunları halletmek olmak zorundadır. Bu, bu sorunlar halledilene dek dışta hiç birşey yapılma - yacak demek değildir. Hayır. Yapılacaktır. Tabii ki dışımızda süren ve gelişen sınıf mücadelesine gücün el verdiği ölçüde katılınacak; kavradığımız kadarıyla önderlik etmeye çalışılacaktır. Ama içimizde var olan sorunların büyüklüğüne gözlerimizi kapamadan; ve içimizdeki sorunlari çözmenin esas görev olduğunu bir an bile unutmadan. Sınıf mücadelesi içinde ideolojik sorunla -

rın kendiliğinden çözüleceğini sananlar; sınıf mücadelesi halkasını kavradık mı her şey hallolur diyenler; ML'in en basit öğretilerini bile kavramamış, ML'in bilim olduğunu anlamamış, iflah olmaz spontaneistlerdir (kendiliğindenciler). Bunlar siyasette ya ekonomizme, ya da onun ikiz kardeşi olan terörizme varacaklardır. İşte bizim kavradığımız kadarıyla iç-dış ilişkisi böyledir. (Kır kaçkını hizip de iç-dış ilişkisini ABK'nin ki gibi kavramaktadır.)

GERİLLA SAVAŞINA HAZIRLIK DÖNEMİ SORUNU

Bilindiği gibi 1. Konferansımızda gerilla savaşını başlatmakla ilgili olarak birbiri ile çelişen kararlar alınmıştı. Bir yandan derhal gerilla savaşını başlatmak; bir yandan gerilla savaşını başlatabilmek için belli asgari hazırlıkları yapmak anlayışları 1. Konferans'tan yan yana karar olarak geçmişti. Gerilla savaşını derhal başlatmak anlayışı, gerçekte subjektif isteğin ürünü idi; ve partinin somut durumu, ve içinde bulunulan anda sınıf mücadelesinin durumu hiç gözönüne alınmamıştı. Esasında sürekliliği sağlanmış bir gerilla mücadelesinin başlatılabilmesi için bütün şartların varolduğu, yalnızca partinin merkezi yapısının sağlanmasının gerilla savaşını başlatmaya yeterli olacağı anlayışı vardı.

MK Partinin yapısını tanıdıktan ve sınıf mücade - lesinin içinde bulunduğu durumu değerlendirdikten sonra, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının derhal başlatılmasının mümkün olmadığı; gerilla savaşına hazır - lık diye adlandırılabilecek bir taktik dönemin yaşan -ması gerektiği sonucuna vardı. Bu yönde MK'nin vardığı sonuç, objektif durumla ve bizim durumumuzla uyum için de olan bir sonuçtu. MK bu dönem için silahlı mücadelenin değil, barışçı mücadele yöntemlerinin esas alınması gerektiği yönünde bir tespit yaptı. Bu tespit de yapıldığı, kitle mücadelelerinin henüz gelişmekte olduğu ve silahlı çatışmaların yoğun olmadığı dönem için doğru idi. Ancak MK barışçı mücadelenin esas alınmasını, tüm gerilla savaşına hazırlık dönemi için geçerli olarak gören bir anlayışa (en azından eğilime de) da sahipti. Bu yanlıştı. Sürekliliği sağlanmış bir gerilla

savaşını başlatmak için gerçekten de bir hazırlık gereklidir. Bu hazırlık ülkenin durumuna göre uzun da sürebilir. Ama bütün bu dönem içinde silahlı mücadelenin ikincil olacağı, barışçıl mücadele yöntemlerinin birincil olacağı şeklinde bir tespit doğru değildir. Bizzat gerilla savaşına hazırlık döneminde de - 12 Eylül öncesi dönemde olduğu, ve MK 9. Toplantısında tespit edildiği gibi - silahlı mücadele yöntemleri esas hale gelebilir. Bu bizim irademize bağlı olmayan, objektif şartların, gelişmenin ürünü olan bir durumdur. (Bu konuda FÜ'lerin MK'ne getirdiği eleştiri, ve mücadele yöntemlerine yaklaşımları özü itibarı ile doğrudur.)

Şimdi parti içinde bazı yoldaşlarımız gerilla savaşına hazırlık dönemi anlayışının pasifizm olduğu; ülkemizde devrimin yolunun ne olduğunu kavramamak olduğu vb. görüşler getiriyorlar. Bu görüşler ABK'nın 49 sayfalık yazısında en açık bir biçimde dile getiriliyor.

ABK'ne göre ülkemiz yarı-sömürge yarı-feodal bir ülke olduğu için, ülkemizde her zaman "sürekli" devrimci durum vardır.

ABK'nin bu tezi, Lenin'in devrimci durum öğretisi ile çelişme içindedir. Şöyle ki: Lenin devrimci durumun göstergesi olarak, kitlenin kendiliğinden eyleminde (bağımsız eyleminde) "önemli bir artış"ın varlığını göstermektedir. Lenin aynen şunları söylemektedir:

"Bir devrimin olması için genellikle alt sınıfların eski biçimde yaşamak istememesi yeterli değildir. Üst sınıfların da eski biçimde yaşayamayacak durumda bulunması gereklidir. 2) Baskı altındaki sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı normalden daha öteye kadar ilerlemişse, 3) Yukardaki nedenlerin bir sonucu olarak barış zamanında kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama sıkıntılı zamanlarda hem buhranın her türlü şartları, hem de bizzat üst sınıflar tarafından bağımsız tarihi eyleme itilen yığınların eyleminde önemli bir artış varsa. İradenin dışındaki bu objektif değişikliklerin hepsine birden devrimci durum denir." (aktaran İK SE s347/348)

Görüldüğü gibi Lenin'in devrimci durum konusunda söyledikleri hiç bir yoruma açık kapı bırakmayacak kadar açıktır. Lenin devrimci durum olarak 'alttakilerin

yaşamak istememesi, üsttekilerin yaşayamaması(eski biçimde) ve bunun sonucu olarak yığınların eyleminde önemli bir artış'ın var olduğu durumu adlandırıyor.

O bu unsurların tümüne birden devrimci durum diyor. Yani Lenin için devrimci durumun varlığını belirleyen yalnızca halkın çok ezilip sömürülmesi; hakim sınıfların ise eski biçimde hakimiyetlerini sürdüremez durumda olması değildir. Hayır, bu şartların yanında, bunların sonucu olarak kitlelerin devrimci eyleminde önemli bir artış gerekir. Bunun olmadığı yerde devrimci durumdan söz etmek, Leninist devrimci durum öğretisini kavramamaktır.

Bizim ülkemizde devrimci durumun varlığını belirleyen ilk iki şart, yani 'alttakilerin eski biçimde yaşamak istememesi', 'üsttekilerin eski biçimde yaşayamaması' hemen hemen genel olarak vardır. (Ama bu şartların ortadan kalktığı geçici istikrar dönemleri de vardır. Mesela görüşüme göre 1950'de Demokrat Parti hükümet olduktan sonraki 4-5 yıllık dönem anlayabildiğim kadarıyla böyle bir dönemdir.) Ama ülkemizde kitlenin kendiliğinden eyleminde her zaman önemli bir artış olduğunu söylemek (sürekli devrimci durumun varlığını iddia etmek budur), olmayan bir şeyi var göstermektir. Hakim sınıfların faşist baskıları ve bazen demagojilerinin etkisi sonucu ülkemizde kitlenin kendiliğinden eylemi bazı dönemlerde yükselmekte, bazı dönemlerde gerilemektedir. 1971 12 Mart'ından sonra, özellikle 1972 yılında kitle eylemlerinin hemen hemen sıfıra düştüğü ortada olan bir gerçektir. Bu durumda, devrimci durumun geri çekildiğini tespit etmemek, objektif gerçekliğe gözünü kapamak demektir. Ülkemizde "sürekli olarak devrimci durum vardır" tespiti yanlış, anti-Leninist; her dönemde somut durumu somut olarak incelemeyi, duruma göre taktikler izlemeyi reddeden bir tespittir.

ABK'nın Lenin'in devrimci durum tespitinin yalnızca kapitalist ülkeler için geçerli olduğu şeklindeki iddiası da Lenin'in tahrifatından başka bir şey değildir.

ABK için gerilla savaşını başlatmak kolay bir iştir. Esasında toplarsın kadrolarını kitle temelinin olduğu, beslenme kaynaklarına sahip, askeri araziye uygun bir bölgeye; başlarsın gerilla savaşına.

Böyle düşünen yoldaşların, Türkiye'de aynen uygulamak istedikleri Çin Devriminin gelişmesini iyice incelemelerinde çok yarar vardır! Çin'de komünistler şehirlerde ayaklanmaların yenilmesinden sonra kırlara çekildiklerinde; kırda kendiliğinden gelişen, yükselen bir toprak devrimi mücadelesi vardı. Kırda yığınların eyleminde önemli bir artış vardı. Yığınların eylemi, taşıma suyla değirmen döndürme misali, dışardan zorlama ile olmaz. Yığınların kendiliğinden eylemi ya vardır-- o zaman komünistler bu kendiliğinden eylemin başına geçmeye çalışırlar, ya da yoktur-- o zaman komünistler kendiliğinden eylemin mutlaka yükseleceğinin bilincinde olarak, hazırlanırlar, örgütlenirler, silahlanırlar, halkı silahlandırırlar-silahlanmaya teşvik ederler. Ama komünistler hiç bir zaman kendilerini yığınların bağımsız hareketinden soyutlamaz, bu hareketin yerine koymazlar. Hazırlık silahlı eylemi reddetmez. Bizzat bu hazırlık içinde, kendini savunma eylemleri dışında, yer yer ezilenleri örgütlemeye hizmet eden, devrimin önündeki engelleri ortadan kaldıran, teşkilatlanmanın silah, vb. ihtiyaçlarını sağlamaya yönelik silahlı eylemler yapılabilir, yapılmalıdır. Kitlelerin eyleminin yükselmesinde tabii ki, subjektif unsurun sağlamlığı önemli bir rol oynar; kendiliğinden gelişmeyi hızlandırabilir.

Gerilla savaşını başlatmak üzere tartışılırken, önce başlatılması istenilen gerilla savaşının ne olduğu üzerinde anlaşmak gereklidir. Eğer gerilla savaşından anlaşılan; esas olarak kendini savunma temelinde gelişen silahlı çatışmalar; hakim sınıfların devrimcilere dayattığı silahlı çatışmalar; ve yer yer gerek bizim, gerek oportunist grupların gerçekleştirdikleri cezalandırma, soygun, vb. eylemler ise; gerilla savaşını başlatma diye bir sorun yoktur. Zaten başlamıştır!

Ama gerilla savaşından bizim anladığımız bu değildir. Gerilla savaşı, başlatıldığı yerde doğrudan iktidarı ele geçirme, başlatıldığı bölgede karşı-devrimi temizleme hedefine yönelik; insiyatifin bizim elimizde olduğu; parti önderliğinde çeşitli gerilla gruplarını, milis kuvvetlerini koordineli olarak harekete geçiren, tek tek gerilla eylemlerinden (bir üst aşama olmak anlamında) nitelik olarak farklı bir durumdur.

Böyle bir savaşı başlatmak için, ülkemizde, bir hazırlık dönemi yaşanmak zorundadır. Bu hazırlık dönemi içinde hangi mücadele şekillerinin öne çıkacağını objektif durum belirleyecektir. Eğer kitle eylemlerinde silahlı mücadele yöntemleri yoğunluk kazanıyorsa, silahlı eylem biçimleri; durum bu değilse, diğer siyasi eylem biçimleri öne çıkabilir. Ama ülkemizde, 'barışçı' (ya da silahsız) mücadele biçimlerinin öne çıktığı durumlarda bile; belirli silahlı eylemler kaçınılmazdır. Mesela bir afişleme, bir yazılama bile silahla korunarak yapılmak zorundadır. Kendini korumak için her an silahlı çatışmaya hazır olmak zorundadır.

Hazırlık dönemi içinde yapılması gerekli olan derhal gücü belli bir noktada toplayıp saldırıya geçmek değildir. Bu dönemde yapılması gerekli olan, Partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşasının derinleştirilmesidir. Parti inşasına paralel olarak ordu inşası ciddi bir şekilde ele alınmalıdır. Silahlı mücadelenin ihtiyacı olan bir dizi teknik sorun çözülmelidir. Bütün bunlar dışımızdaki sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ile bağıntılı olarak ele alınmalıdır. Bazıları 'silahlı mücadeleden kopuk parti inşası olmaz' diyorlar. Sorun bu şekliyle eksik konmaktadır. Silahlı mücadele sınıf mücadelesinin yalnızca bir biçimi - en yüksek biçimidir. Sınıf mücadelesinden kopuk parti inşası olmaz. Parti, inşasının birinci döneminde bile, sınıf mücadelesine gücü oranında katılır. Ülkemizde sınıf mücadelesi çoğu zaman silahlı biçimlere bürünmektedir. İşte bu anlamda ülkemizde parti inşası silahlı mücadeleden - daha doğrusu sınıf mücadelesinin silahlı biçimlerinden - bağımsız olarak ele alınamaz. Bu içinde bulunduğumuz durumda somut olarak, silahlı örgütlenmeye özel önem vermek; silahlı eylem birimleri kurmak; bunları giderek geliştirmektir. Tabii ki bu birimler bizzat silahlı eylem içinde gelişecektir.

ÇELİŞMELER MESELESİ

Bugün partimiz içinde çelişmeler konusunda da ayrı görüşler vardır.

Bu konuda aslında ayrılık soruna yaklaşımda başlamaktadır. Bugün partimizin önemli bir bölümü için İK

yoldaşın yazıları dokunulmazlık statüsüne sahiptir. Bu yazılardan en küçük uzaklaşma bile ML'den sapmadır, revizyonizmdir, vs. Böyle düşünen yoldaşlar, ülkemizde çelişmeler ve baş çelişme sorununun halledilmiş olduğunu savunmakta; görüşlerinin doğruluğunu İK yoldaştan alıntılarla ispatlamaya çalışmaktadırlar. Bu yoldaşlar, Türkiye'de çelişmeler sorununa şu mantıkla yaklaşmaktadırlar: Ülkemiz Çin gibi yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkedir. Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde dört başlıca çelişme vardır. Bunlardan feodalizmle halk yığınları (gerçekte köylülük) arasındaki, baş çelişmedir. Neden diye sorulduğunda, arkadaşlar Mao'nun Çin toplumu ve Çin devrimi için söylediklerinden sayfalarca alıntı göstermektedirler. Mao bir materyalisttir. O Çin toplumundaki çelişmeleri Çin toplumundan yola çıkarak; Çin deki somut durumu tahlil ederek tespit etmiştir. Biz de eğer ML olduğumuzu iddia ediyorsak öyle davranmalı, Türkiye toplumundaki başlıca çelişmeleri ve baş çelişmeyi somut durumu inceleyerek tespit etmeliyiz.

Çin devrimini kopyacılık, partimiz içinde hala yaygınlığını koruyan bir hastalıktır. Bu hastalığı aşmamız gereklidir. Çünkü bu hastalığı aşamazsak, Türkiyede devrime önderlik etmek hayal olur. Biz Çin devriminden -yalnızca Çin devriminden değil, tüm devrimlerden- Türkiye devrimini gerçekleştirmek için öğrenmeliyiz. Çin devriminden öğreneceğimiz en önemli şeylerden biri kuşkusuz Çin devriminin, bütün ülkeler için geçerli bir bir devrim reçetesi olmadığını göstermesidir. Bunu kafamıza iyice yazmamız gereklidir.

Çin devriminden nasıl öğrenmemiz gerektiği konusunda açıklığa kavuşmamız için Çin devrimini iyice incelememiz ve Türkiye toplumu ile Çin toplumunu karşılaştırmamız gerekir. Çok kaba bir karşılaştırma bile yapılsa şunları görebiliriz:

- Çin'in sanayi proletaryası Çin nüfusunun %0,5'lik bir bölümünü oluşturuyordu. (İktisaden faal nüfus içinde bu %2'lik filan bir orana çıkabilir.) Örgütlenme düzeyi (sendikal örgütlerde) çok geri idi.
- Buna karşı Türkiye'de sanayi proletaryası iktisaden faal nüfusun %13'ünden fazlasını oluşturmaktadır. Önemli ölçüde örgütlüdür. Ve emekçi kesim içinde en fazla mücadele tecrübesine sahiptir.

(Bu Türkiye'de işçi sınıfının devrimde Çin'dekinden çok daha önemli ve büyük bir rol oynayacağını, ve şehirlerde çalışmanın Çin'deki ile kıyaslanamayacak kadar önemli olduğunu göstermektedir.)
- Çin'in komprador tipteki sanayisi ile Türkiye'deki komprador tipteki sanayi karşılaştırıldığında; Türkiye'dekinin Çin'e oranla çok ileri olduğu görülür. (İşçi sınıfı oranlarındaki değişiklik de bunun bir göstergesidir.)
(Bu Türkiye'de demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş için ekonomik şartların Çin'dekinden çok daha uygun olduğunun; bu geçişin daha az sürmesinin mümkün olduğunun göstergesidir.)
- Çin'de merkezi otorite yok denecek kadar zayıftı. Kırlarda esas olarak feodallerin hakimiyeti sürüyordu. Çin'in alanının genişliği; feodalizmin geniş çapta hakimiyetini sürdürmesi; merkezi otoritenin Çin kırına hakim olmasını engelliyor; kırlık bölgelerde kızıl siyasi iktidar alanlarının uzun süre yaşamasını kolaylaştırıyordu.
- Türkiye'de devlet çok eskiden beri güçlü bir merkezi geleneğe sahiptir. Türkiye'de toprakların genişliği Çin'le karşılaştırılamaz. Türkiye alanının kontrol imkanı Çin'den çok daha büyüktür. Ayrıca Türkiye kırında merkezi otoriteden bağımsız bir hakimiyet yok denecek kadar azdır.
(Bu Türkiye'de kızıl siyasi iktidar alanlarının uzun süre yaşatılmasının güçlüğünü göstermektedir.)
- Çin'de feodalizmin Çin kırında yoğun bir biçimde var olması; köylülerin feodalizmin tasfiyesi yönündeki kendiliğinden, yığınsal hareketine yol açtı. Ve Çin'de toprak devrimi kavranacak esas halka haline geldi.
- Türkiye'de feodalizm ağır ve acılı da olsa önemli ölçüde çözülmüştür. Türkiye kırında feodal toprak ağalarına karşı mücadele temelinde kendiliğinden hareket yok denecek kadar azdır.
(Bu Türkiye'de feodal toprak ağalarına karşı mücadelenin, Çin'dekine göre daha önemsiz bir rol oynayacağının göstergesidir.)

Çin'de feodalizm ile halk yığınları (daha doğrusu köylülük) arasındaki çelişme baş çelişme olarak tespit

edildiği zaman, Çin kırında hakim olanlar feodal toprak ağaları idi; ve köylülük bu toprak ağalarına karşı yoğun bir mücadele içinde bulunuyordu. İşte feodalizm-halk yığınları çelişmesi baş çelişmedir tespiti, bu somut durumun ifadesinden başka bir şey değildi.

Ülkemizde somut durumun bu olmadığı; ülkemizde feodal toprak ağalarına karşı geniş bir kendiliğinden mücadele olmadığı; ve bunun ilerde de mümkün olmadığı (feodalizmin yoğun olduğu bir-iki yer dışında) çıplak gözle bile görülebilir bir gerçektir. O halde, feodalizm-halk yığınları çelişmesini ülkemizde baş çelişme ilan etmek; objektif gerçekliği yansıtmayan iradi bir tespittir.

Ülkemizde baş çelişme nedir? Bu soruya cevap vermek için, bugün ülkemizde kitlenin kendiliğinden gelişen hareketini; bunun neye karşı geliştiğini incelememiz gerekir.

Bugün ülkemizde şehirlerde sınıf mücadelesi, kırlık bölgelerdekine oranla daha hızlı gelişmektedir. Kitlenin kendiliğinden mücadelesi özellikle sanayi işçisinin yoğun olduğu büyük şehirlerde, kırlara göre daha hızlı gelişmektedir. (12 Eylülden sonra, geri çekilme, duraklama söz konusudur.) Bu hareketler neye karşı yönelmektedir? Hareketler yer yer ücret artışı isteği, işten çıkarılmaların durdurulması talebi, sigortalanma talebi gibi ekonomik talepler temelinde çıkmakta; daha sonra silahlı çatışmalara kadar varmaktadır. (Tariş, Tekel, MS örnekleri) Fabrikalar dışında, şehirlerde gecekondu bölgelerinde mücadele yükselmektedir. Bu mücadeleler başlangıçta 'konut' talebinden kaynaklanmakta, giderek devletle çatışmaya dönüşmektedir. Bunların dışında doğrudan siyasi içerikli, sivil ve resmi faşizmi hedef alan kitle eylemleri de vardır. Bütün bu kendiliğinden hareketlerin bir yanında başta işçiler olmak üzere, emekçi yığınlar - öbür yanında komprador patronlar ve toprak ağalarının devleti vardır. Büyük sanayi şehirleri dışında kitlesel direniş ve çatışmalar, son dönemde K.Maraş, Çorum gibi yerlerde görülmüştür. Büyük sanayi şehirleri dışındaki bölgelerdeki kitle eylemlerine tipik örnek olarak gösterilebilecek bu eylemler; faşizmin (sivil ve resmi) katliam girişimlerine karşı, kitlelerin kendini silahla savunma eylemleridir. Burada

barikatın bir yanında yine emekçiler, halk yığınları-- barikatın diğer yanında komprador patronların ve toprak ağalarının sivil ve resmi faşist kolluk güçleri vardır; ve onların peşinden giden, mezhep çelişmesi temelinde körüklenmiş bilinçsiz kitle vardır. Bunlar dışındaki kırlık bölgelerde, çatışmalar genel olarak doğrudan halk ile -- devlet güçleri arasında olmaktadır. Feodalizmin en yoğun olduğu, toprak ağalarının hüküm sürdüğü Siverek gibi bir yerde bile; çatışma giderek halk--devlet çatışmasına dönüşmektedir. Doğu'da, Kürdistan bölgesinde, milli baskıya karşı mücadele de; komprador patron ağa devletine yönelmektedir. Bütün bunlardan çıkan sonuç nedir? Bugün ülkemizde gelişmeye damgasını vuran çelişme başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınları ile komprador patronlar ve toprak ağaları arasındaki çelişmedir. Bir başka deyişle, ülkemizde baş çelişme yarı-feodal sistemle (bundan anladığımız komprador kapitalizmi ile feodalizmin iç içe girdiği bir yapıdır) halk yığınları (başta işçi sınıfı olmak üzere) arasındaki çelişmedir. Bu çelişmenin çözümü demokratik halk devrimi ile olacaktır. Bugün ülkemizde baş çelişmenin 'feodalizmle halk yığınları' (daha doğrusu köylülük) arasında olduğunu iddia eden arkadaşlar; sınıf mücadelesinin bu çelişme temelinde geliştiğini verilerle, Türkiye'nin somut durumundan yola çıkarak ispatlamalıdırlar.

Ülke çapında baş çelişmenin yarı-feodal sistemle-başta işçi sınıfı olmak üzere halk yığınları arasında olduğunu tespit etmek; pratikte tüm kendiliğinden mücadeleleri devleti yıkma hedefine yöneltmek sonucunu doğurur. Hareketin kendiliğinden gelişmesinin yönü zaten budur. Bizim görevimiz bunu bilinçli hale getirmektir. (Bunun böyle ortaya konması baş çelişmenin "yerli hakim sınıflarla--halk arasında olduğunu söylemektir" diyenler için: Evet, öyledir. Bunun yanlış olduğunu ispatlamak için "ama bunu oportlar da söylüyor" demek yetmez! Bunun böyle olmadığını ispatlayın. Çin'i örnek vererek değil, Türkiye'de somut sınıf mücadelesinden yola çıkarak ispatlayın.)

Bunlar partimiz içindeki tartışmada şimdiye kadar ortaya çıkan en önemli noktalardaki görüş ayrılıkları-

dır. Daha bunlar dışında bir dizi daha önemsiz nokta - larda görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır. Tartışma dışında tutulan, tartışıldığı zaman bir dizi yeni görüş ayrılığını gündeme getirecek olan konu vardır.

Görüldüğü gibi, bugün partimizin ideolojik-siyasi birliği önemli ölçüde parçalanmış durumdadır.

Örgütsel duruma gelince: Bu konuda da durum pek iç açıcı değildir. Partimizin bölgeler temelinde merkezi örgütlenmesi hala yerine oturmamıştır. Verilen kayıp - lar, geri çekilmeler, vb. etkenlerle belli eksiklikler doğmuştur. İhtisaslaşma yok denecek kadar azdır. Özel görev hücreleri ya kurulmamıştır ya da doğru dürüst iş lememektedir. Partinin çeşitli kademeleri arasındaki haberleşme çok kötü yürümektedir. Sağlam bir ajitasyon -propaganda ağı kurulamamıştır.

S. durumumuz iyi değildir. Askeri örgütlenmemiz zayıftır.

Parti üye ve adaylarımız siyasi yönden geridir. Si yasi gerilik genel niteliğimizdir. Araştırma-inceleme yapabilecek yetenek ve nitelikte arkadaşların sayısı azdır.

Partimizin içinde bulunduğu durum kısaca budur. İşte önümüzdeki Konferansta bu durumdan nasıl çıkaca - ğız sorusuna cevap aranacaktır.

Bizim bu soruya vereceğimiz cevap şöyledir:

ÇÖZÜM

İdeolojik-siyasi planda:

Konferansta, MK'nin daha önce tespit edip ilan ettiği gündem çerçevesinde tartışılıp, kararlar alınacaktır. Yeterli araştırma olmayan konularda kararlar almaktan, kesin sonuçlara varmaktan kaçınılmalıdır. Ancak kesin sonuçlara varılmayan, tartışılması gerekli görülen nok talarda, bunun kamuoyuna da açıklanması kararı alınmalıdır. Yani eğer herhangi bir noktada, eskiden açık o- lan parti çizgisi konusunda şimdi tartışma yürütülmesi ihtiyacı duyuluyorsa; ve bu tartışma eğer Konferans'ta sonuçlandırılmamışsa; o zaman tartışılan konuda parti çizgisinin savunulması askıya alınmalı;sözü geçen ko - nuyu tartıştığımız açıklanmalıdır. Bu partinin içinde

bulunduğu gerçek durumun kitleye yansıtılması, kitle - nin kandırılmaması talebidir. Bu talep doğru ML bir ta leptir. Tartıştığımız konular Türkiye devriminin can alıcı sorunlarıdır. ML'in en temel ilkeleri üzerine tartışılmaktadır. Bunun böyle olduğu tartışma içinde a çık bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Bugünkü dönemde bir bölünme, gerek parti, gerekse kitleler açısından zararlı olacaktır. Çünkü, henüz görüş ayrılıkları üzerine yeterli bir tartışma yürütül - memiştir. Özellikle kitleler açısından durum böyledir.

Eğer bölünme (bugünkü dönemde) zararlı bulunuyor- sa, o zaman parti içi ideolojik-siyasi mücadele yöntem leri üzerinde anlaşılmalıdır. Bir bölünmeyi engelleme- nin, ve ilerde de bir bölünmenin partiye en az zarar vermesinin tek yolu, bizim görebildiğimiz kadarı ile ; var olan (önemli konulardaki) görüş ayrılıklarının kit lelere duyurulması; tartıştığımız noktalarda parti çiz gisinin savunulmasının askıya alınmasıdır.

Biz daha önce 1. Konferansta tartışılacak nokta - larda görüşlerimizi ortaya koymuştuk. Burada bir kez daha gündem maddeleri konusunda tezler halinde görüşle rimizi özetliyoruz:

- 1957 ve 1960 deklarasyonları, modern revizyonist tez lerle, ML tezlerin yan yana yer aldığı; modern reviz - yonizmin hakim olduğu belgelerdir.
- Mao DHD konusunda esas olarak doğru ML bir hat izlemiştir. Kurulan DHİ Çin'in somut şartlarına uygun ve doğrudur.
- Mao Zedung MELS ile aynı düzeyde ele alınmamalıdır.
- Tartışılan tüm noktalarda Mao'nun savunulması askıya alınmalıdır.
- AEP'nin çizgisi revizyonisttir. Kendisinin revizyo - nist olarak nitelendirilmesi yanlıştır.
- AEP kuyrukçuluğu yapan siyasetler bugün ülkemizde dev rimci konumdadırlar. Bu durum değişebilir. Değişme halinde MK'ne tavır takınma yetkisi verilmelidir.
- GSHD anlayışı doğrudur.
- 1. Konferansın tespit ettiği tüzük esas olarak ML bir tüzüktür. Özü değiştirilmemelidir.
- 1. Konferansın yaptığı özeleştiri esas olarak doğru- dur, ancak eksiktir. Özeleştiri ilerletilmelidir.

Örgütsel planda:

Konferans seçeceği MK'nin yetkilerini gereksiz yere kısacak kararlar almamalıdır. MK sayıca güçlendirilmelidir. Bölge sistemi temelindeki örgütlenme sürdürülmeli ve sağlamlaştırılmalıdır. Her bölge yine doğrudan MK kontrolunda olmalıdır. MK esas olarak siyasi yönlendiricilik görevini yerine getirmelidir. Bunun için MK içinde doğru bir iş bölümü, ve ihtisaslaşma şarttır. İçinde bulunduğumuz durum doğru tespit edilmeli ; subjektif kararlar alınmamalıdır. Ama alınan kararlar mutlaka uygulanmalı, peşi izlenmelidir. Uygulanma imkanı az olan karar alınmamalıdır.

Şimdi bu söylediklerimizi somutlaştıralım; ve Konferanstan ne beklediğimizi, Konferanstan sonra somut olarak hangi adımların atılması gerektiğini düşündüğümüzü ortaya koyalım:

Önümüzdeki dönemde kavranacak esas halka:

Birçok yoldaşımız 'kavranacak esas halkanın içe dönük çalışma halkası' olduğu tespitini, Konferans sonrası değiştirilmesi gereken bir tespit olarak kavrıyorlar. Bu kavrayış yanlıştır, çünkü konferans parti içindeki görüş ayrılıklarının, önemli görüş ayrılıklarının yalnızca bir bölümünü çözecektir. Görüş ayrılıklarının bir bölümünün çözümü Konferans ertesine kalacaktır. En temel noktalarda çizgiye ilişkin bu görüş ayrılıklarının üzerine tartışma, ve bunların çözülmesi kuşkusuz partinin önündeki en acil görevdir. Diğer yandan dünya ML hareketi içindeki kaos da, bizim konferansımıza rağmen varlığını sürdürmeye devam edecek, her gün yeni sorunları önümüze getirebilecektir. Yine, partimizin içindeki geri siyasi seviye ve eğitimsizlik, dar pratikçilik Konferansla ortadan kalkmayacaktır. Konferans örgütsel planda da keşmekeşi ortadan kaldırmayacak; konferans sonrasında merkezi örgütlenmenin ve üyeliklerin yeniden gözden geçirilmesi sorununu gündeme getirecektir. Bütün bu sebepler, önümüzdeki dönemde de partimizin içe dönük çalışma halkasını esas halka olarak kavraması gerektiğini göstermektedir.

Sınıf mücadelesinin durumu ve görevlerimiz:

12 Eylül darbesi sonrasında, darbe öncesi özellikle şehirlerde gelişen ve yer yer silahlı şekillere bürünen kitlelerin kendiliğinden eylemleri, 12 Eylül darbesi sonrasında gözle görülür bir geri çekilme içine girdi. Bu geri çekilmede baş rolü kuşkusuz yoğunlaşan faşist terör oynuyor. Ama faşist terörün kitle eylemlerinin geri çekilmesindeki tek faktör olmadığını tespit etmemiz gerekir. Yoğunlaşan faşist terörün yanında, "sağ" ve "sol" teröre karşıyız demagojisi; ve MHP'ye , MSP'ye yönelen saldırılar halkın özellikle örgütsüz kesimi içinde önemli bir dayanak buldu.

12 Eylül öncesinde, hakim sınıfların "can güvenliği" kampanyası başarılı oldu, ve halkın örgütsüz kesimleri "terör dursun da nasıl durursa dursun" noktasına getirildi. Bu ülkemizde 12 Eylül darbesine karşı önemli bir kitlesel direniş olmamasında önemli rol oynadı.

Cuntacılar şimdi yerlerine yerleşme süreci içindedirler. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler şimdilik arka plana itilmiştir. Hakim sınıflar açısından sorun sınıf mücadelesini kontrol altına almaktır. Ve bu daha bir süre böyle olacaktır. Cunta giderek faşist terörün dozunu arttırmaktadır. Cuntanın amacı öncelikle devrimci örgütleri çökertmektir. Bunun için de cunta ilk işlerden biri olarak örgütsüz halkı silahsızlandırma operasyonunu gerçekleştirmiştir. Böylece üç aşağı-beş yukarı örgütlü kesim, silahlı kesimdir. Cunta şimdi bütün gücü ile yüklenerek, devrimci teşkilatları kendisiyle çatışma içine sokmaya; böylece yok etmeye çalışacaktır. Şu sıralar, cuntanın kitleler içindeki ideolojik etkisinin en yoğun olduğu dönemlerdir. Hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin ise geri atıldığı; bu anlamda karşı-devrimin en güçlü olduğu dönemlerden biridir. Böyle bir durumda cuntanın bizi çekmek istediği alana; devrimci örgütlerin tek başına cuntaya karşı silahlı direnişi alanına girmek doğru değildir. Bugünkü dönemde esas alınması gerekli olan, partinin örgütsel yapısının korunması; kopan ilişkilerin yeniden sağlanması; illegal yapının sağlamlaştırılmasıdır. Dikkatleri üzerimize çekecek gürültülü eylemlerden kaçınmak gerekli-

dir. Bu dönemde silahlı eylem; hakim sınıfların ele geçirmek istediği yoldaşlarımızın korunması; partinin örgütsel yapısının korunması, vb. konularda gerçekleştirilecek savunma eylemleri olarak kavranılmalıdır. Darbe öncesinde silahlı mücadele biçimleri (aslında K.Maraş'tan bu yana) sınıf mücadelesinin esas biçimi haline gelmişti. Kitlelerde silahlanma, faşistlere karşı silahla direnme isteği gelişmişti. Darbeden sonra bu durumda değişiklik oldu. Bugün kitlelerin çok önemli bir bölümü "can güvenliği sağlandı" demagojisinin peşinden gitme durumunda. Böyle bir durumda, silahlı mücadele biçimlerini öne almak; bizi yalnız başımıza cunta ile karşı karşıya bırakabilir. Cuntanın istediği de tam budur. O halde akıllıca geri çekilmesini bilmemiz gerekir. Savunma için gerçekleştirilen silahlı eylemler yanında; kitlenin nefretini kazanmış faşistlerin, ihbarcıların temizlenmesi gibi eylemler de yapılabilir. Burada dikkat etmemiz gerekli olan şey, bu gibi eylemleri iyi planlamak; kayıp vermemeyi esas almak; bir de 'kitle' ile kendimizi eşitlememektir. (Bazen biz kendi isteğimizi, kitlenin isteği imiş gibi görüp, gösteriyoruz.)

12 Eylül darbesi, karşı-devrimin büyük sanayi şehirlerine özel önem verdiğini; buralarda, kırlık bölgelere göre daha güçlü olduğunu bir kere daha gösterdi. Bu, ülkemizde kırlık bölgede çalışmayan, tabanı olmayan, geri çekilecek alanı olmayan bir siyasi hareketin başarı şansı olmadığını bir kere daha gösterdi. Görüşümüze göre ülkemizde halk savaşı stratejisinin geçerli olmasının esas sebebi de budur.

Bugün ne yapmamız gerekir? Bugün, a) şehirlerde açığa çıkmış kadro ve sempatizanları, b) kırdan gelen, ve gittiği kırlık alanda yerleşme imkanı olan kadro ve ileri sempatizanları kırlık bölgelere çekip yerleştirmek gerekir. Bunlar buralarda özellikle yoksul köylüler içinde çalışmalı; yoksul köylüleri örgütlemelidirler. Kırlık bölgelerde askeri örgütlenmeye özel önem verilmeli; hem profesyonel kadrolardan oluşan askeri birimler, hem de üretime bağlı milisler oluşturmalıdır. İK yoldaşın "Kırlık bölgelerdeki yoldaşlara mektup"unda sözünü ettiği hazırlıklar yapılmalıdır. Bu dönemde

bu bölgelerdeki askeri gücümüz esas olarak savunma eylemlerini görev olarak kavramalı; ve hazırlanmalı, kitleleri hazırlamalıdır.

Şehirler kesinlikle terkedilmemelidir. Şehirlerden sadece açığa çıkmış yoldaşlar; şehirde barınamayacak durumda olan yoldaşlar; ve kırda somut olarak ihtiyaç duyulup özel olarak istenen yoldaşlar kıra çekilmelidir. Bugün bazı yoldaşlarımız gücümüzün hemen hemen yarısının büyük şehirlerde olmasını eleştiriyor. Bunun siyasetimizle çeliştiğini söylüyor. Bugün gücümüzün yarısının şehirlerde olması, Türkiye'de sınıf mücadelesinin gelişmesinin tabii sonucudur ve buna uygundur. Türkiye'de sınıf mücadelesini dışardan seyretmek istemeyen her hareket; şehirlerdeki çalışmaya önem vermek zorundadır. Şehirleri terketme siyaseti Türkiye gerçeklerine uymayan, işçi sınıfını revizyonizme ve oportunizme terkeden bir siyasettir. Şehirlerde yerleşme bölgelerinde yapılan çalışma sürdürülmelidir. Ama bundan çok, büyük fabrikalara bilinçli olarak yerleşmeye yönelinmelidir. Şehirlerde kalan yoldaşlar mümkün olduğunca legal bir görünüme sahip olmalıdır.

Şehir gerillası biçimindeki eylemler, kayıp ihtimalinin yüksek olduğu durumlarda kesinlikle yapılmamalıdır. Şimdiki durumda zaten hakim sınıflarla silahlı çatışmaya girmekten bir süre kaçınılmalıdır. (Ancak çok önemli durumlarda, mesela Partimiz taraftarlarına idam cezası uygulanması, vb. durumlarda) çok iyi planlanmış silahlı eylemler konulabilir. Bu gibi eylemlerde 'haberi olmayan' 'normal vatandaşların' zarar görmemesine özel önem gösterilmelidir.

Şehirlerde (sadece şehirlerde değil!) sabırlı, uzun süreli bir çalışma yürütmeliyiz. Kısa süreli başarılar için, uzun süreli çalışmayı feda etmemeliyiz. Üretim birimlerine, özellikle fabrikalara yerleşmeyi temel almalıyız.

Önemli çalışma alanlarından biri ordudur. Biz faşist ordu içinde çalışmayı şimdiye kadar hep ihmal ettik. Genel olarak askerlik çağına gelenlere, askere gitmeme propagandası yaptık. Bu devrimi kısa süreli bir olay olarak görmenin getirdiği bir hata idi. Bunun sonucunda birçok arkadaşımız gereksiz yere illegal duruma düştü. Bunun da ötesinde hakim sınıfların en temel

organı içinde çalışma imkanımız varken bunu değerlendirmedik. Askerlik çağına gelen legal kişileri, özel görevi yoksa mutlaka askere göndermeliyiz. Ve askerler içinde propagandaya ağırlık vermeliyiz. Ordu içinde mutlaka örgütlenmeye çalışmalıyız. Aksi takdirde faşist ordunun bölünmesi, parçalanması çok güç hale gelecektir. Açıktır ki, uzun dönemde faşist orduyu parçalayacak olan, ona alternatif halk ordusudur. Ancak bugün henüz kitleleri katılmaya çağıracağımız bir halk ordumuz yoktur. Bu aşamada ordu içinde çalışma özel önem kazanmaktadır.

YD'deki parti örgütü, orada Türkiye'ye geri dönecek çok sayıda Türkiyeli işçi oldukça ayakta tutulmalıdır. YD'de, bugünkü dönemde faşist cuntanın teşhiri işine özel önem verilmelidir. Kadro aktarımında, gönderilenlerin kendi yerleşme imkanlarını yaratmaya çalışmaları göz önüne alınmalıdır. Burada da teşkilatı korumak esas alınmalı; eylemlerde dikkatli davranılmalı; illegaliteye özel önem verilmelidir.

Ajitasyon-propaganda:

Bugünkü dönemde kitle içinde ajitasyon-propagandayı, dışa dönük çalışmada, çalışmanın merkezine koymalıyız. Bunun için elimizdeki illegal basım-dağıtım ağını geliştirmeli, sağlamlaştırmalıyız. Araç olarak merkezi İKK yanında, bölgesel bildiriler de kullanmalıyız. Bugün cuntanın gerçek yüzünün teşhiri çok önemli bir görevdir.

Dışa dönük propagandada kitleye parti içindeki durum konusunda da bilgi vermeli, kitleyi bilgilendirmeliyiz. İKK yalnızca ajitasyon değil, propaganda aracı da olmalıdır.

Bugün legal yayın imkanı bütünü ile ortadan kalkmış durumdadır. Legal imkan yeniden çıktığında her boşluktan derhal yararlanmak için hazır olunmalıdır. Bunun yanında, illegal broşürlerle de çeşitli konulardaki görüşlerimiz ortaya konmalıdır. Önümüzdeki dönemde Merkez Yayın Organı da çıkarılmalıdır (K). Bunda hem açık olduğumuz konularda tavır konmalı, hem de tartıştığımız konularda var olan görüşler ortaya konmalıdır.

Cuntanın geleceği:

Bugün güçlü görünen cunta aslında koftur. Çünkü toplumumuzda var olan çelişmelerin hiç birini çözemez. Cunta bugün faşist terör ve demagoji ayakları üzerinde durmaktadır. Bunlardan demagoji'nin etkisi fazla uzun sürmez. Cunta ekonomik alanda bütün gücü ile emekçilere yüklenecektir. Bir noktadan itibaren kitleler içindeki "bekleyelim", "fırsat verelim", "bakalım ne yapacaklar", "belki düzeltirler" görüşleri geçerliliğini yitirecek, ekonomik temelde kitle mücadeleleri yine gelişecektir. Bu konuda yine en örgütlü kesim olan işçi sınıfının başı çekmesi normal olacaktır. Hakim sınıflar bugün emekçilerin en küçük ekonomik taleplerine bile şiddetle cevap vermek durumundadır. Bu ekonomik talepler temelinde başlayan mücadeleleri kısa zamanda siyasi mücadeleye dönüştürecektir. Diğer yandan, hakim sınıfların kendi içindeki çelişmeler de uzun süre gizlenemeyecek, bunlar mutlaka yeniden piyasaya çıkacak, bu cuntayı zayıflatacaktır.

Hakim sınıflar böyle bir durumda, halkın mücadelesini peşlerine takabilmek için "cuntaya karşı parlamento" alternatifini piyasaya sürebilirler. Biz bu yüzden şimdiden böyle bir gelişmenin mümkün olduğunu halka açıklamalı; ve kitle mücadelelerinin yeniden yükseleceği dönem için hazırlanmalıyız. Kitle mücadelelerinin yeniden yükselmesine kadar geçecek zamanı eğer doğru değerlendirebilirsek; eğer örgütsel yapımızı koruyup, geliştirebilirsek; eğer bu geri çekilme dönemi içinde kendi içimizdeki sorunları belli ölçülerde çözebilirsek; cuntanın yıkılma dönemi, bizim güçlenme dönemimiz olabilir.

Eylem birliği sorunu:

Bizim eylemde birlik, söz söylemede, görüşlerini savunmada serbestlik şeklindeki anlayışımız doğrudur. Bunu her zaman savunmalı ve uygulamaya koymaya çalışmalıyız. Devrimci olarak değerlendirdiğimiz teşkilatlarla eylem birliği aramalıyız. Ama bu aramızdaki görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi anlamına gelmemeli. Şurasını unutmamalıyız ki, devrimin başarısı halkın bizim önderliğimizde birleşmesine bağlıdır. Bu ise opor-

tunist görüşlerin halk içindeki etkisinin kırılmasına bağlıdır. Biz halka 12 Eylül öncesinde hiçbir hazırlığı olmadan "genel grev" çığlıkları atanları teşhir etmeliyiz. Ama kendimiz de özeleştiri yapmalı; darbenin geldiğini tespit ettiğimiz halde, somut bir hazırlık yapmadığımızı ortaya koymalıyız.

Bugün özellikle illegaliteye önem vermemiz gerektiğini bir an bile akıldan çıkarmamalı; devrimci örgütlerle ilişkide çok dikkatli olmalıyız.

UKH sorunu:

UKH içinde bugün birden fazla akım yeniden merkezileşme çabaları içine girmiş durumdadır. Kendimizi bu hareketin bir parçası olarak kavrama, ve bu harekete karşı sorumluluk duyma, elimizden geldiğince kaosun ortadan kalkmasına katkıda bulunma şeklindeki anlayışımız sürdürülmelidir. Türkiye'de sınıf mücadelesi halkasını kavradık mı her iş çözülür; UKH 'dış çelişmedir' vb. görüşleri reddetmeliyiz. Var olan ilişkileri geliştirmeli; tartışmayı izlemeli, aktif olarak katılmalıyız.

14.11.1980

'İçinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki görevler üzerine' ilgili ek notlar:

Yazıda Türkiye devrimi, Çin devrimi ile karşılaştırılıyor. Benzer ve benzer olmayan noktalar gösterilmeye çalışılıyor. Bunlar henüz yeterli değil,yalnızca bir başlangıç olarak kavranmalıdır.

Ayrıca Türkiye devrimi Rus devrimi ile karşılaştırılmalı ve benzer ve benzer olmayan noktalar bu alanda da gösterilmelidir.

Rus devrimi ile Türkiye devrimi karşılaştırılmasında en önemli ayrılık kuşkusuz, Rusya emperyalist bir devlet iken; Türkiye'nin yarı-sömürge bir devlet olması noktasında ortaya çıkmaktadır.

Ama diğer bazı noktalarda Türkiye ile Rusya arasında önemli benzerlikler vardır.

Mesela şehir ile kır arasındaki ilişki açısından Türkiye ile devrim öncesi Rusya'sı belli benzerliklere sahiptir.

Diğer yandan Türkiye-Çin-Rusya milli mesele açısından da ele alınıp incelenmelidir. Kaba bir incelemede görülen şudur:

Rusya ve Türkiye'de hakim olan milletin yanında ; millet niteliğine sahip topluluklar vardır. Ve buralarda milli baskı yoğundur. Milli mesele (ülke içindeki milli mesele) devrim sorununda önemli bir rol oynamaktadır.

Buna karşılık Çin'de hakim olan millet büyük bir nüfus yoğunluğuna sahiptir (Han ulusunun bütün Çin' de nüfusa oranı %96). Diğer topluluklar millet teşkil etmemektedirler. Ayrıca feodalizmin özellikle kırda hemen hemen çözülmemiş olması; milli meseleyi ön plana çıkartmamıştır. Çin'de önemli bir milli baskı söz konusu değildir.

Bu özellikle 'milli burjuvazinin' ülkemizde (demokratik devrim aşamasında da) rolü açısından çok önemlidir. Bizim gibi ülkelerde devrimciliğin en önemli kıstaslarından biri kuşkusuz milli baskı konusunda takınılan tavırdır. Soruna böyle yaklaşıldığında, ülkemizde milli olarak niteleyebileceğimiz orta burjuvazi-

nin her dönemeçte aşırı Türk milliyetçisi bir tavır takındığını, yani karşı-devrimci bir pozisyonda durduğunu gözlemlemek mümkündür. En son Kıbrıs sorunu, bu konuda bizim ülkemizin milli burjuvazisinin karşı-devrimci yönünün ağır bastığını göstermiştir.

.....

P. içindeki tartışmada birçok yoldaşlar, özellikle Mao'yu savunduğunu iddia eden yoldaşlar; Türkiye devrimi konusunda somut araştırmadan çok, Çin devrimini Türkiye'ye uygulamaya çalışır bir yöntem izlemektedirler. Onların bu tavrı Rus devrimini aynen Çin'e uygulamaya kalkan Wang Ming'lerin tavrına benzemektedir.

.....

Bugünden proletarya diktatörlüğü üzerine tartışmayı 'lüks' gören yoldaşlar için: Mao Zedung bizzat kendi bu sorunun can alıcı bir sorun olduğunu, bu sorunda kavrayışsızlığın kaçınılmaz olarak revizyonizme götüreceğini söylüyor. Pratik onun haklı olduğunu gösteriyor.

ÖRGÜTLENME - İŞ BÖLÜMÜ

MK .. kişi olmalı, .. de yedek olmalıdır. MK ancak çok önemli durumlarda olağanüstü toplanmalı; işler esas olarak SB üzerinden yürümelidir.

Bölge sistemi sürdürülmeli. MK bölgelere dağılmalı ve bölgeleri MK üyeleri yönlendirmelidir.

MK kendi içinden .. kişilik bir SB seçmelidir. SB kendi içinde bir sekreter ve sekreter yardımcısı seçmelidir. SB üyeleri arasında somut iş bölümü yapılmalı, her SB üyesi en az bir meseleden birinci derecede sorumlu olmalıdır. Sekreter gerekli olan acil durumlarda SB adına tavır takınma yetkisine sahip olmalıdır. Her üyenin yetkisi ayrıca somut olarak belirtilmelidir.

Somut iş bölümü şöyle olabilir:

1- Araştırma-inceleme ve eğitim sorumlusu

SB'den bir yoldaş, birinci derecede sorumlu olarak bu işi üstlenir. Kendine bağlı bir komite oluşturur. Bu komite araştırma-inceleme yapılması gerekli konular tespit eder. Ve araştırma-inceleme konularını bölgelere dağıtır. Dağıtım yaparken, o konunun araştırma ve incelemesi için öncelikle hangi kaynaklara başvurulması gerektiğini; araştırmanın kaba bir planını da bölgelere sunar. Daha sonra gelen araştırma taslaklarını gözden geçirir, tartışır, düzeltir, SB'ya sunar. SB'de de tartışılan taslakları bir kez daha gözden geçirir. Partiye sunar. (Eğer zaman az ise, SB'deki tartışma yapılmayabilir - araştırma komisyonunun yazısı olarak sunulur.)

Aynı komisyon parti içinde siyasi seviyenin yükseltilmesi için eğitim programı çıkartır. Eğitim notları hazırlar. SB'ya sunar. Siyasi Büronun onayı alındıktan sonra bunlar parti içi eğitimde kullanılır.

Aynı komisyon kitle eğitimi için de programlar hazırlar, notlar çıkartır.

Aynı komisyon üst düzeyde kadro konferansları için de belli konularda seminerler, vb. hazırlar. (Veya bölgelere görev verir. Gelenleri düzeltir.)

Araştırma-inceleme için önümüzdeki dönem için şu konulara mutlaka eğilinmelidir:

- Mao değerlendirmesi
- Bu soruna bağıntılı olarak "sosyalizmin inşası" sorunları
- Dünya komünist hareketinin geçmişi
  a) 1963 polemiğinin değerlendirilmesi
  b) Faşizm tahlillerinin değerlendirilmesi
  c) Bir bütün olarak Komüntern dönemi
  d) Kominform
- TKP-Türkiye'de K. hareket
- Sosyo-ekonomik yapı
- Felsefe
- Temel belgeler (İK - Özeleştiri, vb.)

Eğitim konusunda ML'in ilkelerinin kavranması temel alınmalıdır.

2- Ajitasyon-propaganda sorumlusu

SB'den bir yoldaş birinci dereceden sorumlu olarak bu işi yüklenir. Kendisine bağlı bir komite oluşturur. Bu komite mümkün olan bütün araçlarla yapılabilecek ajitasyon ve propagandanın içeriğini tespit eder. Düzenli olarak İKK'yı, K'yı hazırlar. Özel bildiriler, broşürler hazırlar. Legalde çıkabilecek yayınları tespit eder. Partinin kültür ve sanat alanındaki faaliyetlerine de bu komite önderlik eder. Kitleye doğrudan yapılacak propaganda ve ajitasyon tayin edici önemdedir. Bu komitenin sorumlusunun SB Sekr. olmasında yarar vardır.

3- Örgütlenme sorumlusu

SB'den bir yoldaş birinci derecede sorumlu olarak örgütlenme ile ilgili sorunları üstlenir. O da bu görevi çözebilmek için kendine bağlı bir komite oluşturur. Bu komite, a) ajitasyon-propagandanın doğru yürümesi için baskı-dağıtım ağını oluşturur-denetler; merkezi olarak gerekli atama ve aktarmaları yapar, b) Parti içinde sağlam işleyen bir kurye-haberleşme sistemini oluşturur-denetler, c) özel görev hücreleri (saht.-radyo, vb.) oluşturur-denetler.

4- Askeri sorumlu

SB'den bir yoldaş birinci dereceden sorumlu olarak bu işi yüklenir. Kendisine bağlı bir komite oluş-

turur. (Bu temel aldığımız bölgedeki en yüksek askeri komite olabilir. Bu komite toplantısına diğer bölgenin askeri sorumlusu da katılırsa, bütün hakkında bilgi sahibi olmak mümkün olur.) Bu komite askeri örgütlenme perspektifini çıkarır. SB'ya sunar. Perspektif doğrultusunda askeri örgütlenmeye girişir. Askeri kurslar hazırlar. Bilgileri yazılı hale getirir. Silahlanma işini merkezi olarak ele alır. Donatım, istihbarat, vb. konuları giderek merkezileştirir. Eylemler için güç aktarımı yapar.

5- Enternasyonal ilişkiler sorumlusu

SB'den bir yoldaş da birinci dereceden sorumlu olarak bu işi yüklenir. Kendine bağlı bir komite oluşturur. Bu komite düzenli olarak UKH içindeki gelişmeleri izler, bu konuda partiyi bilgilendirir. Yabancı örgütlerle SB adına görüşmeler yürütür. Uluslararası konferanslarda p.yi temsil eder.

İşlerin doğru yürüyebilmesi için esas sorun doğru bir iş bölümü; kişileri yeteneklerine göre doğru değerlendirerek görevlendirme; ve yetki sınırının doğru biçimde tespit edilmesidir. Her SB sorumlusu kendi alanında P. adına konuşma yetkisine, iş yapma yetkisine sahip olmalıdır. Böyle bir işleyiş, sorumluya tespit edilecek genel çerçeve içinde yetki, insiyatif tanıyan işleyiş; bürokrasiyi azaltacak; kimin ne iş yaptığının kontrolunu kolaylaştıracaktır.

MK bundan önceki durumda olduğu gibi sık sık toplanmamalıdır. Eğer sağlam bir haberleşme sistemi kurulursa, SB'nin de tam sayı olarak sık sık toplanmasına gerek kalmaz. Ancak birbirlerine yakın olan (coğrafi olarak) SB üyelerinin imkan olan zamanlarda yan yana gelmesi ve tartışması; bunun dışında SB'nin belli aralıklarla toplanması doğrudur.

BK'lar da kendi içlerinde SB'ye benzer bir görev bölümü yapmalı; her BK üyesi bir somut görevi birinci dereceden sorumlu olarak yüklenmelidir.

15.11.1980